

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

MAFIA KINGS VALENTINO

DARK MAFIA ROMANCE SERIES #6

OLIVIA THORN

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

MAFYA KRALLARI: VALENTINO

KARANLIK MAFYA ROMANTİZM SERİSİ #6

OLIVIA THORN

Telif hakkı © 2024 Olivia Thorn'a

aittir. Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bilgi depolama ve geri alma sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz,

Bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmadan.

İÇİNDEKİLER

[Ayrıca Yazan Olivia](#)

[Thorn Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)
[Bölüm 39](#)
[Bölüm 40](#)
[Bölüm 41](#)
[Bölüm 42](#)
[Bölüm 43](#)
[Bölüm 44](#)
[Bölüm 45](#)
[Bölüm 46](#)
[Bölüm 47](#)
[Bölüm 48](#)
[Bölüm 49](#)
[Bölüm 50](#)
[Bölüm 51](#)
[Bölüm 52](#)
[Bölüm 53](#)
[Bölüm 54](#)
[Bölüm 55](#)
[Bölüm 56](#)
[Bölüm 57](#)
[Bölüm 58](#)
[Bölüm 59](#)
[Bölüm 60](#)
[Bölüm 61](#)
[Bölüm 62](#)
[Bölüm 63](#)
[Bölüm 64](#)
[Bölüm 65](#)
[Bölüm 66](#)
[Bölüm 67](#)
[Bölüm 68](#)
[Bölüm 69](#)
[Bölüm 70](#)
[Bölüm 71](#)
[Bölüm 72](#)
[Bölüm 73](#)
[Bölüm 74](#)
[Bölüm 75](#)
[Bölüm 76](#)
[Bölüm 77](#)
[Bölüm 78](#)
[Bölüm 79](#)
[Bölüm 80](#)
[Bölüm 81](#)

[Bölüm 82](#)
[Bölüm 83](#)
[Bölüm 84](#)
[Bölüm 85](#)
[Bölüm 86](#)
[Bölüm 87](#)
[Bölüm 88](#)
[Bölüm 89](#)
[Bölüm 90](#)
[Bölüm 91](#)
[Bölüm 92](#)
[Bölüm 93](#)
[Bölüm 94](#)
[Bölüm 95](#)
[Bölüm 96](#)
[Bölüm 97](#)
[Bölüm 98](#)
[Bölüm 99](#)
[Bölüm 100](#)
[Bölüm 101](#)
[Bölüm 102](#)
[Bölüm 103](#)
[Bölüm 104](#)
[Bölüm 105](#)
[Bölüm 106](#)
[Bölüm 107](#)
[Bölüm 108](#)
[Bölüm 109](#)
[Bölüm 110](#)
[Bölüm 111](#)
[Bölüm 112](#)
[Bölüm 113](#)
[Bölüm 114](#)
[Bölüm 115](#)
[Bölüm 116](#)
[Bölüm 117](#)
[Bölüm 118](#)
[Bölüm 119](#)
[Bölüm 120](#)
[Bölüm 121](#)
[Bölüm 122](#)
[Bölüm 123](#)
[Bölüm 124](#)
[Bölüm 125](#)

[Bölüm 126](#)

[Teşekkür Yazar](#)

[Hakkında](#)

[Olivia Thorn](#) tarafından [da yazılmıştır](#)

AYRICA OLIVIA THORN TARAFINDAN

[Mafya Kralları Dario](#)
[Mafya Kralları: Adriano](#)
[Mafya Kralları: Massimo](#)
[Mafya Kralları: Lars](#)
[Mafya Kralları: Roberto](#)
[Mafya Kralları: Valentino](#)
[Mafya Kralları: Niccolo \(Şimdi ön sipariş verin\)](#)

AS OLIVIA THORNE

Milyarder Romantizmi

[İSTEDİĞİ HER ŞEYİ](#)

[Komple Seri](#)

[MİLYARDERİN ÖPÜCÜĞÜ](#)

[Komple Seri](#)

[MİLYARDER KÖTÜ ÇOCUKLAR](#)

[Milyarder Kötü Çocuklar Koleksiyonu](#)

Motosiklet Romantizmi

[GECE YARISI ARZUSU](#)

[Komple Seri](#)

Rockstar Romantizm

(Dikkat - aldatma, aşk üçgeni, Şimdilik Mutlu son) [ROCK ME HARD](#)

[Komple Seri](#)

Caterina

A Kendimi bildim bileli yemek yapmayı severim.
Küçükken büyükannem bana öğretirdi.

Onun için yumurtaları kırar, sonra her zaman içine düşen kırık kabukları ayıklamak için birkaç dakika harcardım. Nonna gülümser ve hiçbir şey söylemezdi ama yumurtaları diğer malzemelerle birleştirmeden önce her zaman iki kez kontrol ederdi.

Onunla mutfak masasında hamur yoğururdum, minik ellerim onun buruşuk ellerinin yanında tombul ve pembe kalırdı.

Büyüdüğümde, soslarının çoğunun temelini oluşturan domatesleri, sarımsakları ve soğanları kesmeme izin verdi. Tarifler büyükannesinden kalan bir aile sırrıydı.

Bana eti nasıl kızartacağımı öğretti... makarnayı kaynar sudan tam olarak ne zaman çıkaracağımı nasıl söyleyeceğimi... ve malzemeleri nasıl birleştireceğimi, böylece tüm tatların uyumlu bir şekilde harmanlanacağını, hiçbir tadın diğerlerini öğretti.

Büyükannemi severdim ve onun da beni çok sevdiğini biliyorum.

Onun sayesinde yemek yapmayı her zaman bir sevgi eylemi olarak gördüm.

Sanırım hayallerimin erkeğiyle bir mutfakta tanışmam yerinde oldu.

beş çocuğun ortancasıydı. Evimiz çılgıncaydı - tam bir kaos. Bulduğum tek huzur büyükannemle mutfaktaydı. O bizimle ve tüm aile için pişirilmiş.

Babam duvar ustasıydı, annem de öğretmendi. Besleyecek o kadar çok boğaz varken, maaşları yetmiyordu.

Babam çok ciddiye. İnsanlar onun İtalyan'dan çok Alman olduğuna dair şakalar yapardı.

Her zaman erken gelin. Zamanında gelersen, beş dakika geç kalırsın.

İşvereninize elinizden gelenin en borçlusunuz.

Asla %100'den daha azını vermeyin.

Annem iyi notlar almaya her şeyden çok önem verirdi.

Hiç ciddi değildim, bu da babamı kızdırıyordu - ve okulda berbattım, bu da annemi kızdırıyordu.

Ben mi?

Sadece yemek yapmak istedim.

Büyükannem ben 11 yaşındayken vefat etti ve o gün hayatımın en üzücü günüydü...

En azından bir on yıl daha.

Ama ailenin tüm yemeklerini tek başıma pişirmeye ve hazırlamaya devam ettim.

Ben aldırmadım. Aslında sevdim. Mutfakta çalışmak beni Nonna'ya yakın hissettiriyordu, sanki hala benimleymiş gibi.

Bir şey söyleyeceğim: ailem yemek yapmamdan hiç şikayet etmedi. Benimle ilgili eleştirmedikleri tek şey buydu.

12 yaşıma geldiğimde başka bir saplantı geliştirdim: Erkekler.

Erkek delisi oldum.

Tek düşünebildiğim okuldaki yakışıklı çocuklardı. Onları öpmeyi hayal ederdim.

Beni fark etmelerini sağlayacak yollar hayal ettim. İlk başta onlar için cannoli yapmayı denedim - tatlı ricotta peyniri ve çikolata veya fındık gibi şeylerle doldurulmuş sert hamur işi kabukları. Onları sevdiler ama benden daha fazla cannoli istemekten başka bir şey .

Sonunda arzuladığım ilgiyi gördüğümde, bu kendi sınıfımdaki çocuklardan değil, okuldaki daha büyük çocuklardan geldi.

Çok daha yaşlı.

Şaka yapıyorum! Benden sadece iki ya da üç yıl ilerideydiler.

Ama yine de çok dünyevi ve havalı görünüyorlardı. Bazıları sigara bile içiyordu.

Ooooooh!

Gerçek kötü çocuklar.

Ve bolca dikkatlerini çektim! Tek gereken göğüslere sahip olmaktı.

Okul yılını düz göğüslü olarak bitirdim ve bir sonraki sonbaharda sınıf seviyemdeki diğer tüm kızlardan daha gelişmiş olarak geri döndüm. Ondan sonra bütün büyük oğlanlar bana akın etti.

Bana bakan yetişkin erkeklerle uğraşmak rahatsız ediciydi, kendimi iğrenç ve iğrenç hissediyordum.

Ama benden birkaç yaş büyük yakışıklı oğlanlar? Hadi bakalım.

İlk kez 13 yaşımdayken bir erkekle öpüştüm.

İlk kez 14 yaşımdayken, ilk gerçek erkek arkadaşım ile seks yaptım.

Ondan sonra her şey yokuş aşağı gitti.

Seks, yemek yapmak ve yakışıklı oğlanlar... Tek düşünebildiğim bunlardı. Bu da ailemi çok üzüyordu.

Geceleri gizlice dışarı çıkarak romantik aktivitelerimi gizli tuttum. En iyisinden öğrenmişim.

Ablam evlenmeden önce yıllarca gizlice kaçtı. 18 yaşında erkek arkadaşından hamile kaldı, bu da - ailem dindar Katolikler olduğu için - otomatik evlilik anlamına geliyordu. Aksi takdirde erkek arkadaşı ölü bir adam olurdu.

Kız kardeşim benim için büyük bir ibret hikayesiydi. Henüz yuva kurmak istemediğimi biliyordum, bu yüzden hamile kalamayacağıma emindim. Sonuç olarak, her zaman prezervatif kullandım ve emin olmak için mümkün olan en kısa sürede doğum kontrolü yaptırdım.

Her neyse, ablam onu ispiyonlamayalım diye bana ve kız kardeşime sürekli şeker dağıtırdı. O taşındıktan sonra şeker kesildi. Ama etrafta gizlice dolaşmaya başladığımda, her Cuma öğleden sonra payını isteyen küçük kız kardeşime tekrar rüşvet vermek zorunda kaldım. Ona 'ödemelerini' alma konusunda mafyadan daha kötü olduğunu söyledim.

Gizlice dolaştığımı saklayabilirdim... ama berbat karnelerimi saklayamazdım.

Annem ve babam durmadan bana bağırıyor, hayatımı mahvettiğimi söylüyorlardı. Ama üniversiteye gitmek istemediğimi zaten biliyordum. Üniversite okumak ve çalışmak isteyen insanlar içindi - doktor, avukat, bilim adamı, mühendis olmak için...

Bleh.

İtalya'da üniversiteye gitmek istemiyorsanız, ergenlik çağındayken bir meslek seçer ve özellikle bunun için bir okula gidersiniz. Kısacası 15 yaşındayken hayat yolunuzu seçiyorsunuz.

Konaklama endüstrisi için bir liseye gittim - bir istituto professionale. Her zaman yemek yapabilmeye en yakın olduğum yer orasıydı.

Ancak ailem bana üniversitede tonlarca yakışıklı erkek olacağını söyleseydi, okulda daha başarılı olabilirdim.

Ailem sonunda 'müfredat dışı faaliyetlerimi' öğrendi. Küçük bir kasabada yaşıyorduk ve insanlar konuşuyordu. Muhtemelen bazı erkekler benimle yatmakla övünmüş, aileleri kulak misafiri olmuş, bu konuda dedikodu yapmaya başlamışlar ve sonra işgüzarın biri aileme haber vermeye karar vermiş.

"Kızımın kasabanın fahişesi olduğunu başkalarından duymak zorunda mıyım?!" diye öfkeleni babam.

Bu beni şaşırttı.

Birincisi, öğrendiği -

Ve ikincisi, bana böyle hitap etmesi. Bunu söylediğini duymak korkunçtu.

Tamamen adaletsiz olduğundan bahsetmiyorum bile. Evet, diğer kızlardan daha fazla erkekle yatmıştım - ama sınıfımdaki neredeyse herkes takılıyordu. Azizler denizindeki tek günahkar ben değildim. Ve herkesle yatmıyordum. Çoğu zaman erkek arkadaşlarım vardı ve çıktığımız süre boyunca onlara hep sadık kaldım.

Sadece ilişkilerde uzun süre kalmama eğilimindeydim. Çabuk sıkılıyordum.

Ama ailem öğrendikten sonra beni iyice sıkıştırdılar. Artık geceleri gizlice dışarı çıkamıyordum, bu da berbat bir şeydi.

Ailem beni her zaman kardeşlerimle olumsuz bir şekilde karşılaştırırdı - notlarım, davranışlarım, giyim tarzım - ama bir gün annem öyle bir şey söyledi ki pastayı aldı.

"Neden ablan gibi olup iyi bir çocukla evlenemiyorsun?" diye feryat etti.

"Ne yani, benim gibi gizlice kaçan ama yattığı adamlardan biri tarafından hamile bırakılan kız kardeşten mi bahsediyorsun?" Öfkeyle söyledim.

Annem yüzüme bir tokat attı.

Şaşkınlıkla ona baktım.

Sonra küçük kız kardeşimle paylaştığım yatak odasına koştum ve gözyaşlarına boğuldum.

Nonna bunu asla yapmazdı, diye düşündüm. Nonna bana asla vurmazdı.

O anda, mümkün olan en kısa sürede taşınmaya yemin ettim.

Birkaç ay sonra 17 yaşında mezun oldum. Bu arada, üniversite eğitimi almayan tüm İtalyanlar 17 yaşında mezun olur. Etkileyici bir şey yapmış değilim.

Okul biter bitmez ailemin evinden çıkabilmek için iş aramaya başladım.

Sorun şuydu ki ben İtalya'nın orta kesimindeki uçsuz bucaksız bir kırsal alan olan Toskana'nın küçük bir kasabasından geliyordum. Kasabamız turistik bir yer değildi, bu yüzden restoran işinde çok fazla iş yoktu.

Bu yüzden tonlarca turistin bulunduğu en yakın büyük şehir olan Floransa'ya taşındım.

Ailem gittiğimi görmekten mutluydu. Seks hayatım hakkında bir sürü iğneleyici yorum yaptılar ama ben onları görmezden geldim.

Floransa'ya taşındığım için çok mutluydum. İki oda arkadaşım ile birlikte küçük bir dairede yaşıyordum ama yine de ailemin evinden daha az sıkıştı.

Ve istediğim kadar yakışıklı erkeklerle çıkabiliyordum. Ve Floransa'da bir sürü yakışıklı adam vardı.

Partilere ve diskolara gittim, çok içtim, erkeklerle eğlendim -

Her şey harikaydı. Bir şey hariç.

Floransa'daki hiçbir iyi restoran beni aşçı olarak işe almadı. Elbette, bir turist tuzağında çalışabilir ve günde 2000 galon spagetti yapabiliyordum - ama ben bunu istemiyordum. Gerçekten iyi bir restoranda çalışmak istiyordum.

İki yıl boyunca sebze doğrayıp yükselmeyi düşünmüyordum ama bu mümkün bile değildi. Görüştüğüm herkes önce havalı bir aşçılık enstitüsüne gitmem gerektiğini söyledi.

Onlara yemek yapmayı büyükannemden öğrendiğimi söyledim ama hepsi yüzüme güldü.

Buraya gelen her kız yemek yapmayı büyükannesinden öğrenmiştir. Bundan daha fazlasına ihtiyacın var.

Aşçılık enstitüsü için param yoktu ve ailemden de isteyemezdim.

Daha doğrusu, aileme sormayacaktım. Onlara bir şey borçlu olmak ya da hayatım üzerinde tekrar herhangi kontrol sahibi olmalarını istemiyordum.

Ayrıca, bana bir kuruş bile vermeyeceklerini zaten biliyordum. Bana para verirlerse, benim 'gevşek yaşam tarzımı' desteklemiş olacaklarını söylüyorlardı.

Gerçek şu ki, zaten ayıracak paraları yoktu.

Bu yüzden günde 2000 galon spagetti yapan berbat işlerde çalıştım ve aşçılık enstitüsüne gitmek için para biriktirmeye çalıştım.

Ne yazık ki, tasarruf konusunda da okuldaki kadar iyiydim.

Denedim - gerçekten denedim! Sadece her ay elimde kalan az miktardaki para sihirli bir şekilde yok oluyordu.

Floransa'daki ilk üç yıl boyunca hayat harikaydı... Ta ki artık öyle olmayana kadar.

Korkunç işimde kapana kısılmış gibi hissediyordum.

Erkeklerle eğlendim ama hiç aşık olmadım.

Depresyona girmeye başladım.

Ve sonra rastgele bir bilgi hayatımı sonsuza dek değiştirdi.

Giovanna Teyze bir şeyler içmek için geldiğinde Noel için ailemi ziyaret ediyordum (beni durmadan eleştirdikleri ve dırdır ettikleri için her zaman eğlenceli bir zaman).

Giovanna benim gerçek teyzem değil, annemin en iyi arkadaşıydı. Onu hayatım boyunca tanıdım ve bana kendi kızı gibi davrandı. Ve kendi annem kadar eleştirel değildi.

Ayrıca müstehcen bir mizah anlayışı vardı ki buna .

Mutfak masamızda otururken, yaptığım hamur işlerinden birini ısırdı. Eve geldiğimde yaptığım şey buydu: Ailem için tüm yemek ve hamur işlerini ben yapardım. Bundan zevk alıyordum ve bu (genellikle) ailemi benden uzak tutuyordu.

"Mmf," diye inledi, gözleri başının içine doğru döndü. "Caterina, yemek pişirmen seksten daha iyi."

Güldüm.

Annem öfkeyle bağırdı, "Giovanna!"

"Evet, öyle. En azından Federico ile seksten daha iyi." Federico onun 30 yıllık kocasıydı; sürekli tartışırlardı. "Onu elde edebildiğimde bile üç dakika içinde bitiyor - ama bütün gece senin hamur işlerini yiyebilirim."

Daha da çok güldüm. Annem Giovanna'yı biraz daha azarladı.

"Söyle bana, piccolina," dedi Giovanna, bebekliğimden beri bana taktığı lakabı kullanarak. Çok küçük anlamına geliyordu. "Floransa'daki restoran işini fethediyor musun?"

Homurdandım. "Pek sayılmaz. Bana asgari ücret ödeyen bir turist lokantasında berbat bir işim var."

"Eğer istediğiniz paraysa, kız kardeşim bana Rosolinilerin mutfakları için eleman aradıklarını duyduğunu söyledi."

Kasabadaki herkes Rosolinileri bilirdi. Toskana'nın en zengin ailesiydiler ve kasabamdan yaklaşık 30 dakika uzaklıkta yaşıyorlardı.

Rosoliniler bir sarayda yaşıyordu - ya da mülkte ufak tefek işler yapacak kadar şanslı olan bir avuç adam öyle diyordu. Adamlar kasaba meydanında grappa kadehleri eşliğinde dedikodu yapar, malikanenin ihtişamıyla Vatikan'a rakip olduğu konusunda ısrar ederlerdi.

Bir abartı olmalıydı... ama ne kadar büyük bir abartı olduğunu hep merak etmişimdir.

Bununla birlikte, Rosoliniler'in mafya.

Tam olarak kanıt yoktu. Mafyadan bekleyeceğiniz gibi yerel işletmelerden zorla para almadılar.

Ancak ailenin reisi, 20 yıl önce bazı insanları nasıl öldürttüğüne dair hikayeler nedeniyle il Mostro - 'canavar' - olarak biliniyordu.

Neden, kimse kesin olarak bilmiyordu. Ama herkes bilerek başını sallar ve "Mafya" derdi.

Birkaç yıl önce, en büyük oğlunun Floransa'da hakimlere rüşvet vermekten hapse girdiği tüm gazetelerde yer aldı.

Herkes il Mostro için suçu üstlendiğini söyledi. Mafya.

Yani Rosoliniler sadece zengin değillerdi... Tehlikeliydiler de.

İşe alım yaptıklarını söyler söylemez annem tısladı, "Giovanna!"

"Ne?" Giovanna öfkeyle haykırdı. "Kız kardeşim de böyle söyledi!"

"Benim hiçbir kızım onlar için çalışmayacak!"
Annem tersledi.

"Mafya" kelimesini söylemeye bile cesaret edemedi. Ama ilgimi çekmişti.

Tereddütlü, evet -

Ama şu anda kazandığımdan çok daha fazla para kazanabilseydim -

Ve gerçekten zengin bir ailenin mutfağında yemek pişirmek? Daha fazlasını öğrenmem gerektiğini biliyordum.

Giovanna Teyze o gece bana sarılıp vedalaşırken, "Bahsettiğin işe nasıl başvurabilirim?" diye fısıldadım.

Bana sinsi bir gülümseme verdi. "Kız kardeşime soracağım. O bütün dedikoduları bilir."

A Rosolinilerle bu şekilde bir röportaj yaptım.
Hâlâ şehirde yaşayan eski bir erkek arkadaşım (ve o zamanlar ara sıra takıldığım ikisi de bekar) görüşme için beni kırsal alana götürdü.

Google Maps'i kullanarak uzun, ince sedir ağaçlarıyla çevrili küçük bir yola saptık, ardından demir kapılı devasa bir taş duvara ulaşana kadar ilerledik.

Arabasında oturmuş, ne yapmamız gerektiğini düşünürken duvardaki hoparlörden bir ses yükseldi.

"İşinizi belirtin."

Ses o kadar yüksekti ki, kıvrılmış camlarımızdan net bir şekilde duyabiliyorduk.

Arabanın kapısını açtım ve kışın dondurucu havasına ürkek adımlarla dışarı çıktım.

"Ben - ben mutfaktaki iş için buradayım," diye gergin bir şekilde, kalbim göğsümde güm güm atıyordu.

"Adın ne?" diye tersledi ses. "C-Caterina Martinelli."

Uzun bir duraklama oldu ve ben röportaj için içeri girip giremeyeceğimi bile merak ettim.

Belki de fırsat bulamadan işi kaybedecektim.
Sonra ses dedi ki, "Orada kal. Seni alması için birini gönderiyoruz."
Yardımsever bir şekilde, "Arkadaşım beni -" önerdim.
"KAL. ORADA. Seni alması için birini gönderiyoruz."
Sesi daha fazla kızdırmaktan korkarak hemen arabaya geri döndüm.
Eski erkek arkadaşım bana baktı. Belli ki o da benim kadar gergindi. "Bunu yapmak istediğine emin misin?"
"Hayır," diye itiraf ettim. "Ama en azından evi görmek isterim."
İki dakika bekledik - ve sonra kapılar açıldı.
Diğer tarafta siyah bir Mercedes vardı. Siyah takım elbiseli ve beyaz gömlekli bir adam yolcu tarafından indi ve bana işaret etti.
Eski sevgilimin arabasından indim.
Mercedes'e doğru yürümeye başladığımda eski sevgilim indirdi ve kafasını dışarı uzattı. "Peki ya ben?"
"Burada bekle," dedi siyah takım elbiseli adam.
Eski sevgilim biraz şaşırılmış ve kesinlikle sinirlenmiş bir şekilde, "Sadece - burada mı?" dedi.
"Evet."
"Ya biri gelirse? Ya da sizin tarafınızdan isterse?"
"O zaman yoldan çekil."
"yok," diye eski sevgilimi rahatlattım. Sesim çok gergin çıksa da onun rahatladığından şüpheliydim. "Birazdan çıkacağım."
Eski sevgilim homurdandı ve arabaya geri bindi.
Takım elbiseli adama doğru yürürken kapılar arkamdan kapandı. Gıcırtilarını duydum ve sıçradım.
"Üzerinizi aramam gerekiyor," dedi adam. "Um... tamam...?"
Çantamı kontrol etti, sonra da üstümü aradı.

"Ooh, bunun mülakat sürecinin bir parçası olduğunu bilmiyordum," diye çapkınca şaka yaptım.
Gülümsemedi bile. Benim için arka yolcu kapısını açtı.
O-kaaaay...
Tek kelime etmeden uysalca bindim.
Kapıyı arkamdan kapattı ve arabaya geri bindi.
Şoför üç nokta dönüşü yaptı ve eve doğru yöneldik.
Tesisin Vatikan kadar etkileyici olup olmadığını bilmiyorum (Roma'ya gitmediğim için)... ama yine de oldukça şaşırtıcıydı.
Önce üzüm bağları ve meyve bahçelerinin yanından geçtik. Yol yukarı doğru eğimliydi ve ağaçların arasından çıktığımızda onu gördüm: tepenin üstünde üç katlı devasa bir konak. Eski görünüyordu - belki 500 yıllık ya da daha fazla.
"Vay canına," diye mırıldandım.
Ön koltuktaki iki adam da bir şey söylemedi.
Mermer basamakların ve bir çift bronz kapının önündeki dairesel bir yola ulaştık.
Adam indi ve kapımı açtı. "Hadi gidelim."
Gerginliğimden dolayı biraz beceriksizce dışarı çıktım.
Mercedes uzaklaşırken, adam beni bronz kapılara kadar götürdü.
Birbirinin aynısı siyah takım elbiseler giymiş birkaç adam daha girişin etrafında uzanıyordu. Mafya olsalar bile, nöbet tutmaktan çok sigara molası vermiş gibi görünüyorlardı.
Rehberim beni evin içine yönlendirdi. Kalın İran halıları, kristal avizeler ve duvarlardaki eski sanat eserleriyle içerisi daha da muhteşemdi.
Beni labirent gibi koridorlardan geçirerek mutfağa açılan bir kapıyı itti.
Ve ne mutfaktı ama! Eski taş duvarlar vardı, evet, ama aynı zamanda mermer tezgahlar, iki düzine kase ve cam kavanozla dolu kesinlikle devasa bir ada ve çok sayıda şık, modern cihaz vardı.

Öldüğümü ve cennete gittiğimi sandım.

Adanın yanında bir kadın durmuş, elindeki kâğıda bakıyordu. Siyah elbisesi içinde uzun boylu ve heybetliydi; kıvrıcık gri saçları omuzlarına kadar uzanıyordu. Kapının sesine doğru baktı.

"Sinyora Lombardi," diye selamladı adam onu.

"Teşekkür , Benvenuto," diye cevap verdi. "Gidebilirsiniz."

Başını salladı, sonra da geldiğimiz kapıdan çıkıp gitti.

"Öyleyse," dedi Sinyora Lombardi, "siz Caterina olmalısınız." "Evet, hanımefendi."

"Buralı bir kız," dedi - bir soru değil, bir gerçeği ifade ediyordu.

"Evet, hanımefendi. Floransa'da yaşıyorum ama Castelfiorentino'luyum."

Elindeki kâğıt parçasına baktı, özgeçmişimin bir çıktısı olduğunu fark ettim. "Çalıştığınız bu restoranı tanımıyorum."

"Um... burası turistik bir yer."

"Anlıyorum." Sesi biraz küçümser gibiydi. "Asıl önemli olan yemek pişirip pişiremediğin ve buna ben karar vereceğim. Burada çeşitli malzemelerle dolu kaselerimiz olduğunu görebilirsiniz."

Kaselerin içini görebilmek için yaklaştım. Hepsi farklı şeylerle doluydu: yumurta, un, soğan, sarımsak, domates, çilek, limon, ıspanak, fesleğen, rezene, ıspanak ve daha birçok şey. Kuru makarna dolu cam kavanozlar vardı - uzun spagetti, spiral fusilli ve fiyonklu farfalle, sadece birkaç isim. Küçük kaselerde anason, karanfil ve diğer baharatlar vardı. Süt dolu cam bir sürahi ve etiketsiz yeşil bir şişe zeytinyağı vardı. Kristalden yapılmış tuzluk ve biberlikler yan tarafta duruyordu. İki şişe şarap - biri kırmızı, biri beyaz. Ve büyük mermer tabaklarda birkaç farklı peynir türü - özellikle parmesan ve ricotta - ve yumruğum büyüklüğünde yumuşak bir tereyağı vardı.

"Özgeçmişinizde iki yüzden fazla yemeği ezberden pişirebildiğinizi belirtmişsiniz," dedi.

"Evet, hanımefendi. Büyükannem öğretti."

"Peki, bu malzemeleri ve sadece bu malzemeleri kullanarak istediğinizi pişirmek için iki saatiniz var."

Şaşkınlıkla ona baktım. "Benim seçmemi mi istiyorsun?"

Tepkimi mutsuzluk olarak algılamış gibiydi - oysa ben çok sevinmişim.

Bu mutfakta mı yemek

yapacağım?! Ve ne istersem?!

İş yerinde her gün aynı lanet şeyi hazırlıyordum: etli marinara sosu. Kavanozlardan çıkan sosu kullandığım için buna yemek yapmak bile denemezdi. Yaptığım tek şey soğan ve sarımsağı sotelemek, dev tencerelerde et birleştirmek ve ardından yüzlerce kilo makarna haşlamaktı.

"Evet, seçim yapmanızı istiyorum," dedi Sinyora Lombardi biraz da kızgınlıkla. "Eğer bu sizi rahatsız ediyorsa, dilerseniz görüşmeden şimdi çıkabilirsiniz."

"Hayır, hanımefendi!" Mutlu bir şekilde söyledim.

İki saat içinde onu şaşırtacak bir yemek yapabileceğimi düşündüm.

Makarnayı sıfırdan yapamadığım için üzgünüm ama bu daha fazla zaman alacaktı.

Sadece bir sorun vardı.

"Um... aracım kapıda bekliyor," dedim. "Burada sadece yarım saat kalacağımı düşünüyordu."

Sinyora Lombardi, "Adamlarımızdan birine ona eve gitmesini söyleyeceğim," dedi.

"Uh... ona kendim söylemediğim sürece gitmeyebilir."

Sinyora Lombardi bana sıkı bir gülümseme verdi. "O zaman bekleyebilir."

Satır aralarını okuyabiliyordum:

Küçük arkadaşın hakkında beni rahatsız etmeyi bırak.

"Tamam," dedim utanarak.

Sinyora Lombardi cep telefonu ile bir görüşme yaparken ben de birkaç malzemeyi denedim ve çok memnun kaldım.

Fesleğen

Bahçeden taze taze geliyordu ve zeytinyağı muhteşemdi.

"Bunun tadı sanki yeni sıkılmış gibi," dedim şaşkınlıkla.

Sinyora Lombardi bana gülümsemenin ilk işaretini verdi.

"Arazideki ağaçlardan toplanıyor."

"Bu harika! Bu arada, hiç et var mı?" diye sordum.

"Buzdolabında."

Biraz kıyma bulduktan sonra, domates soslu ve dana etli bir makarna yemeği olan güzel bir tagliatelle alla Bolognese yapmaya karar verdim. Tatlandırmak için geleneksel sarımsak ve fesleğenin yanı sıra, sosu gerçekten öne çıkarmak için biraz anason ve karanfil de kullanabilirdim.

Ayrıca, zeytin parçaları olan basit bir köylü ekmeği fırından yeni çıkmışken harika olur.

Ve güzel bir zuccotto, taze çilekleri garnitür olarak kullanabileceğim kremalı bir tatlı kek.

Tüm tencere, tava ve çatal bıçakların nerede olduğunu bulduktan sonra bir önlük kaptım ve işe koyuldum.

Sinyora Lombardi yakındaki bir kahvaltı masasında oturuyor ve dizüstü bilgisayarında çalışıyordu. Ara sıra başını kaldırıp bir anlığına beni izliyor, sonra da her ne yapıyorsa ona geri dönüyordu.

Hayatımda gördüğüm en güzel mutfakta en çok sevdiğim şeyi (seks dışında) yaparken cennetteydim. Başlangıçta biraz gergindim ama çoğunlukla sadece eğleniyordum.

Yemek pişirmeye başlayalı yaklaşık bir buçuk saat olmuştu ki arkamdan kapı açılırken bir ses duydum. Kendimi yemek yapmaya o kadar kaptırmıştım ki başımı kaldırıp bakmadım.

Ta ki gelmiş geçmiş en seksi sesi duyana kadar.

Derin, eğlenceli ve hayal edebileceğiniz en iyi kırmızı şarap kadar yumuşak.

"Bu kadar güzel kokan ne? Ve bu kadar güzel görünen kim?"

Şaşkınlıkla arkamı döndüm ve nefes nefese kaldım.

Hayatım boyunca gördüğüm en muhteşem adam karşımda duruyordu.

Evimde ya da Floransa'da çıktığım çocuklar gibi sadece bir çocuk değil, bir erkek.

Uzun boyluydu, muhtemelen 1.80 civarındaydı.

Yapılıydı, geniş omuzları vardı. Bol kesim beyaz keten bir gömlek giymişti, bu yüzden vücudunu çok iyi göremiyordum ama boynu oldukça açıktı -

Ve Madonn, ne göğüs ama. Güneşin bronzlaştırdığı yontulmuş göğüs kasları ve mükemmel miktarda göğüs kılı.

Kollarını da sıvamış, kaslı ön kollarını ve büyük ellerini ortaya çıkarmıştı.

Büyük eller gibi.

Bu da beni hemen bir şeyin ne kadar büyük olduğunu merak ettirdi.

başka bir şeydi.

Ama nefesimi kesen onun yüzüydü.

Yontulmuş elmacık kemikleri vardı... granit bir çene hattı... şehvetli dudaklar... kusursuz bir cilt... ve şimdiye kadar gördüğüm en eğlenceli kahverengi gözler. İnanılmaz derecede öpülesi ağzının köşesinde yarım bir gülümseme belirdi. Birkaç günlük kaşları onu çok seksi gösteriyordu. Koyu kahverengi saçları dalgalı ve oldukça uzundu. Fotoğraf çekimi için yataktan yeni kalkmış bir süper modele benziyordu.

Şimdiye kadar gördüğüm tüm film yıldızlarından ya da müzisyenlerden daha yakışıklıydı ve kalbim küt küt atıyordu.

Amımın arzuyla çırpınmasından bahsetmiyorum bile.

Özür dilerim! Belki bu TMI'dır -

Ama !

Gözlerimiz buluşur buluşmaz sıırıtmaya başladı.

Mükemmel düz, beyaz dişleriyle milyon dolarlık bir gülümsemesi vardı.

"Helllloooo, sinyorina," dedi çapkınca. ", ben

"Umarım sinyorina'dır."

Signorina, İngilizcedeki Miss'e eşdeğerdi - evli olmayan bir kadın anlamına geliyordu - Signora ise Mrs ile aynıydı.

Öfkeyle kızardım ama ona sırtarak karşılık verdim.
"Kesinlikle evet."

Bu onun daha da geniş sırtmasına neden oldu. "Bu, bütün hafta boyunca duyduğum en iyi haber."

Gözleri vücudumda gezindi ve göğüslerimin üzerinde durdu.

Bence çoğu kadın erkeklerin bunu yapmasından pek hoşlanmıyor -

Ama dünyanın en ateşli erkeği sizi gözleriyle soyuyorsa, bu harika bir şeydir.

Bakışları bir okşama gibiydi ve hemen meme uçlarımın sertleştiğini hissettim.

Vücudumun diğer kısımları da daha fazla ısınıyor ve rahatsız oluyor.

Kasıklarına gizlice bakmak istedim - ama kendimi tuttum.
Zar zor.

"Ahem," dedi sinirli bir ses. Sinyora Lombardi.

Orada olduğunu unutmuşum.

Seksi adam ona baktı ve aynı çekici gülümsemeyi ona da gösterdi. "Oh, selam, Sinyora."

"Merhaba Valentino," diye soğuk bir şekilde selamladı kadın onu.

Valentino.

Aman Tanrım, bu onun için mükemmel bir isimdi.

Sevgilim ol, bebeğim - tekrar ve tekrar, bütün gece boyunca!

"Sinyorina Martinelli mutfakta iş görüşmesi yapmak için burada," dedi yaşlı kadın. "Görüşme, ha? Sanki bir ziyafet hazırlıyormuş gibi kokuyor." Valentino bana baktı ve gözleriyle beni soymaya devam etti. "Peki, ilk adınız var mı, Sinyorina Martinelli?"

O kadar çapkındı ki, çılgıncaydı.

Buna bayıldım.

"Caterina."

"Caterina... I gibi Bu. As sen zaten duydum,
Ben Valentino. Tanıştığımıza memnun oldum."

Bana doğru yürüdü, kolunu uzattı - ve kalbim yine hızlı hızlı çarpmaya başladı.

Ona dokunacağım!

Öne çıkarken şimdiye kadar kokladığım en seksi erkek parfümünün kokusunu aldım.

Sonra elimi tuttu.

Ohhhhhhhh...

Elleri o kadar büyüktü ki benimkileri gölgede bırakıyordu. Ve sıcaktılar... neredeyse

dokunulamayacak kadar sıcak.

Onları üzerimde hayal edebiliyordum... göğüslerimi avuçladıklarını... kalçalarımın arasına uzandıklarını...

"Adımı unutma," diye mırıldandı, sonra bana bir kez daha göz kırptı ve o öldürücü gülümsemesini takındı. "Böylece daha sonra tekrar tekrar bağırabilirsin."

AMAN TANRIM.

Tam o anda ıslandım.

"Valentino!" Sinyora Lombardi bağırdı. "O burada bir çalışan olmak için görüşüyor, senin küçük oyuncaklarından biri olmak için değil!"

Valentino güldü ve ellerini "Ateş etmeyin!" der gibi havaya kaldırdı. "Üzgünüm, Sinyora. Güzel kadınlar içimdeki kötü çocuğu ortaya çıkarıyor."

...güzel...

...kadınlar mı?

BENİM GÜZEL OLDUĞUMU MU DÜŞÜNÜYOR?!

Valentino elimden tutup beni yatak odasına -ya da başka bir yere- götürseydi, hiç soru sormadan seve seve onunla giderdim.

Beni duraksatan tek kısım 'küçük oyuncaklarından biri' oldu.

Bu da bir sürü kadını olduğu anlamına geliyordu.

Yine de böyle bir yüz ve vücutla oyuncu olması çok mantıklıydı.

Umurumda değildi.

görüntüsüne, kokusuna, dokunuşuna ve sesine kendimi fazla kaptırmıştım.

Ve ben gerçekten, gerçekten nasıl bir şey olduğunu bilmek istedim.

tadına bak.

"Gidin," diye emretti Sinyora Lombardi.

"Evet, hanımefendi," diye kıkırdadı. Sonra bana baktı.

"Sonra görüşürüz... Caterina."

Adımı söyleme şekli, sanki beni öpecekmiş gibiydi.

Ya da üzerime inmeden hemen önce kalçalarımın arasından mırıldanıyordu.

"Hoşça kal," dedim, sersemlikle orgazm arasında bir yerde.

Bana son bir kez sırtıttı, sonra mutfağın diğer ucundaki çıkışa yöneldi.

Giderken kıcına iyice baktım.

Lanet olsun.

Tanrı'nın yarattığı en mükemmel eşek.

O kadar sıcak ve rahatsızdım ki, gülünçtü.

Sonra Sinyora Lombardi'nin bana ters ters baktığını fark ettim.

Tenceremi kontrol etmek için hemen ocağa döndüm.

Ama bir şey hissettim.

Boynumun arkasında bir karıncalanma.

Omzumun üzerinden bakmak için döndüm -

Ve Valentino'yu odadan çıkmak üzereyken kıcıma bakarken yakaladım.

Gözlerini benimkilere dikti. Yakalandığı için utanmak yerine, muzipçe sevinmiş görünüyordu - ve odadan çıkmadan önce bana son bir mükemmel gülümseme ve göz kırptı.

Azizler bana yardım etti, sırlıslık olmuştum.

Sinyora Lombardi sinirli bir şekilde boğazını temizledi ve ben de hemen işime geri döndüm.

Valentino

Fuuuuuck.

Hiç tüm hayatınızın değiştiğini hissettiğiniz bir an oldu mu?

Caterina ile ilk kez tanışmak benim için böyleydi.

Bir an koridorda yürürken mutfaktan harika bir koku aldım ve kontrol etmek için içeri girdim.

Bir sonraki adımda, çok tatlı bir kızın gözlerinin içine bakıyordum.

Ve bir şeyler tıkladı.

Görünmez bir statik elektrik kıvılcımı gibi hissettirdi - ama tamamen zevkti, acı yoktu.

Neden böyle tepki verdiğimi tam olarak bilmiyordum.

Gördüğüm en güzel kız değildi.

Ama onda bir şey vardı ki beni onu istiyorum. Hem de çok.

Övünmek gibi olmasın ama çok kız tavlarım. Görünüşüm ve ailemin parası sayesinde istediğimi seçebiliyorum.

Genelde kulüp kızlarına giderim. Bilirsiniz, sadece salata yiyen ve kokain problemi olan zayıf Instagram modelleri.

Son birkaç yıldır onlardan bıkmıştım. Aslında onlardan sıkılmıştım. Hepsi birbirine karışmıştı.

Caterina öyle biri değildi. O %100 komşu kızıydı.

Seksi olmaktan ziyade sevimli...

Zayıf olmak yerine birkaç kilo fazla... Ama

Madonn, o kıvrımlar.

Bluzunu zorlayan harika bir göğüs dekoltesi vardı. Ve Gerçektir de. Yattığım kızların çoğu gibi sahte memeler değil. Ama gözleri...

Açıktılar... ve güveniyorlardı... ve naziktiler.

Çıktığım kızlardan hissettiğim hesaplama çok farklıydı.

Ne kadar zengin acaba?

Bana ne kadar pahalı bir çanta almasını sağlayabilirim?

Caterina'nın vahşi bir tarafı olduğu hissine kapıldığımdan bahsetmiyorum bile - sadece bir his -.

Belki de bana açıkça bakması, elde edilmesi zorunu oynamaya çalışan çoğu kız gibi gözlerini kaçırmamasıydı.

Onun da beni istediğini söyleyebilirdim ve bu onu daha çok istememe neden oldu.

Ve yemek yapabildiği gerçeği?

Madonn. Mutlak cennet.

Ben de cazibeyi 11'e çıkardım... Ve seksapeli 12'ye.

Ona "Adımı hatırla ki daha sonra tekrar tekrar haykırabilesin" cümlesini söylediğimde bana nasıl baktığını görmeliydin. Sanırım külotunu kremledi.

Sinyora Lombardi beni engellemeseydi muhtemelen onu hemen o anda çekebilirdim.

Bu yüzden onu daha fazlasını ister halde bıraktım, ki bu iyiydi. Çünkü ben kesinlikle daha fazlasını istiyordum.

Aslında, çıkarken kıcını kontrol ettim.

Tanrı'nın kutsal annesi.

Kıcı... Siktir.

Büyük... sıkı... yuvarlak... lezzetli...

Çıktığım Instagram modellerinin çoğunun kıcı düzdü. Bazıları kalça elde etmek için spor salonunda squat yapıyordu - ama Caterina'nın yanında hiçbir şeyleri yoktu.

Tek düşünebildiğim onu adanın üzerine eğmek, iki elimle kıcını kavramak ve içine kayarken sikimin kayboluşunu izlemektir.

Ve sonra ben ona vurdum.

Ve onun zevk çığlıkları.

FUUUUUUCK.

Sertleşmeye başlamıştım -

Sonra omzunun üzerinden baktı ve beni kıcını kontrol ederken yakaladı.

Bayıldım.

Belli ki ona bakıp bakmadığımı görmek için etrafına bakınıyordu.

Kapıdan çıkarken ona göz kırptım ve gülümsedim.

Tam o anda, onu tekrar görebilmek için işe alınması gerektiğine karar verdim.

Aslında, sadece görmekten çok daha fazlasını yapmayı planlıyordum.

Onu.

Caterina

hemen yemek yapmaya geri döndüm. Ama her şeyin son rötuşlarını yaparken, tüm bunları Valentino için pişirdiğimi hayal ettim...

Yemeklerimle onu baştan çıkardığımı.

Yemeğimin tadına baktıktan sonra beni yatağa götürecek ve bütün gece boyunca ırzıma geçecekti.

Sanırım işe yaradı, çünkü sonunda Signora Lombardi için her şeyi hazırladığımda, tagliatelle alla Bolognese'den bir ısırık aldı ve gözleri büyüdü.

"Oh - oh, bu iyi," diye mırıldandı.

Sonra dışı çıtır çıtır, içi yumuşacık ekmekten bir dilim denedi. Zeytinyağı ya da tereyağı olmadan tek başına denedi - ve gözleri tekrar açıldı.

"Mmf," dedi, çiğnerken ağzı doluydu. İyi bir 'iki erkek' idi.

Sonunda zuccotto'dan bir ısırık almayı denedi.

Bu kez gözleri kapandı ve sanki hayatının aşkı az önce sikini içine sokmuş gibi bir yüz ifadesi takındı.

"Mmmmm," diye inledi ağzı kapalıyken.

Giovanna Teyze'nin yemek yapmamın seksten daha iyi olduğunu söylerken haklı olduğunu umuyordum.

"Mm... çok iyi. Mükemmel," dedi peçeteyle ağzını silerken. "Birçok Michelin yıldızlı restoranda yediğimden daha iyi."

Noel'de beş yaşında bir çocuk gibi gülümsedim.

Sinyora Lombardi, "Bana kalsa sizi hemen işe alırdım," dedi.

Gülümsemem düştü.

"...ama bu sana bağlı değil mi?" Düş kırıklığıyla sordum.

Sempatik bir şekilde gülümsedi. "Önce konuşmanız gereken başka biri var."

Görüşmenin bir sonraki kısmı çok daha korkutucuydu.

Sinyora Lombardi beni konağın ön kapısına yakın bir salona götürdü. İçerisi deri sandalyelerle dolu koyu renkli ahşap panelli bir odaydı. Duvar kenarındaki barda pahalı içki şişeleri duruyordu ve havada hafif bir puro dumanı kokusu vardı.

Bir adam kanepede çalışıyor, önündeki sehpanın üzerine serilmiş kâğıtları karıştırıyordu. Açık mavi bir elbise gömleği giymişti, ancak gömleğin boynu açıktı ve pahalı elbise pantolonunun üzerine kıvrılmamıştı.

Valentino'nun erkek kardeşi olabilirdi ama birkaç yaş daha büyük, temiz giyimli ve kaslı olmaktan çok ince yapılydı.

Ve o kadar sıcak değil.

Kesinlikle çok, çok tatlı...

Sadece hayalimdeki çocuk kadar ateşli değil.

"Sinyor Rosolini," dedi Sinyora Lombardi. "Bu size bahsettiğim yeni aday - Caterina Martinelli."

Adam başını kaldırdı, benimle göz göze geldi ve bana çekici bir gülümseme verdi.

"Ciao, bella! Bana Niccolo de. Lütfen oturun," dedi ve karşısındaki sandalyeyi işaret etti.

Sinyora Lombardi'ye baktım, o da bana cesaret verici bir baş selamı verdi. Oturdum ve onun salondan çıkıp kapıyı arkasından kapatmasını endişeyle izledim.

"Sakin ol, sakın ol! Çok gerginsin. Belki bir içki?" Niccolo teklif etti.

Bir tane kullanabilirdim ama müstakbel işverenimin önünde içki içmenin akıllıca olmayacağını düşündüm. "Um... hayır, teşekkür ederim."

Bana alaycı bir gülümseme verdi ve parmağını salladı. "Güzel - güzel! Bu bir testti. Küçük bir test. İnsanların iş başında içmesine gerek yok. Sen geçtin. Aslında, endişelenmeyi bırakabilirsin - pratikte işi aldın. Sinyora Lombardi yemekleriniz için övgü dolu sözler söyledi. Yemeklerinizden tatmak için sabırsızlanıyorum."

Sözleri oldukça övgü doluydu ve ben de gülümsemeye zorladım -

Ama bir kelime özellikle göze çarpıyordu. "...pratik olarak?" Ben sordum.

Niccolo, "Bir de geçmiş araştırması meselesi var," dedi. "Sabıka kaydınız yok, değil mi?"

"Hayır," dedim, bir yıl önce Floransa'daki o sarhoş partiden sonra polisler beni ve arkadaşlarımı bıraktığı için son derece minnettardım.

Sırıttı. "Bunu zaten biliyordum. Siz daha araziye adım atmadan sizi kontrol ettik. Ama size birkaç soru sormam gerekiyor."

Sertçe yutkundum. "Tamam."

Arkasına yaslandı, kollarını iki yana açıp kanepenin üstüne dayadı ve delici bakışlarını üzerime dikti.

"Ailem hakkında ne duydun?" diye sordu rahat bir ses tonuyla.

Lanet olsun.

"Um... bir sarayınız olduğunu..."

Niccolo güldü.

"Ben öyle der miydim bilmiyorum ama sokakta böyle konuşulduğunu duymak güzel." Sonra gülmeyi kesti ve gülümsemesi soldu. "Ben özellikle ailemi kastetmiştim. Bana karşı tamamen dürüst olmanı tavsiye ederim."

Lanet olsun. Kahretsin.

"I..."

Başını yana eğdi ve gözlerini benden hiç ayırmadan bekledi.

"Bu... sen..."

Sustum.

"Evet?" dedi kaşlarını kaldırırken.

Aynı anda hem ona cevap verip hem de gözlerinin içine bakamazdım.

"...mafya olduğunuzu," diye

fısıldadım. Uzun bir sessizlik oldu...

Sonra Niccolo yine bir kahkaha patlattı.

Şaşkınlıkla başımı kaldırdım.

"Çok gergin görünüyorsun, güzelim," dedi. "Merak etme - ailem hakkındaki söylentilerin farkındayım. Sizi temin ederim ki bunlar sadece söylenti. Biz ithalatçı ve ihracatçıyız. Şarap ve zeytinyağı ticareti yapıyoruz. Burada bir işimiz var, orada başka bir işimiz var. Ancak organize suçla hiçbir ilgimiz yok. O yüzden rahat olabilirsiniz."

Rahatladım. Çok arkadaş canlısı görünüyordu... çok çekici... Ve sonra gülümsemesi biraz soğudu.

"Ancak... bizim için çalışan herkesten talep ettiğimiz bir şey var, o da mahremiyetimizi koruyacaklarına dair yemin etmeleri. Tam olarak bir sarayımız yok, ancak - tahmin ettiğinizi düşündüğüm gibi - ailem oldukça varlıklı. Bu da bizi hedef haline getiriyor. Dolandırıcılar, dolandırıcılar, hırsızlar, haydutlar için... Bu yüzden zaman zaman mülkte silahlı adamlar görebilirsiniz. Onlar bizim korumalarımız. Daha önce de soyulduk, görüyorsunuz. Aslında, hükümet bizi her yıl soyuyor.

Vergi gününde," dedi küçük şakasına gülerek. "Ama her neyse, çalışanlarımızdan tam bir gizlilik ve sağduyu bekliyoruz. Burada olup bitenler hakkında kimseye bir şey söylemek yok. Dedikodu yok, hikaye yok, hiçbir şey yok. Ailene değil... erkek arkadaşına bile."

"Erkek arkadaşım yok," dedim dürüstçe. Bir sürü eski sevgilim var ama şu anda erkek arkadaşım yok.

"İyi o zaman, seni ayartacak bir kişi daha eksildi!" dedi neşeyle. "Size bir yığın Gizlilik Sözleşmesi imzalatacağız - bu Gizlilik Sözleşmeleri demek - ama ailemin sırlarını saklamanızı engelleyebilecek hiçbir şey olmadığından emin olmak istedim.

Bakışları tam olarak tehditkâr değildi... Ama dostça da değildi.

Bana söylediği her şeyde üstü kapalı bir tehdit vardı.

Yüksek sesle söylememe gerek kalmadan mesajı aldığımdan emin olmaya çalışıyordu:

İspiyoncuların sonu hendedir.

Rosolinilerin mafya olduğundan oldukça emindim.

Niccolo bana kurnazca öyle olduklarını söylüyordu... ve bu bir sorun olacak mıydı?

Şimdi, mafya hakkında filmlerde gördüklerim ve kasabamdaki dedikodulardan duyduklarım dışında hiçbir şey bilmiyordum.

Normalde korkudan kaçardım - Ama

Floransa'daki hayatımdan nefret ediyordum.

Ve eğer böyle bir yerde iş bulabilirsem, yaşamak için yemek pişirirsem, Niccolo'nun istediği her şeyi yaparım.

Özellikle de arada sırada mutfağa uğrayan inanılmaz yakışıklı bir adam olacaksa.

"Kimseye söylemeyeceğim," diye söz verdim.

"Güzel - güzel!" Niccolo dedi ve sonra ellerini birbirine vurdu. "Burada, arazideki evde yaşayacaksın - "

"Yapacak mıyım?!" Şok olmuş bir şekilde sordum.

"Evet, kendi odanız olacak! Korkarım oldukça küçük, ama burada kaldığınız sürece bahçeye erişiminiz olacak.

Çalışmıyor. Burası oldukça güzel. İsterseniz korumalarımızdan birini sizi gezdirmesi için ayarlayabilirim. Ne yazık ki, Sinyora Lombardi ne kadar iyi bir aşçı olduğunuzu söylese de, mutfakta biraz hiyerarşi var - ve kıskanç iş arkadaşlarınız tarafından zehirlenmek istemiyorum," diye şaka yaptı. "Yani kahvaltı ve öğle yemeğinde başlayacaksın, burada ana aşçıya yemek hazırlamada yardımcı olacaksın. Sonunda yükseleceksin ama bu biraz zaman alabilir."

"Benim için sorun değil," dedim ve öyleydim de. Şef olma şansım olsaydı en iyi restoranlardan birinde yıllarca soğan ve sarımsak keserdim.

"Güzel! Sanırım kardeşim Roberto, oda ve pansiyona ek olarak size - " Masanın üzerindeki bir kâğıt parçasını kontrol etti. "Dört bin avro. Evet, bu doğru."

"Yılda dört bin mi?" İnanamayarak sordum.

Yani, bana devasa bir malikanede oda ve yemek vereceklerini biliyordum ama 4000 avro neredeyse hiçbir şeydi.

Niccolo kaşlarını çattı. "Ne? Hayır - Yüce Tanrım, hayır. Ayda dört bin."

Şok içinde ona baktım.

Şu anki işimde ayda 1500 avro kazanıyordum.

Bana bu miktarın neredeyse üç katını ödeyeceklerdi.

Ve bir sarayda yaşamak!

Yanında da delicesine seksi bir adamla!

On saniye boyunca hiçbir şey söylemeyince Niccolo, "Sinyorina Martinelli?" diye sordu.

"Ah - özür dilerim - bu - bu harika," diye haykırdım. "Güzel!"

Hoşuna gittiğine sevindim. Bunun farkında mısın?

Maaş çekiniz mutfaktaki işinizden çok daha önce konuştuğumuz gizlilikle ilgili, değil mi?" diye sordu, neşeli sözlerinin altında biraz tehditkâr bir ton vardı.

Artık her şey ortadaydı:
Sessizliğim için para alıyordum.
Kesinlikle mafyaydılar - ya da benzer bir şey. Ama yine de:
Floransa'da çıkmaz bir iş. Hayallerimi gerçekleştirme umudum yok.
Bir malikanede yaşayıp işim için yemek pişirmeye karşı. Sadece bir sorum var.
"Anlıyorum," dedim. "Şey... Valentino'nun seninle bir akrabalığı var mı?"
Niccolo şaşırmış görünüyordu - sonra yüzünde karanlık bir ifade belirdi. "Evet, o benim en küçük kardeşim. Sanırım onunla tanıştınız?"
Kardeş kısmı harikaydı!
Bu, gördüğüm en seksi adamın da muhtemelen malikanede yaşadığı anlamına geliyordu!
Ama Niccolo'nun bana kızmasından korkuyordum. Belki de ailemle konuşmamam gerekiyordu.
"Mutfakta," dedim uysalca.
"Şimdiye kadar sana cinsel tacizde bulunmadı, değil mi?" Niccolo sordu ve ben aniden hoşnutsuzluğunun kaynağını fark ettim.
Söylemek istediğim, eğer adamı gerçekten, GERÇEKTEN becermek istiyorsanız bunun cinsel taciz olduğunu düşünmüyorum.
Ama bu kariyer intiharı olurdu.
Hey, yeni mafya patronu, küçük kardeşini gerçekten becermek istiyorum.
Bunun yerine, "Hayır - hiç de değil!" dedim.
"Hımm," diye homurdandı Niccolo. "Biraz zaman ver."
Çok fazla zaman ayırmam gerekmeyeceğini umuyordum. Ama öyle olmadı.

Valentino

■ Caterina'nın orada olacağını umarak mutfağa uğradı.

Değildi - ama yemeklerinin nefis kokusu hâlâ havadaydı.

Yine de bir şey görmedim. Mutfak personeli öğle yemeğini hazırlamaya başlamıştı ve Caterina'nın yemeğini kaldırmış olmaları.

"Size bir şeyler hazırlamamı ister misiniz, efendim?" Nuncio sordu. Kahvaltı ve öğle yemeği vardiyasının 40'lı yaşlardaki baş aşçısıydı.

"Az önce burada bir şeyler pişiren bir kız vardı. Yemeğe ne oldu?"

"Paketledik ve buzdolabına koyduk. Ama o sadece bir röportajcıydı - eminim o kadar da iyi değildi. İsterseniz size bir biftek pişirebilirim."

"Hayır, onun yemeğini denemek istiyorum. Bana bir tabak hazırlar mısın?"

Nuncio sinirlenmiş görünüyordu ama sonra bana sahte bir gülümseme verdi. "Elbette efendim."

Diğer çalışanlardan birine kaşıkla makarna ve sosu bir kaseye koydurup mikrodalgada ısıttı, sonra da

bana biraz ekmek ve bir dilim zuccotto ile bir tabak koydu.

Makarnayı denedim.

Vay anasını, çok iyiydi.

Sonra ekmeği denedim, biraz zeytinyağına batırdım.

Kahretsin - daha da . Ve son

olarak pastayı denedim.

Daha önce hiçbir tatlı beni orgazm etmemişti ama o bir dilim zuccotto neredeyse ediyordu.

"Vay anasını - bu inanılmaz!" diye haykırdım, sonra mutfak personeline "Aranızda deneyen var mı?" diye sordum.

Nuncio küçümseyerek, "Dediğim gibi efendim, o bir görüşmeciydi," dedi. "Ve resmi bir eğitim almadığını da eklemeliyim. Yemeğini beğenmenize sevindim ama benim standartlarımı karşılayacağından şüpheliyim."

Belki de o çubuğu kıcından yerine bunu denemelisin demek istedim.

Ama onu görmezden geldim ve hemen Roberto'nun ikinci kattaki ofisine çıktım. Her zamanki gibi ekrana bakarak klavyesini karıştırıyordu.

Yemin ederim, Roberto hesap çizelgelerini becerebilseydi, gezegendeki en mutlu adam olurdu.

"Hey - mutfak için kimin işe alınacağına karar veren sen misin?" diye sordum.

Roberto bana şöyle bir baktı, sonra bilgisayarının başına döndü. "Bunların hiçbirisiyle ben ilgilenmiyorum. Sadece maaş bilgilerini Niccolo'ya verdim."

"Yani Niccolo onlarla röportaj mı

yaptı?" "Evet."

Harika.

Niccolo çok sert biriydi - eğer ondan bir şey öğrenmek istiyorsanız kardeşlerimin en kötüsüydü.

Dario gerçekten çok iyiydi. Onu neredeyse dört yıldır görmemiş olmam çok kötüydü - Babam ve Fausto Amca'nın suçunu üstlendikten sonra gönderildiği bok çukuru hapishane San Vittore'ye gittiğinden beri görmemişim.

Dürüst olmak gerekirse, Dario'ya hayranlık duyuyordum. Tam bir baş belasıydı. Ve bir gün Don olacaktı, Papa'dan sonra - herkes bunu biliyordu.

Ama harika olan şey, altı ay içinde çıkacak olmasıydı.

Onu eve geri getirene kadar kelimenin tam anlamıyla gün sayıyordum.

Adriano'nun çılgın bir öfkesi vardı ama onunla nasıl başa çıkacağınızı bilmeniz gerekiyordu. Bağırmasını beklersem, genellikle sakinleşir ve "İyi" derdi. Ne halin varsa gör. Ne sikim istiyorsan onu yap.

Roberto mu? Roberto, finans, hisse senetleri ve banka hesapları dışında hiçbir şeyi umursamazdı. İstedğin şey çok pahalı olmadığı sürece, onun için sorun yoktu.

Massimo içlerinde en rahat olanıydı. Bana bir sörfçüyü hatırlatırdı, sadece sakinleşir ve bir sonraki dalgayı beklerdi. Bana hiç ama hiç sorun çıkarmadı. Aslında, muhtemelen en çok onunla atışmaktan ve şakalaşmaktan hoşlanıyordum.

Ama Niccolo...

Niccolo hıyarın tekiydi.

Evet, tamam, o her zaman bir pislik değildi. Aslında gerçekten komikti.

Ve süper zeki. Bana sorarsan, kendi iyiliği için fazla zeki.

Ama eğer ondan bir şey istediyseniz ve bu onun istediğiyle uyuşmuyorsa... lanet olsun, bu konuda bir pislik olabilirdi.

Şimdi Caterina'nın işe alındığından emin olmak için o pisliği etkilemem gerekiyordu.

Ve bunu nasıl yapacağımı biliyordum.

Mutfağa gittim ve Nuncio'ya, "Bana o kızın daha önce pişirdiği yemekten bir tabak daha hazırla. Niccolo'nun da denemesini istiyorum."

Nuncio sopa makatına daha da girmiş gibi görünüyordu ama gülümsemeye zorladı. "Madem ısrar ediyorsunuz, efendim."

"Israr ediyorum."

Yaptı ama bundan kesinlikle mutlu değildi.

Niccolo'yu aramaya gittim ve onu salonda bazı kağıtlara bakarken buldum.

İçeri girdiğimde havada bir parfüm kokusu yakaladım.

Ve Caterina'nın da onunla birlikte içeride olduğunu hemen anladı.

Yemin ederim, onu düşünmek bile beni tahrik ediyordu.

Niccolo bana baktı ve yüzünü buruşturdu. "Oh, bak, Casanova, bir sonraki fethi için etrafı kokluyor."

"Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok."

"Evet, doğru," dedi alaycı bir şekilde, sonra elimde bir tabak yemek olduğunu fark etti. "Ne var orada?"

"Daha önce mutfakta yemek pişiren bir kız vardı."

"Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok" dedi, belli ki beni taklit ediyordu. Sonra normal sesine geri döndü.

"Bana bir iyilik yap ve saçmalamayı kes, olur mu?"

"Ne?! O gerçekten iyi bir aşçıydı! Onun yemeklerinden tatmanı istiyorum."

"Sinyora Lombardi bana zaten mükemmel olduğunu söyledi - "Evet, ama bunu kendiniz tatmalısınız."

"Aç değilim -"

"Sadece TADINA BAK, olur mu?"

Tabağı önüne koyduğumda Nic . "Evraklarda yok - Tanrım."

Eşyalarını topladıktan sonra tabaktaki çatalı aldı ve makarnadan bir ısırık aldı.

Huysuz bakışı hemen şaşkınlığa dönüştü. "Eee?" diye sordum.

"Fena değil," diye kabul etti.

"Fena değil," dedim onunla alay ederek. "Ekmeği dene."

Ekmeği ısırды -

"Lanet olsun," dedi.

"Tamam mı? Şimdi pastayı

dene." Bir ısırık aldı -

Ve kendinden "MMPH!" dedi.

"Gördün mü?!" Zaferle söyledim.

Ona getirdiğim peçeteye ağzını sildi. "Bütün bu gösteriyi yapmana gerek yoktu. Onu zaten işe aldım."

"Oh," dedim şaşırarak. "Güzel. Artık doğru kararı verdiğini biliyorsun."

Niccolo bana yan gözle baktı. "Ve senin ona olan ilginin, onun bazı... öhöm... belirgin fiziksel özelliklere sahip çekici bir kız olmasıyla hiçbir ilgisi yok."

"Yeni işe alınan biri hakkında bu şekilde konuşmamalısın," diye tersledim. "Sana dava açabilirler."

"Endişenizi takdir ediyorum," dedi sert bir sesle.

"Valentino, ben ciddiyim: sakın ona bulaşma. Bu gerçekten cinsel taciz davasıyla sonuçlanabilir, bu da Fausto Amca'nın başınıza cehennem yağdıracağı anlamına gelir, babamdan bahsetmiyorum bile." "Ona dokunmayacağım," diye yalan

söyledim. "Gerçekten - sadece düşünüyorum o harika bir aşçı."

"Büyük göğüsleri ve güzel bir yüzü var," dedi asık suratla.

"Muhteşem kışını unuttun," diye şaka yaptım.

"Valentino - " diye uyardı.

"Ona elimi bile sürmeyeceğim. İşe ne zaman başlıyor?"

"Gelecek hafta - bu da demek oluyor ki en az bir buçuk hafta." Niccolo yüzünü buruşturdu. "Eğer ona dokunmayacaksan, o zaman yemin etmeni istiyorum."

Odadan geri geri çıkmaya başladım. "Yani, şu şeyi yapmam lazım -"

"Valentino," diye tersledi.

Kapıyı açarken, "İstersen buzdolabında onun yemeğinden daha var," dedim. "Ama acele etmen gerekecek çünkü sanırım geri kalanını ben yiyebilirim."

"Valentino - "

"Görüşürüz!" Odadan çıkarken söyledim.

"VALENTINO!" diye bağırdı ben kapıyı kapatırken. "Onu işe aldığıma pişman etme beni!"
Niccolo onu işe aldığına pişman olacak mıydı...
Olmayacağıma emindim.

Caterina

o öğleden sonra Rosolini malikanesine taşındı. Planımız gelecek haftaya kadar beklemektir - Floransa'daki dairemde tüm kıyafetlerimi aldıktan sonra - ama birkaç şey programı hızlandırdı.

Eski sevgilim beni eve bıraktı. Tüm bu süre boyunca, üç saat beklemek zorunda kalmaktan ve bir grup 'mafya bozuntusu' tarafından aşağılanmaktan acı acı yakındı.

"Onları haklayabilirdim," diye böbürlendi.

Evet. Tabii, dostum. Hayal kurmaya devam et.

Sonrasında birlikte olmak istemediğimde daha da içerledi.

"Ben seni tüm o yolu ve bekledim etrafında için

Hiçbir şey mi?!" diye öfkelenildi.

Eskiden olsa teslim olabilirdim, ama şimdi tek düşünebildiğim Valentino'ydu.

Fileminyon yemek varken neden hamburgerle (eski sevgilim) yetinesiniz ki?

Ona istediğini vermediğimde şımarık bir çocuk gibi hışım ile çekip gitti.

Ailem nerede olduğumu öğrendiğinde, on kat daha kötü oldular.

Annem yüzümdeki devasa gülümsemeyi gördü ve neler olduğunu sordu.

"Yeni bir iş buldum," dedim mutlulukla.

Yerini söylediğimde çılgına döndü ve babamı getirdi.

İkisi de ne kadar aptalca davrandığım konusunda bana bağırmaya başladılar.

"Ne tür bir aptal bir mafya ailesi için çalışır?!" "Tüm kasabanın önünde bizi utandıracaksın!"

"Sadece izle - bir yerlerde sığ bir mezara gireceksin!"

Bütün bir akşam burada kalamayacağıma karar verdim ve kendimi banyoya kapatıp Niccolo'nun acil durumlar için bana verdiği numarayı aramak için cep telefonumu kullandım.

"Evet?" diye cevap verdi diğer uçtan bir adam.

Niccolo'nun sesi değil, ve kesinlikle Valentino'nun da değil.

"Merhaba, ben Caterina Martinelli. Bu öğleden sonra mutfakta çalışmak üzere işe alındım. Ailem çıldırmış durumda. Birinin gelip beni hemen almasının bir yolu var mı?"

"Birisi 30 dakika içinde orada olacak."

"Teşekkürler. Adres - "

"Adresi zaten biliyoruz."

Sonra telefonu kapattı.

Bu hiç de uğursuz değildi.

Yine de banyo kapısının diğer tarafından bana bağırان iki çılgın insandan daha iyiydi.

Dışarı çıktım, yanlarından geçtim ve aceleyle toparlanmak için odama girdim. Sahip olduğum her şeyi bavuluma attım ve siyah bir Mercedes garaj yoluna yanaşana kadar çılgılık atarak bekledim.

Pencereden, siyah takım elbiseli ve kravatlı bir adamın arabadan inip eve doğru gittiğini görebiliyordum.

Bavulumu ön kapıya doğru taşıdığım da babam önüme çıktı. "Eğer oraya gidip o arabaya binersen, bir daha asla bu eve geri dönemezsin. Beni anlıyor musun?"

Ona öfkeyle baktım.

Nonna bunu bana asla söylemezdi.

Nonna benden lütfen gitmememi isterdi ve muhtemelen onu dinlerdim. Ama dinlemeseydim bile, beni ilişki mi kesmekle asla tehdit etmezdi.

Yıllarca ailem beni hiç desteklemedi - Beni eleştirdi -

Beni kardeşlerimle kıyaslamaktan - Bana

sürtük demekten -

Tüm kızgınlığım ve sessiz acım bir anda üzerime .

"Memnuniyetle," diye hırladım.

Babam şok olmuş gibiydi. Annemin nefesi kesildi.

Sonra babam tiksintiyle başını salladı ve kenara çekildi.

Ailem en azından mafya adamı kapıyı çaldığında ve ben kapıyı açtığımda sessiz olma sağduyusuna sahipti.

"Ben hazırım," dedim.

Çantamı aldı ve arabaya yöneldi.

Onu yürüyüş yolunda takip ettim, sonra açık kapıda duran anneme ve babama .

Babam bana nefretle bakıyordu.

Annem hem kalbi kırılmış hem de iğrenmiş

görünüyordu. Sonra babam kapıyı çarparak kapattı.

Buna karşılık, siyah takım elbiseli adam arabanın arka kapısını benim için açık tuttu.

Kalbim kırık bir şekilde Mercedes'e bindim ve oradan uzaklaştık.

İlerleyen aylarda küçük kız kardeşimi ara sıra telefonumdan Facetime'ladım...

Ama bu ailemi son görüşüm oldu.

■ yeni hayatıma oldukça çabuk alıştım.

İlk kez kendime ait bir odam oldu! Niccolo'nun da söylediği gibi küçücük bir odaydı - hizmetlilerin odasında iki kişilik bir yatak, bir şifonyer ve bir gardıroptan başka bir şey yoktu -

ama o benimdi.

Niccolo'ya Floransa'daki kıyafetlerimden bahsettim ve o da eşyalarımı alması için bir adam ayarladı. Oda arkadaşlarımı uyarmak ve veda etmek için aradım. Benim adıma ama hepsi de bir an önce dönmemi, böylece hep birlikte kulübe gidebileceğimizi söylediler.

En zor kısmı buydu: Floransa'daki arkadaşlarımdan vazgeçmek. Ailemi görmemeyi hiç sorun etmedim... ama arkadaşlarım tamamen başka bir konuydu.

İşteki ilk hafta kolaydı ama aynı zamanda zordu.

Kolaydı çünkü yeni bir şey öğrenmemi ya da çılgınca bir şey yapmamı gerektirmiyordu. İşimin %90'ı olan meyve ve sebzeleri nasıl doğrayacağımı biliyordum.

Ama zordu çünkü diğer mutfak personeli bana karşı biraz pislikti.

Hem erkekler hem de kadınlar vardı ve hepsi benden çok daha yaşlıydı - çoğu 40'lı veya 50'li yaşlardaydı - ve işleri yapmak için çok belirli bir yolları vardı.

Ben yeni çocuktum, davetsiz misafirdim ve bana kaba davrandılar ve beni kol mesafesinden uzak tuttular. Kesinlikle bir şey pişirmeme izin vermediler.

Sinyora Lombardi bana karşı nazikti ama onu nadiren görüyordum. Perde arkasındaki işleri o yürütürdü - yemek siparişi verir, insanları planlar ve her şeyin sorunsuz işlemesini sağlardı.

Ayrıca, kahvaltı ve öğle yemeği için mutfak hazırlığı yapmak üzere her sabah 5'te kalkmam gerekiyordu. Yani kocaman, karanlık mutfakta bir buçuk saat boyunca sadece ben vardım. Tek başıma... patates soyuyor, soğan doğruyor ve meyve dilimliyordum.

Çok yalnızdım. Sadece sabahları değil, her zaman.

Ve sıkıldım. Çok sıkıldım.

Daha da kötüsü, Valentino'yu hiç görmedim. Sürekli onu aradım ama evin hiçbir yerinde göremedim.

Ki bu berbattı. Onu tekrar görmek en çok beklediğim şeylerden biriydi... ve iş için bu kadar heyecanlı olmamın nedenlerinden biriydi.

Bunun çılgınca olduğunu biliyorum. Hiç şansım olmayan seksi bir adam benimle flört etmişti ve ben de sırf onu tekrar görebilmek için bir işe girmiştım.

Ama yine de böyle hissediyordum.

Korkunç bir hata yapıp yapmadığımı merak etmeye başladım.

Ev arkadaşı yok, dışarı çıkmak yok, parti yok, seksi erkek yok, seks yok.

Delirecekmişim gibi hissettim.

Hatta işi bırakıp Floransa'ya geri dönsem mi diye düşünmeye başladım.

Sonra fikrimi tamamen değiştiren bir şey oldu.

Saat sabahın 5:30'uydu ve ben esneye esneye yemek hazırlıyor, çift shot espresso ile kendimi uyandırmaya çalışıyordum.

Bu en azından harika bir şeydi. Şimdiye kadar tattığım en iyi cappuccino ve espressoları yapan süper pahalı bir kahve makineleri vardı.

Sonra kapı çarparak açıldı ve o içeri girdi.

Valentino.

Başımı kaldırdım ve şok içinde ona baktım.

Kulüp kıyafetleri giymişti: dar, siyah, ipek, boynu açık bir gömlek... siyah pantolon... ve pahalı deri ayakkabılar. Belli ki bütün gece dışarıdaydı ve şimdi geri geliyordu.

Beni görür görmez olduğu durdu, afallamıştı. Sonra yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. "Şey, merhaba."

Valentino

■ Neredeyse bir haftadır Floransa'daydı ve Fausto Amca için bir şeyler yapıyordu.

Dario hapse girdiğinden beri Fausto, hükümetin telefonlarımızı dinliyor ve e-postalarımızı izliyor olabileceği paranoyasına kapılmıştı. Bu yüzden her ay birinin gidip Floransa'daki yargıç ve polis ağıma rüşvet veren adamlara mesaj ve para iletmesi gerekiyordu.

Totem direğinin en altındaki adam olduğum için bu iş genellikle bana düşerdi.

Gün boyunca bizimkilerle buluştum ve Floransa'da uyuşturucu ve fuhuş gibi sokak düzeyindeki tüm pislikleri yöneten Cosa Nostra ailesi Agrellas için çalışan insanlarla birkaç toplantı yaptım.

Geceleri parti yapardım.

Bazen kendi organizasyonumuzdaki insanlarla; bazen Agrella ailesindeki daha düşük seviyeli adamlarla; bazen de sadece Floransa'ya gittiğim yıllardan tanıdığım adamlarla.

Bu seyahatte uzak durduğum tek şey kızlardı.

Şehre geldiğimde her zamanki seks aramalarımın hiçbirine gitmedim.

Kulüplerde ateşli piliçlerin yanına gitmedim.

Ve eğer bir kız gelip benimle konuşursa, şöyle olurum, Üzgünüm, gece sadece arkadaşlarımla takılacağım.

Arkadaşlarımdan biri fark etti ve bana neler olduğunu sordu.

"Sadece hissetmiyorum," bağırdım müziğin içinden.

"Ne oluyor lan?!" diye güldü. "Ne zaman 'hissetmedin ki' - özellikle de o hatununki gibi göğüsleri varsa?!"

Ona daha büyük göğüslü ve tamamen doğal bir hatun düşündüğümü söylemedim.

Uğruna ölünecek bir kıcı olan küçük, kalın bir ateşli.

Gelmek beni sinirlendirmeye ve çok azdırmaya başladı.

Ama tek düşünebildiğim Caterina'ydı. Nic

bir hafta içinde başlayacağını söylemişti.

O başlamadan önce eve dönmeyi planlıyordum.

Kardeşıme söylediklerime rağmen, onu baştan çıkarmak için kesinlikle planlarım vardı...

Ve ilk gününde onu karşılamak için orada olduğumdan emin olmak istedim.

Agrellas'la son görüşmemden sonra eve dönmeyi planlıyordum ama çocuklar onlarla kulübe gitmem için ısrar ettiler.

Kurtulmaya çalıştım ama çok alıngan davrandılar.

Floransa'daki son gecemde onlarla içmeye gitmek bir tür ritüeldi ve ayrılmak için iyi bir bahanem yoktu.

Ve Fausto Amca görünüşe uymazsam çok kızardı... bu yüzden geç bir akşam yemeği için dışarı çıktık ve sonra kulüplere gittik.

Bir içki içtim, sonra araba kullanabilmek için soda ve misket limonuna geçtim.

Agrella'nın adamlarıyla atıştık ve biraz güldük -

Ama yeterince sarhoş olduklarında ve onlarla ilgilenen birkaç kız bulduklarında, oradan siktir olup gittim.

Otel odama geri döndüm, bavullarımı alıp Bugatti'ye attım ve Floransa'dan uzaklaştım.

Kafamın içindeki ses geceyi burada geçirmem gerektiğini söyleyip duruyordu. Biraz uyu ve yarın sabah eve dön.

Ama içimde eve dönmem gerektiğine dair bir his vardı.

Tek düşünebildiğim Caterina'ydı.

Ki bu oldukça çılgıncaydı. O sadece başka bir kızdı - bütün hafta kulüplerde geri çevirdiğim düzinelerce kız gibi.

Ama o değildi.

Onda farklı bir şeyler vardı.

Belki de kokusuydu... İçimdeki hayvanın tepki verdiği bir şeydi...

Bunun bir kısmı kesinlikle onun vücuduydu. Normalde yattığım kızlardan çok farklıydı.

Onun kıvrımlarını düşünmeden edemiyordum... Onu arkadan almayı...

O muhteşem kıcını ellerimle kavrarken sikimi içine sokuyordum.

Sebep ne olursa olsun, aklımı ondan alamıyordum. Ve bu beni biraz delirtiyordu.

Sadece 'biraz' da değil -

Beni deli ediyordu.

Ve ona sahip olana kadar rahat edemeyecektim.

İssız otoyollarda hızla ilerledim ve bir saat içinde eve döndüm.

güvenlik kamerasını yöneten kişi sabahın 5:30'unda beni evde gördüğüne şaşırmış gibiydi, ama hiçbir soru sormadan beni içeri aldı.

Bugatti'yi garaja bıraktım - acil durumlar için her zaman orada birileri olurdu - ve adama dedim ki

Birinin çantalarını odama götürmesi için.

Ön kapıdan içeri girdiğimde acıkmıştım ve yatmadan önce bir şeyler yemek istiyordum.

Mutfağa daldım, boş olmasını bekliyordum - Ve o oradaydı.

Vay anasını, fantezilerimden bile daha iyi görünüyordu.

Hiç makyaj yapmamıştı, bu da onun ne kadar doğal bir güzelliğe sahip olduğunu görmemi sağladı.

Geçmişte, kesinlikle 10'la yatağa gidip 5'le uyanma sorunuyla karşılaşmıştım, bu yüzden bir kızın kulüp için süslenmediğinde nasıl görüldüğünü bilmek hoşuma giderdi.

Caterina çok güzeldi.

Ve saçları - dağınıktı ama hoşuma gitmişti. Sanki bütün gece onu becerdikten sonra birkaç saatlik uykudan yeni uyanmış gibiydi.

Sütyen giymemişti ve ipeksi kumaşın arasından meme uçlarının belli belirsiz görüldüğünü görebiliyordum.

SIKTIR.

Sadece bunu görünce bile ereksiyon oldum.

Farlara yakalanmış bir geyik gibi kocaman gözlerle bana .

Ve birden onu hatırlayabildiğim her şeyden daha istedim.

İşte buydu.

Bu kızı becerecektim - bu kızı

becermek zorundaydım -

Tam burada. Şu anda.

Ona bir gülümseme verdim ve cazibemi arttırdım. "Şey, merhaba."

Caterina

"...h Ben," diye ciyakladım.

Kendime bakmadığımın çok farkındaydım.
En iyisi. Her sabah, Valentino'yu görme ihtimalime karşı makyaj yapıyordum - ama altı gün boyunca ondan hiçbir iz göremeyince sonunda vazgeçtim.

Sabahın 4:15'inde kalkıp yüzüme makyaj yapıyordum, çok yorgundum ve onu görmeyeceksem ne anlamı vardı ki?

Tabii ki makyaj yapmadığım ilk sabah ortaya çıktı.

Ayrıca, çok yorgun olduğum için uyuyakalmıştım ve aceleyle kıyafetlerimi giymek zorunda kalmıştım. Saçım başım dağınık, oldukça özensiz görünüyordum.

Mutfak çalışanlarından biri kahvaltıyı hazırlamaya geldiğinde bir şey söylerse odama dönüp ortalığı toplayacağımı düşünmüştüm.

Tabii ki ortaya çıkmaya karar verdiği zaman buydu.

Yine de görünüşümden rahatsız olmuşa benzemiyordu, çünkü o milyon dolarlık gülümsemesiyle tam önümde yürüdü.

O kadar yaklaştı ki kolonyasının ve giysilerindeki sigara dumanının kokusunu alabiliyordum.

Nefesinde alkol kokusu almaya çalıştım -

Hayır. Kesinlikle sarhoş değildi.

Kafası iyi bile görünmüyordu. Daha çok %100 ayık gibiydi.

"Seni görmek güzel," diye sırıttı. "Yarına kadar işe başlamayacağını sanıyordum."

Şaşkınlıkla ona baktım. "Yapmam gerekiyordu, ama - bekle, işe ne zaman başlayacağımı biliyor muydun?!"

"Tabii ki. Bunu özellikle sordum." Valentino kıkırdadı. "Niccolo seni yalnız bırakmamı söyledi... ama ona bunun sana bağlı olduğunu söyledim."

"...oh," diye tekrar ciyakladım, aniden her tarafımda sıcak bir kızarıklık hissettim.

"Ne zaman başladın?" diye sordu.

"Altı gün önce falan."

"Altı gün önce mi?!" diye haykırdı. "Kahretsin - bunu bilseydim,

Çok daha erken dönmüş olurdum!" "Nerede... neredeydin?"

"Eh, sadece Floransa'da takılıyorum. Nic'in oralı olduğunu söylediğini sanıyordum."

"Öyleyim, evet. Yani, orada yaşadım. Oralı değilim. Ama orada yaşadım. Birkaç yıl boyunca. Oda arkadaşlarımla."

Tanrım, sesim kendime bile aptal gibi geliyordu.

"Seni kulüplerde aradım," dedi Valentino, gözlerimin içine bakarak ve bana hâlâ o film yıldızı sırıtışıyla.

"...yaptın mı?" Kalbim küt küt atarken sordum.

"Evet. Yani, Floransa büyük bir şehir, bu yüzden seninle karşılaşacağımı düşünmenin biraz aptalca olduğunu biliyordum... ama gözümü senden ayırmadım."

Yalan söylediğini ya da benimle tatlı tatlı konuştuğunu düşündüm ama bayıldım.

Benden hoşlandığını belli ediyordu.

Çok ateşliydi, kesinlikle ondan hoşlanıyordum - Ve bu beni daha cesur yaptı.

"Demek Floransa'daydın, gece kulüplerine gidiyordun?"
diye sordum. "Öyleydim. Birinden yeni döndüm, eminim
sen de
söyle."

"Neden eve bu kadar erken geldin?"

"Bilmiyorum. Sadece buraya geri dönmem gerektiğini
hissettim." Sırıttı. "Görünüşe göre haklıymışım."

Kalbim göğsümde çarparken sertçe yutkundum.

"Floransa'da yaşarken geceleri dışarı çıkar mıydınız?" diye
sordu.

"Her zaman. Ne..." Duraksadım, sonra etmeye karar
verdim. "Beni Floransa'da bir gece kulübünde görseydin ne
yapardın?"

Sırıtişısı daha da büyüdü.

"Şey... muhtemelen müzikten dolayı gürültülü
olacağından... oraya gider ve bunu yapardım."

Hemen yanıma geldi, vücudu benimkine baskı yapıyordu.

Kasları kıvrımlarıma karşı o kadar sertti ki.

Vücudunun sıcaklığının içime yayıldığını hissedebiliyordum.

Kutsal Meryem, beni al! Sonra beni

neredeyse histerik hale getirdi. Eğildi.

Saçlarımı başımın yanından uzaklaştırdı... Ve

dudaklarını kulağımın hemen yanına koydu.

Dudaklarının tenime dokunuşu neredeyse inlememe neden
oluyordu.

"Müziğin sesi çok yüksek olduğu için muhtemelen
bağırmanam gerekirdi," diye kulağıma seksi bir şekilde fısıldadı,
"ama çok sessiz olduğu için böyle yapabilirim. Ve derdim ki,
'İnanılmaz seksisin. Dans etmek ister misin?'"

"Evet," diye inledim.

Ve sadece küçük bir inilti değil -

Ama LÜTFEN SİKTİR BENİ inlemesi gibi.

Düşünmüyordum bile - ağzımdan kaçıverdi.

Bunu söyler söylemez öfkeyle kızardım, yüzüm kıpkırmızı
oldu.

Gözlerimin içine bakmak için geri çekildi. Tanrım, çok utanmıştım.

Yine de onu o kadar çok istiyordum ki, gözümü ayıramıyordum.

Gözlerini göğsüme indirdi ve sırttı. "Görünüşe göre dans etmekten biraz daha fazlasını yapmak isteyebilirsin."

Neden bahsettiğini anlamak için aşağıya baktım - Oh Tanrım!

Sütyen takmamıştım, uyandığımda çok yorgundum.

- Meme uçlarım dikleşmiş ve sert bir şekilde İş için giydiğim beyaz gömlek.

Bir an için utandım, sonra da "Siktir et." dedim.

Onu istiyorum.

O bunu biliyor.

Numara yapmanın faydası yok.

"Evet," fısıldadım.

"Evet, ne?" diye sordu sırtarak.

Gözlerinin içine baktım ve cesurca "Dans etmekten çok daha fazlasını yapmak istiyorum" dedim.

Kesinlikle memnun görünüyordu. "Bu iyi - çünkü ben de seviyorum."

Ellerini belime koydu ve beni çekti, bedenim kasıklarına yaslandı.

Ve onun sert aletinın bana doğru bastırıldığını hissedebiliyordum.

AMAN TANRIM.

Nefesim kesildi -

İşte o zaman eğildi ve beni öptü.

Ağzı sıcak ve tatlıydı, dudaklarında viskinin tadını .

Yaklaşık iki saniye sonra yaşadığım şoku tamamen atlattığımda ağzımı sonuna kadar açtım.

Ve başının iki yanından tutup onu tutkuyla öptü.

Birdenbire sert ve çılgınca sevişmeye başladık, dili ağzımın derinliklerindeydi, elleri üzerimdeydi, biri

kıçımı, diğeri göğsümü avuçluyor -

Ve ellerim onun kaslı sırtını tırmalıyor, vücudum onun sert sikine sürtünüyor, onu içimde hissetmeyi çok istiyordum.

Ama eteğimi yukarı kaldırmaya başlayınca çıldırdım.

"Hayır!" Fısıldadım ve çılgınca kıkırdayarak elini uzaklaştırdım.

"Hayır mı?!" diye sordu kuşkuyla.

"Burada olmaz!" Ben de fısıldadım. "Kovulacağım!"

"Kovulmayacaksın," diye mırıldandı beni tekrar öperken ve aynı anda göğsümü okşarken, parmakları kumaşın arasından sert meme ucumu cımbızlıyordu.

Gülerek onu ittim. "Burada çalışmaya yeni başladım!"

"Kimse ."

"İnsanlar buraya gelecek!"

Kulak mememi dişlerken kulağıma "Evet, öylesin" diye fısıldadı.

Tanrım, onu istiyordum.

Sırf onu bir kez becerebilmek için kovulabilirdim.

"Hayır!" Kıkırdadım ve onu ittim. "İnsanlar yakında ortaya çıkacak!"

Valentino bir şeyi kanıtlamak istercesine ıssız mutfağa baktı. "Kim? Kardeşlerim en erken yediye kadar kalkmazlar ve saat altı bile değil!"

"Diğer mutfak çalışanları!" Dedim, sonra beni okşamaya devam ederken inledim.

"Ne zaman?" diye

sordu. "Bilmiyorum -

6:30 -"

"Bu da bize bolca zaman kazandırıyor," diye homurdandı boynumu hafifçe ısırırken.

AMAN TANRIM.

Onu oyalamaya devam edemezdim -

Çünkü onu sürekli ertelemek istemedim.

"Burada olmaz!" Bunu söylerken inliyor olsam da ısrar ettim.

"Pekâlâ - şurada," diye fısıldadı.

İşaret ettiği yere baktım. "Kiler mi?!" Ben de fısıldadım.

Odanın çok büyük olduğunu, rafların kavanoz ve teneke kutularla dolu olduğunu biliyordum.

Ve içinde hareket etmek için bolca yer.

"Evet," dedi Valentino.

Sonra zorla elimi tuttu ve beni odaya doğru çekti.

Ona izin verdim.

Aslında, o anda, istediği her şeyi yapmasına izin verebilirdim.

Valentino kilerin kapısını açtı, ışığı yaktı ve ardından kapıyı arkamızdan kapattı.

Bir saniye birbirimize baktık - Ve sonra ben ona saldırdım.

Temel olarak onu başının iki yanındaki yakaladı ve çılgınca öptü.

O da beni daha sert öptü ama gömleğinin düğmelerini açabilmek için vücudunu benimkinden uzak tuttu.

Yine de ne kadar yavaş gittiğinden dolayı hayal kırıklığına uğradı ve onu yırttı.

Pop pop !

Düğmeler her yere uçtu ve yere çarptı.

Üzerimizdeki tek ampulün ışığı altında onu içime çekmek için geri çekildim.

Aman Tanrım.

Yırtılmıştı.

İri göğüs kasları - karın kasları - şişkin pazılar - devasa omuzlar -

Ve yukarıdan gelen ışıktaki, kaslarının her bir kıvrımında koyu gölgeler oynuyordu.

Şimdiye kadar gördüğüm ve öptüğüm en ateşli adamdı.
Ve şimdi sevişecektik.

Hayal bile edemeyeceğim kadar ıslanmış ve tahrik olmuşum.

Bana tekrar sarıldı, beni çılgınca öptü.

Ellerimi üzerinde gezdirdim, ne kadar güçlü ve iri olduğunu hissettim.

Vücudu cehennem gibi sıcaktı.

Ama ben daha ateşli bir şey istiyordum.

Ellerim kemerine uzandı ve tokasını karıştırdı.

Güldü ve çekildi, sonra gözlerimin içine baştan çıkarıcı bir şekilde bakarak, "Beni ne kadar sertleştirdiğini biliyor musun?" diye hırladı.

"Hayır, ama gerçekten öğrenmek istiyorum," diye mırıldandım sonunda kemerini çözüp pantolonunun üst düğmesini açarken.

Sırıttı - fermuarını açtı -

Ve siyah boxer'ının fermuarından, gerçek hayatta gördüğüm en büyük yarak fırladı.

"Aman Tanrım!" Sevinç ve şaşkınlık içinde haykırdım. Yani, o büyüktü.

Birlikte olduğum diğer erkeklerden çok daha büyüktü.

Ve muhteşem. Büyük, şişmiş pembe kafa... çok kalın... ve uzun. Çok uzun.

Güldü. "Beğendin mi?"

Cevabım , şaftını avucumun içine almak ve ona bakarken inlemek oldu.

"Bayıldım," diye fısıldadım, gözlerimi ondan alamıyordum. Elimi yavaşça alt tarafında yukarı ve aşağı gezdirdim.

Aleti elimde kasıldı - tek bir kasılmayla aniden büyüdü, sonra hafifçe küçüldü.

Ucundan tek bir damla pre-cum sızdı, ışıpta kristal gibi parlıyordu.

Valentino kızgın bir hayvan gibi homurdandı -

Ve onun önünde dizlerimin üzerine çöktüm.
Kendime engel olamadım.
Onu tatmak zorundaydım.
Bir elimle sikinin tabanını ve elimi sikinin etrafına zar zor sokabildim.

Şaftının tepesinin hemen altını yalayarak tekrar kasılmasını sağladım.

Sonra inleyerek ağzımın tamamını kafasının etrafına doladım.

Tuzlu tadı ağzımı doldurdu ve ön sperminin dilimin üzerindeki kayganlığının tadını .

"Siktir," diye tısladı.

Sonra emmeye başladım, başımı ileri geri hareket ettirdim - önce yavaşça, sonra biraz daha hızlı.

"Oh FUCK," diye inledi.

Sonra daha da aşağıya indim, iki inç, üç inç, dört inç ağzıma aldım ve hala sikinin yarısına bile gelmemiştim.

"S.KTİR!" Valentino bir eliyle kendini raflara dayayarak inledi.

Tanrım, çok büyüktü - ağzımı ancak onun tamamını alacak kadar açabiliyordum. Çok fazla pratik yapmadan onu asla gırtlığına kadar sokamazdım.

Beni çok tahrik etti.

Ya sert aletinin ağzımın içinde, dilimin üzerinde kayma hissi?

Onu amımda o kadar istiyordum ki.

Görünüşe göre o da aynı şekilde hissediyordu çünkü kolumun altından uzandı ve beni ısrarla ayağa kaldırdı.

Yüzü işkence görmüş gibiydi - acı çeken vahşi bir hayvan gibi -

Ve bluzumu yırttı, tıpkı kendi gömleğini yırttığı gibi.

Pop pop ! düğmeler gitti.

Başka bir erkek olsa "HEY! diye bağırabilirdim ama onda bu beni daha da tahrik etti.

Göğüslerime Tanrı'yı görmüş gibi baktı.

Ve sonra kabaca kavradı, tartakladı, sıktı.
Başımı arkaya attım ve inledim.
Sonra eteğimi yukarı kaldırdı ve tangamı çekti.
Uyluklarımdan aşağı kaydırıp ıslaklığımı tenimde
gezdirirken kıpırdandım.
Ve tangam yere düştüğünde, içinden çıktım. Bunu yapar
yapmaz, kocaman elleri eteğimin altına uzandı.

-

Kıçımı tuttu -
Ve beni zahmetsizce havaya kaldırdı.
Nefesim kesildi ve kıkırdadım. Ben kesinlikle küçük bir
çocuk değilim.
Ama o beni bir bez bebekmişim gibi kaldırdı.
Bacaklarımı beline doladım. Ellerinden birinin kık
yanağımı kavradığını ve tüm ağırlığımı desteklediğini
hissettim -

Diğer eli sikini tutmak için ortadan kayboldu.
Saniyeler sonra, kocaman ve şişmiş başının amımın
dudaklarına bastırmasının lezzetli his vardı.
Beklentiyle bana baktı.
Sanırım prezervatif dememi bekliyordu! -
Ama ben yapmadım.
Çünkü onun her şeyini hissetmek istiyordum.
Aletinin her santimi içimde, ten tene. Aptalca,
evet -

Ve daha önce hiç yapmadığım bir şeydi, biriyle ilk
seferimde değil -

Ama kendime engel
olamadım. Bunu çok
istiyordum.
Doğum kontrol hapı kullanıyordum, o yüzden sorun olmadı.
Ben bir şey söylemeyince, beni yavaş yavaş aşağı indirdi.
Ve ucunun girdiğini hissettim, önceden sakızla ıslanmış
başı dudaklarımın arasında kaygandı.

İSA -

Bahşış bile çok büyüktü!
Bana hararetle baktı -

Kaşlarımı çatarak ona baktım, ağzım 'O' şeklinde açıktı çünkü sadece ucu bile çok iyi hissettiriyordu.

Sonra beni yavaşça üzerine indirdi.

OH FUUUUUCK!

Duyguları tarif etmeye başlayamam. Çok sert -

Çok büyük -

Doldur beni -

Daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemeyen bir baskı ve zevk.

Ve devam etti, devam etti... Ve

gittikçe daha da derinleşti.

Onun üzerinde kaymaya devam ederken YÜKSEK

SESLE inledim. Sırıtmaya başladı.

"İnsanların korktuğunu sanıyordum?" takıldı bana.

Önceki endişelerimi hatırladım, ama şimdi milyonlarca kilometre uzakta görünüyordlardı. Tek istediğim onun kocaman sikiydi.

"Sessiz olacağım" diye inledim.

"Evet, sessiz kalmaman elimden gelen her şeyi yapacağım," diye homurdandı.

Ve sonra -

Beni sikmeye başladı.

Tanrım, beni becerdi.

Sanki hayatımda daha önce hiç sikilmemiştim.

Vahşi bir hayvan gibi -

Toplam terk -

Daha önce hiç yaklaşmadığım büyük bir zevkle. İçime girdi, hızlı, sert ve DERİN -

Ve beni ele geçirilmiş gibi öptü.

Ben de onu aynı sertlikte öptüm - tırnaklarımı omuzlarının ve sırtının derisinde gezdiriyordum, kendimi kontrol edemiyordum.

Gürültü yapmamaya çalıştım.

Denedim, gerçekten

denedim!

Ama bu neredeyse imkansızdı.

Sessizlikte, içimdeki sikinin ıslak şak şak şaklaması beni çok tahrik etti.

Sızlanmaya ve inlemeye başlayacağımı ve çığlık atmamak için alt dudacağımı ısırarak zorunda kalacağımı.

Özellikle de ilk orgazmımda.

Sadece iki dakikadır sevişiyorduk ki birden içimde bir şeylerin biriktiğini hissettim, sıcak, çılgın ve kontrol edilemez.

Ve içimde bir zevk dalgası gibi yuvarlanırken yüksek sesle çığlık attım.

Genellikle sadece seks sırasında çok fazla klitoris oyunu ile boşalabilirdim -

Ve Valentino buradaydı, beni daha önce hiç olmadığım kadar sert boşaltıyordu, sadece sikiyle!

Sadece bu da değil, geçmişte her erkek ya benden önce boşalmıştı - ya da ben boşaldığımda kendini kontrol edememişti.

Genelde çığlık atarım ve bu çoğu erkeği çileden çıkarır.

Valentino değil.

Kanaryayı yiyen kedi gibi sırttı -

Ve sert ve hızlı bir şekilde içime girmeye devam etti.

Geçmişte birlikte olduğum erkekler boşalınca sevişmeyi bırakırlardı.

Ve her zaman ben geldiğimde , çok daha önce olmasa bile.

Yani daha önce hiç adamın devam ettiği bir orgazm yaşamamıştım.

Ve çılgıncaydı.

Amım çok hassaslaştı - ÇOK

hassaslaştı -

Biraz rahatsız ediciydi -

Ama sonra beni becermesinden gelen zevk dalgaları ile üstesinden geldim ve 30 saniye geçmeden tekrar boşaldım.

"OH FUCK!" Bu sefer daha da büyük bir çığlık attım. güçlü bir orgazm içimden geçti.

Tüm vücudum sarsıldı, titredi ve başımı geriye attım.

Ve kafatasımın arkasını bir rafa çarptım. "OW!" diye bağırdım.

"Oh kahretsin!" Valentino fısıldadı ve durdu. "Sen iyi misin?"

"Ohhhh," dedim, yarı gülerek, yarı acı içinde inleyerek. Gözlerimin içine şefkatle baktı. "Cidden, iyi misin?" Ama sonra artık ne hissetmediğimi fark : Sikini içime soktuğunu.

Başımı salladım ve "Durma" diye fısıldadım. Sırıttı, beni öptü -

Ve sonra beni bir tanrı gibi sikmeye devam etti.

Tekrar gelmem en fazla bir dakika sürdü -

Ve ondan sonra, orgazmlar sert ve hızlı geldi, zevk dalgaları yükselip alçaldı, üst üste bindi, birinin nerede başladığını ve diğerinin nerede başladığını anlayamadım.

Ses çıkarmamaya çalışarak tırnaklarımı derisine geçirdim ama fısıltıyla inlemeye devam ettim: "Ah, Valentino! Valentino! Oh SİKTİR, VALENTINO!"

Kaç kere geldiğimin sayısını unuttum.

Valentino aniden homurdandı ve inledi.

Sonra tısladı, "Boşalacağım - Boşalacağım - " "Evet, evet!"

Çılgınca fısıldadım, alt dudağını ısırırken

Onu sürdürdüm, "Benim için gel bebeğim - benim için gel - " "Çekilmem lazım - çekilmem lazım - "

"HAYIR!" Şiddetle fısıldadım. "Hayır, doğum kontrol hapı kullanıyorum - içime gir! İçime gir!"

"OH FUCK!"

Valentino bana , kocaman güçlü kollarıyla neredeyse beni eziyordu.

Ve sikinin içimde kontrolsüzce kasıldığını hissettim.

Sıcak, sıvı bir sıcaklık fışkırması kelimenin tam anlamıyla içimin derinliklerine fışkırıyordu, o kadar güçlüydü ki kelimenin tam anlamıyla hissedebiliyordum.

Ve bu his beni kendi son orgazmıma doğru itti.

"OH VALENTINO!" Çığlık attım, daha fazla sessiz kalamadım, kendi kalçalarımı çalıştırırken, ona karşı gıcırdattım, onu içime aldım, eskisinden daha kaygan.

Sonunda durduk, ikimiz de nefes nefese ve ter içindeydik... Onun siki hâlâ içimdeydi ama ikimiz de kıpırdamıyorduk. Sessizce bana baktı.

Birdenbire, boşaldıktan sonra hizmetçi kızı becererek korkunç bir hata yaptığını anlayacağından korktum -

Ama onun yerine gözlerinin kenarları gülümsemesiyle kırıştı ve eğilip gözlerini kapattı ve beni şefkatle öptü.

Ben de onu öptüm, bir bulutun üzerinde süzülüyordum, bir rüyaya kapılmışım.

Mükemmel bir andı ve sonsuza kadar devam etmesini istedim.

W "Şimdi sana neden adımı hatırlamanı söylediğimi biliyorsun." dediğinde bir dakika boyunca öpüşmüş olmalıydık.

Valentino!" diye kaç kez bağırmış olabileceğimin utancıyla kısmen güldüm.

Tahrik olmuş gibi kaşlarını çattı. "Kahretsin - böyle güldüğünde amının sikimi kavradığını hissedebiliyorum..."

"Aman Tanrım..." Mırıldandım, sesim boğuk çıkıyordu.

Onu tekrar becermek istedim, çok tahrik olmuşum.

Görünüşe göre o da öyleydi, çünkü gözleri seksileşti ve beni öpmek için öne eğildi.

Ben de öne doğru eğildim.

Onu romantik bir şekilde öpmek için değil, hemen şimdi sik beni! tarzında.

Tam dudaklarımız birleşmek üzereyken, kilerin dışından bir gıcırtı sesi geldi.

Mutlak bir dehşet içinde "Oh FUCK," diye fısıldadım. Donduk ve sessizlik içinde bekledik

-

Ama hiçbir şey gelmedi.

Ayak sesi yok, insan sesi yok, hiçbir şey yok.

Valentino güldü. "Burası eski bir ev. Her zaman ses çıkarır. Merak etme, henüz kimse uyanmadı."

Ama korku üzerime soğuk su serpmiştir. "Evet, ama olacaklar! Giyinmem lazım!"

Kıkırdadı, beni hâlâ sert olan sikinden kaldırdı ve yavaşça yere bıraktı.

İçimden çıktığında ve ben ayağa kalktığımda, dölünün uyluğumun iç kısmına damladığını hissettim.

Ve onu tekrar becermek istedim.

Kukum onun yüzünden yara bere içinde olsa da ve karnımdaki tüm kaslar tüm o orgazmlar yüzünden hayatımın egzersizini yapmış olsa da -

Onu tekrar becermek istedim. Saatlerce.

Islak, parlayan sikine özlemle baktım ve devam edebilmeyi diledim.

"İşte," diye fısıldadı yere eğilerek. Gömleğini ve bana uzattı. "Bunu temizlenmek için kullan."

"Emin misiniz?" Şok olmuş bir şekilde sordum.

Garip bir centilmenlikti ama yine de centilmenceydi.

"Tabii ki."

Bacaklarımın arasını paspaslamak için gömleğini kullandım.

İyi ki de öyle yapmışım çünkü temizlenecek çok şey vardı.

Aletini tekrar pantolonunun içine soktu ve kemerini bağladı. O muhteşem şeyin gözden kaybolduğunu görmek beni gerçekten üzmüştü.

Sırılsıklam tangamın içine geri adım attım ve bluzumun düğmelerinin çoğunun artık üzerinde olmadığını hatırladım.

"Oh kahretsin!" Tısladım. "Odama dönüp üstümü değiştirmeliyim."

"Bunun için üzgünüm," diye fısıldadı Valentino.

"Üzülme - çok ateşliydi," diye mırıldandım ve onu öptüm.

O da beni iki kat daha sert öptü, sonra geri çekildi ve başını kapıya doğru eğdi.

"Hazır mısın?"

Gergin bir şekilde başımı salladım.

Ve kilerin kapısını açtı. Dışarı baktık.

Mutfakta kimse yoktu.

İkimiz de parmak uçlarımızda dışarı çıktık ve birbirimize baktık - ben bir elimle bluzumu kapalı tutuyordum, o ise bir elinde ıslak gömleğiyle yarı çıplak duruyordu.

İşlerin garipleşeceği kısım burasıydı. Bunu biliyordum.

"Bu eğlenceliydi ama bir daha olamaz." dediği kısım.

Ya da kekeleyip tökezlediğimiz ve "Görüşürüz" gibi bir şey söylediğimiz.

Bundan nefret ederdim.

Birlikte olduğum en ateşli adamla hayatımın en iyi seksini yapmış olmaktan nefret ediyordum ve bu muhtemelen son kez olacaktı.

Ama...

Sanırım her güzel şeyin bir sonu olmalı.

"Şey..." Ben başladım -

Sonra eğilip beni tutkuyla öperek beni şaşırttı.

Elinin bluzumun içine girdiğini ve sol mememi kavradığını, sonra da hâlâ sert olan meme ucumu hafifçe çimdiklediğini hissettim.

İki saniye içinde onu tekrar becermeye hazırdım.

Çok hazırım.

Ama geri çekildi, bana o milyon dolarlık gülümsemesini verdi ve göz kırptı. "Bir dahaki sefere kadar."

Sonra mutfaktan çıkıp gitti ve beni şaşkın bir sessizlik içinde bıraktı.

Orada on beş saniye kadar durdum, az önce ne olduğunu anlamamıştım.

Sonra duvardaki saati gördüm. 6:12.

KAHRETSİN!

Karanlıkta koşabildiğim kadar sessiz bir şekilde malikâneyi geçip hizmetkârların odasına kadar koştum.

Odama gittiğimde iç çamaşırlarımı değiştirdim, sütyenimi ve yeni bir bluz giydim ve sonra mutfağa koştum.

6:21.

İş arkadaşlarım her an gelebilir.

Siktir!

Ne olduğuna dair işaretler bulmak için etrafıma bakındım.

Ve kilerin her yerinde düğmeler olduğunu fark ettim.

Çılgınca ellerimin ve dizlerimin üzerine çöktüm ve bulabildiğim her birini .

Ve yerde büyük ıslak topaklar olduğunu fark etti.

Valentino'nun - benim - muhtemelen ikisinin de.

Dışarı koştum, kağıt havlu aldım ve her şeyi temizledim.

Sonra havayı kokladım.

Sanki biri seks yapmış gibi kokuyordu.

Kilerin kapısını açıp kapattım, çalıştım.

Sonra nihayet bir kutu kibrit aldı ve duman kokusuyla kokuyu gizlemeyi umarak birbiri ardına .

Saat 6:28'de istasyonuma dönmüş, hiçbir şey olmamış gibi soğan doğruyordum.

İlk mutfak görevlisi üç dakika sonra içeri girdi.

Havayı kokladı, sonra bana döndü. "Burada kibrit mi yaktın?"

"Bu sabah biraz gazım var," dedim, bu kadar utanç verici bir şey söylediğim için yüzüm kızarmıştı. "Bu yüzden kokuyu örtbas etmeye çalıştım."

"UGH," diye inledi ve önümdeki her zamankinden daha küçük doğranmış soğan yığınınına ters ters baktı. "Ne yaptın, sabahın yarısını banyoda mı geçirdin?"

"Daha hızlı gideceğim,"

diye söz verdim. Ve yaptım da.

Yirmi dakika sonra, hâlâ gerideydim. Tüm mutfak personeli bana sinirlenmişti -

Ama buna değdi. Hem
de çok değdi.

Sadece bir şeyden korkuyordum:

Fındık sonrası berraklığa kavuştuktan sonra Valentino'yu
bir daha asla göremeyeceğimi.

Beni görmezden
geleceğini... Ya da sadece
kibarca gülümseyeceğini...

Ve en kötüsü, o muhteşem aleti bir daha asla içime
alamayacaktım.

Endişelenmeme gerek yoktu.

Gün boyunca beni üç kez daha gördü. Her seferinde
gülümsemesini zorlukla bastırabildi.

Son seferinde kimse bakmıyorken eğildi ve kulağıma
fısıldadı, "Yarın sabah daha erken gel."

Sesini duyunca meme uçlarım sertleşti.

Oraya erken gittiğime inansanız iyi olur - 4:30, her
zamanki saatimden otuz dakika önce.

Olabildiğince hızlı, elimden geldiğince çok
hazırlık yaptım - ta ki o saat 5'te gelene kadar.

Tek kelime etmedik -

Öpüşmeye ve çılgınca soymaya başladık.

Ve yine kilerde seviştik.

Bu sefer her türlü farklı pozisyonda:

Onu alarak Ben itibaren Arkada, onun
kaslı kalçalarını her itişte kıcıma çarpıyordu.

Ben ona binerken o yerde yatıyordu ve meme uçlarımı
emişti.

Ve yine beni havaya kaldırdı, bacaklarımı beline doladı.

İşimi bitirebilmek ve şüphe uyandırmamak için 6'da durduk.

Temizlenmek için bir el havlusu , ayrıca her ihtimale karşı kıyafetlerimi de değiştirmiştım.

Beni bir öpücük ve göz kırpmayla daha bıraktı. "Yarın görüşürüz."

Her seferinde fikrini değiştireceğinden ve onu bir daha asla beceremeyeceğimden endişeleniyordum.

Ama o geri gelmeye devam etti...

Tamam...

Ve bitti.

Her seferinde, ne olursa olsun.

Sabahın erken saatleri günün en sevdiğim kısmı oldu -

Açık ara farkla.

Valentino

F UUUUUUCK.
Caterina kokain gibiydi -
İlk vuruştan itibaren bağımlısı oldum.
Kilerde ilk sevişmemiz inanılmazdı.
Dizlerinin üzerine çöküşü.
Diliyle beni kızdırması.
Sikime tapınma şekli.
Gözleri yarı kapalı bir şekilde bana bakışı, sanki ağzında
şimdiye kadar tattığı en lezzetli şey varmış gibi...
Hayatımda yaptığım en iyi saksoydu. Ve sonra
daha da iyi oldu.
kaldırıp sikimi içine soktuğumda... Tanrım.
Benden prezervatif kullanmamı istemedi, ki bu seksiydi.
Böylece amının her yumuşak, ıslak santimini
hissedebildim, bu da harika hissettirdi.
Her şeyimi alabiliyordu ki bu inanılmazdı. Birlikte
olduğum bütün kızlar bunu yapamazdı.

Ve yüzünü buruşturmadı, dişlerini gıcırdatmadı ya da bana yavaş git, yavaş git demedi!

Sadece inledi ve defalarca adımı haykırdı.

Çok tutkuluydu, sınır tanımıyordu ve çok seksiydi.

Muhtemelen hayatımın en ateşli seksiydi diyebilirim.

Naaah...

Kesinlikle hayatımın en ateşli seksiydi. Bir yanımda biraz tereddütlüydü.

Sikişmekte bu kadar iyiye belli ki bir geçmişi vardı. Ama çoğunlukla "Her neyse." diyordum.

Birlikte olduğum her kızın bir geçmişi vardı. Dışarıda bakire arıyor değildim.

Zaten sadece bir kaçamaktı.

Yani, uzun sürmeyecekti.

Ailem için çalışıyordu. Çıkacak değildik.

Ve ondan tamamen hoşlanmama rağmen, diğer kızlarla her zaman yaptığım gibi, onu birkaç kez becerdikten sonra ilgimi kaybedeceğimi düşündüm.

Ama ben

yapmadı

m.

İlgimi kaybettim yani.

Seks daha da ateşli

oldu. O daha da

ateşlendi.

O kız cinsel napalm gibiydi.

Onu günde iki kez doğurmak zorunda kalıyordum. günde üç kez.

Uzak kalamadım.

Kız tarafından hipnotize

edilmiştim ve vücuduna

bağlanmışım.

Amcığı... göğüsleri... o inanılmaz kıcı... Ağzı...

Güzel yüzü... Gözleri...

Aslında hayalini kurmayı en çok sevdiğim şey buydu:

Orgazm olduğunda gözlerinin içine bakmak.

Çığlık atmamaya çalışması ve her seferinde başarısız olması -

Boşaldığında gözlerinin irileşmesi ve sonra kafasının içinde geriye doğru yuvarlanması.

Onu becermediğim zamanlarda, onu becermeyi düşünüyordum.

Onunla ilgili hayaller kurmak ağzımı sulandırdı.

Ve onu mutfakta çalışırken görmek bile sikimi kaldırdı.

Sadece iki gün sonra, düzenli hatunlarımdan gelen mesajlara cevap vermeyi bıraktım.

Telefonlara cevap vermedim.

Hiçbiriyle buluşmadığımdan eminim.

Evet, Floransa'da ayak işlerini yaparken rastgele kızlarla flört ederdim - çoğunlukla sadece gözlerinin parladığını görmek ve beni istediklerini bilmek iyi hissettirdiği için.

Ama bunların hepsi egoydu. Sadece eğlence için.

Seks söz konusu olduğunda, tek istediğim

Caterina'ydı. Ve onu olabildiğince çok istiyordum -

Onu sikebildiğim kadar sık -

Onu becerebildiğim kadar çok şekilde. Tamamen takıntılıyım.

Evet, sürmeyecekti -

süremeyeceğini biliyordum -

Ama bunu yaparken de çok eğlenecektim.

Caterina

A Zaman geçtikçe Valentino ile işler daha da çılgınlaştı. Daha fazla risk aldık - bu heyecan verici ama aynı zamanda gerçekten korkutucuydu.

Her zaman öğrenilmeye ve kovulmaya bu kadar yakın olduğuma ikna olmuştum.

Ama onu o kadar istiyordum ki, tüm riskleri göze aldım. Vardiyamın başında kilerde sevişirken.

Mutfakta çalışan tek kişi ben olduğumda beni kilere çekmesine.

Öğle yemeğinden sonra, akşam mürettebatı akşam yemeği için gelmeden önce genellikle bir saat boyunca yavaştı.

Ve elbette, Valentino aramaya gelecekti.

Çoğunlukla kilerde yapardık... bazen de devasa evdeki 2000 banyodan birinde sevişirdik.

Bazen boş bir yatak odasında daydı.

Ve Hatta bir kezveya iki kez Dışarıda,içinde ve güzel bahçeler.

Sonra geceleri beni hizmetli odamda ziyaret etmeye başladı.

Ve ben onu kovmadan önce saatlerce sevişirdik, böylece kalkıp vardiyama başlamadan önce en azından biraz uyuyabilirdim.

Ona asla hayır diyemezdim.

Denedim... ama gerçekten 'hayır' demek istemedim. O güzel yüze değil.

O inanılmaz vücut.

Ya da o kocaman, muhteşem

siki. Bu yüzden onu hep

becerdim. Her zaman.

Uzun sürmeyeceğini biliyordum, bu yüzden sürdüğü sürece tadını çıkaracaktım.

Neden uzun sürmesin diye sorabilirsiniz?

Yani ben mutfakta çalışan bir kızdım - Ve o Toskana'nın en zengin ailesindendi.

Mafyada olduğundan bahsetmiyorum bile, gerçi ikimiz de bu konuda hiç konuşmadık.

Konuşmak için çok vaktimiz yoktu.

geceleeri daha çok konuşmaya başladık, o zaman odama gizlice girmeye başladı.

Ona Nonna hakkında hikayeler anlatırdım ve hep yemek yapmak istediğimi söylerdim.

Bana, o henüz 13 yaşındayken kanserden ölen annesiyle ilgili hikayeler anlatırdı.

Onun hakkında konuşurken kalbimi kırdı.

Kendi ebeveynleriyle kötü bir ilişkisi olan biri (ben) için, annesine duyduğu sevgi masal kitaplarından fırlamış gibiydi...

Ve bu onu daha çok sevmeme neden oldu.

Hikayelerinden biri gerçekten dikkatimi çekti - çünkü hem aşk hem de yemekle ilgiliydi.

"Ben küçükken bana badem sütünün özel bir versiyonunu yapardı," dedi bir keresinde. "Bunu öğrenmişti

Sicilyalı olan büyükannemden - babamın annesi -.

"Annem bademleri iki gün bekletir, sonra blenderdan geçirirdi... ama sütü süzdüğünde, biraz posa eklerdi, böylece biraz taneli olurdu. Sonra dibine büyük bir kaşık dolusu vişne reçeli koyardı.

"Eskiden buna bayılırdım. Bazen vişneler karışsın diye karıştırırdım ama çoğu zaman vişneleri tek başına yiyebilmek için tüm tatlı sütü içerdim." Hüzünle gülümsedi. "Sadece benim için yapardı. Kardeşlerimden hiçbiri pek sevmezdi... o yüzden sadece benim için yapardı."

"Senin için hizmetçilere tamir ettirmedi mi?" Şaşırarak sordum.

"Hayır, hepsini kendisi yaptı." Bu beni çok şaşırttı.

Annesi sarayda yaşayan zengin bir kadındı. Emrettiği her şeyi yapan hizmetçileri vardı.

Yine de bademleri ıslatma, kendi elleriyle öğütme ve içeceği hazırlama zahmetine katlandı...

Hepsi en küçük oğlunun hoşuna gittiği içindi. "Seni seviyordu," diye mırıldandım.

"Elbette," dedi kayıtsızca.

"Hayır, demek istediğim - insanlar için yemek pişirmekten gerçekten keyif alıyorum. Onları sevdiğimi bu şekilde gösteriyorum. Görünüşe göre o da sana sevgisini bu şekilde göstermiş."

Valentino gerçekten sessizleşti.

Sonra dedi ki, "O meyve bahçelerinin dışında gömülü, biliyorsun. Büyükannem ve büyükbabam ve onun için küçük bir mezarlığımız var. Bazen oraya gider ve onunla konuşurum."

"Ona ne söyleyeceksin?"

Sonra söylediği şey kalbimi kırdı.

"12 yaşındayken kardeşlerim gibi havalı olmak istedim, bu yüzden bademli içeceği artık sevmiyormuş gibi davrandım. Benim için son kez tamir ettiğinde çok kaba davrandım, o hala hastayken. Şimdi ona söylüyorum..."

Sesi boğuklaştı.

"Ona onu özlediğimi... ve o içkinin tadına bakabilmeyi özlediğimi... ve benim için bir kez daha yapabilmesi için neredeyse her Şeyi yapabileceğimi söyledim."

Neredeyse ağlayacaktım.

Umarım bir gün biri benim hakkımda böyle konuşacak kadar beni sever.

Gzlerimdeki yaşları görünce gülümsedi ve beni Şefkatle pt.

Bir Şey diğerine yol açtı ve seks yaptık.

Ama ilk kez yavaş ve tatlıydı.

Daha iyisini bilmeseydim, seviŐtiđimizi söyleyebilirdim.

Ama bizim yaptığımız bu değildi.

Kendime hatırlatmak zorundaydım:

Bu sadece bir

kaçamak. Sadece

eğlence için.

Ama benim küçük hizmetçi odamda birlikte geçirdiğimiz tüm geceler arasında en çok göze çarpan buydu...

Ve tekrar olmasını dilediğim Şey. Ya da buna benzer bir Şey.

Hiç olmadı.

Seks hayatımızın geri kalanı alev alev yanıyordu, çok sıcaktı.

Ama o geceyi her zaman kalbimde özel bir yerle hatırladım.

Bazen keşke her Şey daha farklı olsaydı diyorum.

Arada bir beni usulca kollarına alır ve benimle seviŐirdi.

T Evde ne kadar uzun süre çalışırsam, geniş aileyi - Valentino'nun kardeşlerini, babasını, amcasını ve kuzenini - o kadar çok gördüm.

Niccolo'yu işe alındığım günden beri tanıyorum. Onunla ilgili bir şey beni her zaman biraz korkutmuştur. Mutlu ve iyi bir ruh hali içinde görünürdü - ama içten içe, bir anda değişip öfkelenebileceği hissine kapılırdım. Aklınızı karıştıracığından ve bundan zevk alacağından bahsetmiyorum bile.

Başka bir kardeşim de beni korkuttu: Adriano. Aile için çalışan birkaç adama patladığını gördüm ve o anda kendime asla onun öfkesine maruz kalmayacağıma dair bir söz verdim.

Açık olmak gerekirse, Adriano bana karşı asla kaba değildi. Oldukça mesafeliydi - bir şey istemediği sürece benimle hiç konuşmazdı - ama mutfağa girdiğinde her zaman benimle göz teması kurar ve selamlamak için başını sallardı.

Bu Floransa'daki bazı patronlarım için söyleyebileceğimden çok daha fazlasıydı.

Buna karşılık Massimo dev bir oyuncak ayıydı. Beni her gördüğünde gülümser, hoş davranır ve günümün nasıl geçtiğini sorardı. Massimo'yu severdim.

Roberto da nazik biriydi. Sessiz ve içine kapanık biriydi ama birbirimizi her gördüğümüzde gülümser ve merhaba derdi.

Ama kardeşlerin babası Leonardo? Onunla oğullarının çoğu arasındaki fark gece ile gündüz gibiydi. En çok Valentino'ya benziyordu: kahkaha ve cazibe doluydu.

Kasabamdaki insanlar Leonardo'nun lakabı hakkında fısıldaşıyorlardı, ama il Mostro dedikleri bir adam için kesinlikle arkadaş canlısıydı. Beni mutfakta gördüğünde, o kadar güzel olduğumu söylerdi ki, onun mutfağında olmak yerine Monako'dan bir prensle evlenmem gerektiğini söylerdi. Ve sadece hazırlık yapıyor olmama rağmen her zaman işime iltifat ederdi.

Bu arada, personeldeki herkese Leonardo'ya Don Rosolini olarak hitap etmeleri talimatı verildi.

Şimdi, zengin bir ailenin liderine hitap etmenin eski zamanlardaki bir yolu olabilirdi... Lord Rosolini...

Ama The Godfather'ı izlemiştim.

İtalya'da 'Don' dediğiniz türden bir adam tanıyordum.

Mafya titreşimlerinin her zamankinden daha net olduğunu söyleyelim.

Ama mafya olsa bile, Don Rosolini bana karşı nazikti ve beni güldürdü.

Öte yandan, Valentino'nun Fausto Amcası tüylerimi diken diken etti.

Kardeşine ve yeğenlerine iyi davranırdı ama mutfak personeline sanki bizi hor görüyormuş gibi davranırdı. Bizimle nadiren konuşur, konuştuğunda da hiçbir şey anlamayacak kadar aptalmışız gibi davranırdı.

Oğlu Aurelio daha da kötüydü. Tam bir pislikti. Her şeyden şikayet eder ve yüzümüze karşı hakaret ederdi.

Bir keresinde öfke nöbeti geçirdi ve dilimlenmiş meyvelerle dolu büyük bir metal kaseyi odanın her tarafına çarparak etrafa saçtı. Herkes korku içinde ona bakarken, "İYİ Mİ?!" diye bağırdı. TOPLAYIN!"

Ailedeki herkes çok farklıydı. Bazıları harikaydı, Valentino ve babası gibi.

Bazıları hoştu, Massimo ve Roberto gibi... Bazıları da berbattı, amcası ve kuzeni gibi.

Niccolo ve Adriano tam olarak korkunç değillerdi... ama yine de mesafemi korudum.

Mesafemi koruduğum başkaları da vardı: bana kötü davranan iş arkadaşları.

Bok yokuş aşağı yuvarlanıyor - ve Fausto ya da Aurelio bazı iş arkadaşlarıma pislik yaptıklarında, bana büyük bir yardımda bulundular.

Ne pahasına olursa olsun onlardan uzak durmayı öğrendim.

Bunlardan biri yaşlı bir Sicilyalı kadındı, Filomena. Bir şekilde beni ve Valentino'yu öğrenmişti ve onu her gördüğümde bana kötü kötü bakıyor ya da dudak büküyordu.

Ona "Kaltak, kendi işine bak!" demek istedim ama dilimi ısırardım.

Hayatta öğrendiğim bir şey varsa, o da dalga yaratmamaktı - bu yüzden ondan mümkün olduğunca uzak durdum.

Sanırım bu genel bir sorunumdu: fikrimi söylemek yerine yüzleşmekten kaçınmak. Yerimi korumak yerine kaçmak.

Yakalanana kadar ailemden seks yaptığımı sakladım... ve sonra Floransa'ya kaçtım.

Rosoliniler için çalışmaya başladıktan ve babam bana artık istenmediğimi söyledikten sonra, onlarla bir daha asla iletişim kurmaya çalışmadım.

Siktir git! dediğim için değil, çatışmaya dayanamadığım içindi.

Ailemle olduğu gibi, Filomena'yla, Niccolo'yla ya da başka biriyle savaşmanın bir faydasını görmedim... bu yüzden temelde sadece iyi geçinmeye devam ettim.

Bir süre için bu yeterliydi.
Ama derler ki, eğer bir şeye kendiniz karar vermezseniz,
başkası sizin yerinize karar verir.
Sonunda haklı olduklarını anladım.

A Sonuç olarak, işimden ve çalıştığım yerden gerçekten keyif aldım.

Ve Valentino'dan istediğim her şeyi alamamış olsam da - ara sıra şefkatli bir sevişme gibi - yine de şeylerin hiç olmasını istemedim.

Değişim.

Ama yaptılar.

Eninde sonunda her şey öyle olur.

İlk büyük değişiklik Lars adında İsveçli bir adamın eve gelmesiyle oldu.

Çok yakışıklıydı. Valentino kadar yakışıklı değildi tabii ki ama yine de çok seksiydi.

Lars, Valentino'nun en büyük kardeşi Dario ile birlikte hapisteydi. Lars çıktıktan sonra Dario onu ailesinin yanına gönderdi, böylece ona bir iş verebileceklerdi.

Ona bir iş verdiler, tamam: elma arabasını devirmek.

Görünüşe göre bir askerdi, çünkü aile için çalışan tüm erkekleri - ve Valentino ile kardeşlerini - kendini savunma ve silah kullanma konusunda eğitmeye başladı.

Bir gecede, malikanenin etrafındaki arazi askeri bir üsse dönüştü.

Valentino öğleden sonra saatlerce antrenman yapıyordu ve o kadar yorgundu ki geceleri odama gelmeyi geçici olarak bıraktı.

Bu iyi oldu çünkü sonunda çok ihtiyacım olan uykumu aldım.

Ama Sinyor Lars'a sinirlenmeye başlamıştım.

En azından Val sabahın erken saatlerinde mutfağa gelip beynimi sikmeye devam ediyordu. Neyse ki bu kısım değişmedi.

Sonra bir trajedi yaşandı:

Valentino'nun babası öldü. kalp krizi geçirdi.

Kardeşler yıkılmıştı - özellikle de var olduğunu hiç fark etmediğim yumuşak bir tarafı olan Adriano.

Valentino çok acı çekiyordu, onu rahatlatmak için elimden gelen her şeyi yaptım.

Çoğunlukla geceleri yatakta uzanırken ona sarılıyor, saçlarını yavaşça okşuyorduk. Neredeyse bir hafta boyunca seks yapmadık.

Ve bunu yaptığımızda, onu zevke boğmak için elimden geleni yaptım, böylece kederini en azından geçici olarak unutabilirdi.

Bir sonraki büyük değişiklik Fausto ve Aurelio'nun ayrılması oldu - ve ev personelinin yarısını da yanlarında götürdüler.

Fausto'nun tam olarak ne yaptığını asla bilemedim ama önemli bir şey yaptığını biliyordum. Çok önemli. Herkesin ona saygı göstermesi, Leonardo'dan sonra evdeki en güçlü ikinci kişi olduğunu gösteriyordu.

Leonardo'nun ölümünden sonra Fausto artık aile için çalışmadı. Onun yerine kendi başına çalışmaya başladı.

Eğer bu mafya tarzı bir bok değilse, ne olduğunu bilmiyorum

öyle.

Sinyor Leonardo'nun cenazesinin ertesi günü, yarısından fazlası

mutfak personeli gitmişti. Sinyora Lombardi, Nuncio ve eski iş arkadaşlarımla çoğu Fausto'nun yeni evinde çalışmak üzere ayrıldılar.

Bu da bir bakıma benim için harikaydı.

Artık Fausto'nun küstahlığı ya da Aurelio'nun huysuzluğuyla uğraşmak zorunda değildim.

Ayrıca kalan birkaç sabah çalışanıyla birlikte öğle yemeği ve kahvaltı hazırlama görevine terfi ettim.

Kaotikti ve üç kat daha fazla iş vardı ama sonunda sevdiğim şeyi yapıyordum: yemek pişirmek.

Ve insanlar fark etti.

Valentino bana her zaman yemeklerimin harika olduğunu söylerdi, yani bu yeni bir şey değildi.

Ancak Roberto ve Massimo mutfağa uğrayıp kahvaltı ve öğle yemeği kalitesinin son derece arttığını söylediler ve bu da beni gururlandırdı.

Adriano yemeğini bitirip beni her gördüğünde sadece başını salladı ve "İyi bok" dedi.

Başkaları bunu büyük bir övgü olarak görmeyebilir, ancak kimden geldiği düşünüldüğünde, gerçekten öyleydi.

Niccolo bile uğrayıp bana iltifat etti... Gerçi bu ona daha fazla güvenmemi sağlamadı.

Sonra Sinyor Dario hapisten çıktı ve eve geldi.

Babasının yerini devraldı çünkü personeldeki herkes ona Don Rosolini (öksürük, mafya, öksürük, öksürük) diye hitap etme talimatı almıştı.

Dario çok yakışıklıydı. Valentino'dan sonra, muhtemelen kardeşlerin en ateşlisiydi.

Ama... beni gerçekten gerdi.

O oldu asla ortalama için Ben, değil bir kere.
İçinde gerçek, Beni mutfakta gördüğünde sık sık gülümserdi.

Çok .

Bir kral gibi. Gizemli ve güçlü. Ve tehlikeli.

Onda kesinlikle çok tehlikeli hissettiren bir şeyler vardı... Sanki mafyanın vücut bulmuş haliydi.

Dario geldikten bir hafta sonra Alessandra ortaya çıktı.

Alessandra'yı sevdim! Keşke gerçekten sahip olsaydım dediğim kız kardeşim gibiydi. Tatlı ve nazikti - ve gerçek kardeşlerimin aksine benim yanımda olmayı seviyordu.

Onun son derece masum olduğunu erkenden anladım.

O sadece bir bakire değildi. Her şeyi açıklamak zorundaydım.

ona seks hakkında. HER ŞEYİ.

Geldiğinde çok korkmuştu, zavallı şey. Sonunda Don Rosolini'nin onu kaçırdığını (öksürük öksürük, MAFYA) ve malikaneye getirdiğini öğrendim.

Tüm bu kaçırılma olayı beni şok etti.

Ama sanırım Alessandra bunu atlattı çünkü geldikten bir hafta sonra Dario ile yatmaya başladı.

Ortaya çıktığında seks hakkında hiçbir şey bilmeyen biri için, kesinlikle hızlı hareket etti!

Çünkü iyi bir öğretmeni vardı. Ha!

Ona kızdığım tek an, ben etrafta yokken (muhtemelen Valentino ile kilerdeydim) telefonuma bakması ve sonra kaçmasıydı.

Niccolo daha sonra bana sorular sordu.

Sadece endişeleniyormuş gibi iyi davrandı...

Sonra sinirlendi. Çok kızdı.

Beni işe aldığındaki davranışlarından sonra Niccolo'nun yanında zaten gergindim.

Diyelim ki onunla bir kez başını belaya sokmak bir ömür boyu yeterliydi.

O olaydan sonra Alessandra'ya çok kızmıştım ama inanılmaz derecede özür diledi ve ben de onu affettim.

Yine de bu onun işine yaradı, çünkü kefarete olarak yapmasını istediğim ayak işi, Dario ile ilk kez yatmasına yol açtı.

Şu kız.

Bir kedi gibi, her zaman ayaklarının üzerine düşerdi.

Valentino

Caterina'ya karşı alttan aldığımı sanıyordum. Özellikle Dario'ya kıyasla.

Onunla yatmaya başladıktan sonra, Alessandra'nın yatak odasındaki çıgllıklarını evin hemen her köşesinden duyabiliyordunuz.

Ama görünüşe göre düşündüğüm kadar dikkatli değilmişim.

Niccolo bir gün bana geldi ve sinirli bir şekilde, "Sana o mutfak kızıyla görüşmeyi bırakmanı emretsem ne yaparsın?" dedi.

Kahretsin.

İyi bir durum değil -

Ama yakalandığı bir durumda her iyi oyuncu ne yaparsa ben de onu yaptım:

İnkar et, inkar et, inkar et.

En iyi poker suratımı takındım ve "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum" dedim.

Niccolo alaycı bir şekilde gülümsedi. "O zaman sana hatırlatayım: Onu mutfakta becermenden bahsediyorum. Özellikle de kiler. Sen biraz daha ihtiyatlıydın.

İlk başladığında bunu sadece sabahın erken saatlerinde, kimse işe gelmeden önce yapıyordu ama artık kontrolden çıkmaya başladı."

Midem bulandı.

KAHRETSİN.

"Onunla görüşmeyi bırakmayacağım," dedim, sesimde bir uyarı vardı.

"Bunu benim için mahvetme Nic." gibi.

"Düşündüm. Tahminimce onu Floransa'da bir apartman dairesine yerleştirir ve orada becerirsin. Eğer o kadar para harcayacaksak, ondan biraz iş de alabiliriz."

Nic'in bunu karanlık bir şaka olarak söylediğini biliyordum ama bu beni . "O lanet olası bir fahişe değil," diye homurdandım.

"Oh - benim hatam. Kız arkadaşın mı o zaman?" diye sordu sahte bir tatlılıkla.

O beni kandırdı... Ve bu yüzden ondan nefret ettim.

"...hayır," diye homurdandım.

"Mm-hm. Seni tanıyorum Val. Ne dersem diyeyim, ne istersen yapmaya devam edeceksin. yüzden en azından sessiz ol. Bunu bu kadar açıktan yapman diğer işçilerin morali için kötü olur. Anladın mı?"

"...anladım," diye .

Gitmek için döndü.

Nic'in yeni consigliere olduğunu biliyordum -

Ama yine de çocukluğum boyunca beni rahatsız eden o çok bilmiş ağabeydi ve bana emirler yağdırması canımı sıkıyordu.

Ben de onun aklından çıkmayacağını bildiğim bir şey söyledim.

"Cat'i kovmak istedin, değil mi? Ama Dario izin vermedi," diye alay ettim onunla.

Her şeyden çok bir tahmindi - Ama görünüşe göre doğrudan bir vuruş yapmıştım.

Niccolo arkasına baktı ve soğuk bir şekilde gülümsedi. "Son deneyimlerine bakılırsa, Dario 'nun yumuşak bir noktası var erkekler için ...

'sorunlu' ilişkiler."

Alessandra'dan bahsediyordu ve ikimiz de bunu biliyorduk. Ama Nic, Nic olduğu için son sözü o söylemek zorunda kaldı.

"Yatak odasında kalsın," diye emretti Niccolo. "Eğer o senin fahişen değilse, onu bir fahişe gibi sikmeyi bırak."

Ve beni öfkeli bir şekilde bırakıp gitti.

Bir gün sümüklü tavrını ona ödeteceğime yemin ettim.

-

Sadece henüz nasıl yapacağımı bilmiyordum.

Ama o zamana kadar şansımı zorlamamaya karar verdim.

Ve Caterina'yı boş yatak odalarına götürmeye başladı.
ne zaman onunla olmak istesem.

Caterina

W Alessandra Dario'ya ilk bulaştığında ona eğlenmesini söyledim.

Ama evlilik hakkında konuşmaya başladığında onu uyardım:

Hikâyenin sonunda camdan terlik falan yok.

Ona yatakta harika olan ateşli, güçlü bir adamla birlikte olmanın tadını çıkarmasını söyledim.

Ama ona bağlanmamasını da söyledim.

Kalbini korumasını.

Çok fazla şey beklememek.

Ona söylemediğim şey, aslında kendi kendime vaaz verdiğimdi.

Valentino başıma gelen en iyi şeydi.

Ama hiçbir yere gitmeyeceğini biliyordum.

Başka kadınlarla utanmazca flört etmesine rağmen (ki bu kanımı kaynattı - aynı zamanda onu daha çok istememe neden oldu), biz takılmaya başladıktan sonra başka kimseyle yatmadığından %99 emindim.

Ama o bir mafya prensiydi.

Ben de mutfakta çalışan kızdım.
Valentino bana gülümsediğinde, bulutların arasından çıkan güneş gibiydi.
Bana sarıldığında, sanki tamamen güvendeydim.
Ve beni her becerdiğinde, ölmek zorunda kalmadan cennete gibiydi.
Ama kendime sürekli hatırlatmak zorundaydım:
Sen Cinderella değilsin.
Bu bir peri masalı değil.
dek mutlu bir hayat olmayacak.
Ben sadece olduğu kadarıyla eğlendim:
Şimdiye kadar sahip olduklarımın en iyisi olan çok ateşli bir adamla yatıyordum. Kendime bile itiraf edemediğim şey.
Ona aşık olmamdı.

Ve sonra.
Alessandra, Dario ile evlendi.
Onun için çok mutluydum! Ne de olsa o benim en iyi arkadaşımdı.
Rosolini bana umut verdi.
Ama evlenmeden önceki haftalarda bazı çılgınca şeyler ortaya çıktı.
Sanki kuzeydeki başka bir 'ailenin' uzun süredir kayıp torunuydu.
Bir mafya prensesi. Sadece bunu hiç bilmiyordu.
Filomena'yı vurduğunda bunu kanıtlamış oldu. Yaşlı sürtük Dario'yu öldürmeye çalışıyordu -
Ve Sinyor Leonardo'yu zehirlemişti! Ne de olsa kalp krizi geçirmemişti - onu öldüren Filomena'ydı!
Yaşlı kadından her zaman nefret etmişimdir, çünkü her şeye burnunu sokan biriydi. Onun da bir katil olduğunu bilmiyordum.
Her neyse, Alessandra tam bir baş belasıydı ve kaltağı vurup öldürdü.

Bu beni çok şaşırttı ve ona saygı duymamın yanı sıra onu sevmemi de sağladı.

Alessandranın mafya geçmişı aramızdaki hiçbir şeyi değıştirmedi. Don Rosolini ile evlenmesi de öyle.

Hâlâ aynı Alessandra'ydı - iyi kalpli ve tatlı.

Düğününde onun baş nedimesiydim.

Hamile kaldığında ilk söylediğı kişı bendim. Peki ya hayallerindeki adamla evlendiğinde?

Dediğim gibi, bana umut verdi.

Ama sonra Valentino'ya bir şey oldu.

Kalbimi binlerce küçük parçaya ayıran ve bana sadece mutfakta çalışan bir kız olduğumu hatırlatan bir şey...

Ve kimsenin evlenmek isteyeceğı bir prenses değildi.

Bana masalsı sonların sadece Alessandra gibi kadınların başına geldiğini hatırlattı...

Ve benim gibi kızlara değil.

Valentino

Honor.
Görev.
Aile.

Cosa Nostra'da olmanın anlamı budur.
En azından, büyürken bana aşıladıkları buydu: babam...
kardeşlerim...

Ve hain olduğu ortaya çıkan amcam. "Onur, görev ve
aile," kırımın kenarı.

Dürüst olmak gerekirse, Cosa Nostra'da olmayı pek
düşünmemiştim.

Benim için anlamı "Hayat harika.

Her zaman parti...

Ateşli piliçleri becer.

Sonra Caterina ile tanıştım ve başka kimseyle yatmak
istememedim.

Ciddi bir şey değildi ama. Sadece
bir kaçamaktı.

Hiçbir yere gitmeyecekti.

Sonunda bir mafya ailesinin kızıyla evleneceğimi
düşünmüştüm.

Yani, Dario Alessandra ile evlendiğinde, hepimiz onun hiçliğin ortasından gelen küçük tatlı bir kız olduğunu düşünmüştük.

Ama aslında Cenova'daki bir Cosa Nostra ailesiyle akraba olduğu ortaya çıktı.

Adriano Floransa'da tanıştığı rastgele bir hatunla evlendi. Bianca gerçekten iyiydi ama Cosa Nostra değildi.

Ancak, bunun tek seferlik bir istisna olduğunu ve ben ve diğer kardeşlerimin mafya kızlarıyla evleneceğini düşündüm.

Bu yüzden Cat ile işleri çok ciddiye almadım.

Yatakta harika olan havalı bir piliçti... Ondan uzak duramazdım.

Sabah kalktığımda aklıma gelen ilk şey oydu.

Ve uyumaya gittiğimde düşündüğüm son şey. (...bazen onun yatağında.)

Ama ciddi bir şey değildi. Ya da en azından ben öyle sanıyordum.

Ta ki bazı kötü Cosa Nostra pislikleri kapımı çalana kadar.

Adriano'nun düğününden bir gün sonraydı. Bir gece önce Fausto Amca'nın bizi sırtımızdan bıçakladığını öğrenmiştik.

Yeni evlilerle kahvaltı ettikten sonra Massimo, tüm Venedik'i yöneten yaşlı mafya babası Dul'u Fausto'ya karşı bizi desteklemesi için tatlı dille ikna etmeye gitti.

Öğle yemeğinden biraz sonra Caterina'yı görmek için aşağı indiğimde bir grup hizmetçi mutfaktan çıktı. Cat sonuncusuydu ve yüzünde şaşkın bir ifade vardı.

"Hey," dedim kayıtsızca. Etrafta başka insanlar varken aramızdaki ilişkiyi gizli tutmaya çalışıyordum. "Ne var ne yok?"

Beni görür görmez kocaman bir gülümsemeye boğuldu.

"Oh!

Merhaba!"

Uzaklaşan diğer hizmetkârlara baktım. "Neden herkes gidiyor?"

"Senin kardeşler ve Sinyor Henriksson aranıyor mutfağa."

"Sinyor Henriksson" derken Lars'ı kastediyordu.

I düşündüm o oldu Şirin nasıl resmi o oldu Herkesin ismi hakkında.

Ama odayı boşaltmalarıyla ilgili kısım tuhaftı. "Hangi kardeşler?" diye sordum.

"Don Rosolini ve Sinyor Niccolo."

Kaşlarımı hafifçe çattım, içeri girip neler olup bittiğini görsem mi diye düşündüm.

Naaaah.

Neden altın bir fırsatı heba edelim?

Elimi sırtına koymadan önce diğer hizmetkârların gittiğinden emin olmak için kontrol ettim ve kulağına fısıldadım, "Güzel... Sana göstermek istediğim bir şey var."

Onu koridora götürürken kıkırdadı.

Koridorun sonundaki misafir yatak odalarından birine girdiğimizde Fransız öpücüğü kondurmuştuk ve ellerimiz birbirimizin üzerindeydi.

"Mm - mmf," diye inledi, sonra beni itti. "Geri dönmeliyim - bir şey isteyebilirler!"

"Odayı boşalttılarsa mahremiyet istiyorlardır," dedim kapıyı kapatıp kilitlerken. Sonra pencere perdelerini kapattım ki dışarıdan kimse görmesin.

Cat endişeli görünüyordu. "Ama bir şey istiyorlarsa ve ben orada değilsem -"

Ağzımı üzerine koyarak itirazlarını durdurdum. Sonra iki elimle kışını kavradım ve sıktım.

İnledi.

Sonra beni tekrar itti. Biraz

sinirlenmiştim -

Ta ki çılgınca gömleğimin düğmelerini açmaya başlayana kadar.

"Bana bir şey göstermek istemiyor muydun?" diye fısıldarken sırttı.

"Evet. Sana göstermek istedim..."

Pantolonumun kemerini çözdüm ve boksörlerimi aşağı çektim, böylece sert horozumun başını görebildi.

"...beni ne kadar zorluyorsun," diye homurdandım.

"Madonn," diye inledi aşağıya, sikime bakarken. Onu her gördüğünde attığı o bakışa bayılıyordum -

Sanki hayatında gördüğü en muhteşem şeymiş ve içinde olmaması canını yakıyormuş gibi.

Hemen dizlerinin üzerine çöktü, boxerımı daha da aşağı çekti ve beni ağzına aldı.

FUUUUUUCK.

Bir eliyle taşaklarımı okşuyor, parmak uçlarıyla çuvalımı gıdıklıyordu.

Yavaşça şaftımın üzerinde aşağı yukarı hareket ederken.

Gözleri mutluluktan kapalıydı, bana derinlemesine daldı... geri çekildi... ve sonra o çok sevdiğim muhteşem geyik gözleriyle bana baktı.

Sonra gülümsedi ve göz kırptı.

Ve göz temasını koruyarak, neredeyse sonuna kadar battı, boğazıma kadar soktu.

"Siktir," diye inledim saçlarını yüzünden uzaklaştırırken, dudaklarının sikimin dibine sarılmış halini görmek istiyordum.

Biraz öğürmeye başladı ve geri çekildi.

Alt dudağından sikimin başına doğru küçük bir tükürük teli sarkıyordu.

"Onu içimde istiyorum," diye inledi parmaklarını ıslak şaftımda aşağı yukarı gezdirirken.

"Söylemen gereken tek şey buydu," diye homurdandım onu kaldırıp yatağa fırlatırken.

Çıglık çıglığa bir kahkaha attı, sonra da elini ağzının üzerine kapattı.

"Bu bir şey değildi," dedim elbisesini belinden yukarı çekerken. "Seni bütün evin duymasını sağlayacağım."

"Hayır!" diye fısıldadı sırtarak, "Yapmasan iyi edersin!"

"Evet," diye homurdandım külotuna uzanırken.

Bacaklarının arasındaki kumaşa dokunduğumda, kumaş çoktan sıırıslıklam olmuştu. Onun tatlı, misk kokulu ıslaklığının kokusunu alabiliyordum.

"Hayır," diye ısrar etti ama kıcını kaldırarak bana yardım etti.

İç çamaşırını çıkarıp yere attım, sonra ellerimle bacaklarını ayırmaya zorladım.

"Ah evet," dedim kendimi kalçalarının arasına indirip sikimi amına doğru yaklaştıırken.

"NoOHHHH," diye soludu şişmiş başımı içine iterken -

Ve sonra tüm şaftımı onun içine kaydırdım.

Amı sıırıslıkladı ve ben de onun üzerime inmesinden dolayı ıslanmışım, bu yüzden en ufak bir direnç göstermeden içine girdim.

"Tanrım!" diye fısıldadı, ağzı açıktı ve yüzü acı çekiyormuş gibi buruşmuştu - her ne kadar bunun zevkten olduğunu bilsem de.

Ben sert ve hızlı bir şekilde içine girerken o inlemeye ve parmaklarını sırtımda gezdirmeye başladı.

Slap slap slap slap slap

"Oh - Tanrım - oh - FUCK," diye inledi.

"Oh Cat," diye inledim kulağına.

"Val - oh - SİKTİR - "

"Tanrım, bebeğim, sen çok-"

İlk cümleyi duyduğum için cümleyi bitirmediim.
Evin dışındaki çatırtı.

Donup kaldım.

Bastırılmış bir tüfek sesi gibiydi.

Hollywood yüzünden insanlar bir susturucunun silah sesini tamamen susturduğunu düşünüyordu, ama öyle değildi. Sadece susturuyordu. Hala duyabiliyordunuz - ve sesin özel bir imzası vardı. Lars bize bunu öğretmişti.

İlk silah sesinden bir saniye sonra bir tane daha geldi.

ÇATLAK.

"Val?" Caterina söyledi. Hâlâ onun içindeydim ama kılımı bile kıpırdatmıyordum. "Neyin var?"

Onu görmezden geldim ve dinledim.

Sonra evin içinden bağırışlar duydum. "Kahretsin," diye mırıldandım içinden çıkarken.

"Val, beni korkutuyorsun," diye fısıldadı Cat.

"Bir sorun var," dedim pantolonumu yukarı çekerken ve çekilmiş gömleğimin altındaki ereksiyonumu gizlemeye çalışırken. "Giyin, gitmemiz gerek."

Külotunu çekerken korkuyla bana baktı. Bir saniye sonra şüphelerim doğrulandı.

"Valentino!" diye bağırdı bir erkek sesi koridorda. "Efendim, neredesiniz?"

Ailemin piyadelerinden biri - Roreto adında bir adam.

Beni tam olarak nerede arayacağını biliyordu, bu yüzden sanırım Caterina ile olan küçük boğuşmam tam olarak bir sır değildi.

Kapıyı dışarı bakacak kadar açtım. "Neyin var?"

Roreto dönüp bana baktı. En azından hangi odada olduğumuzu tam olarak bilmiyordu. "Kardeşin - Don Rosolini - biri onu öldürmeye çalıştı."

ANASINI.

Kapıyı açtım ve koridora çıktım, arkamda Caterina'yı görüp görmemesini umursamadan. "Dario iyi mi?!"

Roreto arkamdan yatak odasına bakarken, "O iyi," dedi, "ama seni güvenli odaya götürmem gerekiyor."

"Bir dakika içinde orada olacağım. Gidebilirsin."

Roreto hareket etmeyince ona bağırdım.

"GİT DEDİM!"

Başını salladı ve aceleyle uzaklaştı.

Caterina'ya döndüm. şeyi duymuştu ve yüzü solgun ve dehşet içindeydi.

"Seni güvenli bir yere götürmeliyim," dedim elini tutup arkamdan çekerken.

"Ama kardeşlerin - onlara gitmelisin!" "Seni güvenli bir yere götürdükten sonra!"

Penceresi olmadığını bildiğim bir odaya ulaşana kadar onu koridorda sürükledim. "Burada kal ve ben senin için geri gelene ya da her şeyin yolunda olduğunu duyana kadar kapıyı kilitle."

"Her şey yolunda mı?"

"Birisi dışarı çıkmanın güvenli olduğunu haykıracak. Ama onlar çıkana kadar sen burada kapıyı kilitli tutacaksın - anladın mı?"

"Val..." diye inledi, sesi titriyordu. Onu sertçe öptüm, sonra geri çektim.

"Her şey yoluna girecek," diye söz verdim. "Sadece kapıyı kilitli tut ve benden ya da askerlerden birinden haber alana kadar dışarı çıkma."

Başını salladı ve içeri girdi.

Kapı kapanırken gördüğüm son şey onun hayalet gibi beyaz yüzüydü.

Sonra panik odasına koştum.

Tpanik odasının taş duvarları ve penceresiz oluşu kurşunlara karşı mükemmel bir koruma sağlıyordu.

İçeri girdiğimde Dario Alessandra'yı tutuyordu ve Adriano da Bianca'yı kucağına almıştı.

Niccolo bana baktı ve "Nihayet!" diye söylendi. "Ne oldu?"

Kimse cevap veremedi Alessandra Dario'nun göğsünü itti ve çığınca bana baktı. "Caterina nerede?!"

"O güvende," diye onu rahatlattım. "O iyi."

Alessandra sakinleşti ve tekrar Dario'nun kollarına gömüldü.

"Artık ne yaptığını biliyoruz," diye tersledi Niccolo. "Sanki kokusunu senden alamıyorduk."

"Sakın şimdi benimle uğraşmaya başlama," diye tersledim. "Ne oldu?"

Nic Alessandra'ya baktı, sonra beni kenara çekti ve fısıldadı, "Bir keskin nişancı Dario'yu vurmaya çalıştı."

"O iyi mi?" Ben de fısıldadım. "O iyi."

"Peki ya diğerleri?" "Herkes iyi."

Güvenli odanın etrafına bakındım. "Roberto nerede?"

"Onu alması için birini gönderdim."

"Peki ya Lars?"

"Tetikçinin peşinden gitti." "O

zaman ben de onunla gidiyorum."

Eğer Lars ailemizin peşine düşen pisliğin peşindeyse, güvenli bir odada beklememin imkânı yoktu.

Gitmek için döndüm -

Ama Niccolo kolumu tuttu. "halt ediyorsun!" "Birinin onun arkasını kollaması gerek!" Hırladım.

"Piyadelerimizin yarısı zaten orada!" "O zaman ben de gitmeliyim!"

"Bunun için eğitildiler!" "Ben de öyleyim!"

Nic bunun doğru olduğunu biliyordu. O ve Roberto, Lars'ın tüm piyadeleri soktuğu askeri eğitimden kaçmışlardı - ama ben, Massimo ve Adriano sonuna kadar dayanmıştık.

En iyilerden biri olduğumu söylemek övünmek değildi. Tüm askerlerimiz oldukça iyiydi ama ben onların %90'ından daha iyiydim.

Niccolo sert bir sesle, "Sen bir hedefsin," diye fısıldadı.

"Eğer hedefler konusunda endişeliysen, hepimizin burada bir arada olmasının gerçekten iyi bir fikir olduğunu mu düşünüyorsun?" Herkesin duyabileceği kadar yüksek bir sesle ona meydan okudum. "Ya bir bomba varsa?"

Tam da tepkiyi aldım. Alessandra ve Bianca'nın nefesleri kesildi.

"mi?!" Bianca . "Hayır!" Niccolo

öfkeyle konuştu.

"Götürün onu buradan!" Adriano kükredi. Dario bana sadece sitem dolu bir bakış attı.

Niccolo bana ters ters baktı ve tısladı, "Bütün bunlar bittikten sonra seninle ciddi bir konuşma yapacağız."

"Evet, evet," dedim panik odasından çıkarken umursamazca.

Koşarak cephaneliğe gittim - kilitli çelik kapısı olan başka bir taş oda - ve bir AR-15 aldım.

Sonra askerlere katılmak için dışarı koştum.

Zeytinliklere doğru yürüyen en yakın gruba doğru yöneldim. Beni kendilerine doğru koşarken gördüklerinde şaşırdılar, ama birkaç erkeğin birbirlerine fena değil gibi onaylayan bakışlar attığını fark ettim.

Araldo adında bir adam, "Efendim, eve geri dönmelisiniz" dedi.

"Siktir et," diye tersledim. "Tetikçiyi mi arıyorsun?"

"Evet, efendim."

"O zaman ben de seninle geliyorum." Ve işte bu kadar.

W Onu bulamadık.

Lars eli boş döndü ama oldukça şok edici bir şey itiraf etti:

Keskin nişancının bir kadın olduğunu düşündü.

Bundan daha da tuhafı, eskiden çıktığı bir kadın olduğunu düşündü.

Niccolo ile yalnız kaldığımda, "Sen de benim Caterina ile yatmamın bir sorun olduğunu sanıyordun," dedim.

Niccolo gülmeden, "Ha ha," dedi.

Lars'ın büyük ifşaatından sonra Nic ve ben onun bahsettiği o 'ciddi konuşmayı' hiç .

Gidip onu sakladığım odada Caterina'yı aradım ama orada değildi.

Kısa bir aramadan sonra onu 20 hizmetkârla birlikte, askerler tarafından korunan penceresiz bir odada buldum. Görünüşe göre onu da diğerlerinin yanına taşımışlar.

Onu odadan çıkardım ve kucakladım. "İyi misin?"

"Ben iyiyim - sen iyi misin?!"

"Güvende olduğunu bildiğim için artık iyiyim," dedim ve başının üstünü öptüm.

seks yapmak için kaçmadık.

Suikast girişimleri biraz can sıkıcıydı - Ve

Niccolo'nun bana daha fazla bok vermesine ihtiyacım yoktu.

Önümüzdeki birkaç gün içinde çok şey oldu.

Massimo, Venedik'i yöneten yaşlı kadını görmeye gittiğinde saldırıya uğradı. Bundan kısa bir süre sonra Dul'un torunuyla birlikte izini kaybettirdi. Ondan hiç haber alamadık ve ona ulaşmanın hiçbir yolu yoktu.

Nedense Niccolo ve Roberto kalkıp Hong Kong'a gittiler. Açıklama yok.

Dario'ya bunu sorduğumda, "Doğru zaman geldiğinde sana söyleyeceğim" dedi.

Bu da soru sormayı bırakmanın 'mafya don'u demekti.

Niccolo birkaç gün sonra Roberto olmadan geri geldi.

Nic'e Hong Kong'da ne olduğunu sorduğumda, "İş," dedi ve uzaklaştı.

Bu da çeneni kapa ve soru sormayı bırak anlamına gelen 'consigliere' idi.

En azından Dario bu konuda daha iyiydi.

Sonra Lars eski sevgilisinin peşine düşmek için Londra'ya gitti.

Ondan sonra bir daha haber alamadık. Cep telefonuna hiç cevap vermedi.

İşler iyice karanlık bir hal almaya başlamıştı. Dario ve Niccolo çok gergindi ve Adriano her an patlayacakmış gibi etrafta dolaşıyordu.

Kimse yüksek sesle söylemedi ama herkes Massimo ve Lars'ın ölmüş olabileceğinden endişeliydi.

Ve kimse bana Roberto'ya ne haltlar döndüğünü söylemedi.

Sanki tüm dünya ağır çekimde etrafyıkılıyormuş gibi hissettim.

Ama en azından Caterina vardı.

Caterina

T Valentino için işler berbat gidiyordu. Bunu anlayabiliyordum çünkü dikkati dağılmış ve endişeliydi, ki bu hiç olmamıştı.

Normalde ona ailesi hakkında bir şey sormaktan kaçınırdım - ama o kadar stresliydi ki kendimi tutamadım.

Bir gece, yatak odamda seks yaptıktan sonra, kollarında yatıyordum ve başım göğsündeydi.

"Her şey yolunda mı?" diye sordum.

"Harika," diye cevap verdi dalgınca. "Her zamanki gibi inanılmazdın."

Gülümsedim. "Sen de öyleydin. Ama ben evde olup biten diğer şeylerden bahsediyordum."

"...oh."

Val birkaç saniye sessiz kaldı ama sonunda "Ne biliyorsun?" diye sordu.

"Şey... Sinyor Massimo ve Sinyor Roberto'yu fark etmemek için kör olmak gerekir..."

I olabilir duymak ve gülümseme içinde onun ses olarak Valentino kesti. "Onlara sadece Massimo ve

Roberto. Niccolo gölgelerde dışarı fırlayıp sana bağırarak için beklemiyor."

"Eğer öyleyse, o zaman bir sapıktır," diye şaka yaptım. Valentino güldü. "Bunu söylediğini ona söyleyeceğim." Panik içinde göğsünden fırladım. "HAYIR!"

Val daha da sert güldü. "Şaka yapıyordum! Sakin ol!"

"Bunun şakasını bile yapma."

Valentino tepkimin komik olduğunu düşündü ama gözlerini devirdi. "Peki, tamam. ki - neyi fark etmemek için kör olmak gerekir?"

"Sinyor, Massimo ve Roberto gittiler. Ve Bay Henrik, yani Lars da gitti."

Valentino biraz kaşlarını çattı ama beni dikkatle dinlediği belliydi.

"Alessandra da bana neler olup bittiğini anlatmıyor," diye devam ettim. "Normalde bana her şeyi anlatır. Bir şeyleri kendine sakladığında, ciddi olduğunu anlarım. Neler oluyor? Birinin Don Rosolini'yi tekrar öldürmeye çalışacağından mı korkuyorlar?"

Valentino uzun bir süre bana baktı, sonra içini çekti. "Sana söylemek üzere olduğum şeyi kimseye tekrarlayamazsın - anladın mı?"

"Söz veriyorum."

"Hayır, yani cidden. Dario ve Niccolo Seninle bu konu hakkında konuştuğumu bilselerdi çok öfkelenirlerdi." Midem korkuyla çalkalandı.

İkisinin de bana kızmasını kesinlikle istemiyordum.

Ama dinleyerek Valentino'ya yardım edebilirsem... "Bunu mezara götüreceğim," diye yemin ettim.

Valentino memnun görünüyordu. "Amcam Fausto ve kuzenim Aurelio'yu hatırlıyor musun?"

"Tabii ki."

Valentino'nun babasının ölümünden sonra evden ayrıldıklarında çok mutlu olmuştum.

Onları Alessandra'nın düğününde gördüğüm için çok mutlu olmamıştım - ve sonra Adriano ve Bianca'nın düğünü sadece bir

Bir hafta önce.

"Bize ihanet etti," diye hırladı Valentino. "Dario'yu öldürtmeye çalışan kişi Fausto Amca'ydı."

Sanki üzerime bir kova buz gibi su dökmüş gibiydi.

"Ne?!" Şok içinde fısıldadım. "O senin ailen!"

"Biliyorum," dedi Valentino

suratsızca. "Ama - bu korkunç!"

"Biliyorum."

"Massimo, Roberto ve Lars bu yüzden mi gittiler?

Onunla ilgilenmeye çalışmak için mi?"

Amcanı öldürmek için demeye dilim varmadı.

Valentino, "Karışık bir durum," diye yanıtladı. "Massimo, Aurelio onlara saldırdıktan sonra başka bir aileye yardım ediyor. Lars, Dario'yu öldürmeye çalışan tetikçinin peşine düştü... ve Roberto'nun ne yaptığını kim bilir."

"Demek herkes endişeli," dedim, sonunda Alessandra'nın neden hep böyle gergin ve solgun görüldüğünü anlamıştım.

"Kendilerini toparlamaya çalışıyorlar ama evet, herkes aklını kaçırmış durumda."

"Seni zavallı şey... Çok stresli olmalısın..."

"Bu en hafif tabirle," diye .

Elimle şefkatle yüzünü okşadım. "Sana yardım etmek için ne yapabilirim?"

Sadece bir saniye sonra, sikinin yan tarafıma sürtündüğünü hissettim. Üstüne uzandığımda yumuşaktı ama şimdi kalp atışlarıyla ereksiyona geçtiğini hissedebiliyordum.

"Oh," dedim şakayla karışık elimi uzatıp onu tuttum. Madonn, elimde o kadar iyi hissediyordu ki... kalın ve ağır, büyük ve sıcaktı ve her saniye daha da sertleşiyordu. "Bakıyorum da biri uyanmış."

Valentino sırttı ve "İşte bana böyle yardım edebilirsin" dedi.

"Nasıl?" Parmaklarımı hızla sertleşen sikinde aşağı yukarı gezdirirken baştan çıkarıcı bir şekilde söyledim.

"Diğer tüm o saçmalıkları unutmama yardım ederek," diye mırıldandı, sonra beni sırtüstü yatırdı.

O gece çok şeyi unutmasına yardım
ettim. Aslında birkaç kez.

Valentino

N Ailemle işler ne kadar kötü giderse gitsin, beni sakinleştirecek Caterina hep vardı.
Ama sonra işler çok daha kötüye gitti.

Bir öğleden sonra, Caterina'yı bulup onu hızlı bir seks için sürüklemek üzereydim ki Niccolo koridorda beni durdurdu.

"Salona gel," dedi suratsızca. "Ciddi bir tartışma yapmamız gerekiyor."

Kahretsin.

Panik odasındaki bombayla ilgili söylediklerim yüzünden sonunda beni düşündüm.

Onu odaya kadar takip ederken, "Bakın, ben istemedim..." diye itiraz ettim.

Dario'nun köşedeki masasının arkasında oturduğunu görünce sözümü yarıda kestim.

Bunu sadece büyük bir şey olmak üzereyken yapardı.
"Ne demek istiyorsun?" Niccolo kapıyı arkamızdan kapatırken sordu.

" oluyor?" diye sordum.

Dario mafya babası sesiyle, "Otur," dedi.

"Dediğimi yap yoksa sonuçları olur" gibi.

Sinirli bir şekilde sandalyelerden birine oturdum.

Niccolo kanepeye oturdu ve bana acımasızca

baktı. "Neden herkes bu kadar ciddi?" diye sordum.

Niccolo, "Massimo'yu Venedik'e Dul Kadın'ı müttefik olarak kazanması için gönderdik," diye cevap verdi. "Bu yüzden Sinyora Fioretti'nin torununu koruyor - böylece davamızı Konsey önünde savunma şansı bulursak, Dul'u yanımıza almış olacağız."

Konsey, İtalya'daki en güçlü Cosa Nostra ailelerinin bir araya geldiği bir toplantıydı. Çok sık gerçekleşmezdi; aslında çocukluğumdan beri, babam hala hayattayken sadece birkaç kez gerçekleşmişti.

Adriano'nun düğününün olduğu gece, Fausto'nun bize ihanet ettiğini öğrendiğimizde, Dario Konsey'i toplantıya çağırmayı önermişti.

O zaman Niccolo daha fazla kanıt ihtiyacımız olduğunu söylemişti. Belki de artık yeterince kanıtımız vardı...

Ama yine de bunun Nic ve Dario'yu neden bu kadar strese soktuğunu anlamıyordum.

"Dul'a neden bizim tarafımızda ihtiyacımız var?" Ben sordum.

"Konsey bir davayı görüşürken, her ailenin tek bir oy hakkı vardır. Ancak bunlardan beşi -Roma, Venedik, Sicilya, Napoli ve Milano, en güçlü beş aile- ikişer oy hakkına sahiptir. Eğer birlikte oy kullanırlarsa - ki bunu sık sık yaparlar - Konsey'in geri kalanını geçersiz kılabilirler. Dolayısıyla Beş Aileden mümkün olduğunca çok oy koparmamız çok önemli."

Bu ilginçti. Bunu daha önce hiç bilmiyordum.

Niccolo, "Davayı açan biz olduğumuz için bizim oy hakkımız yok," diye devam etti. "Ve suçlanan taraf olarak Fausto ve Aurelio'nun da oy hakkı olmayacak. Bu da bizim tarafımızda mümkün olduğunca çok insana ihtiyacımız olduğu anlamına geliyor.

"Alessandra onların torunu olduğu için Cenova'daki Oldani'lere güvenebiliriz."

Alessandra'nın aslında gizli bir mafya prensesi olduğunu öğrenmek büyük bir sürpriz olmuştu. Babası Oldaniler'in hizmetçisiydi; birbirlerine aşık olduktan ve Alessandra'nın annesi hamile kaldıktan sonra yeni bir hayata başlamak için kaçmışlardı. Alessandra büyükanne ve büyükbabası hakkında hiçbir şey bilmeden büyümüşü.

"Ama bazı ailelere rüşvet verilebilir," diye devam etti Niccolo. "Fausto'nun onlara rüşvet verdiğinden kesinlikle eminim, bu yüzden Beş Aile'den mümkün olduğunca çok kişinin bizi desteklemesine ihtiyacımız var. Bu nedenle Massimo'yu Venedik'e gönderdik."

"Tamam - ama neden bu kadar acımasız davranıyorsunuz?"

Niccolo iç çekti. "Sicilyalı Don Vicari'ye teklif götürdük. Onu hatırlıyor musun?"

Evet, onu hatırladım. Büyük, gür siyah bıyıklı korkunç herifti. Çocukken onu birkaç düğünde görmüştüm. Bıyığı dışında onunla ilgili en çok hatırladığım şey, diğer tüm mafya babalarının onu nasıl görmezden geldiğiydi. Don Vicari'nin adı geçtiğinde, babam nefesinin altında mırıldanır ve istavroz çıkarırdı.

Sicilya, Cosa Nostra'nın doğduğu yerdi ve Don Vicari eski usul bir mafyaydı. soğukkanlıydı. Merhamet yok, acımak yok.

"Hatırlıyorum," dedim. "Peki ya o?"

"Destegini arkamıza almayı kabul etti... bir bedel karşılığında."

Aynı hem güldüm hem de alay ettim. Bizi haraca bağlamaya çalışması . "Ne kadar istiyor?"

Niccolo acı çekmiş görünüyordu. "Para istemiyor."

"O zaman ne? Bölgemizin bir parçası mı?"

"Hayır." Niccolo durakladı. "En küçük kızı için bir koca istiyor."

Kaşlarımı çattım. "Ama bunun..." ile ne ilgisi var?

Niccolo'nun tam olarak ne demek istediğini anladığım anda sözümü kestim.

"BEN MI?!" İnanamayarak bağırdım.

Niccolo bir şey söylemedi. Dario da öyle -

Ama onların sessizliği ihtiyacım olan tek doğrulamaydı.

"Bu ne lan!" Kükredim. "Neden ben?!"

"Dario evli. Adriano da öyle. Massimo..." Niccolo durakladı. "...şu anda irtibatımız yok."

"Roberto ne olacak?!"

"Hong Kong'da resmi bir aile işi için bulunuyor."

"Yani?!"

"Demek Don Vicari acil bir görüşme talep etti." "Roberto dönene kadar onu beklet!"

"Kimse Don Vicari'ye beklemesini söyleyemez," dedi Niccolo karanlık bir sesle. "Ayrıca, Roberto ailenin tüm parasıyla ilgileniyor. Onu kaybetmeyi göze alamayız."

"O zaman sen yap!"

"Ben ailenin . Sicilya'ya taşınmayacağım." "O zaman buraya taşınısın!"

"Don Vicari'nin şartlarından biri de buydu: Kocasının ailesiyle birlikte Sicilya'da kalması."

Bunun üzerine sıçradım. "HAYIR!" "Valentino -

" diye uyardı Niccolo.

"S.KTİR ! Burada bir hayatım var! Bir boklar !

Ben sadece - "

"Valentino," diye homurdandı Dario köşeden.

Omurgamdan aşağı bir ürperti geçti.

Bu, orada olduğunu bile bilmediğiniz bir kurdun sizden üç metre ötede hırladığını duymak gibiydi.

Bana oturmamı söylediğinden beri söylediği tek şey buydu. Neredeyse odada olduğunu bile unutmuştum.

Hemen sessizleştim ve daha saygılı oldum ama konuşmaya devam .

Kimi ikna etmem gerektiğini biliyordum... ve bu Niccolo değildi. "Dar-" diye başladım, sonra hemen kendimi tuttum. gözlerini kısmıştı. "Don Rosolini... lütfen... yalvarıyorum Sen. Lütfen bana bunu yaptırma. Lütfen." Dario bana ters ters baktı, sonra Niccolo'ya baktı.

"Bunu sen hallet." der gibiydi.

Belki de ikna etmem gerekenin Niccolo olduğunu fark midem bulandı.

Bu da kaybedilmiş bir dava olduğu anlamına geliyordu.

Nic bir şeyin kendi istediği yapılmasına karar verdiğinde asla taviz . Kemiği olan bir pitbull gibiydi.

Yine de denemek zorundaydım.

"Neden Don Vicari?" Niccolo'ya dönerken yalvardım. "Neden Roma, Napoli ya da Milano'daki ailelerle bir anlaşma yapamıyoruz?"

"Çünkü hiçbiri benimle konuşmuyor," dedi Niccolo soğuk bir sesle. "Hepsini onlarca kez aramayı denedim. Cevap veren tek kişi Don Vicari oldu."

"Tekrar dene!"

"Burada sorun nedir? Senden sol taştağını kesmeni istemiyoruz - git Sicilya'da bir sarayda yaşa diyoruz!"

"Ya Sicilya'da bir sarayda yaşamak istemiyorsam?" Öfkeyle söyledim.

"Ya Sicilya'da bir sarayda yaşamak istemiyorsam?" Niccolo beni taklit ederek mızımız küçük bir sürtük gibi konuşmamı sağladı. "Diğer herkes aile için fedakârlık yapmaya çağrıldı. Şimdi sıra sende, o yüzden erkek gibi davran."

"Aile için kim fedakârlık yaptı?" Ben de karşılık verdim - ve hemen pişman oldum.

Niccolo öfkeli görünüyordu. "Pekala, BİR için, Dario hepimizin suçunu üstlendi ve hapse girdi!"

Yüzümü buruşturdum. "Evet, tamam - "

"O bok çukuru San Vittore'de dört yıl geçirdi. Camorra suikastçıları boğazını kesmeye çalıştı!"

San Vittore tüm İtalya'daki en kötü hapishaneydi.

Camorra, İtalya'daki bir başka organize suç grubuydu ve Cosa Nostra'nın ezeli düşmanıydı.

"Biliyorum, biliyorum," dedim pişmanlıkla, her şeyi berbat ettiğimi biliyordum.

Ama Niccolo daha yeni başlıyordu.

"Adriano Floransa'da Mezzasalma tarafından neredeyse öldürülüyordu! Massimo şu anda Dul'u kendi tarafımıza çekebilmek için hayatını tehlikeye atıyor! Bizim kanımızdan bile olmayan Lars, bildiğimiz kadarıyla ölmüş olabilir!"

"Roberto da Hong Kong'da bir sürü sözleşme imzalamak zorunda kalıyor," dedim alaycı bir şekilde.

"Roberto hakkında konuşmaya başlama," diye hırladı Niccolo. "Tüm ailenin mali durumunu omuzlarında taşıdıktan sonra bir şeyler söyleyebilirsin."

"Peki ya sen?" Ona meydan okudum. "Sen neyi feda ettin?"

Niccolo koltuktan kalktı, yüzü bir öfke maskesine dönüşmüştü. İtiraf etmeliyim ki çok korkutucu görünüyordu.

"Ailenin varlığını sürdürmesini gece gündüz aklımın bir köşesinde tutan benim! Dario'dan sonra, sen yardıma gittiğin sürece yaşamamızın ya da ölmemizin sorumluluğunu taşıyan benim!"

"Onun hakkında bu şekilde konuşma!" Ona bağırdım.

Niccolo şok olmuş görünüyordu -

Sonra bir kahkaha patlattı. Bu da beni daha da sinirlendirdi.

"Bütün bunlar bununla mı ilgili?!" diye sordu inanamayarak. "O mutfak kızını becermekten vazgeçmek istemiyor musun?!"

"KAPA ŞU LANET ÇENENI!" Kükredim.

O kadar öfkeliydim ki, yüzüne yumruk atmak için kolumu geri çektim.

Niccolo'nun gözlerinde bir şaşkınlık parıltısı gördüm -

Ama önce I olabilir yap Hiçbir şey, Dario

"VALENTINO!" diye kükredi.

Donup kaldım ve ona baktım. Dario masasının arkasında duruyordu.

Onu daha önce hiç görmediğim kadar kızgın görünüyordu. Kolumu indirdim.

Nic buz gibi bir sesle, "Konsolosun Valentino'ya vurmak üzere miydin?" diye sordu.

"Hayır," diye hırladım, "tam da kardeşime vurmak üzereydim, o da tam bir pislik gibi davranıyor."

Niccolo alaycı bir tavırla, "Çünkü yattığın hizmetçi kız hakkında bir şeyler söyledi," dedi.

Ona ters ters baktım. "Onun adı Caterina."

Niccolo yine bir kahkaha patlattı. "Ah - affedersiniz! "Caterina. İkinizin evlenmek üzere olduğunuzu fark etmemiştim."

"Biz - hayır -"

"Siz ikiniz ciddi misiniz, değil misiniz?" Nic talep etti.

Üzerimde spot ışıkları olan bir sahnede çırılçıplak duruyormuşum gibi hissettim.

"Şey... hayır, ama -"

Niccolo hemen yeniden sinirlenmeye başladı. "Eğer ciddi değilsen, Don Vicari'nin kızıyla evlenmenin ne önemi var?!"

Hatırlamaya çalışırken gözlerimi kısıtım. "Hiç tanıştım mı O mu? Düğünlerin hiçbirine gelmedi, değil mi?"

"Hayır," diye kabul etti Niccolo. "Don Vicari ona karşı çok korumacıydı. Görünüşe göre Sicilya'dan hiç ayrılmamış."

"Yani daha önce hiç görmediğim bir kızla evlenmemi mi istiyorsun?! Ona aşık olup olamayacağımı nereden bileceğim?!"

Niccolo delirmişim gibi tepki verdi. "Sen görücü usulü evliliğin ne olduğunu biliyor musun? Bu aşkla ilgili değil - iki aile arasındaki bir ittifak! Hepsi bu."

"Evet, ama onunla sonsuza kadar evli kalmak zorunda olan benim!"

Niccolo öfkeyle içini çekti. "Tanrım, bu kadar saf mısın? Onu becerirsin, birkaç çocuk doğurur, Don Vicari mutlu olur ve uzun vadeli bir müttefikimiz olur. Bu arada, sen

Sicilya'da istediğın kadar mutfak kızını becerebilirsin. Bu bir kazan-kazan."

"Dario görücü usulü evlenmedi!" Ben bağırdım. "O aşk için evlendi! Adriano da öyle! Babam ve annem de öyle - "

"Ne çalışıyorsun?" Niccolo hırladı.

"Demek istediğim, evlendiğimde aşk için evlenmek istiyorum!"

Niccolo güldü. "Ohhhhh - işte şimdi Bay Romantik oldun. Ve sanırım bu varsayımsal eşe tamamen sadık kalacaksın?"

"Evet!"

"Benimle dalga geçiyor olmalısın," diye alay etti. "Yanıdan etekle geçen her şeyi becereceksin - "

"CATERINA İLE BİRLİKTE OLDUĞUMDAN BERİ DEĞİL!"

Patlamam beni bile şaşırttı.

Bunu ailemden birine ilk kez itiraf ediyordum.

Niccolo bir kez daha tam bir şok içinde bana baktı. "Bu kız konusunda gerçekten ciddisin, değil mi?"

"I..."

Sustum.

Caterina ve benim ciddi olduğumuzu söylemek çok fazlaymış gibi geldi.

Ondan ne kadar hoşlansam da - onu ne kadar istesem de - kendimi o kadar ileri gitmeye ikna edemiyordum.

"Valentino," dedi Dario sessizce.

Hem Niccolo hem de ben ona baktık.

Masanın arkasından çıktı ve durdu. Gözleri ruhumu delip geçiyor gibiydi. "Caterina, Alessandra'nın en iyi arkadaşı. Düğünümüzde baş nedimeydi."

"Evet," diye kabul ettim, bunun nereye gittiğini bilmiyordum.

"Karımın en yakın arkadaşının kalbini kırma ihtimalinden hiç hoşlanmıyorum," dedi Dario suratsızca. "Bu yüzden eğer kabul edersen

Bugün Caterina ile evlen... Don Vicari ile olan anlaşmayı iptal edeceğim."

Dario'ya şok içinde baktım.

Onunla evlenmek mi?

"Dario!" Niccolo tısladı ama Dario bir elini kaldırıncı hemen sustu.

Niccolo'ya bakmadı bile; Dario tüm bu süre boyunca gözlerini benimkilerden ayırmadı.

"Yani... Cat'le evlenmeyi kabul etmem mi gerekiyor?" Şok içinde sordum.

"Hayır. Yani, onunla bugün evlen. Nikahı kıyması için Floransa'dan bir rahip çağıracağım. Maaş bordromuzdaki bir yargıç aracılığıyla formları halledebiliriz. Öğleden sonra burada, evde evleniriz. Sadece biz, sadece aile.

"Sadece bu da değil, tüm hayatın boyunca ona sadık kalacağına dair bana yemin edeceksin. Başka kadın yok, ilişki yok. Sırf düzinelerce başka kadınla yatabilesin diye kabul sahte bir evlilik için ailemizin geleceğini riske atmayacağım.

"Tüm bunları -evliliği ve ömür boyu sadakati- kabul edersen Don Vicari ile olan anlaşmayı iptal ederim.

"Peki... ne ?" diye bitirdi. "I..."

Ağzımı çalıştıramadım. Sadece...

Bu kadar hızlı

hareket etmek...

Çılgıncaydı!

"Eee?" Dario sordu.

Çaresizce onunla Niccolo'nun arasına baktım.

"Donun sana bir soru sordu," diye Niccolo.

"Ben... sadece... Henüz bir yuva kurmaya hazır değilim," dedim perişan bir şekilde.

Gerçek buydu.

Caterina harikaydı -

İnanılmazdı -

Ama sadece 22 yaşındaydım.

En az Dario kadar yaşlanana kadar evleneceğimi düşünmemiştim.

Yaşayacak koca bir hayatım vardı.

Ve tüm özgürlüğümü takas etmek istemedim.

Ben bunu söyler söylemez Dario'nun omuzları birazcık düştü.

Rahatlamış ya da hayal

kırıklığına uğramış gibiydi.

Ama o hiçbir şey söylemedi.

Niccolo'nun sesi çok daha yüksek çıkıyordu.

"Siktir git!" diye hırladı bana. "Bu Caterina ile ilgili değil - bu asla onunla ilgili olmadı! Bu senin olgunlaşmamış bir pislik olman ve ailen için üzerine düşeni yapmamanla ilgili!"

Bir kez daha Nic'i yumruklamayı düşünüyordum ki Dario, "Consigliere - yardımcı olmuyorsun," diye tersledi.

Niccolo hemen sessizliğe gömüldü.

Dario bana döndü. "Bizim bakış açımızı görmeni sağlamak için sana her şeyi anlatacağım ama bunları kimseye tekrarlamayacaksın. Adriano'ya, Alessandra'ya ya da Bianca'ya bile. Anladın mı?"

"...evet," dedim, aniden çok gerilmiştim.

"Massimo ve Lars ile irtibatın kesildiğini zaten biliyorsunuz. Açıkçası böyle olmamasını umuyoruz ama ikisinin de ölmüş olma ihtimaliyle yüzleşmek .

"Bilmediğiniz şey, Fausto'nun çeşitli banka yetkililerinden haraç aldığı ve onlara şantaj yaptığıdır. Suikastçının beni vurduğu sabah, bu banka yetkilileri Fausto'nun hesaplarımızdan 28 milyon avro aktarmasına yardımcı oldu. Aslında mali durumumuzu bir çırpıda yok etti."

Dario'ya şok içinde baktım. " parasız mıyız?"

"Bir ay daha yetecek kadar paramız var. Roberto Hong Kong'da kumar sendikasına yatırdığımız 50 milyon avroyu geri almaya çalışıyor, böylece mücadeleye devam etmek için kaynaklarımız olacak. Eğer Roberto

başarılı olursa, Don Vicari'nin desteği hayatta kalmak için tek şansımız olabilir."

Dario'nun söyledikleri dehşet vericiydi.

Sakat olduğumuzu ve ölümün eşiğinde olduğumuzu.

Yine de onun istediklerini kabul etmeye kendimi ikna edemedim.

Dario, "Durum vahim olmasaydı senden bunu yapmanı istemezdim," dedi.

"O zaman bana sorma," diye yalvardım.

Sert bir şekilde içini çekti. "Eğer ricamı yerine getirmeyeceksen, o zaman emrime uyacaksın. Don Vicari'nin kızıyla evleneceksin. Anlaşıldı mı?"

Yapabileceğim ya da söyleyebileceğim başka bir şey yoktu. Don'um konuşmuştu.

"...evet, Don Rosolini," diye fısıldadım.

Dario teselli edercesine omzumu okşadı, sonra kapıya doğru yürüdü. "Vedalaşın ama çabuk olun."

"Ne?" Şok içinde sordum.

Niccolo suratını ekşiterek, "Yarım saat içinde uçuyoruz," dedi. Şok içinde ona baktım. "Yarım saat mi?"

"Ne yani, yol için son bir sikiş için yeterli zaman yok mu?" diye alay etti.

Çenesini kıracaktım, Tanrı'ya yemin ederim.

"Niccolo," dedi Dario kapıyı açarken sert bir sesle.

Niccolo kızgınlıkla içini çekti. "Pekala... biraz daha yarım saatten biraz daha uzun."

Dario başıyla onayladı ve odadan çıktı.

"Peki bu " kısmı nedir?" Telaşla sordum.

Niccolo, "Sen ve ben Sicilya'ya gidiyoruz," dedi.

HARIKA.

"Hiçbir yere uçamayacağımızı sanıyordum," dedim, işin içinden sıyrılmaya .

"Roberto ve ben Hong Kong'a uçtuk."

"Evet, Lars da senin çılgınca bir risk aldığını söylemişti!"

"Don Vicari kendi uçağını gönderdi."

"Şimdiden burada mı?!" Şaşkınlıkla sordum.

"Evet. Ve güvenliğimizi bizzat garanti etti." "Ve sen ona inanıyor musun?!"

Niccolo sırttı. "İşte sana yeni hayatının ilk dersi: Bir Sicilyalı sana annesinin hayatı üzerine yemin ettiğinde, onun dürüstlüğünü sorgulama. İşler senin için iyi gitmeyecektir."

Sicilya'da yaşama fikri -

Daha önce hiç görmediğim bir kızla evlenmekten -

Caterina'yı terk etmekten -

Beni fiziksel olarak hasta etti.

Niccolo, "Git vedalaş," diye emretti.

"Ona ne söylemem gerekiyor?" Panikle sordum.

"Bilmiyorum, ona eğlenceli olduğunu söyle. Senin hatan olmadığını söyle. Ailene karşı görevlerini yerine getirmen gerektiğini söyle. Ona ne söyleyeceğin umurumda değil - sadece git!" diye bağırdı beni kabaca kapıya doğru iterken. "Ve çabuk ol!"

Bir zombi gibi odadan çıktım.

Sanki ayaklarım kurşunla kaplanmış gibiydi... Ve kalbim daha da ağırlaşmıştı.

O andan itibaren daha da kötüleşti.

Caterina

Valentino içeri girdiğinde mutfakta çalışıyordu.
Göz ucuyla vücudunu gördüm - geniş omuzlarından ve kaslı kollarından onu tanıyabiliyordum
Yüz metre ötede - ve ona bakarken otomatik olarak gülümsedim.
Yüz ifadesini gördüğümde gülümsemem kayboldu. Isıtılmış ölü gibi görünüyordu.
Ellerimi bir bulaşık havlusuna sildim ve hızla ona doğru yürüdüm.
Marianna mutfak adasının diğer ucunda makarna yapıyordu. Kulak misafiri olmayacakmış gibi davranmaya çalıştı ama ben onu görmezden geldim.
"Kardeşlerine bir şey mi oldu?!" Kalbim korkuyla daha hızlı atarken fısıldadım.
"...hayır... tam olarak değil..." Val sesi kısık bir şekilde mırıldandı.
Sonra elimi tuttu. "Benimle gelmen gerekiyor."
Omzumun üzerinden Marianna'ya baktım. Şimdi açıkça bakıyordu ama göz göze geldiğimizde gözlerini kaçırdı.
"Çalışıyorum," diye fısıldadım.
Elimi tuttu. "Konuşmamız gerek."

Sözleri benim için gece yarısı mezarlıktan gelen bir inilti kadar korkutucuydu.

"Tamam," diye kekeleydim ve beni mutfaktan çıkarıp koridora götürmesine izin verdim.

Valentino bir şey söylemedi, ben de sormadım ama korkudan kesinlikle midem bulanıyordu.

Eğer kardeşlerinin yaralanmasıyla ilgili bir şey değilse, o zaman sadece bir şey olabilirdi:

Niccolo sonunda ona benimle görüşmeyi bırakmasını emretmişti.

Ya da... daha da kötüsü... belki de emri Don Rosolini vermişti.

Niccolo birlikte yatmamızı hep küçümsemişti. Val bana kardeşinin bunun morali bozduğunu düşündüğünü söyledi.

Kabul etmeliydim ki Niccolo haklıydı. Val ve benim hakkımdaki dedikoduların ardı arkası kesilmiyordu. Çoğu zaman bir odaya girdiğimde, iş arkadaşlarım aniden konuşmayı bırakıyor ve sanki arkamdan konuşuyorlarmış gibi başka tarafa bakıyorlardı.

Dedikodularla başa çıkabilirdim.

Niccolo çok daha büyük bir sorundu.

Valentino'ya hiç söylemedim ama içten içe Niccolo'nun tek itirazının moral bozukluğu olmadığına inanıyordum.

Niccolo'nun küçük kardeşine layık olmadığını düşündüğünü anladım.

Ben - alçakgönüllü bir hizmetçi - ve Val, bir Rosolini. Toskana'nın en zengin ve en güçlü ailesi.

Dario onunla tanıştığında Alessandra'nın bir kafede çalışıyor olması Niccolo için önemli değildi (muhtemelen uzun zamandır kayıp bir mafya prensesi olduğu ortaya çıktığı için).

Alessandra'nın babasının, Alessandra'nın annesiyle kaçmadan önce bir hizmetçi olması da önemli değildi.

Hayır. Valentino, Niccolo'nun kardeşiydi ve ben de mutfakta çalışan bir hiçtim.

Tanrıya şükür Valentino şimdiye kadar Niccolo'nun itirazlarına aldırmamıştı.

Ama bunun tek nedeni kimsenin ona doğrudan bir emir vermemiş olmasıydı.

Don Rosolini Valentino'ya durmasını söylerse, başka seçeneği kalmayacağını biliyordum.

Başından beri bu günün geleceğinden korkuyordum ve bu kalbimi kırdı.

Valentino beni ıssız bir yatak odasına götürdü ve kapıyı kapattı.

Bir an için, belki kötü bir şey olmuştur - Val'in sadece rahatlatılmaya ihtiyacı vardır - diye umutlandım ve yatağa baktım.

Onu şefkatle kollarıma almayı... ona sarılmayı... onu öpmeyi... ve tüm sıkıntılarını unutturmak için onunla sevişmeyi hayal ettim.

Ne yazık ki bunların hiçbiri olmadı.

Yakınından bile geçmedi.

"Ne oldu bebeğim?" Elimle yanağını okşarken fısıldadım.

Bana sonsuza kadar baktı, asılmak üzere olan bir mahkum gibi görünüyordu...

Ve sonra dünyamı başıma yıktı.

"Kardeşim Niccolo Sicilya'da bir aileyle anlaşmalı bir evlilik ayarladı. Ben... Ben bir kızla evlenmek zorundayım."

Duymayı beklediğim onca şey arasında 'görücü usulü evlilik' asla listeye giremezdi. Milyon yıl geçse bile.

Bana yumruk atmış gibi geriye doğru sendeledim. "Ne?! Neden?!"

"Sana bahsettiğim Fausto ile olan savaş. Müttefiklere ihtiyacımız var ve görünüşe göre onları elde etmenin tek yolu da bu." Val acı acı alay etti. "En azından Niccolo'ya göre."

Yatağa dönüp baktım.

Bir saniye önce, belki de içine yuvarlanacağımızı düşünmüştüm.

Şimdi kaç gecemiz kaldığını merak ediyordum.

"Tüm bunların ne zaman gerekiyordu?" Gözyaşlarım gözlerimi bulanıklaştırırken sordum.

Yüzünü buruşturdu. "Ben... Ben bu odadan çıkar çıkmaz gitmek zorundayım."

Dehşet vücudumu kapladı.

"NE?! HAYIR - onlara hayır de!"

"...Yapamam. Dario bana doğrudan bir emir verdi."

Bunu söylediğinde kalbim bir an durdu.

Taşrada zengin bir aile için çalışıyormuşum gibi davranmaya çalıştım.

Ama Rosolinilerin mafya olduğunu biliyordum.

Ve bir mafya ailesinde başka ne yaparsanız yapın, asla başışınıza karşı gelmezsiniz. Bu garantili bir ölüm cezasıydı.

Valentino bunu bana hiç söylememişti; evdeki hiç kimse söylememişti. İtalya'da büyüdüğümünden beri bildiğim bir şeydi. Erkekler şöyle yapar, kızlar böyle yapar gibi bir dersi çocuklukta özünsüyordunuz.

Eğer Don Rosolini Valentino'ya doğrudan bir emir verdiyse... o zaman umutsuzdu.

Eğer bize birbirimizi görmememizi söyleseydi, birkaç hafta için aramızdaki ilişkiyi soğutabilirdik. Ondan sonra, davamı savunması için Alessandra'ya güvenebileceğimi biliyordum. Beni Don Rosolini'nin gözüne tekrar sokabileceğinden emindim.

Durum daha kötü olsaydı bile - eğer Valentino benden kendi isteğiyle ayrılmış olsaydı - bu korkunç olurdu, ama yine de tekrar bir araya gelme şansımız olurdu.

Ama bu?

Evlilik mi?!

Ve Sicilya'da?!

Bunun geri dönüşü yoktu. Bu sondu -

Kesinlikle hiç umut yoktu. Yine

de pazarlık yapmaya çalıştım.

"Gidebiliriz - birlikte kaçabiliriz," dedim umutsuzca.
Valentino bana deliymişim gibi baktı. "Bunu yapamam.
Aileme karşı gelemem."

"Bebeğim -"

Ellerimi tuttu ve sıkıca kavradı. "Özür dilerim. Bunun için hayatımdaki her şeyden daha çok üzgünüm... ama bana söyleneni yapmak zorundayım, Caterina. Özür dilerim."

İşte o zaman yıkıldım.

Ben kontrolsüzce hıçkırırken beni kollarına aldı.

Yaklaşık beş dakika öylece durduk, ben göğsüne yaslanmış ağlıyordum.

Sonunda gözyaşlarım dinene kadar.

Sonra gözlerimin içine bakabilmek için parmaklarıyla yüzümü hafifçe geriye yatırdı.

"...Özür dilerim," diye fısıldadı, sonra beni dudaklarımdan nazikçe öptü.

Bana verdiği en şefkatli öpücüktü - Ve ben onu şarap gibi içtim.

Sonra... her şey bitti.

"Gitmeliyim," diye fısıldadı yine...

Ve bana acı dolu bir bakış atarak kapıdan çıktı ve arkasından kapattı.

Bir an için titreyerek öylece durdum.

Sonra bir yığın halinde yere yığıldım ve ölmek üzere olan bir hayvan gibi feryat ettim.

Hayatımda hiç hissetmediğim kadar acı çekiyordum.

Bu ıstırabın ortasında, gerçek benim için kristal berraklığında ortaya çıktı -

Birlikte olduğumuz ilk andan itibaren görmezden gelmeye çalıştığım bir gerçek.

Ona aşkıttım.

Ve şimdi onu sonsuza dek kaybetmişim.

Valentino

W Yatak odasından uzaklaştığımda Caterina'nın acı içinde inlediğini duydum.

Ve ölmek istedim.

Ama yürümeye devam ettim. Kendimi bir ayağımı diğerinin önüne koymaya ve merdivenlerden odama çıkmaya zorladım.

Kendime tekrar tekrar söyledim, bu sadece bir kaçamaktı... Ciddi değildi...

Bunu atlatacaktır.

Ama şu anda, onu asla unutamayacağımı hissediyordum.

Bunu kimseye itiraf edecek değildim. Kendime bile itiraf edemezdim.

Birkaç giysi ve ayakkabıyı birkaç , birkaç takım elbiseyi de askılı çantalara attım.

Gitmeye neredeyse hazır olduğumda Niccolo içeri girdi.

"Smokinini getirmeyi unutma."

"Neden?" Öfkeyle sordum.

"Çünkü evlenmek için buna ihtiyacın olacak."

O yürüdü Dışarı, ve I hırladı altında
benim "Orospu çocuğu."

Ama smokini yine de paketledim.

Bir piyade askeri beni ve Niccolo'yu zeytin ağaçlarının arasındaki havaalanına götürdü. Yol boyunca kardeşimi görmezden geldim.

Eski bir jet pistte bizi bekliyordu.

Eski dediysem, gerçekten eski. Bu lanet şey 1970'lerden kalma gibi görünüyordu.

"Bununla mı uçacağız?!" Yanıştığımızda haykırdım.

"İkinci ders," dedi Niccolo. "Bir Sicilyalı size bir şey teklif ettiğinde - bu ister uçağına binmek ister bir kadeh şarap olsun - asla ve asla eleştirmeyin. ASLA."

Arabadan inerken ona kaşlarımı çattım.

Asker bavullarımı taşıdı, ben de takım elbise ve smokinin bulunduğu askılı çantaları aldım.

Niccolo'nun yanında pek bir şey taşımadığını fark ettim.

"Hiç giysi getirmiyor musun?" diye sordum.

"Orada o kadar uzun kalmayacağım."

"Ama ben sonsuza dek orada olacağım," diye hırladım. Nic hiçbir şey söylemedi.

Uçağına bindiğimizde koltuklar 1979'dan beri değiştirilmemiş gibiydi. Derileri aşınmış ve yer yer yırtılmıştı.

Yardım edecek bir hostes yoktu, ben de çantalarımı girişe yakın bir dolaba koydum.

"Bu adam daha iyi bir jet alamaz mı?" Niccolo'ya mırıldandım.

"Sicilyalıları eleştirmekle ilgili ne dedim ben?" Niccolo sertçe fısıldadı.

"Evet, evet. Fakir mı?"

Niccolo acımasızca gülümsedi. "Muhtemelen Cosa Nostra'daki en zengin adam. Sadece Venedik'in Dul Kadını'nın

para."

"Ve yeni bir jet alamıyor mu?"

Pilot kokpitten çıkarken Niccolo bana ÇENENİ KAPA bakışı attı.

Yaşlı bir adamdı, muhtemelen 70'ine yakındı ve yıllarca güneşte kaldığı için ceviz gibi kahverengiydi. Oldukça güçlü görünüyordu ama kafasındaki ve kulaklarından çıkan beyaz saçları görmezden gelmek zordu.

Sicilya aksanıyla bize bir buçuk saat içinde Sicilya'nın başkenti Palermo'da olacağımızı söyledi. Sonra kemerlerimizi bağlamamızı söyledi ve kokpite geri döndü.

"Belki Don Vicari de yeni bir pilot bulmalı," diye mırıldandım.

Niccolo, "Bir milyon dolarına bahse girerim ki bu adam orduda savaş görevlerinde uçmuştur," dedi. "NATO ve Rusya topraklarında binlerce uyuşturucu operasyonundan bahsetmiyorum bile. Eğer dünyada uçağınızı fırtınada uçurmasını isteyeceğiniz biri varsa, o da bu adamdır."

Niccolo'ya şüpheyile baktım.

"Sicilyalılar hakkında öğrenmen gereken çok şey var," dedi sert bir sesle.

Niccolo'dan olabildiğince uzakta bir yere oturdum. Uçuşun büyük bölümünde pencereden dışarı baktım ve onu tamamen görmezden geldim.

Yolun yarısında yanıma geldi ve karşımdaki koltuğa .

"Şu anda benden nefret ettiğinin ," dedi, "ama ailem için en iyisini yapmaya çalışıyorum."

"Görünüşe göre beni becermek de buna dahil," diye hırladım ona bakmadan.

"Eğer o kızsaa - "

"Onun bir adı var."

"Eğer Caterina ise, neden Dario'nun teklifini kabul etmedin?"

Küçümseyerek falan söylemedi ama soru beni yine de öfkeliendirdi.

"22 yaşındayım," dedim. "Sen ne sikim
"22 yaşındayken ne yapıyordun?"

"Konsolos olmaya hazırlanıyorum," dedi sessizce.

"Oh, tek yaptığınız bu muydu? Çünkü seni, Dario'yu, Adriano'yu ve Massimo'yu kışınızı yırtarak parti yaparken hatırlıyor gibiyim."

"Ama Roberto değil mi?"

"Roberto'nun yüzüne tükürülse bile bir partiyi tanıyacağını sanmıyorum."

Niccolo kıkırdadı. "Bu muhtemelen doğru." Sonra biraz daha ciddileşti. "Eskiden çok eğlenirdik, evet... ama hepsi eğlence değildi. Dario hapse girdiğinde senden çok da büyük değildi."

"26 yaşındaydı, 22 değil. Ve hapisten çıktı. Nedense bu evlilikten kurtulacağımı sanmıyorum."

"Dario kurtuldu, evet, ama sadece Lars'la tanıştığı için sağ kurtuldu. San Vittore'de insanlar onları her zaman öldürmeye çalıştı."

"Ne yani, gittiğim yerde barış ve sevgi mi olacak? Hiç tehlike yok mu? Bana bir rahat ver."

Niccolo gözlerini kıstı. "Geçmişte, ne zaman savaş çıkarsa, askere alınan adamların kendilerinden önce askere gitmek zorunda kalmayanlar için sızlanıp durduklarına eminim. Ama sonuçta savaş çıktığında elinize bir silah verirler ve gidip savaşırsınız."

"Dario, Adriano ve benim kadar güzel yıllar geçiremediğiniz için üzgünüm ama inanın bana savaş kapımıza kadar geldi. Zaman değişti. Hepimiz silahlarımızı aldık ve şimdi hizmet etme sırası sizde. Böyle olması gerektiği için üzgünüm ama bana kızmayın, Fausto ve Aurelio'ya kızın."

"İnan bana, elime fırsat geçerse ikisini de kafalarının arkasından vuracağım," diye hırladım. "Ama beni Sicilya'ya gitmeye zorlayan Fausto ya da Aurelio değil."

"Hayır, öyle değil. Ben ve Dario," dedi Niccolo. "Ve istersen hayatının sonuna kadar bizden nefret edebilirsin."

"Hepsinin senin fikrin olduğuna eminim, bu yüzden hayatımın geri kalanında senden nefret edeceğimi düşünüyorum."

"Her ne olursa olsun... eğer Don Vicari'nin kızıyla evlenmezseniz ve o ve Konsey'in geri kalanı ailemize karşı oy kullanırsa... o zaman Fausto istediği her şeyi yapabilir. Ve şu anda, o kazanıyor. Yani geçen hafta Massimo'ya yapmaya çalıştıkları gibi vurulduğunda ve orada kanlar içinde yattığında, Sicilya kırsalında lüks bir hayat yaşamaya gitmiş olmayı dileyeceksin."

"En azından elimde bir silahla ve kimse bana ne yapacağımı söylemeden özgür bir adam olarak öleceğim," diye tersledim.

Niccolo soğuk bir ifadeyle, "O halde Dario'nun teklifini kabul etmeliydin," dedi.

Ayağa kalktı ve uzaklaştı.

Sanırım Dario'nun anlaşmasını kabul etmeliydin. Şu anda Niccolo'dan büyük bir tutkuyla nefret ediyordum - Ama sözleri doğruluk payı taşıyordu.

I düşündüm geri için Caterina,
benim kalp Ağrıyor, ve merak ettim, Neden
ben yapmadım?

Neden anlaşmayı kabul etmedim?

Dürüst olmak gerekirse, bunun nedeni ödümün bokuma karışmasıydı.

Dario'nun sözleri hafızamda yankılandı:

Hayatın boyunca ona sadık kalacağına yemin edeceksin.
Başka kadın yok, ilişki yok.

22 yaşındaydım. Hayattan ne istediğime dair hiçbir fikrim yoktu.

Ama bu kararı vermek zorunda kalmak istemediğimi biliyordum.

Şu anda.

Zaman istedim.

Parti yapmak istedim.
Genç olmak istedim.
Caterina'yı önemsiyor
muydum? Kesinlikle evet,
onu önemsiyordum.
Ellerimi ondan uzak tutamıyordum. Onu istiyordum,
iliklerime kadar.
Ama önümüzdeki 50 yıl boyunca onunla evli olacağına söz
vermek?
Ve asla başka bir kadına dokunamayacaksın, asla?
Bu beni çok korkuttu.
Ve evet, ben de hiç tanımadığım bir kızla evlenmek
zorunda kalarak benzer bir karmaşaya sürüklenirken...
Farklı hissettirdi.
Bir durumda, bunu yapmaya zorlanıyordum.
Diğerinde ise isteyerek yapmam gerekiyordu.
Seçimi ben yapmak zorundayım.
Kulağa ne kadar boktan gelse de.
Neredeyse bunu yapmaya zorlanmayı tercih ediyordum.
En azından bu şekilde Niccolo'dan nefret edebilir ve onu
suçlayabilirdim... Tüm suçu kendime atmak yerine.
Ama aklımın bir köşesinde başka bir düşünce daha vardı:
Belki de yapabileceğim ya da söyleyebileceğim bir şey
vardı ve bu her şeyi mahvedecekti.
Belki Don Vicari'nin kızı için doğru adam olmadığımı
sonucuna sağlayabilirdim.
Eğer onu anlaşımadan vazgeçirebilirim.
O zaman belki eve, Caterina'ya dönebilirim.
Ve bunların hiçbirisi olmamış gibi olacaktı.

Caterina

F Neredeyse yarım saat boyunca boş yatak odasının zeminine kıvrılmış, hıçkıra hıçkıra ağladım.

Canım o kadar çok yanıyordu ki ölebilmemişim gibi hissediyordum.

Aslında, ölmek istedim.

Sadece içimdeki bu korkunç acının sona ermesini istedim.

Gözyaşlarım nihayet yavaşladığında, muhtemelen işten çıkmam ve onlara iyi hissetmediğimi söylemem gerektiğini fark ettim. Böylece odama dönebilir ve iş gününün geri kalanında numara yapmak zorunda kalmazdım.

Hikâye ortaya çıktığında bakışlara ve fısıltılara dayanabileceğimi sanmıyordum. Ve Marianna'nın Valentino'nun "Konuşmamız gerek" dediğini duyması sayesinde, bunun çok çabuk duyulacağından emindim. Özellikle de biri beni görüp ikiyle ikiyi topladığında.

Temizlenmek için banyoya gittim. Tanrı'ya şükür bugün fazla makyaj yapmamıştım, çünkü üzerimdeki azıcık makyaj da berbattı. Elimi yüzümü yıkadım ve düzgün görünmek için elimden geleni yaptım ama gözlerim hâlâ kızarık ve şişti.

Eğer durdurulmadan mutfağa ulaşabilirsem.

Ya da tekrar yıkılmadan.

Bu son kısım en zoruydu. Tekrar ağlamaya başlamamak. İşe geri dönerken başımı öne eğdim.

Birkaç hizmetçi daha geçti ama zaten benimle nadiren konuştukları için fark etmediler.

Ama Alessandra yaptı.

Beni gördüğünde neredeyse mutfağa varmıştım. Koridordan karşı yöne doğru geliyordu ve neşeyle, "Merhaba Caterina!" diye seslendi.

Sesini duyduğumda kalbim göğsümde durdu.

Geri dönüp diğer yöne doğru koşmayı düşündüm.

Ama ayaklarım dondu.

Biraz araştırdım -

Ve görüş alanımın dışında, onun mutlu ifadesinin endişeye dönüştüğünü gördüm.

"Caterina?" dedi bana doğru yürürken. "Neyin var?"

Yüzümü kaldırdım - ve onunla göz teması kurar kurmaz dudağım titremeye ve gözyaşlarım akmaya başladı.

"Caterina!" diye bağırdı telaş içinde, ellerini kollarını bana doladı.

Başımı onun omzuna koyar koymaz tekrar ağlamaya başladım. Tüm vücudum hıçkırıklarımla sarsıldı.

"Sorun ne?!" diye sordu saçlarımı okşarken. Sonra sesi kızgınlaştı. "Valentino bir şey mi yaptı?!"

"Hayır, hayır..."

Beni kol uzunluğunda tuttu ve başını eğerek kısık gözlerimin içine baktı. "Cat, bana gerçeği söyle: Seni aldattı mı?"

Başımı 'hayır' diye salladım.

Alessandra kaşlarını çatı. "Sana karşı zalim miydi? Seni incitti mi?"

"Hayır... Bu onun hatası değildi..."

"Onun hatası olmayan n?!"

"N-Niccolo, amcalarının başına gelenler yüzünden müttefik olmaları gerektiğini söyledi... bu yüzden Valentino'yu görücü usulü bir evlilik için Sicilya'ya götürdü."

Son iki kelimeyle birlikte acı dolu bir feryat kopardım. Alessandra'nın uluması kadar yüksek değildi ama.

"NE?!" Ellerini yanaklarıma koydu ve beni ona bakmaya zorladı. "Niccolo, Valentino'yu görücü usulü bir evliliğe mi zorladı?!"

Hem şok olmuş hem de öfkeli görünüyordu. Evet anlamında başımı salladım.

Sonra Alessandra'nın yüzünde şu ifade belirdi.

Eğer elinde bir silah olsaydı, Niccolo'ya kaçması için bağırırdım (kalbimin kırılmasından sorumlu olsa bile).

"Benimle gel," diye hırladı, sonra elimden tuttu ve beni koridorda arkasından çekmeye başladı.

Alessandra'yı daha önce hiç kızgın görmemiştim. Hem de hiç. Bana Dario'nun onu kendi isteği dışında malikâneye getirdiğinde ara sıra sinirlendiğini söylemişti ama öfkesine ilk elden tanık olmamıştım.

Onu gördükten sonra bunu dürüstçe söyleyebilirim: Alessandra kızginken korkutucuydu.

Beni nereye götürdüğünü düşünmeden, isteyerek onunla gittim.

Salona varana kadar.

Rosolini'nin adamlarının her zaman iş konuşmak için toplandıkları oda.

Mafya işi.

Kapının önünde ellerini takım elbisesinin önünde kavuşturmuş bir asker duruyordu.

Alessandra'ya şaşkınlıkla baktı - "Çekil yolumdan!" diye bağırdı.

Adamın gözleri büyüdü ve hemen kapıdan geri çekildi.

Mafya babasının karısı sana bir şey yapman için bağırduğında, yaparsın.

Alessandra'nın aklında ne olduğunu anlar anlamaz topuklarımı sıktım ve elimi onun pençesinden çekmeye çalıştım. Mutlak dehşet beni kavrarken tüm gözyaşlarım hemen kurudu.

"Sorun yok, ben iyiyim, şimdi iyiyim!" Çılgınca mırıldandım.

"Saçmalık - iyi değilsin! HİÇBİRİ değil ve ben bu işin aslını öğrenmeyi planlıyorum!" Alessandra kapıyı açarken inanılmaz bir güçle beni öne doğru çekti.

"DARIO!" diye avazı çıktığı kadar bağırdı.

Oh BOK - oh bok, oh , oh BOK -

Don yalnızdı, masasında oturuyor ve bazı kâğıtları okuyordu.

Alessandra'nın bağırışını duyar duymaz telaşla başını kaldırdı.

Ve sonra beni gördü.

Don Rosolini migreni gibi hemen gözlerini kapattı.

"Efendim?" diye sordu solumdan bir ses.

Ailenin birinin nöbet tuttuğunu görmek için baktım.

"Sorun yok, Onofrio," dedi Don yorgun bir sesle. "Lütfen bize bir dakika verin."

Adam hızla odadan çıktı.

Onunla gitmek için her şeyimi verirdim. Özellikle de Alessandra bağırmaya başladığında.

"Niccolo'nun Valentino'yu görücü usulü bir EVLİLİK için Sicilya'ya götürmesi hakkında duyduklarım da ne?!" diye bağırdı.

Don'u izlerken zihinsel olarak kendime çarpı işareti koydum. O yaptı. mutlu görünmüyor.

Meryem Ana ve cennetteki tüm azizler, lütfen beni koruyun -

Don Rosolini kaşlarını çattı. "Bunu özel olarak konuşmamız gerekiyor."

"Hayır, yok - bunu HEMEN ŞİMDİ konuşmamız gerekiyor!" Alessandra bağırdı. "Valentino'yu evlenmesi için gerçekten Sicilya'ya mı gönderdin?!"

"Planı Niccolo yaptı, ama evet, ben de kabul ettim - "

"NASIL ?!" Alessandra bağırdı. "Sen de biliyorsun ki

"O ve Caterina birbirlerine aşıkla!"

Lanet olsun!

O kadar ileri gidebileceğimi
sanmıyordum. Şey...

Aslında...

Kalbim binlerce parçaya ayrıldıktan sonra.

Valentino'ya aşık olduğumu biliyordum.

Ama benim için böyle hissedip hissetmediği hakkında
hiçbir fikrim yoktu.

Yatakta harika olduğunu biliyordum.

Ve onun her orgazmı için benim en az beş ya da altı kez
orgazm olmamı sağladığını biliyordum.

Ama aşk?

Beni sevdiğini hiç söylememişti.

Alessandra'nın bana aşık olduğunu söylemesi... Bunun
doğru olduğundan emin değildim.

Ancak Don Rosolini masasından kalkarken tüm bunlar
unutuldu.

Gece yarısı bir mezarlığın yanından geçerken Azrail'in
mezarların arasından yükseldiğini görseydim...

O anda Don Rosolini'ye benzeyeceğinden oldukça emindim.

Yüzü ve masanın etrafında yavaşça yürüyüp bize doğru
gelirken gözleri öfkeliydi.

Alessandra mı?

Hiç etkilenmiş görünmüyordu.

Kocasına kaşlarını çatarak karşılık verdi. Ben
mi?

Dehşet içinde olduğum yerde donup diğer yöne doğru
koşuyor olacaktım.

Alessandra'nın tam önünde durdu, ikimize de bakıyordu. Bana bakmadan soğuk bir şekilde, "Caterina, dışarıda bekler misin?" dedi.

"Evet, Don Roso" diye fısıldadım.

"Hayır!" Alessandra tersledi. "Söyleyeceğin her şeyi duymak için burada olmayı hak ediyor!"

Don Rosolini gözlerini Alessandra'ya dikti.

Eğer bana bir daha öyle baksaydı, sanırım bir köşeye çekilip ölürdüm.

"Bırak elini," dedi karısına. "Şimdi."

Sesi ürkütücü derecede sakindi ama korkutucuydu.

Alessandra bir an için ona ters ters baktı -

Ama sonunda yumuşadı ve bileğimi bıraktı.

Hareket edemeyecek kadar korkmuştum.

"Caterina," dedi sakince, ama gözlerini Alessandra'nın yüzünden ayırmadı.

"Evet, Don Rosolini," diye fısıldadım ve koşarak uzaklaşırken neredeyse kendi ayaklarımın üzerine düşüyordum.

"Uzağa gitme, Cat!" Alessandra bana seslendi.

İçimden cevap vermek gelmedi. Kapıyı açtım ve tökezleyerek dışarı çıktım.

Salona girdiğimde, Onofrio ve diğer piyade - Alessandra'nın yoldan çekilmesini emrettiği - iki yanımda duruyordu...

Kulakları kapıya çok yakındı. Kulak misafiri olduklarını fark ettim.

Meryem Ana ve Yusuf - bu evdeki herkes dedikodu mu yapıyordu?

Onofrio kapıyı yavaşça kapattı.

Bağırışmalar o zaman başladı.

En azından Alessandra'dan.

"NE GEÇİYORDU?!"

Don soğuk bir tavırla, "Sesini alçalt," dedi.

"Pekâlâ - aklından ne geçiyordu?!" dedi daha sakın ama daha az öfkeli olmayan bir sesle.

Gitmem gerektiğini biliyordum.
Bunun ikisi arasında özel bir tartışma olduğunu biliyordum.

Don beni yakalarsa başım büyük belaya girer.

-

Ama umutsuzca ne olduğunu bilmek istiyordum.
Valentino ile.

Onofrio'ya baktım, beni kovmasını bekliyordum.

Ama o sadece tek kaşını kaldırdı ve parmağını ağzına götürdü.

Shhhh.

Pekâlâ... Eğer kalmama izin verecekse, o zaman duymak zorundaydım.

"Fausto ile bir savaşın içindeyiz," dedi Don Rosolini.
"Müttefiklere ihtiyacımız var. Niccolo Sicilyalıların en iyi seçeneğimiz olduğunu düşünüyordu. Tek seçeneğimiz."

"Niccolo, Niccolo, Niccolo," diye tükürdü Alessandra. "Sırf o saçma sapan bir fikir buldu diye sen de ona uymak zorunda mısın?!"

"Anlamıyorsun."

"Birbirlerini sevdiklerini anlıyorum!"

Don Rosolini'nin daha sonra söylediği şey beni korkuttu - kısmen bunun doğru olmasından zaten korktuğum için.

"Valentino onu sevmiyor."

"Nereden biliyorsun?"

"Çünkü onun yerine Caterina ile evlenirse görücü usulü evlilikten vazgeçmesini teklif ettim... ve o da 'hayır' dedi."

Don'un sözleri.

Aynı anda içimdeki rüzgârı söküp attılar ve kalbimden geriye kalanları göğsümden söküp çıkardılar.

Onofrio sempatik bir şekilde yüzünü buruşturdu... Ama ben fark etmedim bile.

Kapıdan sendeleyerek uzaklaştım,
afallamıştım... Ve sonra odama koşarken gözyaşlarına boğuldum.

Valentino

T Pilot dahili telefondan 15 dakika içinde Palermo'ya ineceğimizi duyurdu. Hoparlörün cızırtısı ve Sicilya aksanı arasında

Onu zar zor anlıyorum.

Niccolo yanıma geldi, karşıma oturdu ve kemerini bağladı.

Etrafımızdaki boş koltukları işaret ederek, "Uçağın herhangi bir yerine oturabilirsiniz," diye tersledim.

"Seninle konuşmak istersem olmaz." "Ben seninle konuşmak istemiyorum."

"Güzel, sadece dinleyebilirsin. Bu daha kısa sürer."

"Niccolo - "

"Kapa çeneni. Bu baş başa konuşmak için son fırsatımız olabilir ve neye bulaştığınızı bilmeniz gerekiyor."

Gözlerimi ona diktim. "Ne demek 'içine girdiğim şey'?"

"Sicilyalılar Cosa Nostra'daki diğer ailelerle aynı değildir ve siz aralarındaki farkları bilecek kadar uzun süre hiçbirinin yanında bulunmadınız."

"Babam Sicilyalıydı," diye .

"Nonni ve Nonna eski topraklardandı, evet," dedi Niccolo, 'büyükbaba' ve 'büyükanne' sözcüklerini kullanarak. "Ama buraya geldikten sonra babam oldu. Toskana'da büyüdü ve Floransalı bir kızla evlendi. Her zaman Sicilyalı olduğundan daha çok Toskana'lıydı."

"Ama - "

"Sessiz olmanı ve dinlemeni istiyorum, tamam mı? Fazla zamanımız yok."

"Madem bu kadar önemliydi, neden benimle daha önce konuşmadın?"

"Çünkü sümüklü küçük bir serseri gibi davranıyordun." "Siktir git."

"Valentino, bu doğrudan danışmanından gelen bir emirdir ve Don'undan gelen bir emirle aynı ağırlığa sahiptir: kapa çeneni ve beni dinle."

Niccolo oyun oynamıyordu.

Homurdandım ama başka bir şey söylemedim.

"Sicilya son 2500 yıl boyunca defalarca fethedildi. Yunanlılar, Romalılar, Araplar, Fransızlar, İspanyollar - her birkaç yüz yılda bir ada el değiştirdi.

"Bu durum Sicilyalılar arasında bir kadercilik akımına yol açtı. Gururlu bir halk ama fethedilmiş bir halk. Kaderleri hakkında yapabilecekleri hiçbir şey olmadığına dair bir tür... altta yatan bir tutum var.

"Cosa Nostra'nın ortaya çıkmasına neden olan ortam buydu. Mafya gelişebildi çünkü bir grup adam siktir et dedi ve kendi kaderlerini kontrol etmeye karar verdi - ve etraflarındaki herkes bunu kaçınılmaz olarak kabul etti, bu konuda hiçbir şey yapamazlardı. Ta ki Cosa Nostra sonunda çok ileri gidene, sivillerin canına tak edene ve 1980'lerde polisler ve yargıçlar herkesi hapse atmaya başlayana kadar.

"The en çok uzak görüşlü AİLELER . ve Cosa Nostra İtalya'nın geri kalanına bundan çok önce yayılmaya başladı.

Bu konuda ketum davrandılar ama güç üslerini Sicilya dışında inşa ettiler."

"Nonni gibi," dedim.

"Nonni gibi," diye onayladı Niccolo. "Ve Konsey'deki diğer aileler de öyle.

"Ama şöyle bir şey var: Sicilya mafyası eski kafalıdır. Acımasızdırlar. Demir yumrukla yönetirler, kadife eldivenle değil. Ve ölümden korkmazlar.

"Ayrıca son derece gururludurlar. Bu yüzden sana bir Sicilyalı'nın dürüstlüğünü asla sorgulama demiştim. Bu söylediklerim öylesine söylediğim sevimli saçmalıklar değildi."

"Yani bir Sicilyalı asla yalan söylemez mi diyorsun?"

"Hayır - ama hani bir söz verdiğimizde en çok değer verdiğimiz şeyler üzerine yemin ederiz ya?"

Bu doğrudu. Cosa Nostra'da çocuklarınızın, karınızın ya da ailenizin hayatı üzerine yemin ederseniz, kan yemini etmiş olurdunuz. Önemli bir şey üzerine yemin eder ve sonra sözünüzden dönerseniz, temelde kendinize yıkım getirmiş ve sevdiğiniz herkesin ölümünü riske atmış olurdunuz.

Batıl inançlı, belki...

Ama hepimiz buna iliklerimize kadar inanıyorduk.

"Bu eski topraklardan geliyor," dedi Niccolo. "Bir Sicilyalı sana söz verir ve kutsal saydığı bir şey üzerine yemin ederse, bu asla bozmayacağı bir sözdür. Böyle bir şey yaparsa rezil olur. Diğer Sicilyalı gangsterler -sadece düşmanları değil, müttefikleri de- sırf prensip gereği onu öldürür çünkü bir daha asla güvenilmez."

"Büyüleyici," dedim alaycı bir tavırla. Ona hâlâ çok kızgındım. "Bütün bunları bana neden anlatıyorsun?"

Niccolo öne doğru eğildi ve yüzündeki ifade gergindi. "Bir Sicilyalıya tutmaya niyetli olmadığınız hiçbir söz vermeyin. Çünkü dönersen... bunun için seni öldürürler."

Omurgamdan aşağı yukarı bir ürperti geçti.

Niccolo'nun son derece ciddi olduğunu söyleyebilirim.

Ancak vaatler hakkındaki tüm bu konuşmalar bana bir şey düşündürdü.

"Don Vicari neden anlaşmalı bir evliliğe ihtiyaç duyuyor ki?" diye sordum. "Kızı çirkin falan mı?"

Caterina'dan ayrılmak zorunda kalmam yeterince kötüydü. Ya Gollum'a benzeyen bir hatunla evlenmek zorunda kalsaydım?

"Bundan şüpheliyim," dedi Niccolo kayıtsızca.

Gerçeğin etrafından dolanmaya çalıştığını anlayacak kadar Niccolo dilini biliyordum.

"Ama bilmiyorsun," diye .

"Hayır, bu doğru, onu hiç görmedim - ama bundan şüpheliyim." Niccolo sırtıttı. "Her zamanki standartlarınıza uygun olmayabilir ama eminim son derece sıradan bir kızdır."

"O zaman neden onu saklıyorsun? Neden onu herhangi bir düğüne getirmediğiniz?"

"Sicilyalılarla ilgili bir başka şey de bu: kadınlarına karşı son derece korumacılar. Yoğun bir şekilde. Don Vicari muhtemelen onu saklıyordu ve en iyi eşleşmeyi yapmak için doğru fırsatı bekliyordu."

"Ona fayda sağlayacak bir maç," dedim ekşiyerek.

"Tabii ki. Size daha önce de söyledim, görücü usulü evliliğin tüm nedeni bu: aileler arasında ittifaklar kurmak."

"O zaman neden diğer ailelerle ittifaklar kurmuyoruz? Sicilya mı?"

"Tahmin etmem gerekirse, bahse girerim ki bunun nedeni zaten tüm Sicilya'yı kontrol ediyor olması ve şimdi güç tabanını genişletmek ve dallanmak istemesi."

"O zaman neden biz? Bir savaşın ortasındayız ve kaybediyoruz sayılır. İttifak yapmak için pek de iyi bir aile sayılmayız."

Niccolo acımasızca gülümsedi. "Don Vicari'ye Cosa Nostra'nın anakara aileleri pek iyi gözle bakmıyor. Onun fazla şiddet yanlısı, fazla... sofistike olmadığını düşünüyorlar."

"Taşralı bir hödük."

"Onun yanında asla bu terimi kullanma. Asla, şaka olarak bile," diye uyardı Niccolo. "Evet, Sicilyalılar diğer bazı aileler kadar dünyevi değiller... ama on kat daha ölümcüller. Bunu unutmayın."

"Yani temel olarak onunla anlaşma yapacak kadar çaresiz olan bir tek biz varız demek istiyorsunuz."

"Aşağı yukarı."

Harika.

Kardeşlerim beni bir keçi gibi bir grup taşralı psikopata açık artırmayla satıyorlardı ve kızlarının muhtemelen tek kaşı vardı.

Sonra aklıma bir şey geldi.

"Dur bir saniye," dedim. "Mezzasalma Sicilyalıydı."

Mezzasalma Floransa'da Agrellaları yok eden adamdı - ve bunu yaparken neredeyse Adriano'yu öldürüyordu.

Sonunda onu yakalamamızın tek nedeni Bianca'yı kaçırmış olmasıydı. Adriano ve Massimo onları kovalarken, Bianca Mezzasalma'nın arabasının direksiyonuna asıldı ve tam bir baş belası gibi arabayı hurdaya çevirdi.

"Evet," diye onayladı Niccolo, "Mezzasalma Sicilyalı'ydı."

"Ya Don Vicari 'nin ile yapacağı bir şey varsa?"

Mezzasalma bizi öldürmeye mi çalışıyor?!"

"Bunu zaten sordum. Mezzasalma'nın planları hakkında hiçbir şey bilmediğine dair ölmüş karısının ruhu üzerine yemin etti. Don Vicari, Mezzasalma'ya Sicilya'dan ayrılıp anakarada yeni topraklara için yeşil ışık yaktığını söylüyor ama Mezzasalma'nın Agrella'ları -ya da bizi- hedef almasıyla hiçbir ilgisi olmadığını söylüyor."

"Ve sen ona inanıyorsun?" İnanamayarak sordum.

"Ölü karının ruhu," diye hatırlattı Niccolo. "Bundan daha ciddi şeyler üzerine yemin edemezsin."

"Tabii karısından nefret etmiyorsa."

Niccolo, "Bir daha Don Vicari'nin yanında böyle şakalar yapma," diye emretti. "Asla."

"Yapmayacaktım," diye öfkeyle itiraz ettim.

"Aslında, ölen karısı beni son noktama getiriyor ve bu genellikle Sicilyalılar tarafından bile kabul edilmeyen bir şey. Özellikle de Sicilyalılar tarafından."

"Ne?" Merakla sordum.

"Sicilya aslında bir anaerkilliktir - ve Sicilya Cosa Nostra'sı daha da fazla. Görünüşte bir ataerkillik varmış gibi görünüyor, bütün cinayetleri erkekler işliyor ve kadınlarını sıkı sıkıya koruyorlar... ama günün sonunda Sicilyalı anneler oğullarını yönetiyor. Genelde kadınlar kocalarını yönetmez ama anneler yönetir. Etkileri incedir ama mutlaktır." Niccolo omuz silkti. "İşinize yarayacak bir şey değil ve taşaklarına hızlı bir tekme yemek istemiyorsanız Don Vicari'ye bundan asla bahsetmem... ama Sicilyalılarla olan ilişkilerimde gördüğüm bir şey bu."

"Fausto'nun Sicilyalılarla olan ilişkilerini izlemekten bahsediyorsun," dedim alaycı bir tavırla.

Niccolo, yaşlı piç bize ihanet etmeden önce yıllarca Fausto'nun çırağı olarak çalışmıştı.

"Evet," dedi Niccolo sinirlenerek. "Fausto'nun Sicilyalılarla olan ilişkilerini izliyorum."

"Fausto tam bir Sicilyalı," diye belirttim. "Ama o da babam gibi Toskana'da büyüdü."

"Evet, ama ailesine ihanet etti. Bu sadece en soğukkanlı pisliğin yapacağı bir şeydir."

"O zaman Sicilyalılarla ittifak kurmamız iyi bir şey."

"Nedenmiş o?"

Niccolo acımasızca gülümsedi. "Çünkü bir Sicilyalı'yı öldürmek için birkaç Sicilyalı gerekebilir. Oh - bir şey daha."

"Ne?"

"Don Vicari'nin fikrini değiştirebileceğine dair bir kuruntuya kapılmış olabilirsin. Belki de onu her şeyi iptal etmesine yetecek kadar kızdırabileceğinizi düşünüyorsunuz."

En iyi poker suratımı takındım ve soğuk bir şekilde "Hiç de öyle düşünmüyordum" dedim.

Niccolo sırttı ve o anda gerçeği bildiğini anladım. Herif diğer insanların zihinlerini okumakta bir dahiydi.

"Bu fikri istemeden de olsa beyninize yerleştirdiysem, yapmayın. Don Vicari'ye anlamaya uyacağınıza dair güvence verdim. Bundan hoşlanmayacağınızı ama ailenin iyiliği için buna uyacağınızı söyledim. O da senin hevesizliğini görmezden gelmeyi kabul etti.

"Ama anlamayı sabote etmeye çalışırsan - onu kızdıracak bir şey yaparsan ya da ona yalan söylediğimi düşünmesini sağlarsan - o zaman ikimizin de toplantıdan canlı çıkma ihtimali çok yüksek."

Sertçe yutkundum.

Niccolo istediğinde gerçekten korkunç bir hikaye için.

"Yani onun bir tür şeytani deha olduğunu mu söylüyorsun?"

I
sordu.

"Kastettiğiniz şekilde değil. Don Vicari hakkında bildiklerime göre, pek zeki biri değil. Bir stratejist değil. İki boyutlu düşünür ve sonuç olarak pek çok kör noktası vardır. Operasyonun beyninin onun danışmanı olduğu söyleniyor.

"Don Vicari acımasızdır. Acımasız. Demir gibi bir iradesi ve aklına koyduğu her şeyi yapma kararlılığı var. İşte bu yüzden onu yanımızda istiyorum ve bu yüzden onunla düşman olarak yüzleşmek istemiyorum."

"Ama az önce bizi öldüreceğini söyledin."

"Söylediğim şey, anlamayı sabote etmeye çalışırsan ya da ona yalan söylediğimi düşünmesini sağlarsan, ikimizin de toplantıdan canlı çıkma ihtimalinin yüksek olduğuydu."

"Bizi öldürmez," diye alay ettim. "Dario ile bir savaş başlatmaya cesaret edemez."

"Fausto ile bir savaşta olduğumuzu ve tam olarak kazanmadığımızı zaten biliyor olmasının yanı sıra, son bir şey daha var

"Senin için bir dersim var," diye yanıtladı Niccolo. "Don Vicari bir Sicilyalı ve Sicilyalıların umurunda bile değil. Bu yüzden, her ne yapmayı düşünüyorsanız... yapmayın."

Sonra gözlerini kapattı ve uçak alçalmaya başlarken başını koltuğa yasladı.

A Havaalanına yaklaştığımızda camımın perdesini kaldırıp dışarı baktım.

Sicilya, Akdeniz'in en büyük adasıdır ve İtalya'nın 'çizmesinin' hemen batısında yer alır.

Palermo en büyük şehri ve kuzey kıyısında yer alıyor. Pencereden limanı ve tüm yolcu gemilerinin devasa rıhtımlarını görebiliyordum.

Şehrin kendisi eski ve yeninin tuhaf bir karışımıydı. Genellikle turuncu renkli çatıları olan çok sayıda eski bina vardı... ve sonra kilometrelerce uzanan bu geniş, modern şehir haline geldi.

En çok dikkatimi çeken şey dağlardı. Her yeri çevreliyorlardı: Palermo şehrini ve adanın hemen tüm kuzey kısmını.

Uçak, yalnızca iki pisti bulunan havaalanına indi.

Bir hangarda jetten indiğimizde siyah bir BMW bizi bekliyordu.

Şoför - 15 yıldır modası geçmemiş bir takım elbise giymiş, asık suratlı bir adam - arabanın yanında durdu.

"İsimleriniz?" diye sordu ağabeyime Sicilya aksanıyla.

"Niccolo ve Valentino Rosolini."

Arka kapıları işaret etti. "Arabaya binin."

Misafirperverlik adına pek bir şey yoktu.

Niccolo ve ben arka koltuğa yerleştik. En azından araba jetten çok daha yeniydi.

Havaalanından çıkarken şoför bize "30 dakika içinde Don'a ulaşacağız," dedi.

Niccolo'ya baktım. "Don Vicari Palermo'da mı yaşıyor?"

"Hayır, sadece buluşacağımız yer orası."

"Neden onun arazisine uçmadık?"

"Çünkü kimse nerede olduğunu kesin olarak bilmiyor ve muhtemelen bizim de bilmemizi istemiyor. Bir ders daha: Sicilyalıların paranoyaklığı meşhurdur."

"Sen de öyle olurdun," dedi şoför huysuz bir sesle, "eğer herkes seni sürekli öldürmeye çalışsaydı."

"Katılıyorum," dedi Niccolo hoş bir şekilde, sonra bana bir bakış attı.

Gördün mü? Ne söylediğine dikkat et.

Sahil boyunca 20 dakika araba sürdük. Otoyoldan çıktıktan sonra, bronz renkli konut binalarıyla çevrili dolambaçlı sokaklardan aşağı inmeye başladık. İki ve üç katlı olanlar birkaç yüzyıllık gibi görünüyordu, ancak daha uzun apartmanlar son birkaç on yılda inşa edilmiş olabilir.

Pek iyi bir mahalle sayılmazdı. Binaların çoğu yıkık dökük görünüyordu ve cadde boyunca çöp yığınları vardı. Yol boyunca uzanan çimento duvarlar, market ve araba galerilerinin yapışkan reklam panolarıyla sıvanmıştı.

Eğer bu adam BURADA buluşmak istiyorsa, nasıl Cosa Nostra'nın en zengin adamı olduğunu anlamıyorum diye düşündüm.

Sözlerimi yemek zorunda kaldım. Yıkık dökük mahalle yerini daha güzel bir bölgeye bıraktı ve araba, metal kapıları olan bronz bir duvarın arkasında duran büyük bir otelin önüne yanaştı.

Beyaz eldivenli bir kapıcı bizi içeri aldı ve lobinin önüne park ettik.

Birkaç şey fark ettim.

Birincisi: valeler arabamıza endişeyle baktılar ve mesafelerini korudular.

İkincisi: Sürücü arabadan indiğinde kimse anahtarları ondan almadı ya da arabayı başka bir yere götürmedi. Görünüşe göre arabayı orada bırakacaktı ve kimse de aksini söylemeyecekti.

Üçüncüsü: Nic ve ben indiğimizde, şoför kapılarımızı açmak için en ufak bir çaba göstermedi.

Umursadığımdan değil; arabamın kapısının benim için açık tutulmasını isteyen şımarık küçük zengin bir çocuk değildim. Ama şoförün bizi rahatsız etmeyi gerçekten umursamıyor gibi görünmesi ilginçti.

Lobiye doğru ilerledi, ki bu çılgıncaydı.

Baba Bölüm II'de Michael Corleone, Havana kumarhanelerine yatırım yapmak üzere başka bir gangsterle görüşmek için Küba'ya gider. Sorun şu ki, 1958 yılının sonunda, tam Fidel Castro'nun güçleri kontrolü ele geçirip adayı komünistleştirmek üzereyken gider.

Her neyse, filmdeki otel muhteşem: güzel, büyük ve yüz yıldan fazla bir süre önce inşa edilmiş, eski dünyanın cazibesine ve lüksüne sahip.

Bu otelin bana hatırlattığı şey buydu: Baba II'deki Küba oteli. Sanki biri onu filmde günümüz Palermo'suna taşımış gibiydi. Cilalı ahşap check-in masaları... pelüş kırmızı ve altın rengi halı... beyaz koridorlar ve yüksek kemerli kapılar.

Şoför bizi tüm bunların yanından geçirip koridora götürdü.

Bir kez daha fark ettim ki, biz geçerken tüm masa çalışanları ve belboylar bize endişeyle bakıyordu. Yine de kimse bir şey söylemedi ya da selamlamak için gülümsemedi bile.

Görünüşe göre Don Vicari için orada olduğumuzu biliyorlardı... Ve onun kim - ve ne - olduğunu biliyorlardı.

Şoför bizi koyu renkli ahşaptan ve pirinç süslemelerden yapılmış bir asansöre bindirdi. Dördüncü kata çıktığımızda, birkaç büyük kapıya ulaşana kadar bir düzine odanın önünden geçerek lüks koridorda yürüdük. Kapının üzerinde

duvarında La Suite Presidenziale - Başkanlık Süiti yazılı pirinç bir plaket vardı.

Şoför kapıyı iki kez çaldı.

Aynı anda Niccolo bana bir bakış fırlattı: Aptalca bir şey yapma.

Sonra kapı açıldı ve bambaşka bir dünyaya girdik.

Yarım düzine adam dev bir süitin fuayesinde dikiliyordu. Yaşları benim yaşımdan 40'lı yaşların sonuna kadar değişiyordu ve hepsi ya ucuz ya da modası geçmiş takım elbiseler giyyordu.

Bu adamlar kesinlikle modayı umursamıyorlardı.

Birkaçı beni ve Niccolo'yu yokladı. Bir şey taşımadığımızdan emin olduktan sonra bizi başka bir kapıdan geçirdiler...

Ve süitin ana oturma odasına.

Odanın en ucunda, tahtı andıran ahşap bir sandalyede Don Vicari oturuyordu.

Öldüğünde 50'li yaşlarının sonundaydı, yani babamın yaşlarındaydı.

Bir zamanlar Vicari muhtemelen gerçek bir boksördü. Ağır sıklet bir boksör gibi yapılydı ve hâlâ kaslı bir vücudu vardı ama aynı zamanda bir göbeği de vardı.

Yine de şişman değildi - en azından yüzünün etrafı. Gıdı yok, çene yok. Daha çok sağlam gibiydi. Etli. Yumruk yumruğa kavga etmek istemeyeceğiniz bir adam.

Takım elbisesi erkeklerinkinden bile daha kötüydü: gündelik, eski ve modası geçmiş. Sanki 20 yıl önce yeni kıyafet almayı bırakmış gibiydi.

Taktığı tek gösterişli şey, ağır bir altın yüzüğün içine yerleştirilmiş bir elmastı. Alyans gibi taşı açıkta bırakan bir yüzük değil, pırlanta altın tabanın içine gömülmüştü.

Alnından geriye doğru taradığı saçları hafifçe seyrelmişti ama hâlâ simsiyahtı.

Bıyığı tıpkı hatırladığım gibiydi: büyük ve gür, gerçek porno bıyığı. Sakalı yoktu.

çenesinde ve yanaklarında saat beş gölgesi vardı. Öğleden sonra olduğu düşünülürse bu etkileyiciydi.

Ama sizi durduran onun gözleriydi. Onlar sadece... ölüydü.

Kahverengi gözbebekleri o kadar koyuydu ki neredeyse gözbebekleri kadar siyah görünüyorlardı... ve size bir köpekbalığı gibi bakıyordu: yaşamınız ya da ölmeniz konusunda tamamen umursamazdı.

Taş gibi soğuk bir katilin gözleri.

Oldukça sert olduğumu düşünmeyi severdim.

Ama bu adam bana baktığında, tüylerim diken diken oldu.

"Don Vicari," dedi Niccolo neşeyle. "Seni gördüğüme sevindim." "Otur," dedi piç kurusu çakıllı bir sesle ve eliyle karşısındaki iki boş, çok daha küçük sandalyeye baktı.

Hayır, nasıl yapıyorsun?

Hayır, geldiğiniz için teşekkürler.

Sadece otur.

Oturduk.

Niccolo gülümsedi ve saygılı bir misafir rolünü oynadı. "Bizi ağırladığınız için teşekkür ederiz. Bu bir onurdur."

Vicari, "Don'unuzun gelmeye zahmet edememesi ne büyük bir onur," dedi.

Sesi kızgın ya da sinirli gelmiyordu. Daha çok sıkılmış bir ses tonuyla saçmalık diyor gibiydi.

Niccolo'nun gülümsemesi gerginleşti. "Bildığınız gibi, yakın zamanda kardeşimin hayatına kastedildi. Onun yokluğu için beni suçlayın - bize eşlik etmemesi için ısrar eden bendim."

"Hrm," diye homurdandı Vicari, sonra bana baktı. Sanki bir at satın alıyormuş gibi bana bakarken tüylerim diken diken oldu. "Demek bu o."

"Bu..." Niccolo teatral bir şekilde "Valentino" dedi.

Vicari beni kuşkuyla bir aşağı bir yukarı süzdü. "Biraz fazla güzel."

"Bana bir silah verin, size kimin biraz fazla güzel olduğunu göstereyim," diye karşılık verdim.

Niccolo bana ölümcül bir bakış attı, sanki BÖYLE BİR ŞEY DAHA SÖYLERSEN SENİ KENDİM ÖLDÜRÜRÜM der gibiydi.

Ama Vicari güldü.

Şey... tek bir kahkaha attı.

Ancak, gülümsemedi. Görünüşe göre beyni bunu eğlenceli bulduğunu yüzüne belli etmemiştir.

"Heh. Bu çok komik."

Niccolo umutsuz bir sırtıyla mafya babasına baktı. "Valentino... o bir şakacı!"

"Pekâlâ," dedi Vicari ve tekrar Niccolo'ya baktı. "Hadi konuşalım."

Niccolo bir eliyle "Devam et" der gibi bir işaret yaptı.

Vicari, "Kızım ile evlenirse Konsey'de seni desteklerim," dedi. "Ayrıca, Fausto'ya karşı savaşmanız için size 20 adamımı ödünç vereceğim."

"Sadece 20 mi?" Niccolo sordu. Sesinde, kapıdan girdiğimizden beri ondan duyduğum ilk hoşnutsuzluk belirtisi vardı.

"Yirmi Sicilyalı yüz Toskana bedeldir," dedi Vicari - övünmek için değil, sadece bir gerçekmiş gibi. "Ama sana hiç para vermeyeceğim."

Niccolo sıkıca gülümsedi. "Para durumunu kontrol altına aldık."

Dario'nun bana söylediklerinden sonra, bunun düpedüz bir yalan olduğunu biliyordum.

"Güzel," dedi Vicari. "İlk beş yıl burada, Sicilya'da yaşayacak. Sen ziyarete gelebilirsin ama o Sicilya'da kalacak. Beş yıl sonra konuşabiliriz."

"Makul," diye kabul etti Niccolo.

Hakkımda üçüncü şahıs olarak konuşulmasına ve tüm hayatımın benim hiçbir söz hakkım olmadan müzakere edilmesine sinirleniyordum.

Ama şimdilik çenemi kapalı tuttum.

"Torun istiyorum," dedi Vicari. "Hem de çok sayıda. Ve onları mümkün olan en kısa sürede istiyorum."

Niccolo gülümseyerek, "Öyle olsun," dedi.

Ben bir şey söylemeyince Vicari bana baktı ve "Anlaşıldı mı?" dedi.

"Anlaşıldı," diye araya girdi Niccolo.

Vicari gözlerini benden ayırmadan, "Söylediğini duymak istiyorum," dedi.

"Anlıyorum," dedim soğuk bir şekilde.

Vicari ölçümü alıyormuş gibi sandalyesine geri oturdu. Birkaç saniye sonra konuştu. "Söyleyecek bir şeyin varsa, şimdi söyle."

"Durumu görüştük - " diye başladı Niccolo -

Ama Vicari ona bakmadan elini kaldırdı ve Niccolo sustu.

"Eee?" Vicari bana sordu. "Söyle."

Uzun bir süre ona baktım.

Sonra da "Kızınızın neden görücü usulü bir evliliğe ihtiyacı var?" diye sordu.

"Heh," diye güldü Vicari, yine ifadesinde hiçbir değişiklik olmadan. "Çirkin bir inek mi demek istiyorsun?"

Niccolo paniklemeye başladı. "Eminim ki -"

Vicari gözlerini benden ayırmadan, "Müstakbel damadıyla konuşuyorum," dedi.

Niccolo sustu ve mutsuz bir şekilde orada oturdu.

"Hoş görünümlü bir kız," dedi Vicari. "Çok güzel değil ama yeterince hoş. Ama garip bir ördek. Burnu her zaman bir kitapta. Hep kitap okur.

"Ona daha önce de talipler getirdim. Hiçbiri umurunda değildi. Ama şimdi 24 yaşında. Zamanı geldi. Biraz daha beklerse, kız kurusu olacak."

Tanrım.

Niccolo bana Sicilyalılar hakkında çok şey anlatmıştı ama pislik olduklarından bahsetmemiştir.

"Harika bir eş olacağına söz veremem ama hizmetçilerimiz var. için yemek pişirme ve temizlik," Vicari devam etti.

"Geri kalanıyla idare etmek zorundasınız. Başka sorunuz var mı?"

"Neden ben?" Ben sordum.

"Seni hatırladım. Onun için yeterince güzel olduğunu düşündüm. Ayrıca, ailen çaresiz durumda," dedi Vicari. Kötü niyetli değildi, sadece gerçekçiydi. "Ben de Sicilya dışına açılmak istiyorum. Bu iyi bir eşleşme. Başka bir şey var mı?"

"Peki ya Mezzasalma?"

"Ah. Odadaki fil." Vicari neredeyse onaylarcasına başını salladı. "Mezzasalma Sicilya'nın güney kısmını kontrol ediyordu. Ragusa, Pozzallo... Rosolini de. Büyükbaban Vito'nun geldiği yer orası."

Bunu doğduğumdan beri duyuyordum: ailemin adının büyükannem ve büyükbabamın geldiği kasabayla aynı olduğunu. Ama hiç görmemiştim. Bugüne kadar Sicilya'ya adımımı bile atmamıştım.

"Jacopo Gargano, Vito ayrıldığında onun bölgesini devraldı," diye açıkladı Vicari. "Mezzasalma onun infazcısıydı. Sonra Mezzasalma Gargano'yu ve tüm ailesini öldürdü. Bir gece yataklarında uyurken hepsini yok etti."

"Ve sen bunu sorun etmedin mi?" İnanamayarak sordum.

"Babam için sorun yoktu. O zamanlar yetkili oydu. Mezzasalma ile hiç sorun yaşamadı. Mezzasalma ona karşı saygılıydı. Ve her zaman aileme payımızı öderdi. Ayrıca Gargano zayıftı, Mezzasalma ise güçlüydü. Sicilya'da güçlüler zayıfları yer. Bu işler böyledir. Babam bu işe karışmak için bir neden görmedi."

"Babam öldüğünde ve ben görevi devraldığım da, Mezzasalma'nın bir gün sorun yaratacağını anlamıştım. Kuzey Afrika'dan kaçırdığı uyuşturucularla çok zengin oluyordu. Elbette bana ödediği yüzdeyle beni de zengin ediyordu ama Gargano'ya yaptığını eninde sonunda bana da yapmaya çalışacağını biliyordum. Bu yüzden hep tetikteydim."

"Bu yüzden bana gelip anakaraya gitmek istediğinde ona onay verdim. Onun bölgesini devraldım,

Ona gelecekteki tüm kârlardan pay vereceğine söz verdi ve gitti." Vicari omuz silkti. "Mezzasalma benim sorunum olmaktan çıktı ve başkasının sorunu haline geldi."

"Evet, bizimkiler," diye tersledim.

Niccolo bana ters ters baktı ama onu görmezden geldim. Ayrıca Vicari gücenmiş görünmüyordu.

"Ailenizi alaşağı etmeye çalışacağını hiç düşünmemiştim. Büyükbaban hakkında hep duygusal davranırdı. Geri kalanınızı öldürmeye çalışacağını asla tahmin edemezdim."

"Bilseydin bize söyler miydin?" diye sordum.

"Hayır," dedi Vicari kesin bir ifadeyle.

"Neden olmasın?!"

"Çünkü sana hiçbir şey borçlu değildim. Tıpkı senin bana borçlu olmadığın gibi. Bu da bu evliliğin senin için iyi olmasının bir başka nedeni."

"Peki neden?"

"Çünkü kızım ile evlendikten sonra sangue di mi sangue."

Bu kelimeler muhtemelen kanımın anlamına geliyordu.

Ama 'kanı' demenin doğru yolu aslında

Sangue del mio sangue.

Sangue di mi sangue'nin birebir çevirisi Kanımdan Kan'dı.

Bunun bir Sicilya deyişi olduğunu düşündüm - Ama ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. "...Ne?"

Şaşkınlıkla sordum.

Niccolo sakın bir sesle, "Bu eski bir Sicilya kan yemini," dedi.

"En eskisi," dedi Vicari. "Omertà'dan daha eski. Bilirsiniz omertà?"

"Sessizlik kuralı," dedim.

"Onur ve sessizlik," dedi Vicari. "Sangue di mi sangue bozulamaz bir sözdür. Bu, sadece ailemin bir parçası değil, benim etim ve kanım olduğun anlamına gelir. Seninle uğraşan benimle de uğraşmış olur. Ve kimse benimle uğraşamaz."

"Bu bize 20'den fazla adam sağlayacağınız anlamına mı geliyor?" Niccolo umutla sordu.

Vicari beni göstererek, "Bu O'nun sangue di mi sangue olduğu anlamına geliyor," dedi. "Eğer amcan onunla uğraşırsa, Fausto'yu yok etmeyi kişisel görevim olarak kabul ederim. Ama ya sen? Sen sadece bir dünürsün... ve dünürlerin 20 adamı olur."

"Harika," dedi Niccolo sert bir sesle.

"Yani 'senin ' olsaydım," dedim alaycı bir şekilde, "O zaman bizi Mezzasalma konusunda uyarır mıydınız?"

"Elbette," dedi Vicari. "Ama bunu kişisel algılama. Hiçbir şey kişisel değildi. Dediğim gibi: Sicilya'da güçlüler zayıfları yer. Mezzasalma kimin peşinden giderse gitsin, en güçlü olan kazanırdı - ve aynen öyle oldu. Agrellaların peşine düştü ve onları domuz gibi katletti. Sonra size karşı çıktı."

"Ve biz de onun ağzına ."

Vicari ilk kez gülümsedi - gerçi bu o güne kadar gördüğüm en ürpertici, kan dondurucu gülümsemeydi.

"Ve sen de onun ağzına sıçtın," diye kabul etti.

"Görünüşe göre güçlülerin zayıfları yediği tek yer Sicilya değil," dedim soğukkanlılıkla.

"Görünüşe göre öyle değil. Aslında, evliliği istememin bir başka nedeni de buydu. Mezzasalma'yı alt edebilecek her erkek sahip olunmaya değer müttefiklerdir."

Güldüm.

Vicari kaşlarını çattı. "Bu kadar komik olan ne?"

"Çünkü Mezzasalma'yı öldüren bir kızdı." Vicari bana boş boş baktı. "...Ne?"

Niccolo araya girdi. "Aslında onu vuran Adriano'ydu."

"Ama lanet arabayı mahveden Bianca'ydı," diye tersledim.

Hakkını teslim etmek gerektiğini düşündüm. "Bir kız diyorsun," diye mırıldandı Vicari.

"Baldızım."

"Huh." Vicari uzun bir süre düşündü... sonra omuz silkti. "Kötü şans bazen hepimizi yakalar. Sanırım Mezzasalma'yı da yakaladı."

Kötü şans kırım.

Vicari, bir kadının Mezzasalma gibi birini öldürebileceğini kabul etmez.

"Birkaç ay önce Dario'yu öldürmeye çalışan yaşlı kadın da Sicilyalıydı," diye tersledim.

"Onun hakkında hiçbir şey bilmiyorum," dedi Vicari umursamaz bir tavırla.

Filomena Sicilyalıydı; Alessandra ise Toskana'lıydı - ya da en azından ben ve kardeşlerim gibi Toskana'da büyümüştü.

Vicari'ye Toskana'lıların Sicilya'lıları öldürebileceği, ama Sicilya'lıların Toskana'lıları öldüremeyeceği hakkında birkaç iğneleyici söz söyleyerek sataşmak üzereydim -

Niccolo araya girip "Düğün hakkında konuşmalıyız" dediğinde.

"Mümkün olan en kısa sürede yapılmasını istiyorum," diye yanıtladı Vicari. Sonra da alaycı bir ses tonuyla ekledi: "Don'unuz saklandığı yerden çıkmaya istekliyse yarın da yapabiliriz."

Dario'nun saklandığı yerden çıkmasıyla ilgili hakaret oldukça büyüktü, ama ben bunu görmezden geldim çünkü -

YARIN MI?!

Kusacakmışım gibi hissettim.

Niccolo bu kez gülümsemedi. "Yarın çok erken. Venedik Duluyla çalışan bir kardeşimiz var - "

"O yaşlı kaltak," diye Vicari.

Niccolo çenesini sıktı. "Ne olursa olsun, Massimo' şu anda ulaşamıyor ve görevini ne zaman tamamlayacağı konusunda hiçbir fikrimiz yok. Kardeşim Roberto Hong Kong'da finansal bir anlaşma için görüşmeler yapıyor."

Niccolo'nun Lars hakkında bir şey söylemediğini fark ettim. Belki de tüm zayıflıklarımızı ele vermek istememiştir, özellikle de infazcımız gitmişken.

Vicari homurdandı. "Böyle bir zamanda finansal bir anlaşma için pazarlık mı yapıyorsunuz?"

Niccolo'nun canına tak etmişti. "Böylece 20'den fazla Sicilyalı işe alabiliriz" dediğinde sesindeki soğukluktan bunu anlayabiliyordum.

Vicari Nic'in sesindeki saygısızlığı duydu ve ona ters ters baktı. "Ses tonuna dikkat et, konsolos."

Niccolo öfkeyle, "O zaman Don'umun saklandığını ima etme," diye karşılık verdi.

Vay be.

Vicari ve Niccolo kovboy filmlerindeki silahşörler gibi birbirlerine baktılar.

Havada elektrik çatırdadı. Vicari'nin adamları onun arkasında gerildi.

Nic'in silahı olmadan ne yapacağını düşündüklerini bilmiyordum. Belki de ayağa fırlayıp patronlarını boğmaya çalışacaktı?

Nasıl sonuçlanırsa sonuçlansın, bu küçük sidik yarışının tüm anlaşmayı batırmasını umuyordum. O zaman eve, Caterina'ya gidebilirdim.

Ama önce Vicari gözlerini kırptırdı. "İki hafta," dedi.

Niccolo başını salladı. "Bu hala -"

"İki hafta, kardeşlerinizle ilgili durum daha da kötüleşirse erteleyeceğimiz anlayışıyla."

Niccolo bir an sessizce oturup düşündü... Sonra başını salladı. "Pekâlâ."

Midem bulandı. Kaderim mühürlenmişti.

"Başka bir şey var mı?" Vicari Niccolo'ya sordu.

"Detayları önümüzdeki iki hafta boyunca danışmanınızla birlikte çalışabilirim."

"Danışmanım öldü."

"Oh," dedi Niccolo şaşkınlıkla. "Bunu duyduğuma üzüldüm. Nasıl öldü?"

"Onu ben öldürdüm," dedi Vicari ve sonra yine o korkunç gülümsemesini takındı. "İşinde berbattı."

Nic ve ben şaşkın bir şekilde orada oturuyorduk.

Vicari kendi danışmanını öldürmüştü.

Bu şok ediciydi. Duyulmamış bir şeydi.

Bir Don muhtemelen geçmişte bir noktada danışmanını öldürmüştü.

Ama benim hayatımda böyle bir şey olduğunu hiç duymamıştım.

Bir consigliere, bir eşrafın en güvendiği sırdaşıydı. Organizasyondaki iki numaralı adam, sadakati için seçilir.

Vicari öldürseydi.

O zaman bize her şeyi yapabileceğini gösteriyordu.

Beni sarstı.

Belli etmemeye çalışsa da bu durum kardeşimi de rahatsız etti.

"...Anlıyorum," dedi Niccolo. "Peki, o zaman... Yeni danışmanınız kimse onunla detayları halledeceğim."

"Bunları benimle çözebilirsin... çünkü yakın zamanda onun yerine geçmeyeceğim."

Don Vicari ayağa kalkarak toplantının bittiğini işaret etti.

Niccolo ve ben de hemen ardından ayağa kalktık - yarı saygıdan, yarı da bir kral kobra kapüşonunu açtığında nasıl irkiliyorsanız öyle.

Vicari bana döndü. "Yola çıkmalıyız. İki saatlik bir araba yolculuğu var." Sonra Niccolo'ya baktı. "Şoförüm sizi uçağa geri götürecektir."

"Mükemmel," diye yanıtladı Niccolo. "Gitmeden önce kardeşimle konuşmak istiyorum."

Vicari "Devam et" der gibi işaret etti.

Niccolo diğer gangsterlerden uzaklaştı. Ben de hemen onu takip ettim.

"Beni neyin içine soktun?" Panik içinde fısıldadım.

"Sicilya," dedi sertçe. "Sadece onun kurallarına göre oyna ve her şey yoluna girsin."

"Niccolo - "

"Beni dinle," diye fısıldadı ısrarla. "Bir danışman olmadan, Don Vicari'nin hiçbir kısıtlaması olmayacak - onu yumuşatacak hiçbir mantıklı ses olmayacak. Canının istediği her şeyi yapacaktır. Karanlık dürtüleri büyüyecek, kör noktaları dağlara dönüşecek. Ve işler boka sararsa, sorumluluk almak yerine etrafındaki insanları suçlayacaktır. Kendinizi, herhangi bir şey için sizi suçlayabileceği bir konuma sokmayın. Her zaman onun dediklerini yapın."

"Niccolo, beni burada bırakamazsın," dedim çılgınca.

"Başka seçeneğimiz yok. Ölümü göze aldık," dedi acımasızca.

"Şimdi sakın ol - sana son bir şey söylemem gerekiyor." "Ne?" Ben talep ettim.

"Şimdiye kadar genç olmanın lüksünü yaşadın. Aceleci. Düşünmeden hareket etme. Az ya da hiç sorumluluk almadan. Sadece istediğin şeyi, istediğin zaman yapıyordun. Artık bu lüksleri karşılayamazsın. andan itibaren, bu tamamen farklı bir oyun. Ne dediğimi anlıyor musun?"

"Hayır," diye hırladım.

"O zaman senin için daha açık hale getireyim." Nic gözlerimin içine baktı. "Ailene karşı görevini yap, bedeli ne olursa olsun."

Sonra bana kısa bir süre

sarıldı... Odadan çıktı...

Ve asla arkasına bakmadı.

Caterina

■ Kapının hafifçe vurulduğunu duyduğumda yatakta ağlıyordum. "Git buradan," dedim.

"Caterina, benim," dedi Alessandra'nın muffled sesi. "Lütfen beni içeri alın."

Alessandra'yı hala mutfağıma girdiği ilk günkü kadar seviyordum...

Ama artık patronumun karısı olması arkadaşlığımızı biraz zorlaştırdı.

Ona tekrar gitmesini söylemeyi düşündüm.

Ama ettim, kendimi yataktan dışarı sürükledim ve kapıyı açtım.

Sonra yatağıma geri yığıldım ve yüzümü yastığıma gömdüm.

Alessandra kapıyı kapattı, yatağın ayak ucuna oturdu ve bacağıma teselli edici bir el koydu.

"...dinledin, değil mi?" diye sordu üzüntüyle.

Ona bakmadım. Bakamazdım. Don Rosolini'nin söyledikleri yüzünden çok aşağılanmıştım.

"Ne kadarını duydun?" Alessandra sordu.

"Yeterince," dedim sefilce.

"Caterina, beni dinle: Sicilya'ya gitmelisin."
Söylemesini beklediğim onca şey arasında, bu onlardan biri değildi.

Şok içinde yastıktan başımı kaldırdım. "Ne?!"

"Sicilya'ya gitmelisin." "Neden?!"

"Onu geri almak için!"

Ona deliymiş gibi baktım. "Kocan Valentino'ya benimle görücü usulü evlilik arasında bir seçim yapma şansı verdi... ve o da görücü usulü evliliği seçti."

"Dario ilk başta benimle evlenmek istemedi," dedi Alessandra. "Beni neredeyse kaybedene kadar fikrini değiştirmede."

"Bu farklıydı," diye itiraz ettim.

"Nasıl bu kadar farklıydı? İki kardeş - biri bir kafe garsonuyla yatıyor, diğeri bir mutfak işçisiyle - "

"Sen uzun zamandır kayıp bir mafya prensesisin," diye homurdandım. "Bunu Dario beni kovana kadar öğrenemedik.
evin."

Gözlerimi kısıtım. "Ona gitmesini söylemedin mi?"

"Asıl noktayı kaçırıyorsun," dedi Alessandra sabırsızlıkla. "Dario beni neredeyse sonsuza dek kaybedene kadar benimle evlenmeyecekti. Fikrini değiştiren de bu oldu. Valentino'yu tanıyorsam, muhtemelen şu anda anlaşmayı kabul etmediği için kendine lanet ediyordur. Bu arada, her şey Niccolo'nun fikriydi - bunu biliyor muydun?"

"Evet... Valentino da aşağı yukarı böyle söyledi."

"Şey, Niccolo'yu tanıyorsam, oldukça kalın konuşmuştur. Muhtemelen Valentino'ya her şeyin AİLE ile ilgili olduğunu söylemiştir," dedi kendini beğenmiş bir sesle, "ve herkesin hayatta kalması için bunun nasıl gerekli olduğunu falan filan."

Kendime rağmen kıkırdadım. Niccolo'nun gelmiş geçmiş en iyi taklidi değildi ama Alessandra onun kendine verdiği önemi oldukça iyi yakalamıştı.

"Ve bir milyon dolarına bahse girerim ki Niccolo, Dario'nun AİLE için dört yıl hapis yatmasını gündeme getirmiştir."

Alessandra karanlık bir sesle konuştu. "Niccolo usta bir manipölatördür. Eminim Valentino'yu da bunu yapmak zorunda olduğuna inandırmıştır."

"Ama kocanız ona bir seçenek sundu ve o da benimle evlenmek istemediğini söyledi!"

Alessandra benim bir şey biliyormuş gibi gülümsedi. "Sanırım Dario'nun ikinizin evlenmesi gerektiğini söylediğini duyacak kadar uzun süre burada kalmadın."

Kaşlarımı çattım. "Hayır - ne zaman?" "Bugün."

Ona bakakaldım. "NE?!"

"Kesinlikle!" Alessandra haykırdı. "Sana, 'Caterina, Valentino'yla ŞİMDİ, HEMEN ŞİMDİ, önümüzdeki 15 dakika içinde evlenmek istiyor musun' diye bunu yapar mısın?"

"I..."

"Eee?!" Alessandra komik bir etki yaratmak için zarif altın kol saatine vurdu. "Şimdi söyle bana! Zaman tükeniyor! BANA ŞİMDİ SÖYLEMEK ZORUNDASIN!"

Valentino'nun ne kadar büyük bir baskı altında olduğunu anlatmaya çalıştığını fark ettim.

Ama tiyatro olmasa bile, bu seçimin ne kadar çılgınca olduğunu fark ettim.

Üç saat önce mutfakta bana sorsaydı - görücü usulü evlilik hakkında hiçbir şey bilmeden önce - yüzüne gülerdim.

Kızım, delirdin mi sen?! Sadece iyi vakit geçiriyoruz!

Valentino kalbimi kırdığına göre, onunla evlenme meselesi daha da karmaşık bir hal almıştı.

Kalbimi ona ikinci kez emanet etmek istediğimden emin değildim.

Ve Don Rosolini'nin sorduğu kişi ben olsaydım.

Eğer kararım görücü usulü evliliği iptal ettirebilseydi.

Hala emin değildim.

Yani... çok fazlaydı.

"Bu büyük bir adım," dedim güçlkle.

"Bu çok büyük bir adım! Şimdi bu adımı aileye karşı görevinizi yerine getirmeniz için size baskı yapan iki erkek kardeşle birlikte atmak zorunda kaldığınızı ve onlardan birinin siz zorunda kalmayasınız diye hapse girdiğini düşünün!"

İkimizin de düşündüğünü bildiğim kısımdan bahsetmedi:

Mafyada iki kardeş.

Ama... yine de...

"Ya gerçekten benimle evlenmek istemiyorsa?" Sefilce sordum.

"öğrenmenin tek bir yolu var. Git onun için savaş."

Midem korkuyla sıkıştı. "Bunu yapamam!"

"Onu istiyor

musun?" Durakladım

-

Sonra fark ettim ki beni ne kadar incitmiş olursa olsun.

Evet, onu istiyorum.

"Evet,"

dedim. "Ne

kadar?"

Bunu söylemek korkutucuydu - ama yine de söyledim. "Her şeyden çok."

"O zaman git ve ona sahip çık. Onun için savaş."

"Mafya tarafından ayarlanmış bir evliliği var!" Son kelimeyi çılgınca fısıldayarak söyledim.

Alessandra esprili bir yüz ifadesi takındı. "Kolay olacağını söylemedim."

"Bunu önererek bile kocana karşı geliyorsun!" Bu sefer cümlenin tamamını fısıldadım.

Alessandra'nın gözlerinde tehlikeli bir bakış vardı. "Dario bunu en başta asla kabul etmemeliydi."

Kutsal Bakire.

Don Rosolini'nin onun böyle konuştuğunu duymadığı için mutluydum...

"Sicilya'ya hiç gitmedim bile!" İtiraz ettim.

Alessandra, "Dario beni buraya getirdiğinde Toskana'dan dışarı bile çıkmamıştım," dedi.

"Sicilya'ya gidebilsem bile zengin değilim! Hayatta kalmak için bu işte çalışmak zorundayım - çünkü hiç param yok!"

Alessandra bana muzip bir sırıtış attı. "Bu bir sorun olmayacak."

Eğildi ve yanında olduğunu bilmediğim çantasını yerden aldı. O içeri girdiğinde başımı yastığıma gömmüştüm.

Tokayı açtı, etrafında lastik bir bant olan kocaman bir para rulosu çıkardı -

Ve bana uzattı.

şok içinde ona baktım. "Paramı alamam!"

"Tabii ki yapabilirsin!" dedi elime bastırırken. "Dario senin mutluluğunu elinden aldı. En azından onu geri alman için sana yardım edebilirim."

şok içinde birkaç saniye daha ona baktım - Sonra gözyaşlarına boğuldum.

"Teşekkür ," diye hıçkırarak ona sarıldım.

O da bana sarılırken güldü.

Lanet olsun.

Sicilya'ya gidiyorum!

Ama sonra bir şey fark ettim.

Sicilya çok büyük bir adaydı... Birçok küçük ülkeyle aynı büyüklükteydi.

Ve nereye gideceğim hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Valentino tam olarak nerede?" Ben sordum.

Alessandra şok içinde bana baktı. "Um... bu iyi bir soru."

"Bilmiyor musun?"

"Hayır... ama nasıl biliyorum."

Panik bir anda içime çöktü. "Don Rosolini'ye, Niccolo'ya ya da herhangi birine soramazsın - bir şeyler olduğunu anlarlar!"

"Merak etme," dedi Alessandra cep telefonunu çıkarırken sinsice, "ıkarmayacaktım."

Telefonundaki rehberine girdi, sonra ekrana dokundu ve kulağına götürdü.

Bir saniye sonra biri cevap verdi.

"Merhaba, Nonna!" Alessandra mutlu bir şekilde konuştu. "Evet - ben de seni aramak istiyordum! Ama senden bir iyilik isteyeceğim ve bunu kimse - kocam bile - bilmemeli."

Korkudan donakaldım.

Alessandra birkaç ay öncesine kadar hiç tanımadığı büyükannesiyile konuşuyordu.

Sinyora Oldani.

Oldani ailesinin bir üyesi... Cosa

Nostra'ya ait olan.

Alessandra benim adıma mafyadan bir iyilik istiyordu.

Ve sadece bu da değil, Don Rosolini'yi bu konuda karanlıkta tutuyordu.

Ellerimi salladım ve ona hayır demeye çalıştım!

Alessandra, "Bir saniye bekle, Nonna," dedi ve telefonun sesini kısıtı.

"Bunu yapamazsın!" Çılgınca fısıldadım.

"Valentino'yu geri istiyor musun?"

"...evet..."

"O zaman böyle yapacağız."

"Onu arayamaz mıydın?" Ben sordum. "Valentino'yu yani?"

"Dario beni buraya getirdiğinde yaptığı ilk şey telefonumu almak oldu," dedi Alessandra. "Sicilyalı mafya babası Valentino'nun telefonunun kendisinde kalmasına izin verse bile, bahse girerim onun aramalarını izliyor ve bir şekilde dinliyorlardır. Hayır... tek yolu bu."

O telefon görüşmesine geri dönerken, ben yatakta titreyerek oturuyordum.

Bu kötü, çok kötü bir fikir.

Valentino

W Otelden hepsi siyah Alfa Romeo SUV'lerden oluşan bir karavanla ayrıldılar.

Don Vicari jeti için savurganlık yapmayı sevmezdi ama en azından arabaları sadece birkaç yaşındaydı.

Vicari şoförün arkasına oturdu. Ben de ön koltukta oturan adamın arkasına oturdum.

Bu arada, kelimenin tam anlamıyla av tüfeği kullanıyordu: bacaklarının arasında, yere doğru eğilmiş, testereyle kesilmiş çift namlulu bir Remington vardı.

Niccolo'nun Sicilyalıların aşırı derecede paranoyak olduğu konusunda haklı olması için dua ettim. Aksi takdirde, birileri tarafından pusuya düşürülmeyi bekliyorlarmış gibi görünüyorlardı.

Otoyola çıktığımızda, Niccolo'yu taşıyan BMW sedan bir yöne giderken, diğer araçlar diğer yöne gitti.

Don Vicari sessizce sürücü koltuğuna baktı. Ne şoför ne de ön koltukta oturan adam bir şey söyledi.

Kimseinin konuşmaması beni biraz korkuttu.

Ama yine de konuşmak istemiyordum, bu yüzden manzarayı seyrettim.

Palermo sonsuza kadar uzanıyor gibiydi. Evime en yakın şehir olan Floransa'dan çok daha büyüktü.

Şey...

Eskiden evim olan yer.

Aniden bir zil sesi sessizliği bozdu.

Tüfekli Adam takım elbise ceketinin içine uzandı ve bir cep telefonu çıkardı. Telefonu açtı, dinledi ve sonra telefonu uzattı. "Telefon sana, patron."

Vicari onu aldı. "Ne," dedi duygusuzca. Yüzü karardı.

"Onu geri almak için etrafta dolanmayacağını söyle," diye hırladı.

Karşıdaki adam bir şeyler söyledikten sonra Vicari daha da sinirlenmiş görünüyordu. "İyi o zaman. Siktir et onu o zaman."

Telefonu kapattı ve Shotgun'a geri verdi. Vicari, "Kardeşin benimle ilgili planlarını değiştirmiş," dedi.

Bana bakıyordu.

Kalbim umuttan daha hızlı atıyordu.

"Dario mu?" "Hayır, consigliere."

"Oh." Nic. "O ne yaptı?"

"Jeti Toskana'ya geri götürmüyor." "Ne?" diye sordum. Şaşırarak sordum.

Vicari'nin yüzü acı bir kaş çatmaya dönüştü. "Belki de onu eve tek parça halinde götüreceğim konusunda bana güvenmiyordur."

"değil," diye cevap verdim.

Vicari yavaşça dönüp bana baktı - sanki "Söylemek istediğin bir şey mi var?" der gibiydi.

Hemen açıkladım.

"Nic'in bana söylediği ilk şey bir Sicilyalı'nın dürüstlüğüne asla sorgulamamam gerektiği idi. Güvende olacağımıza dair ölen eşinin ruhu üzerine yemin ettiğini söyledi, bu yüzden sana yüzde yüz güvendiğini biliyorum."

Vicari birkaç saniye bana baktı. Sonra hafif bir şaşkınlıkla "Huh." dedi.

En azından artık kızgın görünmüyordu.

"Niccolo neden geri dönmeyeceğini söyledi mi?" Ben sordum.

"Hayır."

Hâlâ sinirli olduğu belliydi, ben de konuyu kapattım.

Siktiğimin Niccolo'su. Beni Sicilya'ya sürükledi ve anlaşmalı bir evliliğe zorladı - ama kurallar onun için geçerli mi? Hayır.

Don Vicari tekrar sürücü koltuğunun arkasına sözsüzce bakmaya başladı.

Instagram'da gezinmek için telefonumu çıkardım.

Ve dürüst olmak gerekirse, Caterina'nın bana mesaj atıp atmadığını görmek istedim.

Don Vicari elini uzatırken, "Bu bana bir şey hatırlattı," dedi. "Buraya ver."

"Ne?" Şok içinde sordum.

"Bana telefonunu ver."

"Neden?!"

"İki hafta içinde kızımın evlenmen evdeki kızlarla konuşmanı istemiyorum."

Beni çivilemişti.

Ama o kadar kolay pes etmeyecektim.

"Evde hiç kız yok," diye yalan söyledim.

Don Vicari bana küçümseyici bir sırıtışla baktı. "Adamlarıma seni kontrol ettirdim."

"...oh?" İlgisiz görünmeye çalışarak sordum.

"Bir kadın erkeği olarak oldukça ünlü olduğunuzu söylüyorlar."

"Bu bir abartı," dedim alçakgönüllülükle... öyle olmasa bile.

Vicari ilk defa gerçekten gülümsedi. Tüyler ürperici seri katil gülümsemelerinden biri değil, gerçekten sıcak bir gülümseme.

Tabii ki bunu yaparken bana bakmıyordu. Gözlerini benden uzaklara dikmiş, düşüncelere dalmıştı.

"Biliyor musun, ben senin yaşındayken tam bir kadın avcısıydım. Sicilya'daki en güzel kızlara kur yaptım. Çoğunu da becerdim."

Şoför ve pompalı tüfekli adam güldü.

Vicari adamlarını işaret ederken, "Ünümü biliyorlar," dedi.
"Koca Dick Vicari'. Doğru değil mi?"

"Öyle derler patron," dedi Shotgun sırtarak.

Um...

Tamam

...

Vicari neşeyle, "Babam için pek çok soruna neden oldu," dedi. "Öfkeli babalar beni öldürmeye çalıştı. Pek çok sorunu ortadan kaldırmak zorunda ."

" onlara rüşvet vermeyi kastetmediğini varsayıyordum.

Aman Tanrım.

"Lanet olsun, muhtemelen Sicilya'nın her yerinde bir sürü piç çocuğum var.

Bir kez bile prezervatif takmadım ve hiç ." Ön taraftaki çocuklar daha da çok güldü.

Bu konuşmadan son derece rahatsız olmaya başlamıştım.

"Tabii ki tüm bunlar aziz Matelda'mla tanıştığımda sona erdi," dedi Vicari, bir anda mutluluktan kasvete geçiş yaparak. "Tanrı ruhunu şad etsin."

Şoför ve pompalı tüfekli adam da hemen gülmeyi bıraktı.

Shotgun aslında istavroz çıkardı.

Sonra Vicari bana döndü. "Bir film yıldızının yüzüne sahip güzel bir çocuk bana evde hiç kız olmadığını söylediğinde, ya yalan söylediğini ya da bir finocchio olduğunu anlarım."

Finocchio 'rezene' anlamına gelen bir kelimeydi - ama aynı zamanda eşcinsel olmak için kullanılan bir hakaretti.

"Peki hangisi?" Vicari soğuk bir şekilde sordu.

"...bir kız vardı," dedim ben de aynı soğuklukla. "Ama artık değil."

"Güzel," dedi elini telefonuma uzatırken. "Bu şekilde devam edelim."

"Ailemle konuşmak için ona ihtiyacım var!"

"Onları ne zaman aramak istersen geri alabilirsin." Ben kıpırdamayınca Vicari homurdandı, "Bu bir rica değildi."

Sadece 'hayır' dersem ne olacağını merak ettim.

Ama Shotgun'ın ne yapacağını görmek için dikiz aynasını izlediğini fark ettim. Sürücü de aynı nedenle birkaç saniyede bir aynaya bakıyordu.

Sonra Vicari bana daha önce gördüğüm o ürpertici gülümsemeyi yaptı - gülümsemenin gözlerine ulaşmadığı gülümseme.

"Yeni damadıma benim gibi davranmak zorunda kalmaktan nefret ediyorum. consigliere."

Omurgamdan aşağı bir ürperti geçti.

Ve sonunda kızgın bir sessizlik içinde telefonumu uzattım.

Vicari onu takım elbise ceketinin içine soktu. "Ve açıklığa kavuşturalım, başka kadınlarla yatmayacaksın. Evliliğin boyunca kızıma sadık kalacaksın, yoksa bu konuda söyleyecek bir şeyim olacak. Anladın mı?"

"Capito," diye mırıldandım.

Anlaşıldı.

Başka ne diyebilirdim ki?

Hayır, kimi istersem onu sikerim, seni yaşlı mafya bozuntusu.

Bu oldu a iyi yol için Rüzgar yukarı gibi onun ölü

consigliere.

Normalde kızgın olurdum.

Bu tam olarak Niccolo'nun vaat ettiği 'Sicilya'da istediğin tüm mutfak becerme' durumu değildi.

Ama Caterina için o kadar üzülüyordum ki, başka kadınları düşünemiyordum bile.

Tek istediğim oydu.

Aslında Vicari'nin telefonumu almasına, beni sadık kalmam için tehdit etmesinden daha çok kızmıştım.

Telefonum olmadan Caterina'ya ulaşmamın hiçbir yolu yoktu.

Ama Vicari'nin işi bitmemişi.

"Ayrıca kızım bakiredir," diye uyardı, "ve düğün gecesine kadar bakire kalacaktır."

"Onu becerdiğimde çekilmemi istemiyorsun, değil mi?" demek istedim.

Ama yine de yüzüme bir yumruk ya da kafamın arkasına bir kurşun istemedim.

Tek söylediğim "Elbette" oldu.

Don Vicari başını salladı, sonra da sürücü koltuğunun arkasına devam etti.

Yolun geri kalanını sessizlik içinde sürdük, ki bu benim için sorun değildi.

Sicilya'ya indiğimden beri yaklaşık bininci kez, Tanrı'ya Dario'nun teklifini kabul etmiş olmayı diledim.

Çünkü şu anda Caterina'yı karım olarak yatağa götürebilirdim.

Lanet bir psikopatla arabaya binmek yerine.

Totoyol sahili takip etti ve sonunda tepelere doğru yöneldi. Kısa süre sonra dağlara doğru daha küçük bir otoyola girdik.

Manzara muhteşemdi - özellikle de arkamızdaki Akdeniz'in pırıl pırıl mavisi.

Cat bunu görmeyi çok isterdi, diye düşündüm acı acı.

Bildiğim Akdeniz'i hiç görmemişti.

Ve şimdi onu asla alamayacağım.

Otuz dakika sonra, hiçbir yere çıkmayan bir rampaya girdik. İki şeritli yol boyunca sadece birkaç dağınık köy vardı. Geri kalan her şey kilometrelerce uzanan, çalılıklar, kayalar ve orada burada birkaç sedir ağacıyla dolu inişli çıkışlı tepelerdi. Arada sırada, sakinlerinin terk ettiği, muhtemelen 200 yıllık, yıkık dökük bir taş bina görüyordunuz.

Sonra işler daha da kötüleşti.

Yol, bir tarafında mide bulandırıcı bir düşüşle tek şeride iniyordu. Eğer metal korkuluklar olmasaydı, uçurumdan aşağıya yelken açmak inanılmaz derecede kolay olurdu.

Neyse ki karşı yönden gelen bir trafik yoktu. Nasıl bir şey yapacakları hakkında hiçbir fikrim yoktu.

bizi geçtiler.

Yolun kendisi berbattı. Asfalt parçaları kopmuş ve her yerde çukurlar vardı. Kafile yola devam ettikçe yolculuk bir dizi sarsıcı tümseğe dönüştü. Nihayet, ıssızlığın ortasında 25 dakika araba sürdükten sonra, uzakta büyük bir taş binaya benzeyen bir şey gördüm. Etrafı uzun, ince sedir ağaçlarıyla çevriliydi.

yuvarlak kil kiremitlerden oluşan eğimli bir çatısı vardı.

Bu mı? Merak ettim.

Elbette, çakıllı bir yoldan binaya doğru döndük. Birkaç dakika sonra, ailemin Toskana'daki mülkümüzün etrafında olduğu gibi, ferforje bir kapısı olan büyük bir tuğla duvara ulaştık.

Bizimkinin aksine, güvenlik kameraları ya da otomatik kapılar yoktu - sadece tüfekli iki adam nöbet tutuyordu.

Arabaları görür görmez parmaklıkların etrafındaki zincirin kilidini açtılar ve kapıları çektiler.

Biz geçtikten sonra kapıları tekrar kapattılar ve zinciri kilitlediler.

Tuğla duvarların ötesinde hiç ağaç yoktu - sadece çok sayıda kuru ot ve kayalık zemin vardı. Muhtemelen kimse araziden gizlice geçip ona saldıramasın diye.

Çok geçmeden yoldan gördüğüm binaya geldik. Üç katlı binanın duvarları yüzyılların yıprattığı devasa kumtaşı bloklardan yapılmıştı ve iki düzine kemerli penceresi metal parmaklıklarla kapatılmıştı.

Parmaklıkların insanları dışarıda mı yoksa içeride mi tutmak için olduğunu merak ettim.

Cip köşeyi döndü ve duvarın daha büyük bir yerleşkeyi oluşturan iki binadan sadece birine ait olduğunu fark ettim.

İki bina arasında devasa bir demir kapı duruyordu - aralarında boşluk olan parmaklıklardan değil, dövülmüş metalden yapılmış sağlam bir levha.

Kurşunları durdurmak için mükemmel, diye düşündüm.

Metal levhanın sağ tarafında bir insanın geçebileceği büyüklükte tek bir kapı vardı.

Kapıdaki silahlı muhafız cipleri gördü ve içeri girdi. Sonra o ve diğer üç adam, karavanın geçebilmesi için demir kapıyı gıcırdayan menteşeler üzerinde elle geri çekti.

İçeri girdiğimizde, kapının iki yanındaki çatı teraslarını fark ettim. En az yarım düzine adam, her biri yüksek güçlü bir tüfekte tepelerinde duruyordu.

Keskin nişancı yuvası.

Cipler iki binanın arasına girdi ve içerisinin aslında oldukça güzel olduğunu fark ettim.

akıl taşları yerini, binaların arasında en az iki yüz metre boyunca uzanan yıpranmış parke taşlı bir yola bıraktı.

Sağ tarafta imenli bir avlu vardı. Ortadaki eşmede, testiden su döken bir kadının antik Roma heykelini andıran bir şey vardı.

Yol boyunca pişmiş toprak saksılar sıralanıyor ve taş duvarlara gömülü zincirlere asılıyordu. İlerinde rengarenk çiçekler ve l görünümlü bitkiler vardı.

Cip ana binanın girişinin önüne park etti: demir süslemeli ve kapı tokmağı olarak devasa halkaları olan yıpranmış ahşaptan yapılmış dev kapılar.

Vicari, şoförün hızla inip Don'un kapısını açmasını bekledi.

Shotgun'ın benim için aynı şeyi yapmadığını fark ettim.

"," dedi Vicari. "Müstakbel karınla tanışma zamanı"

Büyük ahşap kapılar açılırken temkinli bir şekilde dışarı çıktım ve arabanın yanında durdum.

nce siyah pantolon, beyaz gömlek, siyah yelek ve kep giyen yarım düzine adam dışarı ıktı. Hepsinde av tüfeği ya da tüfek vardı, bu yüzden piyade olduklarını tahmin ediyordum.

Sonra 1.80 boylarında, kk bir kuş gibi bir kadın geldi. Yüzü ceviz gibi kırış kırıştı, derisi de

Onlarca yıl sert güneş ve sıkı bir topuzla geriye çekilmiş beyaz saçlar.

Yüksek yakalı, bol siyah dantelli ve bileklerine kadar inen uzun kollu, eski zamanlardan kalma siyah bir elbise giymişti. Bir dul elbisesi.

Yürürken önlüklü bir hizmetçi kız kolundan tuttu. Yaşlı kadın küçük adımlar atıyordu ve sadece birkaç metre yol almak bile uzun bir süreçti - ama tüm bu süre boyunca mutlu bir şekilde sırtıyordu.

"O benim büyükannem," dedi Vicari. "Doksan bir yaşında ve çok zeki. Gel de merhaba de."

Vicari'yi itaatkâr bir şekilde takip ederek sonunda merdivenlerin dibine ulaşmış olan yaşlı kadının yanına gittim.

"Nonna," dedi Vicari, "bu Rosolini'nin oğlu."

Bana baktı ve gülümsedi. Dişleri küçük ve sarıydı, gerçi birkaç tanesi eksikti.

"Fena değil, değil ?" Vicari dedi ki. "İyi bir tane aldım - değil mi? "Çok güzel," diye kabul etti kalın Sicilya aksanıyla.

Kendime rağmen bir kahkaha patlattım. "Teşekkür ederim."

Sırıtarak uzandı ve yanağımı usulca okşadı. "Sen iyi bir çocuksun."

Şaşırtıcı derecede nazik bir jestti.

Özellikle de etrafımız silahlı adamlarla çevriliyken ve torunu soğukkanlı bir katilken.

"Ve işte kızım Isabella," diye duyurdu Vicari. Don'un bakışlarını takip ettim -

Ve hemen kafam karıştı.

Açık kapı aralığında bir kız duruyordu... Ama aslında sevimli bir kızdı.

Sıfır makyajla bile güzel bir yüzü vardı.

Ayrıca gerçekten utangaçtı. Bana baktı ama göz göze geldiğimizde gözlerini kaçırdı ve kızardı.

Saçları koyu kahverengiydi, kıvrıkcıktı ve omuzlarına kadar uzanıyordu.

Kıyafetleri eski modaydı - açık kahverengi zemin üzerine koyu kahverengi çiçeklerden oluşan çiçek desenli bir elbise. Elbiseyle ilgili her şey son derece mütevazıydı: dirseklerinin yarısına kadar uzanan kollar, köprücük kemiklerini gizleyen bir yaka ve dizlerine kadar inen bir etek. Ayrıca beyaz çoraplar, düz kahverengi ayakkabılar giymiş ve hiçbir takı takmamıştı.

Kıyafetler değiştirilebilirdi. Delirmediğim tek şey ne kadar zayıf olduğuydu: uzun boylu ve zayıftı, ne göğüsleri ne de kalçaları vardı.

Cat'te beni çılgına çeviren şeylerden biri de kıvrımlarıydı. Evet, birkaç kilo fazlaydı ama doğru yerlerdeydi. Birçok erkeğin ince hatunlardan hoşlandığını biliyordum ama ben kalın bir kadını haftanın her günü tercih ederdim.

Ne yazık ki müstakbel eşim daha çok fasulye sıırığı gibiydi.

Arkasında başka bir kız duruyordu - çok daha kısa ve yuvarlak, simsiyah saçları vardı. O da şirindi ama farklı bir şekilde. Önlüğüne bakarak onu bir hizmetçi sandım. Bana bakarken yüzünde boş bir ifade vardı.

Sonuç olarak, muhtemelen yeni nişanlım yerine hizmetçi kızı seçerdim.

Ama ikisi de Caterina'nın eline su dökemezdi.

Vicari, "Buraya gel ve yeni kocanla tanış," dedi.

Uzun boylu kız uysalca merdivenlerden indi ve kendisine gülümseyerek bakan ve koluna şefkatli bir el koyan büyük büyükannesinin yanında durdu.

"Ben Valentino Rosolini," dedim kibarca.

"Isabella Vicari," diye cevap verdi kısık bir sesle, sonra kızardı ve yere baktı - hiç gülümsemeden.

Bu bir mücadele olacaktı, bunu söyleyebilirim.

Ama kendim için söylersem, çekici bir orospu çocuğuydum, bu yüzden onu hemen güldürüp konuşturabileceğimi düşündüm.

"Muhtemelen birbirimizi tanımalıyız," dedim gülümseyerek. "İkimizin gidip konuşabileceği bir yer var mı?"

Vicari sert bir sesle, "Yalnız değilsin, olmayacaksın," dedi.

Şaşkınlıkla ona baktım -

Ve yaşlı kadının kaşlarını çatıldığını fark etti.

İsa -

Ne yapacağımı sanıyorlardı, onu en yakın çalının arkasına götürüp kızırmış bir köpek gibi üzerine mi gideceğimi?

"Arka tarafta akşam yemeği hazırladık," dedi Vicari.

"Onunla orada konuşabilirsin - diğer herkesle birlikte."

"...tamam..." Dedim ki, onların güven eksikliği karşısında şaşırmıştım.

Don Vicari eve girerken onu takip ettim ama eşikte durakladım ve Isabella'ya baktım.

Büyükannesine boyun eğmiş bir şekilde gülümsüyordu.

"Güzel, değil mi?" dedi yaşlı kadın beni işaret ederken neşeyle.

Isabella başını kaldırıp bana baktı -benim ona baktığımı ve gözlerini kaçırmadan önce öfkeyle kızardı.

Eve girerken iç çektim.

Bu garip bir evlilik olacaktı.

T Nic ve benim Don Vicari'yle tanıştığımız otel, Baba 2'den fırlamış gibiydi.

Şimdi Don Vicari'nin evinin önünde otururken kendimi ilk filmde bir sahnenin içinde buldum.

Michael Corleone (Al Pacino tarafından canlandırılan) Sicilya'da saklanmaktadır. Oradayken Apollonia adında güzel bir kız görür ve yıldırım çarpmasına uğrar. Bu Sicilya dilinde ilk görüşte aşk demektir.

Onu hemen istiyor - ona ihtiyacı var - ve 1940'larda Sicilya'da bunu yapmanın tek yolu evlenmektir (eğer kızın babasının ya da erkek kardeşlerinin sizi kafanızdan vurmasını istemiyorsanız).

Bunun üzerine Michael kızın babasıyla konuşur ve kızı ilk kez ziyarete gider. Evdeyken, büyük büyükannelerden 5 yaşındaki kuzenlere kadar kızın birkaç düzine akrabası tarafından kuşatılır.

Öğle yemeği de aşağı yukarı böyleydi.

Arka verandada tonlarca Sicilya yemeğinin bulunduğu devasa bir masa vardı: patlıcanla yapılan caponata, bezelyeli ve içinde et parçaları olan risotto, makarna dolu kaseler ve çok sayıda söğüş et ve köylü usulü esmer ekmek. Ayrıca etiketsiz şişelerde ev yapımı şarap.

Her şey basit ama lezzetliydi - ve Toskana'da alıştığım yemeklerden çok farklıydı.

Masanın etrafında çoğu kadın ve çok sayıda küçük çocuktan oluşan iki düzine akraba oturuyordu.

Hizmetçiler ileri geri gidip gelerek bardakları dolduruyor ve yeni yemek tabakları getiriyorlardı.

Ve arka planda bir grup silahlı piyade duruyordu.

Don Vicari sağında oturuyordu. Karşımda Isabella oturuyordu. Büyük büyükannesi onun yanında ve Don Vicari'nin karşısında oturuyordu.

Yaşlı kadın sürekli gülümsüyordu. Çok fazla yemek yemiyordu ama şarabı gerçekten bir kenara bırakabiliyordu.

Ayrıca, Isabella'nın hizmetçi kızının arka planda tam arkasında durduğunu ve daha önce yüzünde gördüğüm aynı duygusuz ifadeyle onu izlediğini fark ettim.

"Bunlar benim büyük kızlarım, Abriana ve Marcella," dedi Vicari, 20'li yaşlarının sonunda ya da 30'lu yaşlarının başında olan iki kadını göstererek. İkisi de başlarını kaldırıp saygıyla gülümsedikten sonra çocuklarına bağırmaya geri döndüler. "Diğer herkes onların kayıinvalideleri - kız kardeşleri, kuzenleri, teyzeleri. Kocaları burada olamadı çünkü güneydeki bölgelerimi yönetmekle meşguller. Yerleştikten sonra gidip oğlum Rocco ile tanışacaksınız. Yeni işini öğrenmeye başla. O sana ipleri gösterecek."

"Yeni işim mi?" Şaşırarak sordum.

"Ne yani, hayatının geri kalanında bütün gün aylıklık mı edeceğini sanıyorsun?" Vicari küçümseyerek konuştu. "Hayır. Sen de herkes gibi çalışacaksın. Rocco sana ipleri gösterecek."

"Harika," dedim hevesiz bir şekilde. Sonra başımı kaldırıp Isabella'ya baktım. "Artık bir işim olduğuna göre, çalışmadığım zamanlarda eğlenmem gerekecek. Eğlenmek için ne yaparsın?"

"Okumak, çoğunlukla."

"...okumak," diye tekrarladım, doğru duyup duymadığımdan emin değildim - çünkü okumak bana kesinlikle eğlenceli gelmiyordu.

Kulüplere gitmek, kayak yapmak, arkadaşlarla dışarı çıkmak - bunlar eğlenceliydi.

Okumak ev ödeviydi.

Isabella gülümsedi. "Okumayı seviyorum."

Yani... Don Vicari'nin onun bir kitap kurdu olduğu hakkında söylediği her şey gerçekten doğrudu.

Harika.

"Ayrıca," diye ekledi, "buralarda yapacak başka pek bir şey yok."

Omzumun üzerinden baktım.

Arkamda ağaçlarla gölgelenmiş bazı alanlar vardı, ancak bunun ötesinde, kurumuş, kahverengi bitki örtüsünden başka hiçbir şey olmayan, kilometrelerce devam eden inişli çıkışlı tepeler vardı.

"...evet," dedim hüzünle, sonra öğle yemeğime geri döndüm. "Şu anda Elena'nın My Brilliant Friend kitabını okuyorum.

Ferrante," dedi Isabella hevesle. "Ve Rupı Kaur'u seviyorum."

"...Roopee... Araba?" Kim olduğunu bilmeden sordum. bahsediyordu.

"Evet - Instagram'da çok ünlü oldu, sonra şiirlerini yayınlamaya başladı."

"Yani onu Instagram'da mı buldun?"

"Oh hayır," dedi Isabella çok ciddi bir şekilde. "Babam bilgisayar almama izin vermiyor."

Tamam, bu garip.

"Peki telefonun?" diye sordum. "Yani, zaten çoğu insan Instagram'ı orada kullanıyor."

"Babam telefon almama da izin vermiyor."

Sanki az önce bana çiğ keçi eti yemeyi sevdiğini söylemiş gibi ona baktım.

Gerçi geriye dönüp baktığımda Don Vicari'nin telefonumu almasının şimdi biraz daha anlaşılabilir görüldüğünü söylemeliyim.

"Bugünlerde ortalıkta ne kadar pislik var," diye homurdandı Vicari. "İnternet bunlarla dolu."

Büyük büyükanne istavroz çıkardı ve mırıldandı, "Infamia."

Bir grup Marslı ile yemek yediğimi fark etmiş gibi onlara baktım.

Vicari'ye şunu söylemek istedim: Bekle - Ne iş yapıyorsun?

Evlenmeden önce kaç Sicilyalı kızla yattığın hakkında daha önce söylediğin şey neydi?

Ama kafamın arkasına bir kurşun yemek için sessiz kaldım.

"Ne okuyorsun?" Isabella neşeyle sordu. "...um...

Men's Fitness, sanırım. Bazen."

Isabella kaşlarını çatı. "Nedir o?"

"Yırtılmakla ilgili bir dergi."

"...yırtılmak mı?"

"Bilirsin işte. Daha büyük kaslar."

"Oh." Şaşkın görünüyordu. "Ama hangi kitapları okuyorsun?"

Kıkırdadım. "Okuldan ayrıldığımdan beri kitap okumadım."

Isabella baktı anlık olarak dehşete düşmüş - sonra parladı. "Demek üniversiteyi bitirdin."

"Hayır, gitmedim."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Kaç yaşındasın sen?" "Yirmi iki."

"Yani dört yıldır hiç kitap okumadın mı?"

"...uh... evet."

"...Anlıyorum," diye mırıldandı.

"Gerçek dünyadaysanız kitap okumanıza gerek yok," dedi Vicari bir lokma yemeğin içinden.

Isabella kucağına baktı.

Hemen onu savunmak istedim -

Ama liseden beri tek bir kitap bile okumamışken bunu yapmak biraz zordu.

Ondan sonra çoğunlukla sessizlik içinde yedik.

T gariplik yemekten sonra da devam etti.

Don Vicari bize ilgilenmesi gereken işleri olduğunu söyledi, ama görünüşe göre benim onun için söylediklerimi hatırlamıştı.

Kızım daha önce.

"Siz ikiniz birbirinizi daha iyi tanımalısınız," dedi.

Isabella'yı zaten bunun tüm zamanların en kötü görücü usulü evliliği olacağını anlayacak kadar iyi tanıyordum. Onu daha iyi tanımama gerek yoktu.

Niccolo'yu arayıp hayatımı mahvettiği için onu azarlamak istedim.

Ama telefonum Don Vicari'de olduğu için böyle bir seçeneğim yoktu.

"Isabella, ona araziye gezdir," diye emretti - sonra da ekledi, "Tabii ki refakatçi eşliğinde."

"Evet, baba," diye ürkekçe cevap verdi.

'Refakatçi' derken, birinin bizi uzaktan izleyeceğini varsaymıştım.

Büyük büyükanne dışında yemek partisindeki tüm kadınların arkamızdan yürüyeceğini fark etmemiştim.

Muhtemelen büyük büyükannenin gitmemesinin tek nedeni çok yavaş olmasıydı.

Sadece bu da değil, gruba pompalı tüfekli dört asker de eşlik ediyordu.

Buna inanamadım.

İşte müstakbel eşimle evin arkasındaki bahçelerde yürüyordum.

15 akraba ve kadın yaklaşık 20 metre arkamızda birbirleriyle sohbet ederken...

Ve pompalı tüfekli dört adam da geldi. Çok garip.

"Bu normal mi?" Yürümeye başladığımızda Isabella'ya kısık bir sesle sordum.

"Ne, şaperonluk mu?" diye sordu şaşkınlıkla.

Omzumun üzerinden baktım. "Eğer buna böyle diyorsanız - evet."

"Erkeklerin ziyaret etmesi normal, evet."

"Ben erkek değilim," dedim şakayla

karışık. Komik olduğunu

düşünmüştüm -

Ama Isabella'nın yüzü hemen bulutlandı ve utanç içinde yere baktı. "Tabii ki hayır - özür dilerim..."

"Sorun değil," dedim, ona bağırmışım gibi davranması beni telaşlandırmıştı. "Ben bir erkeğim. Sorun yok."

Bana baktı ve gönülsüzce gülümsemeye zorladı, sonra tekrar yere baktı.

Tanrım.

Sanırım Don Vicari gibi bir babaya sahip olmak insana bunu yaptırıyor.

"Peki... uh... ziyarete gelen çok erkek oldu mu?" diye sordum. "Hayır. Sadece birkaç kez."

"Peki refakatçi eşliğinde yürüyüşe çıktınız mı?"

"Evet."

"Ondan sonra ne oldu?"

"Konuşacak pek bir şeyimiz yoktu ve daha da geri dönmediler."

.

Görünüşe göre, onlar değildi kilitli içinebir
Görücü usulü evlilik.

"Madem buralarda olacağım," dedim yarı şaka, "ne hakkında konuşmak istersin?"

"Bilmiyorum," dedi sessizce. Bu
diş çekmek gibiydi.

"Bana ziyaret ettiğin en yeri söylemeye ne dersin?" diye sordum.

"Palermo'ya birkaç kez gittim." "Hayır,
yani Sicilya'nın dışında."

"Sicilya'nın dışına hiç çıkmadım."

"NE?!" Bağırđım.

Arkamızdaki tüm kadın grubu sessizliğe gömüldü -

Ve piyadelerden ikisi silahlarına uzandı. "Sorun yok -
sorun yok!" Onlara bağırđım.

Kadınların hepsi bana kuşkuyla baktı -

Özellikle de ve koyu renk saçlı hizmetçi Kızım, kim
Isabella'nın tam arkasında yürüyor ve dikkatle
bana bakıyordu.

En azından piyadeler rahatladı.

"Tanrım," I mırıldandı, sonra döndü geri için Isabella.
"Cidden, daha önce hiç Sicilya dışına çıkmadın mı?"

"Hayır. Aslında, hayatım boyunca sadece bir düzine kez
arazimizin dışına çıktım."

"Aman Tanrım," dedim şok içinde.

"Bunu yapmamalısın," diye fısıldadı. "Neyi
yapmamalıyım?"

"Tanrı'nın adını boş yere ağzına alma."
olsun.

Ona sormak istedim, babanın ne iş yaptığını biliyor
musun?!

Ama hiçbir şey söylemedim. Çok şaşırmıştım.

Isabella fısıldadı, "Umurumda değil. Ben umursamıyorum.
Ama diğerlerinden bazıları çok dindar."

Başıyla arkamızı işaret etti.

Döndüğümde birkaç yaşlı kadının bana ters ters baktığını
gördüm.

Tamam, öğrendiğim iyi oldu.

"Uyardığın için teşekkürler," diye mırıldandım.

"Rica ederim," diye fısıldadı, sonra normal sesine döndü.

"Ee, nerelerdeydin?"

"Bir sürü yer."

"Nereye mesela?" diye sordu heyecanla. "Roma'ya gittin mi?"

Kıkırdadım. "Uh... evet." "Napoli mi?"

"Ve Paris, ve Londra, ve Barselona, ve New York, ve Los Angeles, ve Zürih, ve - "

"Aman Tanrım!" Isabella haykırdı -

Sonra gözleri büyüdü. Bir elini ağzına kapattı ve suçlulukla arkasına baktı.

Etrafıma bakındım ve tüm kadınların ona ters ters baktığını gördüm.

Gülümsemesini bastırmakta zorlanan siyah saçlı hizmetçi kız hariç

Huh...

"Her yere gitmişsin!" Isabella hayretle fısıldadı.

"Yakınından bile geçmedim," dedim. "Afrika'ya, Asya'ya, Avustralya'ya ya da Güney Amerika'ya gitmedim - "

"Ama ben hiçbir yere gitmedim," dedi kederle. "Onlar hakkında sadece okudum."

"Ve onları filmlerde gördüm," diye ekledim. Hiçbir şey söylemedi.

"Ve onları filmlerde gördün, değil mi?"

Dürttüm. "Babam televizyon izlememe izin vermiyor."

NE... GERÇEK... LANET OLSUN.

Don Vicari lanet bir canavardı.

"Tamam, bu değişmek zorunda," dedim şaşkınlıkla başımı sallayarak.

"Babam değişiklikten hoşlanmaz," dedi özür dileyerek. "Bunun farkına varmaya başlıyorum."

Tekrar arkama baktım -

Ve hizmetçi kızın bana baktığını fark ettim.

Gözlerimiz buluştuğunda, hızla başka tarafa baktı. Isabella'ya doğru yaklaştım. "Senin neyin var ve-" Sicilyalı kadınlar bana "Ah ah ah ah ah!" diye bağırmaya başladılar.

Eğlenmiş görünen hizmetçi kız hariç herkes. "Ne?!"

Ne?!" Ben de kadınlara bağırdım.

Isabella yüzünü buruşturdu. "Muhtemelen aramızda her zaman bir kol mesafesi bırakmalısın."

Kutsal lanet -

"Tamam - TAMAM!" Geri adım atarken kadınlara bağırdım. "İşte! Mutlu musun?!"

Bağırmayı kestiler ama şimdi her bir kadın bana ters ters bakıyordu.

Gülmemek için eliyle ağzını kapatmak zorunda kalan hizmetçi kız hariç.

"Hizmetçi kızın nesi var?" Isabella'ya sordum.

Isabella arkamıza baktı. "Ludavica mı? Çocukluğumuzdan beri benimle birlikte. Annesi de birkaç yıl önce ölene kadar burada çalıştı. Ludavica benim dünyadaki en iyi arkadaşımdır."

"Oh. Bu çok hoş."

Isabella arkasından Ludavica'ya bir gülümseme gönderdi, sonra da dönüp uzaklara baktı. "Eğer o yanımda olmasaydı, sanırım delirirdim."

Ne demek istediğini %100, tamamen ve eksiksiz olarak anladım.

Burada da delirmeye başladığımdan beri.

A Gün batımı yaklaştığında Isabella yorulduğunu söyleyerek Ludavica ve tüm kadınlarla birlikte eve geri döndü.

Piyadelerden üçü onlarla gitti ama dördüncüsü benimle kaldı.

Rehber olarak mı?

Koruma mı?

Gardiyan mı?

Kim bilebilirdi ki? Belki üçü de.

Suratı asıktı, orası kesin. Dinlenen Orospu Suratı'nın özellikle kötü bir erkek versiyonu vardı - 'Dinlenen Piç Suratı' sanırım, yüzünü limon ısırmış gibi buruşturuyordu.

30'lu yaşlarının sonunda gibi görünüyordu ama sorduğumda 27 yaşında olduğunu söyledi.

Görünüşe göre Sicilya'da hayat zordu.

Ama hava harikaydı. Palermo'da hava 85 derece civarındaydı ama burada, dağlarda hava 70'lerin ortasındaydı.

Yapacak daha iyi bir şey olmadığından -telefon yok, internet yok, televizyon yok, hiçbir şey yok- kendi başıma keşfe çıkmaya karar verdim.

Şey... Dinlenen Piç Surat'la birlikte, her neyse.

Isabella (ve 3000 kadın kayınvalidesi) ile birlikte gezdiğim 'bahçeler' çoğunlukla mutfakta baharat ve otlar için kullanılan farklı bitkilerden, meyve ağaçlarından ve kırmızı meyveleri olan bazı süs çalılarından oluşuyordu. Her şey, Sicilya'nın kesinlikle olduğu gibi kurak bir ortamda gelişebilecek bitkilerin dağınık görünümüne sahipti.

Bahçelerden ayrıldım ve tepelere doğru yola çıktım.

Kelimenin tam anlamıyla kilometrelerce uzağı görebiliyordunuz. Bir sürü sarp gri kaya yeşil alanların arasından çıkıyordu; geri kalanı kuru kahverengi tarlalardı.

"Burada bir şeyler yetiştiriyorlar mı?" RBF'ye (Resting Bastard Face'in kısaltması) sordum.

"Tahıl," dedi asık suratla. Konuşkan adam.

Çok uzaklardan inek çanlarının sesini duydum. Yarım mil, belki de daha fazla ötede, bir grup inek yamaçlardan birinde, kayaların arasında otliyordu.

Uzakta - birkaç mil ötede - birkaç küçük köy vardı: biri doğuda, diğeri güneyde. Her ikisinde de 500'den fazla insanın yaşadığından şüpheliydim. Doğuda ve güneyde olduklarını söyleyebilmemin tek nedeni güneşin batıda batıyor olmasıydı; altın rengi bir ışık topu ufuktaki bulutların arkasında kayboluyordu.

Köyler ve Don Vicari'nin evi arasında, çatısı çökmüş ve duvarları yıkılmaya yüz tutmuş, harap bir taş bina vardı.

Ancak araziye oldukça yakın, belki yarım mil ötede, mükemmel durumda olan bir taş bina vardı. Eskiydi, evet, ama pencerelerinin üzerinde hâlâ panjurlar vardı, ahşap kapısı kapalıydı ve çatısının bakımlı olduğu belliydi.

At ahır gibi bir şey olduğunu düşünerek RBF'ye döndüm. "Oradaki de ne?"

Başını kasvetli bir şekilde salladı.
"Ne?" diye sordum. Ben sordum.
Kalın Sicilya aksanıyla, "Bu senin için değil," dedi. Şimdi gerçekten merak ediyordum. "İçinde ne var?"
"Don Vicari'ye sorun," dedi soğuk bir tavırla, sonra eliyle ana eve doğru bir işaret yaptı: BU taraftan.
Onu görmezden gelip kendi gözlerimle görmek için yanına gitmeyi düşündüm.
Ama cevaplarımı daha sonra almaya karar verdim.
Niccolo'nun başka bir kural koyduğunu hayal edebiliyorum: Tüfekli bir Sicilyalı ile asla tartışma.
Özellikle de ne zaman sen Silahsız, ve o senden pek hoşlanmıyor.

Eve döndük ve bir hizmetçi bana yatak odama kadar eşlik etti.
Burası da en az diğer yerler kadar rustikti: çıplak ahşap kirişler ve beyaz alçı duvarlar.
Taş bir şömine, bir gardırop, bir şifonyer ve cılız bir piring yatak vardı.
Ailemin Toskana'daki evinde duvarlarımız son dört yüzyıla ait sanat eserleriyle süslüydü.
Burada, Sicilya'da, kalbi alevler içinde olan Meryem Ana'nın çerçeveli bir resmini yaptırmıştım.
Harika.
Bavullarım beni bekliyordu ama henüz valizlerimi açmadım.
Teslim olmak, yenilgiyi kabul etmek gibi geldi.
Bir parçam hâlâ bir şeyler olabileceğine ve bu kâbustan kurtulabileceğime inanıyordu.
Giysilerimi paketinden çıkardığım gün, tüm umudumu yitirdiğim gündü.
Onun yerine elimi yüzümü yıkamak için banyoya gittim.

İçerideki her şey eskiydi: su tankı komodinin birkaç metre üzerinde olan bir tuvalet, pençe ayaklı bir küvet (duş yok) ve bir kaide üzerinde tek bir dar lavabo.

Suyu açtım ve yüzüme su sıçrattım. En azından güzel ve serindi.

Birden kapı çalındı.

"Geliyorum," diye bağırdım havlulanırken, sonra oraya doğru yürüdüm.

Kapıyı açtığımda karşımda Ludavica duruyordu - Isabella'nın hizmetçi kızı.

Ne oluyor lan?

Beni becermeye çalışmak için mi orada olduğunu merak ettim.

Ama yüzündeki asık surat ifadesi o yöne işaret ediyor gibi görünmüyordu.

Zaten yapmazdım da. Caterina yüzünden hâlâ depresyondaydım - ve Cat'e kafayı takmamış olsam bile, müstakbel mafya karınızın hizmetçisini becermek, sıcak kurşun lavman yaptırmak için mükemmel bir yoldu.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye sordum.

"Isabella'ya karşı çok korumacıyım," dedi soğukkanlılıkla.

Sesi düşündüğümünden daha derindi ve biraz hırıltılıydı. Hoşuma gitmişti. Bir sigara tiryakisinin sesi, gerçi ben onu sigara tiryakisi olarak hayal etmemiştim.

"...uh... tamam," dedim, bunun nereye gittiğinden emin değildim.

"Bilmeni isterim ki, eğer onu incitirsen... şimdi ya da evliliğinizin herhangi bir döneminde... ona vurursan, onu duygusal olarak istismar edersen ya da onu herhangi bir şekilde küçük düşürürsen... Don Vicari'nin sana bir şey yapma şansı olmayacak, çünkü seni yatağında aletin kesilmiş halde kanlar içinde bulacaklar. Anladın mı?"

WHOA.

Normalde benimle böyle konuşan bir adama çok kızardım.

Ama 1.80 boyunda, önlüklü bir kızın bunu söylemesi biraz komikti.

I sırttı içinde rağmen . kendim. "Is o nasıl Sicilyalı hizmetçiler buralarda müstakbel kocalarıyla konuşurlar mı?"

"Bu bir şaka değil," diye öfkelendi Ludavica. "Sakin aklından bile geçirme onu incitmekten."

Beni gasp ediyormuş gibi ellerimi kaldırdım ama sırtımdan da kendimi alamadım. "Onun saçının teline bile zarar vermeyeceğim. Babamın ruhu üzerine yemin ederim."

Ludavica bana kuşkuyla baktı... sonra cevabımdan tatmin olmuş gibi bir kez başını salladı.

Gitmek için döndü -

"Hey, senden bir iyilik isteyebilir miyim?"

diye sordum. Bana ihtiyatla baktı. "Ne?"

"Bana Isabella'nın sevdiği kitaplardan birini getirebilir misin?"

Belki şu Car denen kişi - "

"Rupi Kaur."

"Evet, işte o."

"Rupi Kaur'un şiirlerini okumak istiyorsun," dedi inanamayarak.

Omuz silktim. "Isabella'yla pek ortak noktamız yok, bu yüzden onun sevdiği bir şeyi okumanın iyi bir başlangıç olabileceğini düşündüm. Bilirsin... böylece hakkında konuşabiliriz. Ama ona bundan bahsetme. Ona sürpriz yapmak istiyorum."

Ludavica bana sanki giydiğim maskeyi yırtıp atmışım gibi baktı ve altındakinin gerçekte kim olduğunu görünce hafifçe şok oldu.

"Ne yapabileceğime bir bakarım," diye

mırıldandı. "Teşekkürler."

Ludavica başını salladı... garip bir sihir numarası yapmışım gibi bana son bir kez baktı... ve sonra uzaklaştı.

Ludavica' kitabı getirmesi için on dakika bekledim ama gelmedi. Sanırım Isabella'nın gözünün önünden kaçırmakta sorun yaşadı.

Dışarısı karanlıktı ama saat henüz çok erkendi - akşam 9 civarıydı.

Televizyonum ya da telefonum olmadığı için - ve odamda kendimi eğlendirmenin bir yolunu bulamadığım için - evin koridorlarında dolaşmaya başladım.

Yerler parkeydi. Yakın zamanda cilalanmıştı ama ahşap kim bilir kaç yıl boyunca çok yıpranmış gibi izli ve çukurluydu.

Duvarlar gri taş ve beyaz sıva karışımıydı, tavanlarda ise ahşap kirişler vardı. Duvarlardaki tek resim dini simgeler ve avcılıkla ilgili şeylerdi - sıra halinde asılı ölü sülünlerin gölgeli bir resmi gibi.

Mobilyalar desenli kumaş ve gıcırtılı deri döşemelerin bir karışımıydı.

Ev çoğunlukla sessizdi, en yüksek ses dede saatinin tik taklarıydı.

Isabella'nın da dediği gibi, evde hiç televizyon yoktu. Ya da herhangi bir bilgisayar.

Don Vicari taş devrinde yaşamayı seviyordu sanırım.

Mutfaktan güzel bir koku aldım - tereyağında sotelenen sarımsak ve soğan - ve içeri bakmak için kapıyı açtım.

Muhtemelen 50'li yaşlarında olan birkaç yaşlı Sicilyalı kadın hiçbir şey söylemeden bana baktı.

Kapıyı kapattığımda, yeni bir kalp ağrısı sarsıntısı beni vurdu.

Eve döndüğümde mutfağa o kadar çok girdiğimi fark ettim ki, Cat'i orada görmeyi bekliyordum...

Olmadığında da canı yanıyordu.

Evin içinde yürürken, Dario'nun hapis yattığı San Vittore hapishanesini düşünüp durdum.

Sadece bir kez ziyaret etmiştim ama üzerimde yakıcı bir etki bırakmıştı.

San Vittore dünyadaki cehennemdi. Pis koku... çığlıklar... çirkinlik...

Don Vicari'nin evi buna hiç benzemiyordu. Temiz kokuyordu, yer cilası gibi. Sessizdi. Ve sade ve eski moda olmasına rağmen, bakması yeterince güzeldi.

Ama farklılıklara rağmen... İkisi
de hapishaneydi.

Ve Dario'nun aksine, ömür boyu burada kalacakmışım gibi
görünüyordu.

KAHRETSİN.

Neden 'evet' deyip Cat'le evlenmedim?

"İşte " dedi derin bir ses arkamdan. Şaşkınlıkla
irkildim ve etrafımda döndüm.

Don Vicari arkamdaki kapı aralığında duruyordu.

"Heh," diye güldü o mizahtan yoksun haliyle, sanki az da
olsa eğlenceli bulduğu bir aptalmışım gibi. "Buralarda hiçbir
şeyden korkmana gerek yok. Düşmanlarımdan hiçbiri
mülküme ayak basacak kadar aptal ya da deli değil."

"Beni korkuttun," dedim savunmaya geçerek.

"Mrm," diye homurdandı bana inanmamış gibi sırtarak.
"Yarın Pozzallo'da Rocco'yla buluşacaksın. Seni gezdirecek ve
ne yapacağını gösterecek."

"Tamam," diye kabul ettim, çünkü yapabileceğim başka bir
şey yoktu.

kabul etmekten başka
bir şey yapamadı.

"Yatağa gitsem iyi
olacak."

Tek kaşımı kaldırdım. "Saat dokuzu ancak geçiyor."

"Evet, ama sen olmak ayrılmak at Beş.
Onlar Saat 4:30'da mutfakta kahvaltınız

hazır olacak."

"Sabah mı?" Şaşkınlıkla sordum.

Vicari küçümseyerek, "Hayır, öğleden sonra," dedi. " ki
sabah. Pozzallo üç saat uzaklıkta."

İSA.

"Tamam... peki yarın gece nerede kalacağım?"

Vicari aptalmışım gibi kaşlarını çattı. "Burada."

Şok içinde ona baktım. "Üç saat oraya gidip, sonra üç
saat geri dönmemi mi istiyorsun?!"

"Arabayı sen kullanmayacaksın. Adamlarımdan biri
seni götürecektir." "Altı saat boyunca arabada ne
yapacağım ben?!" Omuz silkti. "Manzarayı seyret."

"En azından yolculukta yanımda olması için telefonumu
geri alabilir miyim?" Umutla sordum.

"Hayır."

"O zaman 4:30'da nasıl uyanabilirim ki?"

"Odanızda bir çalar saat var. Onu kullan. Burada geç kalmayı ya da tembelliği hoş ."

Sonra döndü ve yürüdü . Orada şok içinde durdum.

Harika.

Sicilya'ya hoş geldiniz.

Odama döndüğümde yastığımın üzerinde, kapağında iki arının beyaz çizimlerinin olduğu siyah bir kitap duruyordu.

Elime aldım ve başlığını okudum:

Rupi Kaur'dan Süt ve Bal.

Ludavica benim için gelmişti.

Yine de şiir okuma ihtimali bana sade yulaf ezmesi yemek kadar cazip geliyordu.

Başlık İngilizceydi, bu yüzden sayfaları çevirdim - İçindeki her şey de İngilizceydi.

Harika.

İngilizceyi çok iyi konuşabiliyordum - babam paranın satın alabileceği en iyi öğretmenlere sahip olduğumuzdan emin olmuştu - ama genel olarak okumayı sevmiyordum. İngilizce okumak listenin daha da altındaydı.

Komodinin üzerindeki küçük pirinç çalar saati elime aldım ve nasıl çalıştığını çalışarak birkaç dakikamı onunla uğraşarak geçirdim. Daha önce gerçek hayatta hiç görmemiştim - sadece filmlerde.

Don Vicari gibi bir pisliğin radyolu çalar saati olmayacağına güvenin.

Alarmı şu anki biraz ilerisine kurduktan ve başarılı bir şekilde çalmasını sağladıktan sonra (JESUS CHRIST THAT'S LOUD), ertesi sabah için kurdum ve yatmak için boxer külotuma kadar soyundum.

Çarşafların altına girdiğimde - evdeki lüks çarşaflarımız gibi değil ama yeterince yumuşak - önümüzdeki 24 saatin benim için neler getireceğini düşündüm.

Hava kararmadan kalkmak.

Üç saatlik bir araba
yolculuğu... Ve şiir.
Tüm dünyada en sevdiğim üç şey.
Eğer anlamadıysan, bu bir iğnelemeydi.
Sonra aklım tamamen farklı bir nedenle evde erken
kalkmaya gitti ve dünyada en sevdiğim şeyi düşündüm:
Siktiğimin kedisi.
gözlerinin içine bakmak. Çılgınlığını
duymak -
Prezervatif olmadan içine girmenin verdiği his.
SIKTIR.
Onu düşünmeyi bırakmalıydım.
Yoksa uzun bir gece olacaktı.

Caterina

■ Karanlıkta uzanmış, tavana bakıyor, uyuyamıyordum.

Alessandra büyükannesinden yardım istemiş, Sinyora Oldani de kabul etmişti.

Görünüşe göre, başka ailelerin evlerinde bağlantıları vardı ve Sicilya'da tanıdığı birine ulaşacaktı - uzun süredir hizmetçilerinden birinin yeğeni.

Sinyora Oldani hiçbir garantinin olmadığını ama yarın bize bir cevap vereceğini söyledi.

Yatağımda uzanırken, zihnim yarışıyordu, yarın yeterince çabuk gelemezdi.

Ama önümde ne olduğu fikri beni korkutuyordu. Daha önce hiç Toskana dışına çıkmamıştım.

Tek bir kişiyi bile tanımadığım 700 mil uzaktaki bir adaya gitme fikri.

Ve bir mafya ailesiyle yaşarken Valentino'yu bulmaya çalışmak -

Bu benim için akıl almaz bir şeydi.

Ama Alessandra'nın dediği gibi, Valentino'yu geri istiyorsan, işte böyle yaparız.

Başka bir yolu yok gibi görünüyordu.

Ve dürüst olmak gerekirse, onu tekrar görebilmek için her şeyi yapardım...

Onu tekrar öp.

Zihnimi sakinleştirmeye ve uykuya dalmaya çalıştım.

Çünkü yarın potansiyel olarak uzun, çok uzun bir gün olabilir.

Valentino

Pirinç çalar saat 4:15'te çaldığında neredeyse kalp krizi geçirecekti.

Lanet olası Don Vicari -

Lanet saati susturmak için kapattıktan sonra, yatakta birkaç dakika daha kalmayı düşündüm...

Ama mafya babasının uyarısını hatırladım:

Burada geç kalmayı ya da tembelliği hoş karşılamayız.

Ayrıca, lanet olası bir zil fabrikasının beni uyandırmasından sonra kalbim o kadar hızlı atıyordu ki, hemen yola çıkmaya karar verdim.

Sadece bir küvetim olduğu için, bir bezle hızlıca üstümü başımı temizledim. Sonra pantolonumu ve beyaz keten gömleğimi giydim, Milk and Honey'nin kopyasını yanıma aldım ve halsiz bir şekilde koridorda ilerlemeye başladım.

Yaşlı bir hizmetçi kadın mutfaktaydı. Dışarısı zifiri karanlıktı ama o çoktan aile için kahvaltı hazırlamaya başlamıştı.

Bana sığış et, peynir, üzüm ve kaba esmer ekmekten oluşan bir tabak hazırlamıştı. Pek şık bir kahvaltı sayılmazdı ama

Tadı güzeldi.

Daha da önemlisi metal bir cezvede pişirdiği sert kahveydi. Mutfakta süslü bir espresso makinesi yoktu ama hazırladığı yağlı siyah sıvı iki kat daha sertti. İkinci fincanımı bitirdiğimde kendimden geçmişim.

Tam işimi bitirmiştim ki, temiz traşlı bir adam mutfığa girdi. Benden daha yaşlı olamazdı. Simsiyah saçları vardı ve yaklaşık benim boyumdaydı, sıırım gibi bir yapısı vardı - belki süper güçlü değildi ama kesinlikle zayıf da değildi.

Dün otelde Don Vicari'nin adamları gibi ucuz siyah bir takım elbise giymişti ama saçlarını jöleyle çok dikkatli bir şekilde şekillendirmişti.

"Hey, patron, gitmeye hazır mısınız?" diye sordu. "Sen benim şoförüm müsün?" Ben de sordum.

"Evet, benim. Adım Paulo."

Paulo bu küçük alışverişle Don Vicari için çalışan diğer Sicilyalıların %95'inden daha konuşkan ve çok daha dost canlısı olmuştu

"Harika, ben Valentino. Hadi yapalım," dedim ayağa kalkıp şiir kitabını elime alırken. Sonra mutfaktaki bayana "Kahvaltı için teşekkürler" dedim.

Sessizce başını salladı ve işine geri döndü.

Dediğim gibi: konuşkan.

Paulo, siyah bir Alfa Romeo SUV'nin çakıl taşlı yola park edildiği dışarıya doğru ilerledi. Ayaklarımızın altındaki kayaların ezilmesinden, karanlığın içinde uzaklardan gelen tanıdık bir ses duydum.

"Bunlar inek mi?" O kadar erken kalkmış olmalarına şaşırarak sordum.

"Evet. Şerefsizler hiç susmuyor," dedi Paolo. "Fransızcamı başlatsayın."

Ön yolcu koltuğuna otururken "İstediğin kadar Fransızca konuş," dedim.

Paulo direksiyona geçerken şaşkınlıkla bana baktı.

"Ben senin şoförlüğünü yapman gereken yaşlı bir kadın değilim," dedim ona.

"Tamam o zaman," diye sırtıttı ve motoru çalıştırdı.

Paolo tepelerdeki dolambaçlı yollarda ilerlerken konuştuk.

İkimiz de çok fazla şey söylemekten çekiniyorduk - özellikle de onun işvereni ve benim müstakbel kayınpederim hakkında - ama aile operasyonu hakkında çok şey öğrendim.

Paolo, Don ve Consigliere'nin hemen altındaki bir Cosa Nostra liderini tanımlayan 'patron' kelimesini kullanarak, "Rocco aslında Sicilya'nın güney tarafının capo'sudur," diye açıkladı. Örneğin Adriano Floransa'nın capo'suydu. "Kayınbiraderleri Tony ve Santiago onun için çalışıyor. Dün kız kardeşleri Abriana ve Marcella ile tanıştın, değil mi?"

"Evet," dedim, Don'un diğer iki kızını hatırlayarak. "Onun için çalışıp tam olarak ne yapıyorlar?"

Paolo kaçamak bir ifadeyle, "Ahhh, biliyorsun," dedi. "Hayır, bilmiyorum."

Paolo bana baktı. "Söylentilere göre başka bir ailedenmişsin."

Başka bir Cosa Nostra ailesini kastediyordu. "Evet, yani?"

"Yani... biliyorsun."

Bıkkınlık içinde iç çektim. "Operasyonumuz çoğunlukla yargıçlara, polisler ve politikacılara rüşvet vermektir."

"Oh." Paolo sıkıca gülümsedi. "Şey, bu o değil."

"Nedir o zaman?"

"Çoğunlukla koleksiyonlar."

Haraçtan bahsediyordu. Haraç. "Kimden?"

"Çoğunlukla esnaflar. Pezevenklerden ve uyuşturucu satıcılarından da pay alıyorlar."

Harika.

Don Vicari eski usul mafyaydı, oğlu Rocco da öyle... Bu da insanların mafyadan nefret ettiği tüm eski usul işleri yaptıkları anlamına geliyordu.

"Rocco'ya bunu sana söylediğimi söyleme," dedi Paolo, sesinde bir gerginlikle.

"Merak etme, aptalı oynayacağım," diye söz verdim. "Rocco nasıl biri?"

"Uhhh... o... ilginç biri."

"Nasıl ilginç?"

Paolo bir durakladıktan sonra, "Arabada söylediklerimiz arabada kalır, değil mi?" dedi.

"Kesinlikle."

"Güzel. Rocco'nun Napolyon kompleksi olduğunu söyleyebiliriz." "Küçük adam sendromu," diye önerdim.

"Aynen öyle."

Paolo, Rocco'nun kısa boylu olduğunu söylüyordu ve o da bunu tam bir pislik gibi davranarak telafi etme ihtiyacı hissetti.

Bildiğim iyi oldu.

"Gideceğimiz yere gerçekten üç saat mi var?"

"Korkarım öyle."

"Harika," dedim Milk and Honey'i çıkarırken.

Paolo kitaba baktı. "Seni şiir yazacak biri olarak düşünmemiştim."

"Ben değilim," diye iç geçirdim. "Ama Isabella öyle."

"Ah, Don'un kızı. İyi bir kız." "Öyle görünüyor,"

diye katıldım.

"'görünüyor' mu?" Paolo şaşkınlıkla söyledi.

Ona "Bilmiyor muydun?" der gibi baktım.

"Kahretsin, Don gerçekten de görücü usulü evlilik yapmış, ha?" Paolo sordu.

"Evet," dedim acımasızca.

"Fuuuuuuck. Bu bokun modasının elli yıl önce geçtiğini sanıyordum."

"Ben de öyle."

Güldü. "Eminim onunla evlenmenin, sabahın köründe kalkıp gangsterlik yapmak için üç saat araba kullanmaktan daha kolay olacağını düşünmüştündür, ha?"

"Evet," diye itiraf ettim. "Yaptım."

Paolo arabayı sürerken ben de biraz şiir okudum ve anında şaşırdım. Şiirin kendisine değil ama Isabella'nın onu okumasına. İçinde oldukça sert feminist şeyler vardı.

Gülümsedim. Don Vicari'nin burnunun dibinde, onun onaylamayacağı şeyleri eve sokuyordu.

Evde bir asi vardı ve bunun farkında bile değildi.

Ama şiir, tadı meyan kökü gibi olan bir Yunan likörü olan uzo gibidir:

Bazıları bayılır ama ben hayranı değilim. Ve kesinlikle bunun için bir tat geliştirmedim.

Sonunda uyukum geldi, kitabı bıraktım ve koltuğu yatırdım.

"Ben biraz kestireceğim." "

et patron," dedi Paolo.

Gözlerimi kapattım. Motorun uğultusu ve arabanın hafif titreşimiyle birkaç dakika içinde dışarı çıkmıştım.

Uyandığımda sahil boyunca araba kullanıyorduk. Trafiğin daha yoğun olduğu bir otoyolda hızla ilerlerken güneş Akdeniz'in üzerinde parlıyordu.

"Ne zamandır baygınlığım?" Gözlerimi ışığa karşı kısarak sordum.

"Belki bir saat."

"Yani henüz yakın bile değiliz, değil mi?"

"Yolun yarısından biraz daha fazla. Catania'yı yeni geçtik."

Catania'nın nerede olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu, ama Şimdi Pozzallo'nun yaklaşık yarısı olduğunu biliyordum.

Gözlerimi ovuŐtururken, Cat'in yatağında uyandığım onca zamanı düşünđüm.

Kalbim acıyordu ve Şu anda onun yanında olmak için her Şeyimi verebilirdim.

Onun içinde olmak daha da iyi olurdu.

Belki en azından onu arayabilirdim. Acil durumlar için numarasını uzun zaman önce ezberlemiştim.

"Telefonunu ödünç alabilir miyim?" diye sordum.

Paolo yüzünü buruşturdu. "Üzgünüm patron. Bana kesinlikle yapamayacağımı söyledikleri tek Şey buydu."

Cevabını bekliyordum ama yine de beni kızdırdı.

"'Onlar' mı?" Ben sordum.

"Patronum," diye açıkladı. "O da patronundan almış."

"Don Vicari senin patronun değil mi?"

"O benim patronumun patronunun patronu gibi bir Şey."

"Bana ödünç verdiğini asla bilmeyecekler," dedim ekledim: "Arabada olan arabada kalır, değil mi?"

"Eğer öğrenirlerse sikimi keserlerse hayır."

"En azından nereye gittiğimizi görebilmek için Google Maps'i kullanabilir miyim? Pozzallo'nun nerede olduğu, ne kadar büyük olduğu ya da herhangi bir Şey hakkında hiçbir fikrim yok."

"...Evet... Sanırım bu kadarını yapabilirim. Ama cidden, hiçbir kızı arama ya da mesaj atma, tamam mı?" dedi endişeyle.

"Yapmayacağım," diye homurdandım.

Ki bu gerçekten yapmak istediğim tek Şeydi.

Gideceğimiz yeri girdim ve haritaya baktım. Pozzallo'nun Sicilya'nın güneydoğu kıyısında olduğunu gördüm - uykulu küçük bir sahil kasabası, muhtemelen turistik bir bölge.

Sonra başka neleri geçeceğimizi görmek için mavi çizgi boyunca geri döndüm -

"Vay anasını!" diye bağırdım. "Ne?"

"Rosolini yolda!"
Paolo bana garip bir bakış attı. "Ne olmuş yani?"
"Yani benim soyadım Rosolini! Büyükbabam Toskana'ya Rosolini'den gelmiş!"
"Huh," dedi Paolo kayıtsızca. "Bir uğrayalım."
Paolo bana bir kez daha baktı. "İssızlığın ortasında küçük bir kasaba sadece."
"Yolun çok dışında mı? Haritadan öyle görünmüyor."
"Hayır, belki beş dakikalık bir yol ama - " "O zaman görmek istiyorum!"
Paolo yüzünü buruşturdu. "Ama Rocco bizi sekizde bekliyor patron." "Rocco'yu ben hallederim. Sen beni Rosolini'ye götür."
"Ama -"
"Ailemin yer burası. Don Vicari bunu bana çok görmezdi."
"Evet, ama - "
"Yol boyunca hiçbir yerde durmamanızı özellikle söylediler mi?"
"Hayır, ama - "
"O zaman arabada olan, arabada kalır."
Paolo asık suratla başını salladı. "Buna pişman olacağım. Bunu biliyorum."

Hayatım boyunca Rosolini'nin masal gibi bir kasaba olduğunu duymuştum: büyüleyici, şirin, kıyaslanamayacak kadar güzel.
Büyükbabam ben doğmadan önce ölmüş, yüzden tüm hikayeleri babamdan dinledim. Bana büyükbabamın, Nonna ile Sicilya'daki güzel evlerini geride bırakıp Floransa'ya geldiğini ve orada aileleri için daha iyi bir hayat kurduğunu anlattı.

Sicilya'dayken büyükbabam küçük bir göldeki küçük bir balıktı. Ancak Toskana'nın engin sularında kendine bir isim yaptı ve ailesi için bir krallık yarattı.

Büyükbabam eski şehirden saygıyla bahsederdi. Babam bana bunun doğru olduğunu, Rosolini'nin Floransa'nın sunabileceği her şeyden daha güzel olduğunu söylemişti.

Beni ve kardeşlerimi neden hiç ziyarete götürmediğini hep merak etmişimdir.

üzereydim.

Paolo ana otoyoldan ayrıldı ve kasabaya doğru bir yolda ilerledi.

Yol boyunca duvar yazılarını gördüğümde işlerin fanteziye uymayacağını anlamıştım.

Kasabanın dış mahalleleri kesinlikle endüstriyel bir havaya sahipti - depolama tesisleri ve depolar - ve eski binalar dökülüyordu. Yol kenarlarını yabancı otlar kaplamıştı.

Her şey daha iyi olacak, dedim kendime.

Floransa bile şehrin yeni kısmında çirkin. Güzel olan Eski Mahalle'dir.

Ve daha iyi oldu.

Ve tuhaftı... ve biraz da çekiciydi...

Ama babamın söylediği kadar iyi değildi.

Tüm çatılardan yükselen çanak antenler de yardımcı olmadı.

Şehrin ortasındaki büyük bir meydana ulaştık. Paolo arabayı park etti, ben de inip etrafa bakındım.

Bir tarafta, muhtemelen dört katlı, kumtaşından yapılmış eski bir kilise vardı.

Kilise oldukça etkileyiciydi, civardaki binalardan iki kat daha yüksekti ve çatısında birkaç aziz heykeli vardı.

Ancak Roma'daki Aziz Petrus Bazilikası'nı ya da Floransa'daki Duomo'yu gördükten sonra... Rosolini'ninkinin kıyaslandığında acı çektiğini söyleyelim.

Meydanın geri kalanına baktım.

Orada vardı Hayır Fıskiyeler veya
HEYKELLER - sadece a birkaç
lamba direği.

Diğer her şey biraz yavandı. Bej renkli iki katlı binalar.
Her yer eski - ama yüzyılları parke taşlarında
hissedebileceğiniz bir ortaçağ kasabası gibi değil.

Daha çok... yıpranmış. Yorgun.

Büyükbabamın 60 yıl önce burada olduğu zamanı hayal
edebiliyorum - bir festival sırasında, meydanda binlerce insan
ve binaların üzerinde parlak renkli süslemeler. Sokak
kafelerinde oturan yaşlılar, çocuklar yanlarından koşarak
geçerken kahve ve şarap içiyorlardı.

Ama şimdi, hafta içi bir sabah saat 7:45'te terk edilmişti.

Bir yan sokaktan, yanımdan hızla geçen bir scooter'ın
sesini duyabiliyordum ama başka bir şey duymuyordum.

Ne kilise çanları, ne kahkahalar, ne de konuşmalar...
Sadece ölü bir kasabanın sessizliği.

Şimdi babamın bizi neden hiç ziyarete getirmediğini
biliyordum. Fantezi daha iyiydi.

Cipe geri dönerken Paolo'ya "Gidelim," dedim.

An bir buçuk saat sonra, ana otoyoldan ayrıldık, bir sürü küçük sokaktan geçtik ve bir açık hava kafesine vardık. Akdeniz.

Dışarıda, verandada, bir grup özentili sert adam oturuyor ve etrafta duruyordu.

Sert çocuk gibi görünmeye çalışıyorlardı ama bunu pek başaramıyorlardı.

Sıradan bir insan için muhtemelen korkutucuydular - ama hiçbirisi Dario, Adriano ya da Massimo'nun varlığına sahip değildi. Ve Don Vicari'nin onda biri kadar bile korkutucu görünmüyorlardı.

Ayrıca, hepsi eşofman ya da kulüp kıyafetleri giymiş, pazularını vurgulamak için çok dar gömlekler giymişlerdi.

Süper zorlama, süper yalakalık.

Grubun ortasında daha ufak tefek bir adam duruyordu. Kollarında ve bacaklarında kırmızı ve beyaz biyeler olan siyah bir eşofman giymişti. Fermuarı açık ceketinin altına, muhtemelen giymemesi gerektiği halde, bir kadın kazağı giymişti. Hafif göbeğini ortaya çıkarıyordu.

Sadece yüz benzerliğinden bile Don Vicari'nin oğlu olduğunu anlayabiliyordum: aynı vahşi gözler, aynı etli burun.

Ama bıyığı yoktu ve saçları, kafa derisinde koyu bir tüy bırakacak şekilde kısıacık kesilmişti.

Sonuç olarak, ucuz, be  para etmez bir haydut gibi görünüyordu.

Bana karşı davranışları da bu izlenimimi de i tirmedi.

"Ah  , i te ," diye yarı  aka yarı alay etti Rocco.

Paolo ve ben yukarı çıktık. "Yeni kayınbiraderim. Babam küçük bir kız kadar güzel olduğunuzu söyledi.  aka yapmıyordu, değil mi  ocuklar?"

Hepsi güldü.

" irkin olmaktan iyidir," diye cevap verdim.

Rocco'nun gülümsemesi bana ters ters bakarken soldu.

"Geç kaldın." "Ne yani, seni bir pasta daha yemekten alıkoydum mu?"

Bu sert çocuklar etrafında onu kaydırılmış rahatsız edici bir şekilde.

Görünüşe göre kimse Rocco'ya cevap vermemiş.

Rocco sinirli bir sesle, "Komik adam," dedi. Sonra Paolo'ya döndü ve Rolex'ine dokundu. "Ne oluyor lan?"

Paolo daha konu amadan, "Bu benim hatam. Rosolini'yi görmesini ben emrettim."

Rocco bana  aşkın bir bakış attı. "Neden?"

"Ailem aslen oralı."

"O boktan kasaba mı? Ba ınız sa  olsun," dedi gülerek ve tüm arkadaşları da güldü.

Bu beni kızdırdı.

Kısmen onunla aynı fikirde olduğum için - Ama bunu bilmesine izin vermeyecektim.

"Soyadım Rosolini," dedim soğuk bir şekilde.

"O zaman iki kat  zg n m," dedi Rocco sırtarak. "Adını bir bok çukurundan almak berbat bir şey olmalı."

Bütün arkadaşları yine güldü.

Gülümsedim. "Hepimiz  ocuk tacizcisi, özenti rahiplerin isimlerini alamayız."

'Vicari' İtalyanca'da Katolik kilisesinin alt düzey temsilcileri olan 'papazlar' anlamına geliyordu.

Orada vardı a  ift . Da ınık gülüyor itibaren salak haydutlar -

Rocco'nun kızgın olduğunu fark edip çenelerini kapatana kadar.

"Az önce ne dedin sen?" Rocco burun delikleri alevlenerek sordu.

"Oh - Sadece eğlendiğimizi sanıyordum. Ama tabii, tekrar söylememi isterseniz: hepimizin adı - "

Rocco vuruldu için onun Ayaklar, onun sandalye kazıma üzerinde ve bana doğru tepindi.

Gülümsememi bastırmak zorunda kaldım.

Adam 1.80 boyundaydı. Çeneme kadar bile gelmedi.

Küçük bir çocuğa yaptığım gibi uzanıp başını okşamak istedim.

Ama bunu yaparsam silahlar çekilebilirdi ve benim silahım yoktu.

Yani... iyi bir fikir değil.

Rocco kızgın bir horoz gibi göğsünü kabartarak bana bakarken bütün arkadaşları sessizliğe gömülmüştü.

Sonra da ölü gözlerle gülümsedi. Belli ki babasını taklit ediyordu ama Rocco onunki kadar sinir bozucu görünmüyordu.

"Tam bir , değil mi?" diye sordu. "Bazen."

"İnsanların taşaklarını patlatmayı seviyorsun, ha?" "Sadece bunu kaldırabileceklerini bilirsem."

Bu son yorum tamamen benim tarafımdan hesaplanmıştı. Bunu kaldırabileceğini ima ediyordum.

Rocco aşırı tepki gösterip sinirlenirse, şakadan anlamadığını göstermiş olurdu - ve bunu kabul etmek istemeyeceğini biliyordum.

Şu anda Niccolo'dan ne kadar nefret etsem de, ona hak vermek zorundaydım. Sözel judo ustasıydı ve yıllar boyunca onu izleyerek birkaç şey öğrenmişim.

Rocco içinde bulunduğu sıkışıklığı fark etti ve tam da düşündüğüm gibi tepki verdi.

"Bu adam, ha?" dedi arkadaşlarına sırtarak ve herkes tedirgin de olsa yeniden kıkırdamaya başladı. "Sen

"Aç mısın, sert çocuk?"

Eğer köprü kurmaya çalışıyorsa, onunla yarı yolda buluşmam gerektiğini düşündüm. "Bir şeyler yiyebilirim."

Rocco'nun gülümsemesi kayboldu. "Çok yazık, çünkü geç kaldın. Geç kalanlar yemek yemez, doğruca işe giderler. Şimdi gidelim."

Tamam. Köprü kurmaya çalışmıyorum o zaman.

Sadece kendini sert bir adam gibi göstermek için beni kesmeye çalışıyor.

Uzun bir gün olacaktı.

Paolo geride kaldı. Şanslıymış.

Geri kalanımız kafeden ayrılırken Rocco bir dizi tanışma faslını sıraladı. "Tony ve Santiago - aynı zamanda yeni kayınbiraderleriniz. Küçük kız kardeşlerimle evliler. Bunlar Mooch, ve Bracco, ve - "

Rocco konuşmayı bıraktıktan sonra dinlemeyi bıraktım ve sadece başımı salladım. "Tanıştığımıza memnun oldum."

"Tamam, Film Yıldızı, dinle ve profesyonellerin nasıl izle. Para kazanma zamanı."

'Para kazanmak' derken, zorla para bahsediyordu.

Rocco ve arkadaşları dükkândan dükkâna geziniyor, gülererek ve gevezelik ederek sanki Çarşamba sabahı değil de Cuma gecesiymiş gibi davranıyorlardı.

Rocco ve arkadaşları ne zaman bir restorana ya da dükkâna girseler, dükkân sahipleri sanki bir sorun bekliyorlarmış gibi hemen geriliyorlardı.

Yine de kötü bir şey olmadı. Başta olmadı.

Rocco'nun konuşması her seferinde hemen hemen aynıydı.

"Heeeey, Luciano, ne var ne yok? Bu benim yeni kayınbiraderim, Film Yıldızı. Biz ona böyle diyoruz.

Önümüzdeki aylarda onu çok göreceksin, bu yüzden yüzünü ezberle. Şimdi nerede benim lanet param?"

Dükkân sahipleri içi para dolu zarfları uzatırlardı. Rocco paraları sayıyor -sanki kafasından yapamayacak kadar aptalmış gibi dudaklarını oynatıyor- ve başıyla onaylıyordu. "Pekâlâ. Gelecek ay görüşürüz, Luciano."

Birbiri ardına 15 dükkana girdik.

Zaman geçtikçe midem daha çok bulanmaya başladı.

Sanki boktan bir filmin içine hapsolmuştum, bir grup dangalağın sert adamı oynayıp güçsüzleri haraca bağlamasını izlemek zorunda kalmıştım.

Keşke filmi yeniden yazabilseydim. Uzanıp Rocco'nun elindeki parayı almak, dükkân sahiplerine geri vermek ve küçük bir konuşma yapmak istedim: Bu pislikler bir daha geri gelmeyecek - asla. Paran sende kalsın. Ailen için harca.

Ama bunun kendime dayak attırmak için iyi bir yol olduğunu biliyordum.

Rocco ve yardakçılarından değil. Hepsinin birer gösteri olduğundan ve Lars'tan aldığım eğitimle onları alt edebileceğimden emindim.

Ama Don Vicari'nin sertleşmiş piyadeleri başka bir meseleydi.

Babam öldükten sonra Dario'nun görevi devraldığında ne yapmaya çalıştığını ilk kez net bir şekilde gördüm.

Dario ayak diremişti: artık uyuşturucu yok, insan kaçakçılığı yok, fuhuş yok, gasp yok - Papa ve Fausto'nun bulaştığı her şey.

Dario, Niccolo ve Roberto'dan bazı tepkiler aldı, ama kendini tuttu ve işin en kirli yönlerinden kurtulduk.

Evet, biz hala kanun kaçağıydık -

Ama biz zayıfları avlamadık. Don

Vicari ve Rocco gibi değil.

Haraca bağladıkları sıradan insanları tanıyordum.

Bu yüzden onlardan nefret ettim.

Ve tüm bu kötü niyet ne için - birkaç dolar mı?

Ben Tabii ki o oldu a adil miktar.
nakit için ama Cosa Nostra için bu para
önemsizdi.

Fausto her şeyi mahvetmeden önce, ailemiz Rocco'nun aptal haraç işinden on kat daha fazla para kazanıyordu.

Eğer Don Vicari bizden daha zengin olsaydı, neden bu saçmalıklarla uğraşsın ki?

Aklıma gelen tek sonuç, Don Vicari'nin aptal oğlunu ve salak damadını bu şekilde oyaladığı oldu.

En azından şiddet yoktu -

Dükkân sahiplerinden biri ödeme yapamayana kadar.

Turistik bir dükkândı, üzerinde 'I Heart Italia' yazan tişörtler ve pelüş hayvanlar satan türden bir yerdi.

Orayı işleten yaşlı adam 60 yaşlarında görünüyordu.

Gri saçlı, gözlüklü, pantolonlu ve polo tişörtlü.

Dükkâna girdiğimizi görür görmez yüzü dehşetle doldu.

"Nazzareno!" Rocco neşeli bir sesle seslendi. "En sevdiğin müşterin!"

Kolezyum'un metal kağıt ağırlıklarına bakan birkaç turist vardı - kıvrıcık sarı saçlı, güneş yanığı iki kadın.

"Lütfen," dedi yaşlı adam kırık dökük İngilizcesiyle kadınlara. "Lütfen, kapatıyoruz."

İçlerinden biri Amerikan aksanıyla cevap verdi. "Ama burası -"

İngilizce olarak "Acil toplantı," dedim. "Buradaki arkadaşımızla görüşmemiz gerekiyor. Daha sonra gelebilirsiniz."

"Ama -"

"ESCI DI QUI!" Rocco avazı çıktığı kadar bağırdı.

Kadınların İtalyanca anladığını sanmıyorum, ama kendilerine bağırıldığını anladılar.

Başka bir şey söylemeden kapıdan çıkıp gittiler.

Sonra Rocco yaşlı adama döndü. "Peki, Nazzareno - nerede benim lanet param?"

"Sinyor Vicari... lütfen..." Nazzareno yalvardı.

"Lütfen ne?" Rocco duymakta zorlanıyormuş gibi başını hafifçe çevirerek sordu.

"Bu hafta paran bende değil..." "Sen ne?"

Rocco sahte bir şaşkınlıkla sordu.

Tepkisinden bunu başından beri beklediğini anladım.

Bunların hepsi bir tuzaktı.

Yaşlı adamı ibret olsun diye cezalandırmak üzereydiler.

Korkudan karnıma ağırlar girdi.

"Karım çok hasta Sinyor Vicari," diye sızlandı Nazzareno.

"Onu Palermo'daki doktorlara götürmek zorunda kaldım - "

"Karından bana ne?" Rocco sordu.

Mankafalardan biri kolunu kullanarak bir sürü ıvır zıvırı yere saçtı. Bütün salaklar güldü.

Eğer bir tabancam olsaydı, hepsini vururdum. "Lütfen,

Sinyor," dedi yaşlı adam, neredeyse ağlamak üzereydi. "İ

"Onu götürdüğümde dükkanı kapatmak zorundayım."

"O zaman birini tut, seni yaşlı cimri."

"Kimseyi işe almaya gücüm yetmiyor - kimse benim ödeyebileceğim ücrete çalışmak istemiyor - "

"Senin sorunların umurumda bile değil, Nazzareno. Ben sadece lanet olası paramı önemsiyorum ve iki ay içinde ikinci kez geç kalıyorsun," dedi Rocco.

Başka bir pislik duvarda asılı duran tişörtleri parçaladı. Düzinelerce tişört yere yığıldı.

Yaşlı adam dehşet içinde vitrini parçalayan adama baktı, sonra tekrar Rocco'ya döndü. "Biliyorum, Signore, ama - "

"Geç kalanlara ne yaparız biliyor musun?" Rocco alçak ve tehditkâr bir sesle sordu.

Nazzareno yüzünü buruşturdu. "Lütfen, Sinyor Vicari - kasadaki her şeyi size verebilirim, ama - "

"Ama bu yeterli olmayacak, değil mi?" Rocco sahte bir sempatiyle konuştu.

Başka bir pislik, kar kürelerinden oluşan bir masayı yere düşürdü.

Tüm camlar kırıldı ve su dalga dalga yere döküldü.

Nazzareno aceleyle kasayı açtı ve bir avuç dolusu küçük banknot uzattı.

"İşte - size seksen verebilirim - hayır, yüz!" Sonra kasadan bozuk para çıkardı ve onları da uzattı. "Bu da sekiz avro - dokuz - on bir - "

O saymayı bitiremeden Rocco eline bir tokat attı ve paralar yere saçıldı.

"Senin lanet olası bozuk paralarını istemiyorum," diye hırladı Rocco. "Lanet paramı yirmilik, ellilik ve yüzlük olarak istiyorum. Bunu biliyorsun."

Sonra yaşlı adamın elindeki banknotları aldı. "Görünüşe göre dört yüz doların eksik, Nazzareno. Şimdi o parayı senin postundan çıkarmak zorunda kalacağım."

Rocco elini yumruk yaparak geri çekti

- "DUR," diye bağırdım.

Rocco tam bir şok içinde bana baktı. "Ne yapıyorsun lan sen?"

Cüzdanımı çıkardım ve dört banknot uzattım. "Ona borç veriyorum."

Rocco sanki ikinci bir kafam çıkmış gibi bana baktı.

Bu yüzden yaşlı adam ve Rocco'nun arkadaş dediği bütün gevezeler de öyle.

"Eee?" Parayı uzatırken söyledim.

Rocco önce paraya, sonra bana baktı - ve tüm yüzü kaşlarını çatı. "DIŞARI. ŞİMDİ."

Beni ezip geçmesine izin verdim, sonra da onu sokağa kadar takip ettim.

Dışarı çıkmaz "Ne yapıyorsun lan sen?!" diye bağırdı.

"Bunun sana yakışmadığını mı düşünüyorsun?" Ben sordum.

"' mı?! Sen kim olduğunu sanıyorsun?

Rahibe Teresa mı?"

"Yaşlı adamları dövmek bu insanların size saygı duymasını sağlamaz."

"Hayır, bu onların benden korkmasını sağlayacak ve sonra bana zamanında ödeme yapacaklar!" diye kükredi. "Ne tür bir mafyasın sen?"

"Yaşlı adamları döven türden değil."

"Ne yapacaksın seni geri zekalı, faturalarını ödeyemeyen her serseriye para mı vereceksin? Ha?"

"Pezevenklere ve uyuşturucu satıcılarına istediğinizi yapabilirsiniz ama esnafı rahat bırakın."

Rocco güldü ve inanamayarak başını salladı. "Babam siz Toskana piçlerinin yumuşak olduğunu söylemişti ama ne kadar haklı olduğunu bilmiyordum. Yüce Tanrım."

Dükkana geri dönmek için beni itmeye başladı.

Ama elimle göğsüne vurarak onu durdurdum ve geri ittim.

Koluma bir tokat attı. "ÇEK O LANET ELLERİNİ ÜZERİMDEN!"

Ona doğru yaklaştım ve diğerlerinin beni duyamayacağı kadar alçak sesle homurdandım. "Sakın o dükkâna geri dönme, yoksa bütün arkadaşlarının ve kasabanın önünde kışına tekmeyi basarım. Bu seni o kadar da sert göstermez."

Rocco bana baktı, yüzü öfkeyle doluydu -

Ama ben sadece orada durdum, asla başka tarafa bakmadım.

"Defol git buradan," diye hırladı. "Babamın evine geri dön, seni geri zekalı. Okul bugünlük bitti ve sen başarısız oldun."

"Peki," dedim soğuk bir şekilde. "Paranı istiyor musun, musun?" Dört yüz doları ona uzattım.

İçindeki tüm nefretle bana dik dik baktı.

Sonra parayı elimden kaptı ve bir sonraki dükkâna doğru sokakta tepindi.

"Haydi, gidelim!" diye bağırdı arkadaşlarına.

Dükkândan çıkıp Rocco'yu takip ederlerken bazıları şaşkınlıkla bana baktı. Diğerleri küçümseyerek alay etti.

Onlar köşeyi dönene kadar bekledim. Başka bir kavga çıkarmanın akıllıca olacağını düşünmedim. Bıçaklar ve silahlar ortaya çıkmadan önce yapabileceğim çok şey vardı.

Yaşlı adam dükkânının kapısında durmuş, gözlerine inanamıyormuş gibi bana bakıyordu.

Cüzdanıma uzandım ve cüzdanımdaki paranın geri kalanını - Toskana'dan getirdiğim her şeyi - çıkardım ve ona uzattım. Muhtemelen birkaç bin avroydu.

"Bu seni birkaç ay rahat bırakması için yeterli olacaktır," dedim.

Yaşlı adam paraya baktı ve dehşet içinde başını salladı. "Ben - teşekkür ederim, ama yapamam - "

"Bu bir hediye, borç değil. Ben onlar gibi değilim. Al şunu." Hala tereddüt edince, "Karının hatırı için" dedim.

Gözleri yaşlarla doldu ve tereddütle parayı aldı.

"Che Dio ti benedica, signore," diye fısıldadı.

Tanrı sizi korusun, efendim.

"Umalım da öyle olsun," diye mırıldandım ve Paolo'yu bulmak için yürüdüm.

Onu sokağın aşağısında buldum, beni izlerken telefonuyla konuşuyordu. Bizi uzaktan takip ediyor olmalıydı.

Yanına gittiğimde cep telefonuna bir şeyler söyledi, sonra telefonu kapatıp cebine koydu.

"Kimdi o?" Don Vicari'ye rapor verip merak ederek şüpheyle sordum.

"Sadece bir kız," dedi, sonra başını salladı. "Uyum sağlamak için pek çaba sarf etmiyorsun, biliyorsun."

"Bunu gördün mü?"

"Yanlış adamı düşman edindiğini bilmene yetecek kadar."

"Evet, bugünlük beni 'kovdu', hadi eve gidelim."

Rocco döndü ve sokağın aşağısına doğru ilerledi. "Bana bir iyilik yap: Onlara neden erken döndüğümüzü anlattığında, benim bununla hiçbir ilgim olmadığını bildiklerinden emin ol."

"Sorun değil," dedim suratsızca.

Caterina

T Ertesi sabah Niccolo hala Sicilya'dan dönmemişti. Soru sormamam gerektiğini biliyordum.

8:30'da Alessandra kapımı çaldı. Açtığımda, kulağında cep telefonu, deli gibi sırıtıyordu. "Bu o!"

Valentino'yu kastettiğini sandığım için nefesim kesildi.

Ama sonra büyükannesinin tanıdığı kişiden bahsettiğini anladım. Sicilyalı gangsterin operasyonundaki bağlantısı.

Alessandra telefona, "Bekle," dedi, "seni hoparlöre veriyorum."

O söylediğinde sokak seslerini duydum: uzaktan gelen sesler, bir arabanın geçişi.

"Uzun konuşamam," dedi ses sabırsızca.

Muhtemelen yirmili yaşlarının başında bir adamdı.

Alessandra, "Bu Caterina, bunu adına yaptığımız kişi," dedi. Konuşmam için bana işaret etti.

"...merhaba," dedim tereddütle.

"Merhaba," dedi ses sertçe. "Ne istiyorsunuz?"

Alessandra, "Valentino ile bir görüşme ayarlayıp ayarlayamayacağınızı bilmemiz gerekiyor," diye cevap verdi.

"Evet."

"Nasıl emin olabiliyorsun?" Alessandra sordu.

"Çünkü şu anda ona bakıyorum."

Kalbim göğsümde zıpladı.

"Valentino orada seninle mi?!" .

"Hayır, sokağın karşısında başka insanlarla birlikte."

"Onunla konuşabilir miyim?!"

"HAYIR," diye tersledi adam.

Panik içinde Alessandra'ya baktım. Bana güven verici bir şekilde el salladı.

"Gelecekte bir buluşma ayarlayabileceğinizden emin misiniz?" diye sordu.

"EVET. Daha kaç kere söylemem gerekiyor?"

"NASIL?" Alessandra ona ters ters baktı.

"Ayrıntılara giremem. Sadece bana güvenmek zorundasınız."

Alessandra sert bir sesle, "Seni Vicaris'e tanıtmamızı istemezsin," dedi.

"Ding ding ding," dedi alaycı bir tavırla. "Bayana bir ödül verin."

Alessandra yüzünü buruşturdu. Onun bir pislik olduğunu düşündüğü belliydi.

Ben de -

Ama beni Valentino'ya götürebilirse...

"Caterina'nın ne yapması gerektiğini söyle."

"Mümkün olan en kısa sürede Sicilya'ya gitmesi gerekiyor. Bir buluşmayı ne kadar süre garanti edebilirim bilmiyorum."

"Bu geceye ne dersin?"

Şok içinde Alessandra'ya baktım. Beni görmezden geldi.

"Mükemmel."

"Palermo'ya uçmalı mı?"

"Hayır. Catania'ya uçun - Valentino'nun olacağı yere daha yakın olur."

"Oraya vardığında ne yapmalı?"

"Taksiyle bir otele git. Gece ya da gündüz sana ulaşabilmem için telefonunu açık ve şarjda tut."

"Tamam, ona numaranı vereceğim. Varış saatini öğrenince sana mesaj atar."

"Tamam. Bak, burada büyük bir risk alıyorum. Bunun için dayak yiyebilirim, bu yüzden harcadığım zamana değecek kadar büyük bir şey bekliyorum."

"Bekle," dedi Alessandra. Telefonun hoparlörünü kapattı ve bana "Hemen döneceğim" dedi.

"Alessandra -"

"Hemen döneceğim," diye söz verdikten sonra koridora çıktı ve kapıyı arkasından kapattı.

Yatağımda oturmuş, benim için bu kadar çok şey yaptığı için kendimi suçlu hissediyordum...

Ve bu ona bana verdiğiinden daha pahalıya mal olacaktı gibi geliyordu.

Ama bunların hiçbiri sakinleşmeme yardımcı olmuyordu, bu yüzden telefonumu çıkardım, Google Haritalar'ı açtım ve 'Catania' yazdım.

Sicilya'nın doğu kıyısında küçük bir şehirdi.

Floransa'dan hayatımda hiç olmadığım kadar uzaktaydım.

Kalbim göğsümde hızla atmaya başladı.

Tam o sırada kapı açıldı ve Alessandra içeri girdi.

O oldu Hayır daha uzun üzerinde ve Telefon, ve o baş döndürücü görünüyordu.

"Her şey hazır!" dedi.

"Ne kadar istedi?" Endişeyle sordum.

"Endişelenme."

"Alessandra -"

"Endişelenme dedim." Yanımdaki yatağa oturdu ve ellerimi ellerinin arasına aldı. "Bunu karşılayabilirim ve yardım etmekten mutluluk duyarım."

"Alessandra -"

"Buraya geldiğimde tek arkadaşım sendin. Bu evde bana gerçek bir nezaket gösteren ilk kişi sizdiniz. Diğerleri - Massimo, Lars, Roberto - bana iyi davrandılar.

Çünkü benim için üzüldüler ama yine de Dario'nun emirlerine uydular ve beni kilit altında tuttular. Sonunda benim için önemli hale geldiler - ama senin için hiçbir şey yokken, sadece iyi ve nazik olduğun için arkadaşım oldun. Lütfen - iyiliğinin karşılığını ödememe izin ver. Lütfen."

Gözlerim doldu ve ona sarıldım. "Teşekkür ." "Bir şey değil. Sadece bana bir söz ver."

"Ne?"

"Valentino'yu geri almak için ne yapman gerekiyorsa yap." "Ya beni gerçekten istemiyorsa?" İnledim.

Güldü. "Onu daha iyi tanıyacak kadar iyi tanıyorum."

"Ama ya öyleyse?"

"O zaman köprüye geldiğimizde geçeceğiz. Bunun korkutucu olduğunu biliyorum, ama bu onu geri almak için tek şansın - ve mutluluğu hak ediyorsun. Şimdi Sicilya'ya git ve erkeğine sahip çık."

Başımı salladım, gözlerim yaşardı ve ona tekrar sarıldım.

Valentino

Don Vicari'nin evine dönmek uzun bir yolculuktu. Yol boyunca olacaklardan korktum.

Rocco muhtemelen babasına Pozzallo'da olanları çoktan anlatmıştı.

Ve Don Vicari'nin muhtemelen bu konuda söyleyecek bir şeyleri olacaktı.

Her iki konuda da haklıydım.

Paolo arabayı yerleşkeye yanaştırdığında, bir piyade eri çakıl taşlı yolun kenarında beni bekliyordu. "Don seni görmek istiyor."

Harika.

Paolo bana tedirgin bir yarım gülümseme verdi - İyi şanslar, dostum -
ve ben de askeri eve kadar takip ettim.

Beni evin uzak ucundaki bir kapıya götürdü ve kapıyı çaldı.

"İçeri gel," dedi sert bir ses.

Asker eliyle - Girin - işareti yaptı ve yürüdü gitti.

Evdeki diğer tüm odalar gibi beyaz olan küçük bir çalışma odasına girdim.

Raflarla kaplıydı. Gerçi çok az kitap vardı. Çoğunlukla eski av tüfekleri, bıçaklar ve dürbünler sergileniyordu.

Don Vicari odanın yarısını kaplayan büyük bir ahşap masanın arkasında oturuyordu.

Beni görür görmez yüzünde ekşi bir ifade belirdi.

"Otur," dedi ve masanın karşısındaki tahta sandalyeyi işaret etti.

Oturdum ve yeni bir göt deliği açmak için kendimi hazırladım.

Yine de pek beklediğim gibi gitmedi.

"Cesursun evlat," dedi isteksizce. "Sana bu kadarını vereceğim. Yönetmediğin bir kasabada, tüm adamlarının önünde oğluma karşı çıkmak mı? Kanayan bir kalbin var ve beynin boktan ama taşaklısın."

"Ah... teşekkür ederim... sanırım."

" ne geçiyordu?"

"Rocco karısı hasta olan yaşlı bir adamla uğraşıyordu," dedim. "Yaşlı bir adamın dayak yediğini görmek istemedim, bu yüzden onun için ödeme yapmayı teklif ettim."

Vicari düşünceli bir şekilde çenesini ovuşturdu, hiçbir şey söylemedi. Sonra nihayet sordu: "Kardeşlerin amcık mı?"

Hemen sinirlendim. "?"

"Onlara borcu olup da parası olmayanlar, öylece çekip gitmelerine izin mi veriyorlar? Çünkü bunu ancak lanet bir korkak yapar."

"Benim ailem yaşlı adamlardan çalmaz," diye hırladım.

"Yani bana tepeden bakıyorsun. Bu mudur yani?" Vicari soğuk bir şekilde sordu.

"Evet" demek istedim.

Ama tehlikeli sulara yüzdüğümü ve dikkatli olmam gerektiğini biliyordum.

"Yasadışı işlerden payımıza düşeni yapıyoruz," dedim karanlık bir sesle. "Politikacılara para ödüyüz, böylece onlara söylediğimiz kişilere ihale . Yargıçlara davaları düşürmeleri ya da

istediğimiz kararları veririz. Polise, soruşturmaların hiçbir yere varmamasını ya da kanıtların 'kaybolmasını' sağlamak için para ödüyoruz.

"Ve insanlar bize bu hükümet sözleşmeleri, bu davalar ve bu berbat polis soruşturmaları için çok para ödüyorlar. İşadamları. Diğer politikacılar. Çocuklarının başı belaya giren zengin insanlar."

Vicari, "Duyduğuma göre batı kıyısındaki limanları kontrol ediyormuşsunuz," dedi.

"Evet, bir şeylerin çalınmaması ya da 'yanlış yere konmaması' için bir koruma ekibimiz var - ama biz iş adamlarıyla uğraşıyoruz. Politikacılarla. Zengin insanlarla. Yaptığımız şey, karıları hasta olduğu için hiç parası olmayan yaşlı adamları dövmek değil."

Vicari uzun bir süre bana baktı. Ben sadece bekledim.

Niccolo, bir müzakerede teklifinizi ortaya koyduktan sonra ilk konuşan kişinin kaybeden kişi olduğunu söylemiştir.

Tekrar söylüyorum, şu anda kardeşimden nefret ediyordum - Ama o akıllı bir orospu çocuğuydu.

Ve bu durumda haklıydı.

Vicari homurdandı. "Rocco bazen sivillere karşı olması gerekenden daha sert davranıyor. Pezevenkler ve uyuşturucu satıcıları söz konusu olduğunda birkaç kol ve bacak kırmak, hatta belki de öldürmek sorun değil. Kimsenin çizgiyi aşmaması için ibret olsun diye.

"Ama ona esnafa karşı daha yumuşak davranmasını söyledim. Çoğunun ödö kopuyor ve zamanında ödüyorlar. Ödemek isteyip de ödeyemezlerse, Rocco'ya borcu artırmasını ve faize eklemesini söyledim. Onları kancada tut.

"Ama bir adam açıkça meydan okumadıkça - ödemeyi reddetmedikçe ve sorun çıkarmakla tehdit etmedikçe - lanet olası dükkanını yakmayın. Geçim kaynağını elinden almayın. Aksi takdirde bize nasıl ödeme yapacak?

"Ama sen... sen açıkça meydan okuyordun," dedi Vicari parmağını bana doğru sallayarak. "Peki seninle ne yapmam gerekiyor?"

"Belki beni artık Rocco'yla alıştırmazsın," diye nerdim.

"Bu hoşuna giderdi, değil mi?" dedi, gözlerine ulaşmayan o soğuk kahkahasıyla. "Bu sefer seni biraz rahat bırakacağım çünkü damadım olacaksın. Ama bu sefer ve sadece bu sefer.

"Yarın yine Rocco ile çıkacaksın ve onun emirlerine uyacaksın. Artık bu saçmalıklar yok. Artık onu adamlarının önünde kötü göstermek yok. Anladın mı?"

"Bir sorum var."

Vicari sandalyesinde arkasına yaslandı ve öfkeyle homurdandı. "Ne?"

"Kızınızla evlendiğimde Rocco'nun haydutlarından biri mi olacağım? Onun için çalışan o et kafalılarından biri olmamı mı istiyorsun?"

Vicari, "O 'et kafalılarından' ikisi benim damadım," diye hatırlattı.

Biraz iltifat etmeye çalıştım. "Büyük kızlarınız dn yemekte gördüğüm kadarıyla oldukça zeki görünüyorlardı. Ama erkekler konusundaki zevklerini bilemiyorum."

"Ben de yle." Vicari kıkırdadı ve bu kez gerçekten eğlenmiş görünüyordu. "Sorunun cevabı: Hayır, senin için Rocco'nun dalkavuklarından biri olmaktan daha önemli şeyler düşünüyorum. Ama önce bölgeyi öğrenmelisin. Her şeyin nasıl işlediğini göreceksin. Sonra konuşuruz. Anladın mı?"

Beni kancadan kurtardığını ve fırsat varken kaçmam gerektiğini biliyordum.

"Anladım," diye kabul ettim.

"Güzel. şimdi siktir git buradan."

Ayağa kalktım ve kapıya doğru ilerledim.

"Ve akşam yemeğine geç kalma," diye emretti. "Isabella ile daha fazla zaman geirmeni istiyorum."

"Peki efendim," dedim ve ayaklarımın beni gtrebildiği kadar hızlı bir şekilde odadan ıktım.

Caterina

Alessandra'nın gitmemin uygun olduğunu söylemesi biraz zaman aldı.

Sicilya'daki adama ödeme yapması gerektiğini düşündüm ama bana kesin bir şey söylemedi - sadece beklememiz gerektiğini söyledi.

Eşyalarımı toplarken çok gergindim. Niccolo hâlâ Sicilya'dan eve dönmemişti ve o gelmeden gitmiş olmayı umuyordum.

Sonra büyük an geldi.

Alessandra saat 3'ten hemen sonra beni almaya geldi.

"Hazır mısınız?" diye sordu sempatik bir gülümsemeyle.

Hissettiğimden daha cesur görünmeye çalışarak başımı salladım - ama hayatım boyunca hiç bu kadar korkmamıştım.

Hırpalanmış valizimi koridorda taşıırken Alessandra yanımda yürüyor ve bana tavsiyelerde bulunuyordu.

"İyi olacaksın - sadece paranı yankesicilerden koru. Ama bir şey olursa beni ara. Her ihtimale karşı cep numaramı ezberledin mi?"

"Evet," dedim endişeyle.

"Güzel." Koluma güven verici bir el koydu. "Her şey yoluna girecek. Her şey yoluna girecek."

Gülümsemeye zorladım ama kendimden emin değildim.
Daha önce hiç uçağa binmemiştim bile -
Ve işte buradaydım, doğruca Floransa'daki havaalanına
gitmek ve Sicilya'ya uçmak üzereydim!

"Şey..." Alessandra kapıya ulaştığımızda "Sanırım
buraya kadarmış" dedi. "Sanırım buraya kadarmış,"
dedim yüzümü ona dönerken. Birbirimize baktık -
Sonra ikimiz de gülüp kucaklaşırken gözlerimiz doldu.
"Seni çok özleyeceğim," diye hıçkırdım.
"Umarım uzun süre uzak kalmazsın," diye fısıldadı
kulağıma.

Ben onun kadar umutlu değildim.
Sicilya'ya gidip Valentino'yu bulabileceğimi ve onu
ailesinin emirlerine itaatsizlik etmeye ikna edebileceğimi mi?
Bana bir peri masalı gibi geldi.
Alessandra yine de işe yarayacağından emindi.
Ona şüphelerimi söylediğimde, ikimiz için de inanacağımı
söyledi.

Şu anda tüm inandırma işini o yapıyordu.
Ama Valentino'yu o kadar çok geri istiyordum ki, her şeyi
denemeye hazırdım.

Bu hemen teste tabi tutuldu. "Alessandra,"
dedi bir ses karanlık bir şekilde.
Sarılmayı bıraktık ve Don Rosolini ile Niccolo'nun bize
doğru yürüdüklerini gördük.

İkisi de kızgın görünüyordu.
Sadece bu da değil, iki piyade askeri vardı. Kalbim tam
anlamıyla göğsümde durdu.
Niccolo bana, "Çantanı aç," diye emretti. Ona
far ışığına tutulmuş bir geyik gibi baktım.
"Ne zaman döndün?" Alessandra onu gördüğüne şaşırmış
sordu.

"Yarım saat önce," diye cevap verdi, sonra bana döndü ve
hırladı, "Dedim ki - "

"Öyle bir şey yapmayacak!" Alessandra araya girdi.

Niccolo onu işaret etti. "Sen bunun dışında kal!"

Alessandra, Niccolo'yu lime lime etmek üzereymiş gibi görünüyordu -

Ama Don Rosolini ilk atlayan oldu.

"Ben hallederim," dedi kardeşine uyarıcı bir bakış atarken.

Niccolo hemen sessizliğe gömüldü.

Don Rosolini bana baktı. "Çantanızın içindekileri görmem gerek."

Alessandra önüme geçerek beni kocasından korudu. "Neden?"

Don Rosolini ona ters ters baktı. "Bunu benim söylemiş olmam yeterli."

Bu Alessandra'yı tatmin etmedi. "Neden onun çantasını görmek istediğini söyle!"

Don Rosolini çenesini sıktı ama cevap verdi. "Hizmetçilerden biri Caterina'nın eline büyük miktarda para geçtiğini düşündüğünü söyledi - burada çalışırken biriktirebileceğinden çok daha fazla."

Marianna!

O olduğuna bahse girerim.

Ayrılacağımı söylediğim tek kişi oydu. Öylece nasıl ayrılabileceğimi sorduğunda, ona birikmiş param olduğunu söylemiştim. Görünüşe göre şüphelenmişti.

O arkadan bıçaklayan kaltak!

Arkasında durduğum için Alessandra'nın yüzünü göremiyordum ama sesi sertti. "Artık vaktini böyle mi geçiriyorsun - etrafta dolaşıp hizmetçilerin dedikodularını mı dinliyorsun?"

"Bana karşı gelme Alessandra," dedi Don Rosolini soğuk bir sesle. "Caterina, çantanı aç."

İki ayaklı askerin iki yanıma doğru izledim.

Ve ölmek üzere olduğumdan emindim.

Alessandra kocasına bakmaya devam etti ama bana sakince, "Çantanı aç Caterina," dedi.

Kalbim tekledi. "Hanımefendi - "
"Çantanızı açın ve ona gösterin."
Çantamı açarken ellerim titredi.
Etrafında lastik bant olan kalın bir tomar banknot ortaya çıktı.

"HA!" Niccolo zafer kazanmış gibi konuştu. "Ona ben verdim," dedi Alessandra.
Gözleri kocaman açıldı. "...Ne?! Neden?!"
"Sence neden? Buradan ayrılıp yeni bir hayata başlayabilsin diye."

Niccolo şaşkınlığını çabucak üzerinden attı ve huysuzluğuna geri döndü. "Hizmetkârların benim ya da Don'un açık izni olmadan bizim yanımızdan ayrılmalarına izin verilmez."

"İznim var."
"Bu yeterli değil," dedi Niccolo, sesinde bir çocukla konuşuyormuş gibi bir küçümseme iziyle.
Alessandra'nın daha hiç böyle konuştuğunu duymamıştım... Ve açıkçası bu beni biraz korkuttu.
"Ben Don'unuzun karısıyım, consigliere," dedi, sesi çelik gibi soğuktu. "Benimle konuşurken yerinizi hatırlasanız iyi olur."

Niccolo'yu daha önce hiç bu kadar şaşırmış görmemiştim.
Görünüşe göre davranışlarına şaşırان tek kişi ben değilmişim.

"Güvenlik riskleri söz konusu!" diye itiraz ederek kendini haklı çıkarmaya çalıştı. "Öylece çekip gidemez -"

"Kalbi kırık. Burada kalmak ona kaybettiği her şeyi hatırlatıyor - ondan aldığınız her şeyi," diye çıkıştı Alessandra.

Niccolo öfkeyle patronuna döndü. "Dario - " "Git orada bekle," diye emretti Don Rosolini.
fuayenin diğer ucunu işaret etti.

Niccolo ona bakakaldı. "Ciddi misin sen?!"

Dario ona uyarıcı bir bakış attı...
Niccolo kızgın bir inançsızlıkla başını salladı ve sonra uzaklaştı.

Don Rosolini tekrar Alessandra'ya döndü. "Niccolo haklı. Sizin de çok iyi bildiğiniz gibi hassas bir durumdayız. İnsanların istedikleri gibi gelip gitmelerine izin veremeyiz."

"Caterina'nın güvenliğinden mi yoksa sadakatinden mi endişeleniyorsun?" Alessandra soğuk bir tavırla sordu.

"İkisi de."

"Buraya geldiğimde Caterina benim ilk arkadaşımı - tek arkadaşım. O gece beni babamın kafesinden buraya gelmeye zorladığınızda, bana nezaket gösteren tek kişi oydu. Gerçekten en iyi arkadaşımın aileme ihanet edeceğini mi ima ediyorsun?"

Bunu söylediğinde kalbim kabardı ve gözlerim yaşardı.

Ama Don Rosolini aynı şekilde etkilenmemiştir. "Amcam ve kuzenimin ailemize ihanet ettiğini hatırlatmak isterim."

Alessandra, "Evet, bence bu Caterina hakkında değil, ailen hakkında bir şeyler söylüyor," diye tersledi.

Don Rosolini'nin ona bakışı beni her ikisi için de korkuttu. hayatlarımız.

Tam beni öldürteceğini ve Alessandra'yı dövmek için üst kata çıkaracağını düşünürken, Alessandra tekrar konuştu - ama bu kez sesi öfkeli değil yalvarır gibiydi.

"Valentino'yu bir yabancıyla evlenmesi için gönderdiğin yetmedi mi? Caterina'nın kalbini kırdığın yetmedi mi? Şimdi onu da , gittiği her yerde Valentino'yu hatırlamasını sağlamak zorunda mısın? Buraya geldiğimde beni güvende hissettiren ve önemseyen tek kişi olan bu kadını mı?"

Don Rosolini karısından bana baktı.

Alessandra'nın sözleri karşısında gözlerim doldu.

Belki de gözyaşlarım onu etkiledi. Her iki durumda da ifadesi yumuşadı.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu sessizce.

Gözlerimi kaçırdım. "Floransa'ya, Don Rosolini."

"Her şey bu kadar çabuk geliştiğine göre, henüz bir iş bulamadığınızı varsayıyorum."

"Hayır, efendim."

"Burada kal," diye emretti bana, sonra Niccolo'ya doğru yürüdü.

Kalbim dondu. Gidip gidemeyeceğime karar vermelerini bekliyordum -

Ve gelen Niccolo'nun ifade,
Görünüşe göre o bunu da
bekliyordum.

Ama Don Rosolini şaşkın kardeşinin yanından geçerek çalışma odasına girdi ve kapıyı kapattı.

Alessandra'ya baktım, o da omuz silkti.

Yarım dakika sonra Don Rosolini fuayeye geri döndü.

Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki kalp krizi geçirebileceğimi düşündüm.

Elinde bir silah olmasını bekliyordum.

Silahı bana doğrultup tetiği çekeceğinden emindim - Ama sonra elini uzattı.

İçinde Alessandra'nın bana verdiğiinden daha büyük bir tomar banknot daha vardı.

"İşte," dedi.

Nefes nefese kaldım. "Efendim - yapamam -"

Tartışmaya zahmet etmedi. Sadece elimi tuttu, parayı avucuma bastırdı ve parmaklarımı paranın üzerine katladı. "Güzel bir yere git. Bir tatil yap. Unutmaya çalış... ve iyileş."

Duygularımın üstesinden geldim ve hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladım.

Alessandra kocasına, "Sana aşık olmamın bir nedeni olduğunu biliyordum" der gibi gülümsedi.

"Dario!" Niccolo tepinerek yanına gelirken bağırdı. "Bu inanılmaz bir şey! Öylece -"

"Hiç paranız var mı?" Don Rosolini sordu.

"Ne?" Niccolo, bir an için onun tiradından uzaklaşarak sordu.

"Hiç paranız var mı?" Don Rosolini tekrarladı.

"Ah - evet, ama - "

"Ona ver."

Niccolo kardeşine baktı. "Ciddi misin sen?"

"Ver şunu ona," diye homurdandı Don

Rosolini. Niccolo bir saniye daha şaşkınlıkla baktı -

Sonra cüzdanını çıkarıp birkaç bin avro daha çıkardıktan sonra öfkeyle bana doğru fırlattı.

Ondan almaya çok korktum -

Don onun yerine parayı aldı ve paranın geri kalanıyla birlikte elime tutuşturdu.

"Che Dio ti accompagni," dedi sessizce.

Tanrı sizinle olsun.

Bununla birlikte adamlarına işaret etti dönüp fuayeden dışarı çıktı.

Niccolo bana ve Alessandra'ya son bir kez ters ters baktıktan sonra onların peşinden gitti.

Onlar gittikten sonra Alessandra rahatlamış bir şekilde yüksek sesle nefes verdi.

Şaşkınlıkla ona baktım.

"Korkan tek kişi sen değildin," diye fısıldadı orantısız bir gülümsemeyle.

Gözyaşlarına boğuldum ve ona tekrar sarıldım. Beni sıkı sıkı tuttu.

"Teşekkür ederim," diye hıçkırdım. "Benim için yaptığın her şey için."

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı kulağıma, sonra gözyaşlarının arasından bana gülümseyebilmek için geri çekildi. "Sana ihtiyacım olduğunda yanımda olduğun için. Sonunda iyiliğinin karşılığını ödeyebildiğim için mutluyum."

Biraz daha ağladık, tekrar sarıldık ve sonra "Vakit geldi" dedi.

Beni siyah bir Mercedes'in beklediği dışarı çıkardı. Don Rosolini'nin bana verdiği parayı çantama doldururken, arabanın şoförü valizimi arkaya koydu.

"Yankesiciler," diye Alessandra çantamı işaret ederken.

"Bir kısmını styenime saklayacağım."

"Güzel. Beni araman gerekirse ben buradayım." Yakınına eğildi ve fısıldadı, "Sana söylediğim her şeyi unutma."

Başımı salladım.

"Her şey yoluna girecek," diye gülümseyerek beni rahatlattı. "İkimiz için de inanacağım."

Ona son bir kez sarıldım ve yolculuğuma başlamak üzere arabaya bindim.

Sicilya'ya.

Ve Valentino.

Valentino

T Yemek odası yine beyaz duvarlı bir odaydı ama bu kez duvarları ahşap dolaplar kaplıyor, eski porselen figürler ve altın çerçeveli tabaklar sergileniyordu.

Isabella ve ben aynı anda geldik. Daha önce Don Vicari ile karşılaştıktan sonra, geç kalmak istemiyordum.

Henüz kimse yoktu, ben de müstakbel gelinimle sohbet etmeye karar verdim.

"Selam," dedim
gülümseyerek. "Merhaba,"
dedi utangaç bir şekilde.

"Süt ve Bal'ı okudum," dedim ve sonra satırlardan birini hatırlamaya çalıştım. "'Seks iki kişi ister' - bekle, dur... rızayla ilgili bir şey vardı..."

Isabella'nın gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacaktı.

"Babama söyleyemezsin!" dedi panik içinde fısıldayarak. Muhtemelen koridordan gelmediğinden emin olmak için arkama baktı.

"Yapmayacağım," dedim, bu kadar korkmasına şaşırarak. "Ama onun önünde kitabın adını söyleyen sendin, biliyorsun."

"Babam hiç şiir kitabı okumadı," diye fısıldadı. "Asla açmayacağını biliyordum. Ama ona ne hakkında olduğunu söylersen - "

"Yapmayacağım!" Dedim ki, İsa gibi, sakın !

"Teşekkür ederim," dedi rahatlamaş bir şekilde. Sonra şaşkınlıkla kaşlarını çatı. "Bir kopyasını nasıl aldınız?"

"Seninkini ödünç aldım."

Tam panik haline geri döndüm.

"Ne?! Odama mı girdin?!" "Hayır,

Ludavica benim için aldı!"

Allah kahretsin.

Eğer her zaman böyle olacaksa, bu uzun bir evlilik olacaktı.

Isabella kızgın görünüyordu. "Bunu sana Ludavica mı verdi?! Bana sormadı ki!"

Hizmetçi kızın başını belaya sokmak istemediğim için aceleyle, "Sürpriz olarak okuyabilmek için ondan istedim," dedim. "Böylece sen ve ben konuşacak bir şeyler bulabiliriz."

"...oh," dedi Isabella şaşkınlıkla. "Bu... bu gerçekten çok hoş."

Birden onun için kötü hissettim.

Hayatında hiç kimse onun sevdiği şeylerle ilgilenmemiş gibi görünüyordu.

Şakacı bir ses tonuyla durumu hafifletmeye çalıştım. "Beğenmene biraz şaşırdım."

"Neden?" diye sordu kaşlarını çatarak. Sanki onu gücendirmişim gibi davranıyordu.

"Şey, biraz baharatlı." Neredeyse "Bir bakire için" diye ekleyecektim ama bu konuyu açmamdan hoşlanacağını düşünmediğim için kendi söylediği bir şeyle yetindim. "Özellikle de televizyon izleyemeyen ya da internete giremeyen biri için."

"Oh," dedi, öfkesi geçmişti. "Sanırım bu doğru."

"Belki kitap hakkında daha sonra konuşabiliriz," diye önerdim. "Burada olmaz," diye fısıldadı telaşla.

"Tamam, tamam - nerede o

zaman?" "...Bilmiyorum..."

Sesindeki o hüzün... sanki sevdiği bir şeyi asla tartışamayacakmış gibi, en azından açıkça.

Birdenbire bana baktı ve zorla gülümsedi. "Merhaba baba."

Döndüğümde Don Vicari'nin koridorda bize doğru yürüdüğünü gördüm.

"Ne vardırısen iki konuşmak ne hakkında?" o şüpheyle sordu.

"Sadece okuduğu kitaplar," diye cevap verdim.

"Oh," diye cevap verdi, sanki daha az umursamıyormuş gibi "Git .

Ben açım."

Yanımızdan geçip odaya girdi. Isabella için eskisinden de kötü hissediyordum.

Ona neredeyse hiç gibi davranan bir baba... Ama aynı zamanda onu korkutan biri.

Özellikle de onun gizliden gizliye nasıl biri olduğunu öğrenirse.

Her ne kadar kızla evlenmek istemesem de.

Ona pislik babasından bin kat daha iyi davranacağıma dair söz verdim.

Akşam yemeğinde sadece ben, Don Vicari, Isabella ve bir hizmetçinin odaya girmesine yardım ettiği büyük büyükannesi vardı.

Ludavica yok. Sanırım aile yemeklerinde bulunmasına izin verilmiyordu.

Büyük bir ahşap masanın etrafında 12 kişi oturduk.

Don Vicari en uçta, yaşlı kadın da diğer uçta oturuyordu.

Isabella ve ben masanın ortasında karşılıklı oturuyorduk. Mesafe olarak en yakın biz olmamıza rağmen, tüm bu düzen garip ve çok resmi geliyordu.

Antipasto olarak daha önce hiç görmediğim garip bir yemek vardı. Bir sürü şeyin etrafına sarılmış küçük balık derilerine benziyordu.

"Nedir bu?" Tabağımdaki gümüş rengi, pullu şeyi dürterek sordum.

"Sarde a beccafico," diye bilgilendirdi Isabella beni. "Ekmek kırıntıları, maydanoz, çam fıstığı ve kuru üzümle doldurulmuş yağlı sardalya."

Sardalya hayranı değildim.

"Sardalya Sicilya yemeklerinin önemli bir parçası mıdır?" diye sordum. "Oldukça büyük, evet. Babam onları çok sever."

"...harika."

Bir ısırık denedim -

Ve ağzım balık tadıyla doldu.

Lanet olası sardalyalar.

Büyük bir yudum kırmızı şarap içtim, fena değildi - ailemin üzüm bağlarımızda ürettiği harika şaraplar gibi değildi. Ama en azından balık tadını yok etti.

Isabella gülümsedi. "Zevkinize göre değil mi?"

"Sorun değil," dedim biraz daha şarap içip ağzımda dikkat çekmeden çalkalamaya çalışırken.

Don Vicari pek konuşmadı. Ağzını açtığı anda ise yeterince yağmur yağmadığı ve arazideki her şeyin öldüğü gibi sıkıcı şeylerden bahsediyordu.

Yaşlı piçin şikayet etmeyi, şikayet etmeyi, şikayet etmeyi sevdiğini fark ettim.

Hayattaki en büyük zevki bu gibi görünüyordu: memnuniyetsiz ve sinirli olmak.

Yaşlı kadın hiçbir şey söylemedi. Sessizce yemeğini yedi. Ne zaman ona baksam ve göz göze gelsek, yemeğine geri dönmeden önce bana kocaman bir gülümseme verdi.

Ana yemek, sardalyadan on kat daha iyi olan Sicilya usulü ton balığı bifteğiydi: hiç balık tadı yoktu ve içinde pişirildikleri sote sarımsak ve domatesler oldukça iyiydi.

Ana yemek sırasında işler döndü.

"Ee," diye sordu Isabella, "işteki ilk günün nasıldı?" Bana karanlık bir bakış atan Don Vicari'ye baktım. "Um... olaysız," diye cevap verdim.

"Bu komik - hiç kimsenin kardeşimin etrafında olmayı 'olaysız' olarak tanımladığını duymamıştım."

"şey, bilirsin..." Dedim ve sonra Don'la başımı belaya sokmak istemediğim sözümü kestim.

"Tahminimce akşamları da televizyon ya da internet olmadan oldukça olaysız geçecek," dedi sinsice.

Güzelmiş. A geri arama için bizim
gizli konuşma içinde
Koridorda.

"Muhtemelen öyledir," diyerek kendi glmsememle kabul ettim.

"Eğer sıkılırsan, kitaplarımı gözden geçirdim ve hoşuna gidebilecek bazı kitaplar buldum. Tarih ya da felsefeden pek hoşlanmadığını düşünmüştüm ama Monte Kristo Kontu'nun bir kopyası var. Hiç okudun mu?"

"Filmi uzun zaman önce izledim." Bana boş boş baktığında, "Guy Pearce ve Henry Cavill'in oynadığı film" dedim.

Bana garip İzlandaca isimler söylemişim gibi baktı. "...Kim?"

Yüce .

"Boş ver. Ama evet, hikayeyi beğendim."

"O zaman kitabı sevebilirsin," dedi neşeyle. Omuz silktim. "Elbette. Neden olmasın."

Eğer buradaki eğlence eksikliği devam ederse, zamanımı dolduracak bir şeyler bulmam gerekecekti.

Don Vicari masanın ucunda homurdandı, "Burnunu bir kitaba sokarak zamanını boşa harcamak istiyorsan, Isabella, tamam - ama onun da zamanını boşa harcama."

şok olmuş bir şekilde ona baktım.

Bu sadece sikik bir şey değildi - gerçekten kızgındı, gerçekten söylediği her şeyle orantısız bir şekilde.

Isabella kıpkırmızı oldu ve utanç içinde tabağına baktı. "Evet, baba."

"Ondan özür dile," diye emretti Don Vicari.
"Özür dilerim Valentino," diye fısıldadı, yüzüme bakamıyordu.

Orada bir an şok içinde oturdum - Ve sonra kendimi kaybettim.

Don Vicari'ye döndüm ve "Bu da neydi? Bu mu?"

Yaşlı piç bana şaşkınlıkla baktı.

"Sadece bana iyi davranmaya çalışıyordu," dedim öfkeyle.

Don Vicari'nin yüzündeki şok ifadesi hızla kayboldu ve yerini saf bir öfkeye bıraktı.

Sanırım zamandır kimse onunla bu şekilde konuşmamıştı.

Ve muhtemelen onunla bu şekilde konuşan son adam da ölmüştü.

Odayı ölüm sessizliği kapladı.

İşte o noktada ciddi bir şekilde sıçmış olabileceğimi fark ettim.

Göz ucuyla Isabella'nın bana baktığını gördüm.
Yüzü bir hayalet kadar beyazdı.

"Az önce bana ne dedin sen?" Vicari öfkeleni.

Bir seçeneğim vardı.

İş konusunda zaten onun kontrolü altındaydım. Bu konuda yapabileceğim bir şey yoktu.

Ama bu tamamen farklı bir konuydu.

Geri adım atabilir ve bu pisliğin beni topuğunun altında ezmesine izin verebilirdim, şimdi ve hayatımın geri kalanında...

Ya da kendim ve Isabella için ayağa kalkabilirim.

İkimiz için de ayağa kalkarsam işlerin kötü gidebileceğini biliyordum.

Ama eğer yapmazsam, Sicilya'daki hayatım cehenneme dönecekti.

Yani -

Siktir et bu adamı.

"Müstakbel eşim bana karşı nazik olmaya çalışıyordu," dedim Vicari'ninkiyle aynı olan soğuk ve hırçın bir ses tonuyla. "Onun için çok önemli olan bir şeyi benimle paylaşmaya çalışıyordu - sevdiği bir şeyi. Benim karım olacağı için kimsenin onunla bu şekilde konuşmasına izin vermeyeceğim."

Don Vicari beni öldürecekmiş gibi bakıyordu.

Ama o daha bir şey söyleyemeden, ben ona bir saman darbesi indirdim:

"Sonuçta, evlendikten sonra kızınızı korumamı istemiyor musunuz? Efendim?"

Sözlü judo için Niccolo'ya tekrar teşekkür ederim. Bana genel prensibi birkaç yıl önce bir consigliere'in don'u için nasıl pazarlık yapabileceğini açıklarken öğretmişti.

Eğer biri size meydan okursa, onu aptal durumuna düşürmeden 'hayır' diyemeyeceği tek şeyi bulursunuz.

Sonra onlara 'hayır' demeye ZORLANDIKLARI bir soru sorarsınız... ya da sizinle aynı fikirde olmaları gerekir.

Vicari orada öylece oturmuş nefretini kusuyordu - ama ne diyebilirdi ki?

Hayır, onu korumanı istemiyorum.

Bir bok çuvalından başka kimse bunu söylemez.

Sanırım "Ben onun babasıyım, bu yüzden onunla istediğim gibi konuşabilirim" diyebilirdi.

Ama benim cevabım şu olurdu: "Ben onun kocası olacağım. Ve kimsenin karımla bu şekilde konuşmasına izin vermem.

Cosa Nostra'da - ve aslında İtalya'da - konuşulmayan bir kural varsa o da bir erkeğin kadınıyla yatılmayacağıdır. Cinsel anlamda demiyorum (gerçi o da geçerli).

Demek istediğim şu:

Bir erkeğin kadınına hakaret ederseniz, ona hakaret etmiş olursunuz.

Onu herhangi bir şekilde istismar ederseniz, onu da istismar etmiş olursunuz. Peki ya kadın onun karısıysa?

Hakaret on kat daha kötü.

Karşınızdaki adama karşı çıkmazsanız - yüzünüze tükürmüş gibi davranmazsanız - o zaman bir erkek olmadığınızı kanıtlamış olursunuz.

Kimse size saygı duymayacak - duymamalı da.

Kadınını savunmayan bir erkek, saygıya layık olmayan bir pisliktir.

Aynı kural Sicilya'da da geçerli olmalıydı. Hatta muhtemelen buralarda daha da büyük bir kuraldı.

Vicari bu yüzden benimle sidik yarışına girecekse, o zaman lanet olası bir pislikti - ve ikimiz de bunu biliyorduk.

Mafya üyesi olsa bile, bu kuralı ortadan kaldırmaz.

Biliyorum, biliyorum -

Çoğu erkek, eğer kadınları bir mafya babası tarafından aşağılanırsa, arkalarına yaslanıp bunu sineye çekerler.

Çünkü almazlarsa, sonunda ölebilirlerdi.

Ama diğer erkekler onlara küçümseyerek ya da acıyarak bakarlardı.

Karılarının da artık onlara saygı duymayacağından eminim.

Ama ben?

Arkasına yaslanıp bunu kabul edecek bir adam değildim.

Eğer Don Vicari ve ben kapışacaksak, bu işi bitirelim bari.

En azından pompalı tüfekli kiralık keçi sikicilerinden hiçbiri odada değildi.

Eğer eşit bir dövüş olsaydı, o beni öldüremeden ben onu öldürebilirdim.

Ama...

İş noktaya gelmedi.

Geri çekildi.

"Zamanını boşa harcıyorsun o zaman," diye hırladı Vicari.

"Bak bakalım umurumda mı?" Ve yemeğini yemeye geri döndü.

Isabella'ya baktım.

Hâlâ altına tuğla sıçmış gibi görünse de gözlerinde başka bir şey gördüm:

Huşu.

Ona göz kırptım - Don Vicari'nin görmemesi için gözümün tersiyle (o kadar aptal değildim). Sonra yemeğime geri döndüm.

Yemeğin geri kalanını sessizlik içinde yedik.

Sonunda Don Vicari ayağa kalktı ve tek kelime etmeden gitti. "Teşekkür ederim," diye fısıldadı Isabella.

Başımı salladım ve gülümsedim.

"Sorun değil." Kalktı ve gitti...

Ve ben büyük büyükanneyle yalnızdım.

Büyük bir çabayla sandalyesinden kalktı...

Bana doğru yürüdü, yüzü bomboştu...

Ve elini yüzüme doğru kaldırdı.

Bir an için oğluyla böyle konuştuğum beni tokatlayacağını sandım -

Ve onu almak zorundayım.

Yaşlı bir kadına hiçbir şekilde karşılık vermeyecektim.

Ama onun yerine yanağımı usulca okşadı.

"Sen iyi bir çocuksun," dedi çok ciddi bir şekilde.

Sonra üzgün bir şekilde gülümsedi ve odadan çıktı.

Caterina

A Lessandra şoföre havaalanına gittiğimi söylemememi istedi.

Şoför Niccolo'ya söyleyebilir, o da şüphelenir.

Böylece araba beni eski mahallem olan Santa Maria Novella'da, tren istasyonunun yakınında bıraktı. Oradan havaalanına giden bir trene bindim ve Catania, Sicilya'ya giden bir uçağa son dakika bileti aldım.

İlk kez bir uçakla uçmak çılgıncaydı. Havalanırken kalbim çılgınca atıyordu - ama pencereden Floransa'nın minyatür bir versiyonuna bakabildiğimde, uçmaya aşık oldum ve bunu DAHA FAZLA yapmak istediğime karar verdim!

Tüm yolculuk boyunca pencereden aşağıdaki manzaraya baktım. En sevdiğim kısım, Akdeniz'in büyük mavi genişliğini ve ardından Sicilya'nın dağlarla dolu 3 boyutlu bir harita gibi yavaşça yaklaştığını görmektir.

İndiğimizde biraz korktum ama bittiğinde, bittiği için üzüldüm.

Catania'da uçaktan akşam 8:00'de indim. Daha önce hiç havaalanına gitmediğim için kafam biraz karıştı.

bavulumu almak - ama .

Bagaj alanından çantamı aldıktan sonra telefonumdan otel aradım ve online rezervasyon yaptım.

Floransa'da yaşadığım dönemden kalma kredi kartım hâlâ yanımdaydı, bu yüzden Alessandra'nın bana verdiği nakit parayı kullanmama gerek yoktu.

Bu iş bittikten sonra taksi durağına gittim ve beni otelime götürmesi için şoförü çağırdım.

Büyük Amerikan şirketlerinden biri tarafından işletilen mütevazı bir yerdi ama sorun değildi. Sadece bağlantımdan haber alana kadar uyuyacak bir yere ihtiyacım vardı.

Aç değildim - Valentino gittiğinde iştahımı tamamen kaybetmiştim - ama lobideki otomattan aldığım birkaç kraker ve fıstıktan ibaret olan akşam yemeğini yemek için kendimi zorladım.

Daha sonra şarj olduğundan emin olmak için telefonumu fişe taktım ve dikkatimi dağıtmak için televizyonu açtım.

Adını bile bilmediğim bir yabancıya güvenmek korkutucuydu.

Kim bana ihanet edip beni asılı bırakabilirdi. Ama başka ne seçeneğim vardı ki?

Valentino'yu tekrar görmeliydim.

Bir şans olduğu sürece her şeyi yaparım.

Tüm zamanların en sevdiğim filmlerinden biri olan Legally Blonde'u izleme başına ödemeli olarak buldum ve cep telefonum çaldığında izlemek için yerleştim.

Valentino hakkında olup olmadığını merak ederek kalbim küt küt attı.

Ama Alessandra'ydı.

İyi misin? diye sordu.

Gülümsedim.

En azından biri bana göz kulak oluyordu.

İyiyim, mesaj attım. Otele yeni geldim.

Dikkatli ol.

Yapacağım, diye cevap verdim.

Film bittiğinde orada uzanıp tavana baktım.

Ve Valentino'nun beni düşünüp düşünmediğini merak ettim. Gittiğinden beri beni düşünüp düşünmediğini.

Valentino

A Ertesi gün düşünebildiğim tek şey Cat'ti. Elimde Ludavica'nın yemekten sonra odama getirdiği Monte Kristo Kontu'nun bir kopyası vardı. Ben de Paolo bizi Rocco'yla buluşmaya götürürken okuyordum.

Hikâyede Edmond adında bir adam Mercédès adında güzel bir kızla nişanlıdır, ancak üç arkadaşı ona ihanet eder ve onu hapse attırır çünkü adamlardan biri Mercédès'i kendisi için istemektedir.

İlk başta kendimi Edmond olarak gördüm: ona yakın biri (Niccolo) tarafından ihanete uğramış ve istediği kadından (Cat) ayrılmış.

Sonra Edmond bir adaya hapse gönderiliyor - ki benim durumumda bu ada Sicilya'ydı.

Benim versiyonumdaki tek sorun Edmond'un Mercédès ile nişanlı olmasıydı. Onunla evlenmek istiyordu.

Cat ile evlenme şansım vardı...

Ama ben 'hayır' dedim.

Bunu fark ettiğimde, benim versiyonum parçalanmaya başladı.

Niccolo Cat'i istemedi. Bunu şüpheyeye yer bırakmayacak şekilde biliyordum.

Ve Niccolo bana ihanet etmedi. Pisliğin tekiydi elbette ama aileyi kurtarmaya çalıştığını biliyordum.

Bu yüzden ondan hâlâ nefret ediyordum ama sırf beni sikmiş olmak için beni sikmedi.

Sadece bu da değil, Edmond'un üç arkadaşı onu sırtından bıçakladı... ve Dario'nun beni kazıkladığını söylemeye hazır değildim.

Aslında bana çekip gitmem için bir şans vermişti ve ben onu geri çevirmiştım.

Benim versiyonumda, sanki Edmond'un arkadaşları, "Mercédès'le hemen evlenebilirsin, biz de seni rahat bırakırız," demişlerdi. Peki ne yapmak istiyorsun?

Edmond da, "Hayır, sanırım onun yerine hapse gireceğim." dedi.

Bunu fark ettiğimde okumayı bırakmak zorunda kaldım. Onun yerine Cat hakkında hayaller kurdum.

Onunla ilgili her şeyi özledim.

Vücudunu -

Gülüşü,

kahkahası,

gözleri, her

şeyi.

Onu düşünmek - ve ona sahip olamamak - kalbinden bıçaklanmak gibi hissettiriyordu.

Bininci kez, Dario'ya "Evet" demiş olmayı diledim.

Kitabı kapattığımda Paolo bana baktı. Ön koltukta onun yanımdaydım, dün olduğu gibi.

"Hey, patron - sana bir şey sorabilir miyim?"

"Elbette." I dedi, bekliyor için

duymak a

soru

Floransa ya da

Toskana hakkında.

"Don'a benim için iyi şeyler söyleyebilir misin?"

Şaşkınlıkla ona baktım. "Ne?"

"Sadece... Birkaç aydır şoför olarak çalışıyorum ve beni terfi ettirmiyorlar," diye mırıldandı Paolo. "Neredeyse hiç para kazanmıyorum."

"Hazır olduklarında seni terfi ettireceklerinden eminim."

Paolo, "Mesele de bu zaten - hazır olacaklarından emin değilim," diye yakındı. "Burada, Sicilya'da işler o kadar hızlı ilerlemiyor. İnsanlar yıllarca aynı işte sıkışıp kalıyor."

"Ne istiyorsun?" diye sordum. "Rocco'nun ekibinde olmak ister misin?" diye sordum, sonra da alaycı bir şekilde ekledim.

"Şu anda kazandığımdan çok daha iyi bir ödeme yapardı. Bu adamlar benim dört ya da beş katını kazanıyor."

"Sakın Rocco'nun ekibine katılma," diye uyardım onu. "O herifler tam bir pislik."

"Biliyorum, biliyorum - ama belki, benim için iyi şeyler - "

"Don Vicari'nin en sevdiği insanlar listesinde olmadığımı biliyorsun, değil mi?" Esprili bir şekilde sordum.

"Ama sen onun damadı olacaksın."

"Tabii önce beni öldürmezse."

Paolo bana şok içinde baktı.

"Şaka yapıyorum," dedim. Bir saniye sonra, "Çoğunlukla" diye ekledim. "Yine de çekeceksin patron," diye yalvardı Paulo. "Tek kelime ve ben de hazır olurum."

"Ne yapabileceğime bakacağım," dedim, herhangi bir söz vermek istemiyordum.

"Teşekkürler patron," dedi mutlu bir şekilde.

"Çok teşekkürler." Başımı salladım ve iç çektim.

Paolo'nun ne dair hiçbir fikri yoktu.

Eğer olsaydı, sonsuza kadar şoför olarak kalmak isteyebilirdi.

Caterina

Gecenin çoğunda uyanık kaldım, uyuyamadım. Bunun yerine, sabah 4 civarında sızana kadar Instagram'da gezindim ve TikTok videoları izledim. Saat 8 civarında uyandığımda telefonumu kontrol ettim - ve sabah 7'de bir mesaj geldiğini görünce çıldırdım.

Telefonun sesi beni uyandıracak kadar yüksek olmamalıydı.

Mesajı telaşla açtım ve okudum.

Adamını Gela'ya götürüyorum.

İnternete bakın ve Casa di Violetta'da bir oda ayırtın.

Sizi oraya götürmesi için bir taksi kiralayın. Adresi internetten alın ve şoföre verin.

Oraya vardığında bana mesaj at.

Müsait olduğumda, nerede mesaj atarım.

Ve sakın parfüm sürme. Onu eve senin gibi kokarak götürmek istemiyorum.

Saat 7:30'da bir mesaj daha geldi:

Bunu aldığınızı onaylamak için bana mesaj atın.

Geri mesaj attığımda kalbim neredeyse göğsümden fırlayacaktı, anladım!

Sonra kafası kesilmiş bir tavuk gibi odanın içinde koşturdum.

Ne de olsa bir saat gerideydim.

Toplanmam lazım!

Hemen gitmem lazım!

Aceleyle duş aldım ve üzerime bir şeyler giydim. Makyajımı takside ya da Gela'daki otelde yapabileceğimi düşündüm.

Hotels.com'da Casa di Violetta'yı aradım ama bulamadım.

Google'a baktım, numarayı buldum ve aradım. Birkaç odaları vardı, ben de hemen bir oda ayırttım.

Sonra her şeyi bavuluma attım ve fermuarını çektim.

Her şeyi aldığıma emin olmak için çantamı kontrol ettiğimde, paranın çoğunu en dibe sakladım ve sonra Gela'ya gitmenin ne kadara mal olacağını merak ettim.

Google Haritalar'da mesafeyi kontrol ettim -

BİR SAAT YIRMI DAKİKA MI?!

Bu pahalı bir taksi yolculuğu olacak!

Her ihtimale karşı 500 avroyu çantamın üst kısmına kolayca ulaşabileceğim bir yere sakladım ve asansöre doğru koştum.

Valentino'yu görmeye gidiyordum!

Valentino

W Rocco'yla Sicilya'nın güney kıyısındaki Gela adlı küçük bir sahil kasabasında buluşuyorduk.

Gela, Pozzallo'dan çok daha batıdaydı, bu da Don Vicari'nin yerleşkesine daha yakın olduğu anlamına geliyordu. Paolo bizi oraya sadece bir buçuk saatte ulaştırdı.

Rocco ve çocuklarını başka bir kafede eşofmanlarıyla dışarıda otururken bulduk.

Paolo'yla birlikte yürürken Rocco, "Vay, vay, vay," dedi. "Bakın kim gelmiş - Bay Kanayan Yürek."

Hiçbir şey söylemedim. Orada öylece durdum.

Rocco sandalyesinde kaldı. Yanımda ayağa kalkıp okul çocuğu gibi görünmemesi gerektiğini çok iyi biliyordu.

"Bugün senin yüzünden başım belaya girecek mi?" diye tersledi.

"Hayır."

"Hayır, efendim," diye düzeltti beni.

Bütün kiralık katilleri kıs kıs

güldü. "Zorlama," diye

uyardım onu.

Bana ters ters baktı, sonra da sırtmaya başladı. "Senin zavallı kışına katlanmamın tek nedeni babamın

zorunda söyledi. Ama çizginin dışına çıkarsan ya da bana dudak bükersen, yemin ederim..."

Bir tehdit ima etmek için sözünü kesti. Pek korkutucu değildi.

"Tam olarak neye yemin ediyorsun?" demek istedim. Kendin halledemeyecek kadar korkak olduğun için beni eve, babama mı göndereceksin?

Bunun yerine, "Hiçbir şey söylemeyeceğim" diye cevap verdim.

"Güzel. Ama sırf senin lanet sızlanmalarını dinlemek zorunda kalmayayım diye, bugün dünyanın pislikleriyle başlıyoruz. Bu senin onayını alıyor mu?" diye sordu alaycı bir şekilde.

"Tamam."

"Güzel. Hadi gidelim."

Hepsi sokağa doğru ilerlerken Paolo grubu takip etmek için harekete geçti.

"Hayır," diye tersledi Rocco. "Sen benim ekibimin bir parçası değilsin. Sen burada kal."

Paolo, Rocco ve çetesiyle birlikte uzaklaşmamı kederle izledi.

Gangster olmak için acele etme, demek istedim ona.

Bir gün dileğin gerçekleşebilir. Olursa

Tanrı yardımcınız olsun.

Gela'nın arka sokaklarında uyuşturucu satan adamları aradık.

Çoğu hemen öksürdü ve bir gün önceki esnaftan daha kalın fatura yığınları üretti.

Yine de birkaç kişinin nakit parası yoktu.

Biri süreyi uzatmak için yalvardı; Rocco karnına öyle sert bir yumruk attı ki adam yere yığıldı. Rocco ona parayı (artı %50 gecikme ücretini) beş gün içinde getirmesini, aksi takdirde Rocco'nun iki başparmağını da kıracağını söyledi.

Diğer adam Rocco'görünce kaçmaya çalıştı.

Büyük hata.

Rocco'nun üç haydudu koşarak kaçtı.

Sanırım o eşofmanlar bir işe yarıyordu.

Üç dakika sonra Rocco'nun cep telefonuna bir çağrı geldi.

"Onu aldın mı? Güzel. Neredesin? Tamam.

birkaç dakika."

Üç haydutun uyuşturucu satıcısını duvara sıkıştırdığı bir ara sokak bulana kadar yürüdük.

Kıyafetleri fena değildi - Rocco'nun serserileriyle aynı Armani Exchange'den alışveriş yapmış gibiydi - ama gözleri kırmızıydı ve nezle olmuş gibi burnunu çekip duruyordu.

Klasik vaka:

Kendi malıyla kafayı bulmuş bir aptal.

Aslında, patronunun arzı üzerine, ki bu onun gerçekten büyük hatasıydı. Kaçmanın yanı sıra.

"Rocco, dostum, bunların hepsi bir yanlış anlaşılma," diye yalvardı adam. "Paran bende - gidip lazım. Bana bin dolar borcu olan adamlar var ama beni oyalayıp duruyorlar. Geri ödemeleri için bütün hafta kışkırlarından ayrılmadım. Eğer benimle gelersen, onların ödünü patlatabilirsin ve paralarını ödemelerini sağlayabilirsin!"

Rocco onu sempatiyle dinliyormuş gibi başını salladı.

Sonra birdenbire adamın çenesine yumruk attı.

Adamın ulumasından kırılmış olabilir.

Ara sokakta yürüyen birkaç kişi durup aval aval baktı.

"NE BU SİKTİRİN SİZ BAKIYORSUNUZ?!"

Rocco

onlara kükredi.

Hemen ortadan kayboldular.

Rocco adama döndü. "Bana altı bin dolar borçlusun, seni aptal herif."

"Hayır - hayır, sadece üç tane," diye itiraz etti adam.
Gerçi kırık çenesiyle kulağa daha çok "Hayır, ih on-ee hree" gibi geliyordu.

"Bir ay önce üç bin dolardı, tüm gecikme ücretlerinden önce.
Şimdi altı borçlusun."

"Rocco -" diye yalvardı adam, gözleri yaşlıydı.
Rocco çetesine, "Bu pisliğe faturalarını geciktirdiğinde ne olacağını gösterin," dedi.

Bekledikleri şey buydu -
Muhtemelen Rocco için çalışmalarının ana nedeni, hasta herifler.

Onu fena benzetmişler.
Adam çığlık attı, feryat etti ve kendini savunmak için ellerini kaldırdı - ama onu ezerken parmaklarını kırdılar.

Genelde uyuşturucu satıcılarına sempati duymazdım ama Tanrım. Onunla işleri bittiğinde, adam ara sokağın pis zemininde parçalanmış, kanlar içinde yatıyordu.

Rocco ona tükürmeden hemen önce, "Şimdi 7000 borcun var," dedi. "Paramı iki hafta içinde al, kaltak, yoksa bir dahaki sefere seni yerin dibine sokarız."

Rocco ve adamları gülerек ve beşlik çakarak uzaklaşırken adam sadece inledi.

"Sen de onun lanet borcunu ödemek ister misin, Bay Kanayan Kalp?" Rocco bana sordu.

"Hayır, bırakayım da o halletsin," dedim, az önce gördüklerimden dolayı moralim çok bozuktı.

Uyuşturucu satıcılarından sonra pezevenkler geldi. Onları saat başı kiralanan motellerde bulurduk. Açık gömlekleri ve boyunlarında altın zincirleri olan adi görünümlü pislikler. Yırtıcılar ve belden aşağı beslenenler.

Arkalarındaki odalarda, müşteriler arasında mola veren kadınlar vardı.

Bazıları Rocco'nun adamlarını çağırıp onlara indirim teklif ederken küstah ve komikti.

Ancak büyük çoğunluk korkmuş ve göz teması kurmamıştı.

Birçoğu uyuşturucu bağımlısıydı, kırmızı çerçeveli gözleri ve camsı bakışları vardı. Bazılarının kollarında iğne izleri vardı.

Onlardan birinin arka planda oturduğunu, yavaşça ileri geri sallandığını ve boşluğa baktığını her gördüğümde midem ağrıyordu.

Dario'nun bölgemizdeki tüm pezevenkleri nasıl yasakladığını ve fuhuşu bırakıp başka bir iş yapmaları karşılığında tüm kadınlara 5000 avro teklif edilmesini emrettiğini hatırladım.

O zamanlar hepimiz onun deli olduğunu düşünmüştük.

Ama şimdi, o adi otel odalarının dışında dururken, bunun Don olduğundan beri yaptığı en iyi şey olduğuna karar verdim.

Pezevenklerin neredeyse hepsi ödemelerini zamanında yapıyordu. Ödemeyenler de paranın çoğunu Rocco'ya veriyor, kalanını da gün sonuna kadar alacaklarına söz veriyorlardı.

Onların yanından geçip kontrolleri altındaki kayıp ruhlara baktım. Pezevenklerin o parayı nereden bulacaklarını çok iyi biliyordum.

Ve o kadınlara yaptıkları şey için her birini öldürmek istedim.

Caterina

G Gela'ya gitmek bir buçuk saat sürdü. Taksi şoförü telefonumu çakmağına taktığı bir kabloyla şarj etmeme izin verdi. Neyse ki Kordon arka koltuğa uzanacak kadar uzundu - çünkü iki dakikada bir telefonumu yeni mesajlar için kontrol ediyordum, ki mesajlar hiç gelmedi.

Şoför oldukça mutluydu; öyle de olmalıydı. Taksi ücreti 130 avro tutuyordu ama beni 300 avrodan götürmeyi reddetmişti.

"Gela'da Catania'ya geri dönmek için bir yolcu bulmamın imkanı yok," dedi, ben de kabul ettim.

Beni Casa di Violetta'nın önünde bıraktı, burası bir ara sokakta yer alan küçük bir oteldi. Sahile yakın olduğunu biliyordum çünkü martıların cıvıltılarını duyabiliyordum.

Eski ama şirin bir otele giriş yaptım. Görevlinin arkasında durduğu büyük ahşap bir bankosu vardı... duvarlarda çerçevelenmiş deniz kenarı suluboyaları... ve turuncu-beyaz fayanslı bir zemin.

Ne yazık ki asansör yoktu, bu yüzden valizimi üç kat merdiven çıkmak zorunda kaldım.

Oda eski ama şirindi, tıpkı otel gibi - ama aynı zamanda bir kraliçe yatak ile genişti. Banyo eski ama temizdi. Balkon da vardı ama ne yazık ki sokağın karşısındaki binaya bakıyordu.

Bavulumu yere bıraktım.

Şifonyerin üzerindeki aynada görünüşümü kontrol ettim...

Sonra nefesimi tutarak "Buradayım" diye mesaj attım.

Ondan sonra bekledim.

Beş dakika sonra gizemli bağlantımdan bir mesaj geldi.

Nerede buluşacağımızı mesaj atarım. Şimdi onu uzaklaştırmaya çalışacağım.

Orada oturmuş aynaya bakıyor, kalbim neredeyse göğsümden çıkacakmış gibi atmasına rağmen heyecanımı kontrol etmeye çalışıyordum.

Onu görmeye gidiyorum!

Yarın değil, gelecek hafta değil

- Bugün!

Kötü düşünceleri kafamdan atmaya çalıştım ama yine de aklıma gelmeye devam ettiler.

Ya beni görmek istemezse?

Ya evleneceği kız gerçekten çok güzelse ve ona aşık olduysa?

Ya her şey onun için sadece seksten ibaretse ve beni gerçekten hiç önemsemiyorsa?

Tüm endişelerim içimi kemirmeye devam ediyordu ama hiçbir karanlıkta bir deniz feneri gibi beynimde yanıp sönen tek bir düşünceyle kıyaslanamazdı:

Valentino'yu görecekim!

Valentino

A Pezevenklerden para topladıktan sonra Rocco öğle yemeği için mola vereceğimizi söyledi. O ve arkadaşları bir pizzacıya doğru yürüdüler.

Turistler.

Koruma parası olarak 10.000 dolardan fazla para toplamıştı ama yine de boktan bir restoranda yemek yiyecekti.

Rakamlar.

"Şaşırdım, Film Yıldızı," diye alay etti Rocco. "Tek bir tanesinin bile parasını ödemeye çalışmadın."

"Ben sadece normal insanlara ödeme yaparım, pezevenklere ve uyuşturucu satıcılarına değil."

"Oh, o zaman mutlu olacaksın - öğle yemeğinden sonra esnafı hallediyoruz," dedi ve tüm haydutları güldü.

Aniden Paolo koşarak geldi. "Hey, Valentino, önemli bir şey oldu - benimle gelmen gerekiyor."

Tünelin ucunda hemen bir ışık gördüm.

Rocco'ya döndüm. "Bak, ben esnaf için orada olmak istemiyorum, sen de beni orada istemiyorsun - bu yüzden bugünlük bu kadar yeter mi?"

Rocco bana kendini beğenmiş bir üstünlük gülümsemesi attı. Az önce kölelerinin önünde ondan izin istemiş ve patronun kendisi olduğunu kanıtlamıştım.

Ama tekerleklerin döndüğünü görebiliyordum. Ne düşündüğünü tahmin edebiliyordum:

Onu küçük düşürüp esnafı haraca bağlamamı mı izlettireyim?

Yoksa şimdi gitmesine izin verip başka bir olaydan kaçınayım ve herkes patronun ben olduğumu bilsin mi?

Rocco ikinci seçeneği seçti - Bir değişiklik.

"'Lütfen' de," diye alay etti.

Ellerimi yumruk yaptım ve kendimce bir hesaplama yaptım.

Teslim olmayı reddedersem günün geri kalanında bu pislikle takılmak zorunda mı kalacağım?

Yoksa küçük bir kelime söyleyip çekip gidecek miyim?

"...lütfen," diye mırıldandım, ama içimden geldiği gibi .

Rocco ona tamamen boyun eğmediğim için kızmış gibi gözlerini kıstı...

Ama daha sonra çocuklarının önünde onu kötü gösterme riskine değmeyeceğine karar vermiş olmalı.

"Defol git buradan," dedi umursamaz bir tavırla, sonra da o berbat pizzacıya girdi.

Paolo'ya döndüm ve gülümsedim. "Bu harikaydı. Teşekkürler."

"Yardım edebildiğime sevindim patron, ama ciddiydim - benimle gelmen gerekiyor."

"Ne oldu?"

"Oraya vardığımızda anlayacaksın." Paolo caddeden aşağı başladı. "Haydi!"

Onu takip ederken kaşlarımı çattım.

Paolo her zamanki gibi arkadaş canlısı ve hevesliydi ama gizemli belirsizliği hoşuma gitmedi.

Gela'nın dolambaçlı sokaklarında ilerledikçe daha da paranoyaklaştım.

Ya beni Don Vicari'nin adamları tarafından öldürülmeye götürüyorsa?

Ama -

Neden?

Hiç mantıklı değildi. Bunu hak edecek hiçbir şey yapmamıştım. Fausto Amca, Don Vicari ile bir anlaşma yapmadıysa.

Ama o zaman neden burada, her dakika bir düzine insanın geçtiği bir yerde?

Neden ben yerleşkeye dönene kadar beni öldürmek için beklemediler?

Don Vicari'nin yerel polisi cebinde tuttuğundan emindim - ama muhtemelen sadece koruma haraçları için.

Yozlaşmış polisler bile düzinelerce tanıgın olduğu güpegündüz işlenen bir cinayeti görmezden gelemez.

Paolo beni ıssız bir ara sokağa götürdü - eski, yıkık dökük binaların tepemizde belirlediği arnavut kaldırımli bir geçit.

İşte o zaman artık dedim. Durdum ve havladım, "Paolo!"

Durdu ve şaşkınlıkla bana baktı. "Sorun nedir patron?"

"Beni nereye götürüyorsun?"

"Hemen !" dedi, dolambaçlı sokağı işaret ederek.

"Beni nereye götürdüğünüzü bilmek istiyorum!" Öfkeyle talep ettim.

"Sürpriz olmasını istedim, patron."

"Sürpriz olacak ne var?"

"Hemen şurada."

Aklım hemen Isabella'ya gitti.

Vardı o KAÇAK ve Don'un Kızım dışarı .

Bileşik mi?

Deli miydi?

"Kim?!" Ben talep ettim -

Ve sonra Caterina köşenin arkasından çıktı.

Caterina

Valentino'nun sesini duyduğumda bir kapı aralığında saklanıyordum - Ve kalbim boğazıma sıçradı.
"Beni nereye götürdüğünü bilmek istiyorum!" Sesi kızgındı, bu da beni korkuttu.
Sonra telefondan tanıdığım sesi duydum. "Sürpriz olmasını istedim, patron."
"Sürpriz olacak ne var?" Valentino sordu. "Hemen şurada."
Tam Valentino "Kim?!" diye bağırırken Kapı aralığından çıkıp küçük sokağın ortasına adım attım.
Valentino bana baktığında yüzünde tam bir şok ifadesi vardı.
Ona belli belirsiz gülümsedim -
Ama orada öylece durduğunda kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.
Bu bir hataydı -
Beni görmek istemedi -
gelmemeliydim -
Sonra koşmaya başladı, beni belimden yakaladı ve ayaklarımı yerden kesti.
Beni o kadar sert öptü ki nefesimi kesti.

Tüm korkularım yok oldu -
Ve yerini büyük bir sevince bıraktı.
Kollarımı boynuna doladım ve onu tutkuyla öperken tüm
gücümle tutundum.

Sonunda gözlerimin içine bakabilmek için beni ayağa
kaldırdı.

"Ne - nasıl - ?" diye kekeledi, gözleri hâlâ şaşkınlıkla
yuvarlaktı.

"Beni özledin mi?" Şakayla karışık sordum.

Beni tekrar yakaladı ve sıkıca tuttu, eli başımın
arkasındaydı.

"Seni bir daha asla göremeyeceğimi sanmıştım," diye
fısıldadı. Sesi neredeyse duygusallıktan kırılıyordu.

Ağlamaya başladım - bu sefer mutlu ağlıyordum - ve beni
tekrar öptü.

"Beni nasıl buldun?! Buraya nasıl geldin?!" "Alessandra
bana yardım etti."

Valentino afallamış görünüyordu. "mi?!"

Valentino'yu getiren adam öksürdü. "Ahem."

Ona ilk kez iyice bakabildim. Don Rosolini için çalışan
piyadeler gibi siyah bir takım elbise, siyah bir kravat ve beyaz
bir gömlek giymişti.

Ve kanaryayı yiyen kedi gibi sırtıyordu.

"Yaklaşık iki saatin olduğunu söyleyebilirim patron. Sonra
seni eve geri götürmeliyim."

Valentino ona bakakaldı. "Bütün içinde sen de mi
vardın?!" Adam güldü.

"Öyleydim." Sonra kasvetlendi. "Cidden, Don Vicari bunu
asla öğrenemez. Beni öldürür."

Valentino suratsızca, "Sadece sen değil," dedi.

"Hanımını arayacağım - cep telefonu numarasını aldım -
ama gitmemiz gerekiyorsa gitmeliyiz. Gitmeden önce bir duş
alsan iyi olur, ne demek istediğimi anlarsın," dedi adam göz
kırparak. Sonra yolun aşağısını işaret etti. "Seni bekleyen bir
odası var zaten."

Valentino şok içinde bana baktı. "Öyle mi?"

"Uh-huh."

"Bütün bunları nasıl ödüyorsun?!"

"Alessandra bana para verdi."

"anasını," diye mırıldandı şaşkınlıkla. "Eğer Dario -"

"Gidelim," diye yalvardım ona, kolundan çekiştirerek.

Takım elbiseli adam, "Hanımını dinlemelisin," dedi ve gitmek için döndü. "İki saat, patron!"

Sonra beni Valentino'yla yalnız bırakarak sokağa geri döndü.

"Eee?" Kocaman bir gülümsemeyle onu dürttüm. Beni bir kez daha öptü, sertçe -

Sonra elimi tuttu. "Hadi gidelim!"

Casa di Violetta'ya kadar koştuk.

Valentino

şaşkına dönmüştü.

Şaşırdım.

Tamamen şaşkına döndüm.

Caterina'yı sokakta gördüğümde beynim kısa devre yaptı.

Bu imkansız - Bu bir

rüya!

Ve yine de oradaydı.

Ve Paolo'nun da bu işin içinde

olması?! İnanılır gibi değil.

Don Vicari'nin arkasından bunu yapmak kelimenin tam anlamıyla delilikti.

Ama Caterina bana Alessandra'nın da işin içinde olduğunu söylediğinde (ki bu onun için çok daha az tehlikeli bir delilikti) anladım.

Baldızım Paolo'ya hayatını böyle riske atması için iyi bir para ödemiş olmalı.

Ama tüm bunları fark ettikten sonra bir daha düşünmedim.

Caterina buradaydı

ve ben onu

istiyordum.

Ona ihtiyacım vardı -

Tıpkı ölmek üzere olan bir adamın çölde üç gün boyunca dolaştıktan sonra suya ihtiyaç duyması gibi.

O dekolte bluzun içindeki göğüs

dekoltesi - Onu öptüğümdeki tatlı tadı -

Göğüslerinin göğsümdeki yumuşaklığı -

İnanılmaz kıcını kavradığımda hissettiğim duygu -

ona sahip olmalıydım.

Onu becermek zorundaydım.

ŞİMDİ.

Ve bana aç bir şekilde bakmasından, onun da beni çok istediğini anladım.

İki küçük çocuk gibi gülerek sokak boyunca koştuk.

Casa di Violetta küçük bir oteldi - dönüştürülmüş eski bir bina - sadece bir düzine kadar kiralık odası vardı.

Lobide resepsiyon görevlisinden başka kimse yoktu. Yanından geçip merdivenlerden yukarı çıkarken bize şüpheyle baktı.

Yol boyunca Cat'in arkasındaydım, giderken kıcını avuçluyordum. Kıkırdadı ve elimi şakacı bir şekilde uzaklaştırdı.

Dördüncü kata vardığımızda koşmaktan biraz oflayıp pufluyordu - ben de onu kucağıma aldım.

Çıglık attı ve güldü, sonra koridorun aşağısını işaret etti. "Oda şu tarafta."

"Anahtar sende mi?" Ona doğru yürürken sordum. "Evet, işte burada - beni yere bırak, ben de -"

"Asla olmaz." Anahtarı ondan aldım ve kilide sokacak kadar eğildim. "Bu kadar uzun zamandır sana dokunamadım - gitmene izin vermem mümkün değil."

Kapıyı açtım ve onu bir gelin gibi eşikten geçirdim.

Odaya girer girmez onu yere bıraktım, anahtarı aldım, kapıyı kapattım ve kilitledim.

Ve resmen ona saldırdı, onu ağzından ve boynundan cılgınca öptü.

İnledi ve başını arkaya doğru kaldırdı.

Yüzümü göğüs dekoltesine gömdüm, sonra boynunu ısırdım ve onu tekrar öptüm.

Elleri kemerimi karıştırdı.

Külotunu indirebilmek için eteğini yukarı çektim ama külot giymediğini fark ettim.

Kukusu çoktan ıslanmıştı.

SIKTIR!

Onu soymak için sabırsızlanıyordum.

Hayır, onun çıplak olmasını dört gözle bekliyordum -

Ama, ÇIPLAK OLSA DA OLMASA DA ONU ŞİMDİ SIKMEM GEREKİYORDU.

Kemerimi çoktan çözmüştü.

Düğmemi ve fermuarımı açarak işi bitirdim. Sikim dışarı fırladı, kaya gibi sert ve gitmeye hazırды.

Eteğini beline kadar sıyırdım ve iki elimle onu kaldırdım.

Bacaklarını etrafıma sararken, başımı dudaklarının arasına yerleştirdim.

Ve onu sikimin üzerine yatırdım.

"OHHHHH," diye yüksek sesle

inledi. "Oh siktir," diye inledim.

O kadar ıslaktı ki, iki saniye içinde tamamen içine girmiştim.

Onu duvara yasladım, böylece kalçalarımı pompalayabiliyor ve içine olabildiğince derine itebiliyordum.

"OH VAL!" diye haykırdı, başı omzumdaydı. Yüzüm saçlarına gömülmüştü ve derin bir nefes aldım.

Bu koku - ona özgü olan o 'Caterina' kokusu - uyuşturucu gibiydi.

Bu beni o kadar sertleştirdi ki sikim ağrımaya başladı ve daha da hızlı ittim.

"Aman Tanrım, VAL!" diye bağırdı, tırnakları sırtımı .

Kıcının yumuşaklığını ellerimle kavradım, parmak uçlarımla etini yoğurdum.

"OH - OH - OH BENİM TANRIM, VAL
- AAAAAH!" o

boşalırken çığlık attı.

Eğer onun içine girmeyeli bu kadar uzun zaman olmasaydı, kendimi kontrol edebilirdim.

Ama amının sarhoş edici okşayışı - Saçının kokusu -

Çığlık atma sesi beni uçurumun kenarına itti. "OH CAT -
FUCK!" diye bağırdım.

O kadar sert boşaldım ki başımın tepesinden ayak parmaklarıma kadar hissettim.

Benim boşalmam onu daha da tahrik etti, çünkü daha yüksek sesle çığlık attı ve tırnaklarını sırtımda gezdirdi.

Sonunda ikimizin de orgazmı sona erdi ve birbirimize tutunmak zorunda kaldık.

Ona bakabilmek için geri çekildim.

Bana gülümsediğinde, onu hiç görmediğim kadar mutlu görünüyordu.

"Seni çok özledim," diye mırıldandım.

Güldü. "Ben de seni çok özledim."

Ve sonra öpüştük - yumuşak ve yavaş, sert sikim hala onun içindeyken.

Caterina

V Beni duvara yaslayıp sikmesi nefesimi kesti - tüm o zonklama, ezici tutku.

O kadar tahrik olmuşum ve onu o kadar çok istiyordum ki neredeyse hemen boşaldım.

O da öyle yaptı.

İnanılmazdı.

Ama beni sikinden kaldırıp tekrar yere bıraktığında, bu kadar çabuk bittiği için biraz üzgündüm.

Dölünün uyluğumun iç kısmına doğru kaydığını hissedebiliyordum ve bu beni yeniden tahrik etti. Beni daha da fazlasıyla doldurmasını istiyordum.

Yüz ifademde bir şey görmüş olmalı ki "Sorun ne?" diye sordu.

Gülümsedim. "Ben açgözlüyüm. Hiç durmak istemedim."

"Güzel, çünkü yaklaşık bir saat elli dakikamız daha var."

Kaşlarımı çattım. "Ama daha yeni geldin."

Güldü. "Aşağı indiğini görüyor musun?"

Aşağı baktım ve nefesim kesildi.

Bu doğruydu - hala her zamanki gibi sertti. Tek fark, tüm şaftının ıslaklığımla kayganlaşmış olmasıydı.

İnledim ve parmaklarımın altında kaygan ve sıcak tenini hissetmek için yumuşakça okşamak için uzandım.

Dokunuşumla siki kasıldı ve yarığından küçük bir beyaz döl damlası fişkırdı.

Eğilip onu emmeyi o kadar istedim ki.

"Bu sefer işleri yavaştan alabiliriz," dedi boğuk bir sesle gömleğinin düğmelerini açıp yere atarken.

Ona öylece baktım ve amımın yeniden karıncalanmaya ve ısınmaya başladığını hissettim. Vücudunun ne kadar mükemmel olduğunu neredeyse unutmuştum.

Geniş omuzları...

Devasa göğüs kasları...

Karnı..

Kocaman pazuları ve kaslı ön kolları.

Bronz tenine karşı mükemmel miktarda koyu renk göğüs kılı.

Sağ elimle ıslak sikini okşarken, sol elimi göğsünde gezdiriyor, sıcak teninin verdiği hissin tadını çıkarıyordum.

Ayakkabılarını çıkarırken sırttı, boxer'ını ve pantolonunu tamamen sıyırdı ve çoraplarını çıkardı.

Karşımda çırılçıplak duruyordu, Michelangelo'nun Davut'unun canlanmış hali gibiydi - sadece bronzlaşmış bir teni vardı.

Ve çok daha büyük ve çok sert bir horoz.

Beni soyarken usulca öptü.

Çıplak kaldığımda birden kendimi çok utangaç hissettim.

Orada bir Yunan tanrısıyla - gerçek hayatta ya da internette gördüğüm en mükemmel adamla - birlikte duruyordum.

Ve ben sadece...

Bendim.

İnce değıl.

Olmak istediğimden yirmi (tamam, belki otuz... bir şey) kilo daha ağır...

Bir Instagram modeli ya da Victoria's Secret meleğinin yakınında bile değil.

Ama bana bakışı.

Göğüslerime bakarken yüzündeki açlık... Vücuduma bakarken yüzündeki huşu...

Beni bir tanrıça gibi hissettirdi.

Elimi tuttu ve beni yatağa çekti... Yorganı geriye attı...

Ve beni kaldırıp yatağa fırlattı.

Çığlık attım ve kıkırdadım, sonra açgözlü bir orman kedisi gibi vücudumda gezinip kalçalarımı ve karnımı öperken nefesimi tuttum.

Sonunda vücudumun her iki yanına yayılmış olan göğüslerime ulaştı.

En sevdiğim yanları değil. Keşke daha canlı olsalardı -

Ama kocaman eliyle bir tanesini kavrayıp sert meme ucumu ağzına götürmesi ve sonra emmeye başlaması -

Tüm güvensizliklerimi unuttum ve zevkle inledim.

Sonra dirseklerinin üzerinde durdu ve iki eliyle göğüslerimi birbirine yapıştırdı, böylece bir meme ucundan diğerine gidip gelebiliyor, yalıyor, emiyor, dudaklarıyla çekiştiriyordu.

İnledim ve sikine uzandım. İçimde olmasını o kadar çok istiyordum ki!

Kıkırdadı - neyin peşinde olduğumu biliyordu! - ve yüzü benimkinin tam üstüne gelene kadar boynumu usulca öptü.

Güzel gözleri gözlerimin içine bakıyordu ve sikinin ucunu dudaklarımın arasında hissedebiliyordum.

Kıvrandım, onu içime almak için kalçalarımı oynattım - Ama o geri çekildi, böylece ulaşamayacağı bir yerdeydi.

"Alay ediyorsun," diye azarladım onu.
Sırıttı, sonra yavaşça içime girdi, sadece kalın, şişmiş kafasını hissedebildiğim kadar.
Nefesim kesildi -
Ve sonra çekildi.
"AH!" Öfkeyle haykırdım. "KOY !"
Kıkırdadı, sonra yüzümü şefkatle ellerinin arasına aldı.
"Gözlerimin içine bak."
Ne istediye yaptım.
Bana şefkatle bakarken...
Yavaşça içime girdi.
"OhhhhHHH," diye inledim, gözlerimi açık tutmak ve onunkilere odaklanmak için mücadele ediyordum.
O kadar büyüktü ki.
Ve çok kalın.
Beni tamamen doldurduğunu.
Ve devam etti... ve devam etti... ve devam etti... Ta ki içime girene kadar.
Üç gündür seks yapmamıştık ve o kadar ki canımız yanmak üzereydi.
Ama çok iyi acıttı.
Gözlerimin derinliklerine bakarak içimde ileri geri sallanırken inledim...
Sonra eğildi ve kulağıma fısıldamaya başladı.
"Bebeğim...
"Seni çok özledim... "Kukun...
"Muhteşem göğüslerin...
"Mükemmel vücudun...
"Güzel gözlerin...
"Geldiğinde nasıl görünüyorsun...
"Boşaldığında çıkardığın sesler... "Tek düşünebildiğim sendin...
"Sikeyim seni...
"Seni tekrar tekrar boşaltmak...

"Senin içinde olmak cennet gibi...
"Ne kadar da yumuşaksın...
"Ne kadar ...
"Kukun sikimi sıkarken ne kadar iyi hissettiriyor...
"Sen en iyisisin, Cat...
"Seni çok istiyorum..."
Bayıldım.
Edepsiz konuşmalara bayıldım.
Yine de üç küçük kelime daha söylemesini duymak için
can atıyordum.
O yapmadı.
Ama onun içimde olması, beni , içimde sallanması,
kulağıma fısıldaması bile yeterliydi.
İnledim ve parmaklarımla sırtını kavradım.
Bacaklarımın arasında hareket ederken ağırlığını
üzerimde hissediyordum, ağır ve seksi.
Boşaldığımda, bir göldeki yumuşak bir dalga gibi kabaran
nazik, inişli çıkışlı bir orgazmdı.
Sonra kulağıma fısıldamaya devam ederken tekrar
boşaldım.
Üst üste gelen başka bir zevk dalgası.
Ta ki her otuz saniyede bir, birbiri ardına, beni daha da
hafif dalgalar gelene kadar...
Yaşadığım diğer orgazmlardan tamamen
farklıydı... İpek gibi yumuşaktı...
Bir okşama kadar nazik.
ardına, beni daha yükseğe kaldırarak... Ve ben
sadece inledim ve inledim.
Yaklaşık on dakika böyle devam ettikten sonra, "Senin
üstte olmanı istiyorum," diye fısıldadı.
Harika vakit geçiriyor olmama rağmen başımı salladım.
"Tamam."
Siki hâlâ içimdeyken sırt üstü döndü ve beni bir
yastıkmışım gibi zahmetsizce üzerine çekti.
Beni bir oyuncak bebekmişim gibi fırlatıp atmasını ve
hiçbir ağırlığım yokmuş gibi hareket ettirmesini seviyordum.

Şimdi onun üstündeydim, siki içimde tamamen farklı bir yere çarpıyordu ve tamamen yeni hisler hissediyordum.

Kalçalarımı gıcırdatırken daha yüksek sesle inledim.

Kalın tabanının lezzetli çevresini hissetmek...

Ve sikinin başı içimin derinliklerinde son derece zevkli bir noktayı okşuyordu.

Sadece bu da değil, göğüslerim yüzünde ağır ve dolgun bir şekilde sallanıyordu - ve onlarla oynadı, onları avuçladı, avuçlarında ağırlıklarını kaldırdı, meme uçlarımı ağızla emerken inledi.

Ellerinden biri arkama uzandı ve kıkımın yanağını sertçe kavradığını hissettim.

Ve sonra parmak uçları amımın arkasına dokundu ve kalın siki beni tamamen doldururken beni orada okşadı.

Az önceki o yumuşak dalgaların yerini bambaşka bir his almıştı.

Aciliyet hissinin oluşması -

Her saniye daha da büyüyor -

İçime daha derin ve daha güçlü bir şey çarpmak üzereydi.

Aniden diğer elini kıkıma doğru uzattı ve kalçalarını geri çekerken beni birkaç santim yukarı kaldırdı.

Ve kendini SERT ve HIZLI bir şekilde içime soktu, tekrar tekrar, gidebildiği kadar derine soktu.

SIKTIR!

Çok derindi - Ve çok

kalın -

Ve sikinin başı içimdeki o inanılmaz noktaya vurmaya devam etti, daha hızlı ve daha sert, tekrar tekrar -

Vücutlarımız ıslak bir şekilde birbirine çarpıyor, fwop fwop fwop fwop -

Kontrolünü kaybetmeme çabasıyla homurdanırken memelerim yüzünde sallanıyor, tenine sürtünüyordu.

Boşaldığımda, vücudumun her santimine, amımın derinliklerine çarpan ve başımın tepesine, parmaklarımın ucuna ve ayaklarımın tabanına yayılan bir gelgit dalgasıydı.

"OHHHHH MYYYYY TANRIM!" Hayal bile edemeyeceğim kadar sert bir şekilde boşalırken çığlık attım.

Valentino için çok fazlaydı. "KEDI

- TANRIM, KEDI!"

İçimde patladığını hissettim.

Dünyada en sevdiğim ikinci duygu, benim gelmemden hemen sonra -

Ve siki içimde daha da büyüyerek nabız gibi atıyor, beni biraz daha geriyordu.

Sıcak döl içime öyle bir basınçla fışkırdı ki, amımın en derin yerlerine çarptığını hissedebiliyordum.

Bu da beni daha çok boşalttı.

Beni becermeye devam ederken öyle yüksek sesle çığlık attım ki sesim kısıldı.

Yavaş yavaş yavaşladı ve sonunda durdu. I çökmüş üzerinde üst . Onu, parıldayan ile Ter, İçimde hala devam eden kasılmalar yüzünden bitkin düşmüştüm.

Her beş saniyede bir... sonra on saniye... beni tatlı, sıcak ve güvenli, uyusuk bir zevk yerinde bırakana kadar uzadıkça uzadı.

Ben onun üstünde yatarken eliyle saçlarımı okşadı, siki hâlâ içimdeydi.

"Seni özledim," diye fısıldadı.

Yine, üç küçük kelime daha duymayı tercih ederdim...

Ama bu üç kelime şimdilik yeterliydi.

Valentino

A ĩkimiz de ikinci kez boşaldıktan sonra Cat yatakta yanıma sokuldu.

"Bu inanılmazdı," dedim.

"Çok inanılmaz," diye mırıldandı, gözleri kapalıydı.

"Yine de komik."

"Komik olan ne?" diye sordu uykulu bir şekilde. "Genelde benim sevdiğim parfümü sürüyorsun."

"Şoförün yapmamamı söyledi. Böylece eve döndüğünde benim gibi kokmayacaktın."

Akıllıca.

Paolo'dan bahsetmişken -

Yatağın başucundaki saatli radyoya baktım (ve onun pirinçten bir çalar saat değil de bir saatli radyo olmasını hemen kıskandım).

Bir saat on beş dakikamız vardı.

Başkalarının emrine amade olduğum bu yeni hayattan nefret ediyordum. Ne zaman emretseler koşturuyordum. Bir saati yumruklamak zorundaymışım gibi hissediyordum.

Dario ne derse yapmak zorunda olsam da, evde çok daha fazla özgürlüğüm vardı.

Niccolo'yu tekrar öfkeyle düşündüm. Her şey onunla başlamıştı - beni evlendirmek için yaptığı lanet plan -
Yine de başka biri onun etrafından dolaşmıştı.

"Alessandra'nın sana yardım ettiğini mi söyledin?" Cat'e sordum.

"Mm-hm," diye mırıldandı, hala seksten mutluluk duyuyordu.

Ama sorularım vardı ve cevapları almak için çok az zamanım vardı.

"Nasıl?"

"Büyükannesinden yardım istedi."

Vay anasını.

Alessandra'nın birkaç ay öncesine kadar adını bile bilmediği büyükannesi, Cenova'yı yöneten Cosa Nostra ailesinin bir parçasıydı. Oldaniler.

Eğer Alessandra'nın Dario'nun emirlerini çiğnemesine yardım ediyorsa, bu çılgınlıktı.

Bunu yaparsam, ihanetten aileden atılabilirim.

Eğer askerlerimizden biri bunu yapsaydı, idam edilirdi.

Dario'nun Alessandra'ya ikisini de yapacağından şüpheliydim.

kesinlikle onu öldürmezdi -

Ama diğer mafya babaları olsaydı, hiç şüphesiz yapardı. Don Vicari tereddüt etmezdi.

Ancak, boşanma muhtemelen masadaydı. Eğer Dario ve Alessandra evli kalırlarsa, bu Dario'nun Alessandra'ya bir daha güvenmesinin sonu olacaktı.

Ayrıca Sinyora Oldani araya girerek ailemizle bir savaş riskini göze alıyordu.

Dario'nun o kadar ileri gitmeyeceğinden emindim... Ama Niccolo gidebilirdi.

Ne de olsa, farkında olmadan aşağılanan kendisiydi.

İçimde vahşi bir neşe kabardı.

Piç kurusu!

Alessandra'yı tehlikeye atacağı için onunla bu konuda alay edememem çok kötü.

"Peki Alessandra'nın büyükannesi Paolo ile nasıl temasa geçti?" Ben sordum.

"Adamın adı bu mu?" Cat uykulu bir şekilde sordu. "Paolo mu?" "Evet."

Cat omuz silkti, gözleri hâlâ kapalıydı. "Alessandra sadece büyükannesinin farklı ailelerden insanlar tanıdığını söyledi."

"Sinyora Oldani Paolo'ya ödeme yaptı mı?" "Sanırım Alessandra ödedi."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Ne kadar?"

"Mm-um-know," diye mırıldandı Cat.

Bilmiyorum. Kahretsin...

Paolo bunu yaparak büyük bir risk alıyordu.

Don Vicari öğrenirse onu öldürür. Ve dürüst olmak gerekirse, Paolo bunu hak ederdi.

Donunu satan her hizmetkâr, ne pahasına olursa olsun, bir haindi.

Bu da Paolo'ya güvenemeyeceğim anlamına geliyordu.

Çünkü Don Vicari'yi sattıysa beni de gözünü kırpmadan satar.

Kahretsin.

İşler çok daha karmaşık bir hal aldı.

Cat, "Alessandra'nın seni aramasını istedim, ama muhtemelen aramayı dinleyeceklerini söyledi," diye mırıldandı.

"O haklıydı. Don Vicari telefonumu elimden aldı ve eminim ki telefonla konuşsaydım beni onun önünde konuştururdu."

Cat bana bakmak için başını kaldırdı. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten mi? Paolo sana başka bir şey söyledi mi? Tuhaf bir şey?" "Hayır - adını bilmemi istememesi dışında."

Kedi kaşlarını çattı. "Neden bana bütün bu soruları soruyorsun? Bir sorun mu var?"

Onu endişelendirmek istemedim, bu yüzden küçük beyaz bir yalan söyledim.

"Hayır - sadece merak ettim. Don Vicari muhtemelen buradaki en ketum adamdır."

Durakladım. Cosa Nostra demek istemedim.

"Bildiğim kadarıyla, beni bulmanız inanılmazdı."

Cat başını tekrar göğsüme yasladı.

Birkaç saniye sessiz kaldı. Cosa Nostra demek üzere olduğumu bildiği için endişelendiğini düşündüm.

Ama hiç de öyle değildi.

" biri?" diye sordu sessizce. "Kime?"

Cat başını kaldırdı ve bana sinirli bir bakış attı. "Evlenmen gereken kız."

Oh.

Evet.

Kıkırdadım. "Dürüst olmak gerekirse onu tamamen unutmuştum."

Cat bana şakacı bir şekilde ters ters baktı. "Güzel. Biz seks yaparken onu düşünmemiş olsan iyi edersin."

Daha da sert güldüm. "Eğer yapsaydım, sanırım ereksiyonumu kaybederdim."

"Neden? Çirkin mi?"

"Hayır, hayır, o iyi. Sadece benim tipim değil."

"Neymiş o?"

"Bir kitap kurdu. Ve bir ray kadar ince."

Cat incinmiş görünüyordu. Kilosu konusunda hassas olduğunu biliyordum - ki bu bana çok saçma geliyordu. Vücudunu olduğu gibi görmeye doyamadığımı şimdiye kadar anlamış olmalıydı.

"Göğüs yok, kık yok, hiçbir şey yok," diye ekledim.

Cat biraz daha az incinmiş görünüyordu ama şimdi de sinirlenmişti. "Yani önemli olan tek şey bu mu? Memeler ve kık mı?"

Gülümsememi bastırdım ve baş ve işaret parmaklarımla çenesini kavradım. "Hayır. Hem de hiç."

Gözlerini kısmıştı. "Peki... senin tipin ne o zaman?"

"Güzel bir yüz... muhteşem gözler... iyi bir kalp... sadık... beni bulmak için İtalya'nın öbür ucundan gelecek türden bir kız..."

Cat yumuşak bir sesle, "Gerekirse dünyanın öbür ucuna kadar gider," dedi.

Gülümsedim. "Gerekirse dünyanın öbür ucuna kadar gidebilir. Ve yemek yapabilen birini istiyorum... yediğim en iyi pappardelle al cinghiale'yi yapan birini."

Şaka değildi - Cat, İtalya'daki en lüks restoranlarda bile tattığım en iyi yaban domuzu soslu makarnayı yaptı.

"Ve zucotto," dedi gülümseyerek, harika olduğu tatlı bir pastanın adını söyleyerek.

"Ve zucotto."

"Ve bistecca alla Fiorentina... ve ribollita... ve arista," dedi ve en sevdiğim yemeklerden bazılarını sıraladı. "Hepsi," diye kabul ettim.

"Başka bir şey var mı?" diye mırıldandı.

Düşünüyormuşum gibi bir yüz ifadesi takındım. "Kocaman memeler ve muhteşem bir kalça."

Göğsümü tokatladı ama şimdi sırtıyordu. "Ve şimdiye kadar yaptığım en iyi seks."

Bana tatlı bir gülümsemeyle baktı. "...gerçekten mi?"

"Sormak zorunda mıydın? Cidden mi?"

"Bu bir 'evet' değil," dedi, sinirlenmiş gibi yaparak. "Evet - evet - bin kere evet," dedim ve onu öptüm.

O beni öptü, sonra başını göğsüme koydu.

Tekrar konuşmadan önce birkaç saniye daha sessiz kaldı.

"...gerçekten onunla evlenecek misin?" diye sordu sessizce.

Sesindeki acıyı duymak kalbimin onun için acımasına neden oldu.

İkimiz için de.

"İstemiyorum," dedim.

"Ama yapacaksın," diye fısıldadı bana bakmadan.

"Dario öyle yapmamı emretti." Bunu yaptığım için kendimden nefret ediyordum ama Niccolo'nun tüm nedenleri sıralamaya başladım. "Biz

Amcamla savaşmak için müttefiklere ihtiyaım var. Massimo ve Lars ölmüş olabilir... bekle, bir şey duydun mu?"

Başını iki yana salladı. "Hayır."

Nefes verdim. "O zaman hâlâ umut var." Uzun bir duraklama oldu.

Ve sonra fısıldadı, "Onunla evlenmeni istemiyorum."

"Eğer bundan kurtulmamın bir yolu olsaydı, bebeğim, kurtulurdum."

Hiçbir şey söylemedi.

Parmaklarımı çenesinin altına koydum ve onu bana bakmaya zorladım. "Fazla zamanımız kalmadı bebeğim ve bu zamanı mutlu olarak geçirmemizi istiyorum... birbirimizle."

Bana birkaç saniye boş boş baktı.

Sonra hüzünle gülümsedi, ne eğildi ve beni öptü.

Caterina

■ yapmadı söyle Valentino o Ben olsam
kulak misafiri Alessandra'nın Don Rosolini ile
konuşması...

Val'in benimle evlenmek istemediğini söylemesi
hakkında.

Bunu söylediğini bilmek beni ne kadar incitse
de... Ve bunu kabul etmeyeceğini...

Yine de sessiz kaldım.

Muhtemelen o anı mahvetmek istemediğim için.

Babam bana hep "Dalga geçme." diye öğüt verirdi.

Ailemle dalga geçtiğimde, onları kaybetmişim.

Valentino'yu kaybetmeye dayanamazdım.

Ben de bir şey demedim.

Ayrıca, Alessandra onu tekrar görebilmem için çok çaba
sarf etmişti. Bunu mahvetmek istemedim.

Ve Val beni gördüğüne çok sevindi. Onu hiç bu kadar
mutlu görmemiştim!

Görücü usulü evlilik hakkında konuşmaya başlayana
kadar ben de mutluydum.

Sadece bu da değil, sonunda onu kollarıma almıştım.

Neden hiçbir zaman birlikte olma şansım olmayacakken,
duygularım hakkında konuşarak zamanımı boşa harcayayım
ki?

Yine mi?

Artı.

Ve bundan gurur duymuyorum.

Ama Val benim için bir
uyuşturucu gibiydi. Ve ben
bağımlıydım.

Onun siki beni başka hiç kimseyle yaşamadığım zevk
seviyelerine çıkarabilirdi.

Onunla birlikte olana kadar mümkün olduğunu bile
düşünmediğim yerler.

Ve öpücükleri sarhoş olmaktan daha iyiydi. Bu
yüzden diğer her şeyi aklımdan çıkardım...

Karanlığa gömdüm.

Kendime, eğer bu onunla son seks yapışımsa, bunu
değiştiremeyeceğim bir şey için harcamak istemediğimi
hatırlattım.

Ben de onu öptüm.

Ve o beni öptü... Ve tekrar
seviştik.

Ama bu sefer, itiraf etmesem de sanırım kendimden bir
parça .

Valentino

W Yine seks yaptık - ve bu inanılmaz olsa da, Cat'te bir şeylerin ters gittiğini söyleyebilirdim.

Sanki tamamen içinde değilmiş gibi.

Yani, normalde yaptığı gibi geldi -

Ve her zaman yaptığı gibi adımı haykırdı.

Ama içindeki bir şey daha üzgün görünüyordu. Tam olarak orada değildi. Yine de bir şey söylemedim.

Birlikte kısıtlı bir zamanımız vardı, neden mahvedelim?

Görücü usulü evlilikten bahsederken ucuz atlatmıştım. Bir yanım tekrar seks yapmak istemeyeceğini düşünüyordu.

Ama yaptık -

Ve harikaydı.

Ancak, sakladığı bir şeyler olduğu hissinden kurtulamıyordum.

W İşini yeni bitirmiş, ter içinde ve bitkin bir halde yatarken birden telefonu çaldı.

"Oh Lanet olsun, Bu onu!" Kedi haykırdı olarak Telefona cevap vermek için ayağa fırladı.

İçimden inledim.

Oyun zamanı

bitmişti.

Gerçek dünyaya dönelim.

"Alo? Um... hayır, henüz değil... tamam..." Cat telefonu bana uzatırken özür dileyerek bana baktı. "Seninle konuşmak istediğini söyledi."

Ondan aldım. "Öyle mi?"

"Sana iki saat içinde gitmeye hazır olmanı söylemiştim," dedi Paolo, yarı sinirli yarı kızgın bir sesle.

Çenemi sıktım.

Zaten Don Vicari ve Rocco bana dans etmemi söylüyordu, küçük maymun -

Lanet olası bir şoförün beni azarlamasına da ihtiyacım yoktu.

Özellikle de patronuna çoktan ihanet etmiş biri.

"Duşa gireceğim ve beş dakika içinde hazır olacağım," dedim soğuk bir şekilde.

"Pekâlâ, edin."

"Şunu on yap," diye hırladım.

"Bak dostum, eğer Don şüphelenirse, ikimizin de siki doğrama tahtasında demektir."

Artık bana patron demediğini fark ettim. Şimdi

"Bak, adamım." diyordu.

"Evet, evet," diye . "Sadece lobide bekle."

"Ben dışarıda arabada olacağım," dedi.

Emirlerime uymayı reddetmesi beni daha da sinirlendirdi.

"Peki ya Caterina?"

"Bu gece otelde kalabilir."

"Onu tekrar görecek miyim?"

Bunun son kez olmasından dolayı gergindim ama bu Paolo'ya karşı bir kızgınlık olarak ortaya çıktı.

"Yarın Rocco ile nerede çalışacağınızı öğrendiğimde ona söylerim. Seninle orada buluşabilir."

tatlı bir rahatlama doldu.

Ama şimdi başka bir sorun vardı.

"Rocco'dan nasıl uzaklaşacağım?" diye sordum.

"Bu senin suçun, dostum. Ona sadece hangi şehirde olacağını söyleyebilirim."

Ses tonundan hoşlanmadım - Bu senin sorunun, benim değil - ama bir çözüm bulmaya çalışırken bunu bir kenara bıraktım.

"Beş dakika içinde dışarıda görüşürüz," diye emretti

Paolo. "Evet, tabii," dedim umursamazca, sonra

telefonu kapattım. "Neler oluyor?" Cat inledi.

Ayağa kalktım. "İyi haber şu ki seni tekrar görebileceğim."

Yüzündeki ifade saf bir sevinçti. Kollarıma atıldı ve bana sıkıca sarıldı.

"Kötü haber şu ki, her gün birlikte çalıştığım o pislikten nasıl kurtulacağımı bulmam gerekiyor."

Cat kaşlarını çatı. "Ne pisliği?"

"Don Vicari'nin oğlu, Rocco. Onu takip edip saçma sapan işler yapmak zorundayım." Bir an düşündüm, sonra "Alessandra sana hiç para verdi mi?" diye sordum.

"Ah, evet," dedi Cat çantasına koşarken mutlulukla. "Don Rosolini ve Niccolo da öyle."

"...Ne?!"

Son kısmı doğru duymuş olamam.

"Ayrılmadan önce beni durdurdular. Niccolo çantamı aradı ve Alessandra'nın bana verdiği parayı buldu. Onlara başka bir yerde yeniden başlayabilmem için olduğunu söylemiş. Don Rosolini bana çok daha fazlasını vermekle kalmadı, Niccolo'ya cüzdanında ne varsa bana vermesini emretti."

"NE?!" Bağırdım, sonra da kahkahayı bastım. "Niccolo, Dario emrettiği için mi sana para vermek zorunda kaldı?!"

"Evet," dedi Cat gülümseyerek.

"Eminim bu onun sıkıştır," diye kıkırdadım.

Dario'nun Nic'e hükmetmesi ve ona emirler yağdırması fikrine bayıldım.

Güzel.

Siktir et

onu.

Cat çantasının içindekileri yatağın üzerine boşaltırken, "Hepsi birlikte bana çok şey verdi," dedi.

Tek seferde gördüğü paradan daha fazla olduğu için etkilendiğini düşündüm ama pek de büyük umutlarım yoktu.

Ta ki çarşafın üzerine dökülen devasa para tomarlarını görene kadar.

anasını!

Lastik bantlı banknot rulolarını aldım ve onlara baktım.

Biri 20'li ve 50'li yaşlardaydı - muhtemelen 10.000 avro -

Diğeri de 100 avroluk banknotlardı. Muhtemelen 20 bin.

Ayrıca bir sürü de kayıp para vardı. Belki birkaç bin dolar daha.

Toplamda yaklaşık 35,000 avro.

Daaaaaaamn!

Yani, bir çanta dolusu para görmüştüm - tek bir işlemde milyonlar -

Ama Cat'in 35 kilo olmasını beklemiyordum.

"10,000 alabilir miyim?" diye sordum. "Sonra geri öderim."

"Parayı onun için , değil mi?" diye sordu acı acı.

"Hayır," dedim sinirli bir sesle, "seni görebilmek için kardeşine beni yalnız bırakması için rüşvet vereceğim."

"...oh," diye mırıldandı Cat ve hemen ardından utanmış göründü. "Özür dilerim. Ben sadece... onun seninle birlikte olmasını kıskanıyorum ve ben bunu yapamıyorum."

Kalbim hemen yumuşadı ve onu kollarıma aldım. "Onun için endişelenmene gerek yok, bebeğim. O senin eline su dökemez."

"Evet ama... onunla evleniyorsun," dedi Caterina. Ağlamanın eşiğindeymiş gibi görünüyordu.

"Ama benim istediğim sensin," diye fısıldadım. "İsteyebileceğim tek kişi."

Onu uzun, yavaş ve tatlı bir şekilde öptüm. Sertleşmeye başlamıştım.

Sonra Cat sikimi karnında hissetti, inledi ve elini üzerine koydu.

Artık sertleşmeye başlamıyordum; . Tam onu tekrar yatağa atmak üzereydim ki telefonu çaldı.

Cat numaraya baktı ve endişeyle, "Bu o - Paolo," dedi.

"Orospu çocuğu," diye hırladım telefonu kapıp açarken.

"Ne?"

"Beş dakika oldu," diye sızlandı.

"20 dakika sonra görüşürüz," diye hırladım ve telefonu kapattım.

Cat şok içinde bana baktı. "Gitmen gerektiğini sanıyordum!"

"Henüz değil, bilmiyorum," dedim onu yatağa iterken.

Kıkırdadı ve inledi - Bacaklarını bana açtı -

Ve elini kullanarak sikimi içine doğru yönlendirdi.

A Cat'e birkaç orgazm yaşattıktan sonra içine boşaldım. Sonra onu banyoya çektim ve birlikte duş aldık - hızlı, ama kokuyu almaya yetecek kadar benden seks.

Çabucak giyindim. On bin doları cebime koyup onu öptüğümde hâlâ çıplaktı ve bir havluya sarınmıştı.

"Yarın görüşürüz," dedim sırtarak.

Havlusunu çıkarırken kıkırdadı -

Onu bir, iki, üç kez öperken kıcını tuttum.

-

Ve sonra koşmadan önce ona son bir öpücük verdim. koridordan merdivenlere doğru.

Bana el salladığını görmek için arkama baktım, çıplak vücudu yarı kapalı kapının ardına gizlenmişti - ama gülümseyen yüzünü görebiliyordum.

Sırttım ve merdiven boşluğunda gözden kaybolmadan önce ona bir öpücük kondurdum.

Otelden çıktığımda Paolo'nun arabası kaldırımın kenarında duruyordu.

Normalde yaptığım gibi ön yolcu koltuğu yerine arkaya bindim.

Dikiz aynasından bana baktığında
Buharlı.

"Sana yarım saat önce burada olmanı söylemiştim," diye .

"Lanet olası bir konuşma yapmamız gerekiyor,"
dedim soğuk bir şekilde. "Evet, çok haklısın,
konuşmalıyız."

"Bu da demek oluyor ki ben konuşacağım, sen de kapatıp
dinleyeceksin."

Gözlerindeki kızgınlığı ve nefreti gördüm ama aynı
zamanda korkuyu da gördüm. Üstündeki adamlardan emir
almaya alışkındı ve çok çabuk hizaya geldi.

"Beni Caterina'ya bağladığın için minnettarım," dedim.
"Takdir ediyorum, gerçekten. İnanılmaz bir risk alıyorsun."

"Aynen öyle," diye mırıldandı.

"Ama bunu kalbinin iyiliği için yapmadığına eminim."

Hiçbir şey söylemedi.

"Sanırım sana ödeme yapan baldızımdı." Yine cevap
vermeyince, "Paranın nereden geldiğini söyleyeceğin kısma
geldik" diye çıkıştım.

"...Cenova'da bir banka," diye
homurdandı. Yani... Alessandra'nın
büyükannesi.

"Ne kadar?"

"Yeterli değil," diye tersledi.

"Ne kadar çok?"

"...elli bin dolar," diye mırıldandı.

Hayatını riske atmak için fazla para değil diye
düşündüm. Ama bunu ona söylemedim.

"Tamam, iyi bir miktar para kazanıyorsun," dedim. "Ama
bunu yapmayı seçmiş olman bana emir verebileceğin
anlamına gelmiyor. Ben senin dostun değilim. Sana hesap
vermeyeceğimden emin olabilirsin. Gelecekte, benden bir şey
yapmamı istiyorsan, bana sor. Kibarca. Bana ne yapacağımı
söyleme. Anladın mı?"

"Eğer Don Vicari öğrenirse -"

"Sen söylemezsen nasıl öğrenecek?"

"Eğer geç kalırsak - "

"30 dakika geç kalsak bile umurunda olmaz." "Bunu bilemezsin."

"Üst düzey adamlar hakkında hiçbir şey bilmiyorsun. O para girdisini çıktısını, kimi öldüreceğini düşünüyor - benim yarım saat geç kalmam umurunda bile değil."

Umarım bu konuda haklıyım.

Ama şüphe duyduğumu kabul edip Paolo'nun paranoyasına alet olmamın imkânı yoktu.

"İyi," diye homurdandı Paolo, "ama - "

"Aması yokBurada patron sen değilsin. Patron benim. Caterina'yı görmeme yardım etmek için para alıyorsun ve bunu takdir ediyorum ama kimin kimin için çalıştığını unutma."

"Ben senin için çalışmıyorum," diye karşılık verdi Paolo. "Don için çalışıyorum."

Ve sen de ona ihanet ettin, düşündüm ama söylemedim.

Bunun yerine hırladım, "Ve birkaç hafta içinde Don'un kızıyla evleniyorum, bu yüzden iyi tarafımda kalmak muhtemelen akıllıca bir oyun olur, sence de öyle değil mi?"

Paolo dikiz aynasından bana ters ters baktı ama bu sefer sessiz kaldı.

"Hadi eve gidelim," dedim, sonra alaycı bir şekilde ekledim, "Böylece otuz beş dakika geç kalmayız."

Paolo arabayı vitese taktı ve yola çıktık.

Don Vicari'ye dönene kadar bana tek kelime etmedi.

Bununla yaşayabilirim.

Bu bana Cat hakkında hayal kurmak için daha fazla zaman verdi... Onu bugün becermek...

Ve yarın ona yapacağım her şeyi.

T Şapka gecesi, yemek odasının dışında Isabella ile tekrar konuştum.

"Günün iyi geçti mi?" diye sordu.

"Harika bir gündü."

Gerçi bunun Rocco ya da Don Vicari'yle bir ilgisi olmadığı kesindi.

Isabella bana hüzünlü bir gülümseme verdi.

"Seni kıskanıyorum." "Neden? Kötü bir gün mü geçirdin?"

"Hayır... Bol bol kitap okudum, ki bu güzeldi. Ve Ludavica ile bahçede yürüyüş yaptım."

Yüksek sesle söylemesem de bu bana oldukça sıkıcı bir gün gibi geldi.

Ve Isabella'nın standartlarına göre, muhtemelen gayet iyiydi. "Peki sorun nedir?"

"Şey... sadece ben sürekli burada kalmak zorundayım. Sen ise Sicilya'nın her yerine gidebiliyorsun."

"Evet, ama Rocco'yla çalışıyorum," dedim, ama bu sadece yarı yarıya doğruydü. Bugün onunla pek fazla çalışmadım.

"Ama hala sadece duyduğum yerleri ziyaret ediyorsunuz... ve ben tüm hayatım boyunca burada yaşadım."

Kendimi biraz suçlu hissettim.

Benim hayatım ne kadar kısıtlı olsa da, onunkinden çok daha özgürdü.

Ve...

Eğer dürüst olacaksam.

İki haftadan kısa bir süre içinde onunla evleneceğim için kendimi suçlu hissediyordum.

Ve o buradayken, bir hapishanede kapana kısılmışken... Ben özgürdüm, dışarıda Cat ile seks yapıyordum.

Isabella ile evlenmek istemiyordum... Ama onun için kesinlikle üzülüyordum.

Fırsatım olduğunda, görmeyi çok istediği dış dünyayı deneyimlemesini sağlayacağıma dair kendime söz verdim.

Akşam yemeği olaysız geçti.

Don Vicari'nin tüm bu süre boyunca bana söylediği tek şey, "Rocco'dan çok şey öğreniyor musun?" oldu.

"Evet," dedim. "Evet, kesinlikle."

Çoğunlukla ne kadar aptal bir hıyar olduğunu. Ama bu kısmı kendime sakladım.

Bütün akşam Cat'i düşündüm.

Uykuya daldığımda aklımdaki son şey oydu - ve uyandığımda düşündüğüm ilk şey.

Sabah odunuyla birlikte, ekleyebilirim.

Yine de bu konuda bir şey yapmadım.

Tüm enerjimi ona saklamayı planlıyordum.

Cat'in bana verdiği on bin doları alıp cebime koydum ve kahvaltıya indim.

Ben bitirene kadar Paolo gelmedi. Geldiğinde de sinirli görünüyordu.

Çok kötü.

"Bugün nereye gidiyoruz?" diye sordum.

"Ragusa'ya," dedi huysuzca.

"Ne kadar uzakta?" "İki buçuk saat." Bildiğim iyi oldu.

Arabaya bindiğimizde arka koltuğa geçtim ve Paolo'nun telefonunu istedim.

"Neden?" diye sordu öfkeyle.

"Çünkü Cat'e nereye gittiğimizi söylemem gerekiyor."
Telefonunu bana verirken suratı asıktı... ama yine de verdi.

Aradığımda Cat uykulu bir şekilde cevap verdi - çünkü saat hâlâ sabahın altısıydı.

Sesi de endişeli geliyordu - muhtemelen arayanın Paolo olduğunu düşündüğü için.

"...Merhaba?"

"Hey, bebeğim."

"Hey!" dedi parlak bir sesle, artık tamamen uyanıktı.

"Beni arayarak ne yapıyorsun?"

"Güzel sesini duymak istedim."

"Awww..."

Telefonda neredeyse kızardığını duyabiliyordum.

"Ve sana bugün benimle nerede buluşacağını söylemek istedim. Ragusa'ya gidiyoruz."

"Ragusa?"

"Evet. İki buçuk saat daha orada olamayacağım ve Rocco'yla da ilgilenmem gerekiyor. Erken . Ama gitsem de gitmesem de bize gerçekten güzel bir otel odası ayarla.

Harika bir oda. Sonra detayları Paolo'ya mesaj at, o da seninle nerede buluşacağımı söylesin." "Tamam!" Birkaç saniye duraksadıktan sonra, "Google Maps'e göre Ragusa, Paolo'dan sadece bir saat uzaklıkta.

Ben."

"Güzel - yapabiliyorsan uyumaya devam et. Biraz dinlen, çünkü daha sonra sana iyi bir egzersiz yaptıracağım."

Kıkırdadı.

Paolo dikiz aynasından gözlerini devirdi, bu da beni kızdırdı.

"Tamam bebeğim, gitmeliyim. Paolo beni dinliyor ve daha sonra sana yapacağım şeyleri duymasını istemiyorum."

Yine kıkırdadı. "Pekala... Yakında görüşürüz."

"Yakında görüşürüz."

Telefonu kapattım ve Paolo'ya geri verdim.

Yolun geri kalanında ikimiz de birbirimize tek kelime etmedik.

Kabul etmeliyim ki, Ragusa oldukça muhteşemdi.

Yaklaşık bir mil boyunca uzanan 200 fit yüksekliğindeki bir köprüden geçtik. Başka bir kasaba daha vardı. aşağıdaki vadide.

Ragusa, dik bir yamaçtan yükselen, ortaçağdan kalma duvarlarla çevrili bir kale idi. Şehrin alt kısmı daha yeniydi (yani son 300 yılda inşa edilmişti); biz tepedeki daha eski kısma gidiyorduk.

Yol boyunca, SUV'umuz yan yana iki arabanın ancak sığabileceği arnavut kaldırım sokaklardan geçmek zorunda kaldı.

Binaların hepsi 800 yıl önce inşa edilmiş gibi görünüyordu ve farklı seviyeleri birbirine bağlayan dik basamaklarla tepeye doğru kademeli olarak ilerliyorlardı.

Paolo cipi kaldırıma çekerek park etti. Diğer tüm arabalar da aynısını yaptı.

"Buradan sonra yürümek zorundayız," diye açıkladı.

Devasa bir meydana ulaşana kadar birkaç ara sokakta dolaştık - gerçi burası daha çok büyük bir kiliseye doğru 600 metre eğimli düzensiz bir dikdörtgen gibiydi.

"O da ne?" diye sordum.

"Duomo di San Giorgio Ragusa."

Çok büyüktü - en az üç katlı, sarı taştan dış cephesinin her yerinde süslü sütunlar ve kemerler vardı. Tepenin zirvesinde, kasabanın en yüksek noktalarından birinde yer aldığı için kilise diğer her şeyin üzerinde yükseliyordu.

Yine de dinin böylesine ezici bir sembolünün varlığı Rocco'yu rahatsız etmedi. Çocuklarıyla birlikte bir kafenin önünde oturmuş, yüksek sesle konuşup daha da yüksek sesle gülerек pislik gibi davranıyorlardı.

Paolo'ya "Bekle," dedim. "Ben ne olacağını öğrenene kadar geride dur."

Paolo bir şey söylemedi ama ben Rocco'ya doğru yürürken yaklaşık üç metre ötede bekledi.

Rocco, "Bakın, bu Bay Sikik Film Yıldızı," diye alay etti.

"Seninle bir saniye özel olarak konuşabilir miyim?" Ben sordum. "Bana ne söylemek istiyorsan, herkesin önünde söyleyebilirsin.

benim Çocuklar. Tabii ki sen utanç
verici sen üzerinde regl döneminiz."

Bütün çocuklar kahkahalarla uludu.

Rocco'ya soğuk soğuk baktım. "Dediğim gibi - özel olarak." "Ve dedim ki, bunu benim önümde söyleyebilirsin -"

"Babanla ilgili."

Rocco'nun yüzünde korku parladı.

Ama ayağa kalktı ve homurdandı: "Peki neden öyle demedin? Kaleyi koruyun çocuklar."

Onu, arkadaşlarının bizi duyamayacağı kadar uzaktaki bir ara sokağa götürdüm. Birkaç turist dükkândan dükkâna yanımızdan geçip gitti ama sabahın erken saatleri olduğu için etrafta çok fazla insan yoktu.

"Babam ne dedi?" Rocco kısık bir sesle sordu. "Hiçbir şey. Sadece seni adamlarından uzaklaştırmak istedim."

Şimdi öfke Rocco'nun yüz ifadesini çarpıtıyordu. Bu sefer kaybolmadı.

"Ne oluyor ?! Sen neden - "

"Beni burada istemiyorsun," diye araya girdim. "Ve ben burada olmak istemiyorum. Ne dersin, bir anlaşmaya varalım mı?"

düzenleme?"

Gözlerini kısmıştı. "Sen neden bahsediyorsun be?"

"Etrafta dolaşıp uyuşturucu satıcılarının bacaklarını kırmak ya da esnafı taciz etmek istemiyorum. Eğer baban sorarsa, neden ben buradaymışım gibi davranmıyorsun..."

Bir tomar 10,000 Euro çıkardım.

"...ve zahmetiniz için size küçük bir şey vereceğim."

Rocco ağgözlülükle paraya baktı ve kelimenin tam anlamıyla dudaklarını yaladı.

Bu bana bilmem gereken her şeyi anlattı.

Her gün topladığı onca para? Çoğunu kendine saklamıyordu. Aslan payı babasına gidiyor, geri kalanının bir kısmı da adamlarına ödeme yapmaya gidiyordu. Yüzde 10'unu temizleyebildiyse muhtemelen şanslıydı.

Ne yazık ki Don Vicari'den bahsettiğimde yüzü buz kesti.

"Babama yalan söylememi mi istiyorsun?"

"Küçük beyaz bir yalan. Beni başınızdan atacağınızdan bahsetmiyorum bile."

"Birkaç bin dolar için babama yalan söyleyeceğimi mi sanıyorsun?"

"On büyük."

Rocco bilinçsizce tekrar dudaklarını yaladı.

Bir mafya babası ve Don'un oğlu olabilirdi ama muhtemelen oldukça sıkı bir bütçesi vardı.

Hangi kötü alışkanlığı olursa olsun - fahişeler, alkol, kokain, kim bilir - on bin dolar ona iyi vakit geçirtebilirdi.

Ama sonunda babasının korkusu galip geldi.

"Siktir git," diye alay etti. "Seni işten çıkarmam için bana rüşvet vermeye çalıştığını babama söyleyeceğim."

Niccolo'dan hâlâ nefret ediyordum ama yıllar içinde bana çok değerli bir şey daha öğretmişti:

İlk teklifiniz geri çevrilirse, diğer kişinin gerçekten ne istediğini öğrenin. Çünkü her zaman bir şey vardır.

"Parayı istemiyorsan, o zaman ne istiyorsun?"

Rocco fiyatını söylemekten korkuyormuş gibi bir an durakladı.

Ve sonra yüzünde çirkin bir sırıtma belirdi.

"Oğullarımın önünde seni yumruklamak istiyorum."

Ah.

İşte bu .

İlk gün ona karşı durarak onu küçük düşürmüştüm.

Yüzünü kaybetmesine neden olmuşum.

Arkadaşları muhtemelen ona aynı bakmıyordu.

Artık onun en iyi köpek olmadığını biliyorlardı - yeni adam onunla dalga geçebilir ve bundan kurtulabilirdi.

Ve eğer yapabilseydim, şey.

Belki onlar da geri adım atmaya

başlamışlardır. Muhtemelen küçük şeylerdi.

Rocco onlara emir verdiğinde biraz daha yavaş hareket etmek gibi.

Belki nefeslerinin altında mırıldanıyorlardır.

Eğer buna bir son vermezse, yakında her türlü saygısızlık yüzüne vurulacaktı...

En azından birini ibretlik hale getirene kadar.

Ama Rocco bana kimseyi örnek göstermeyen bir adam gibi geldi.

Zayıf ve güçsüz olmadıkları sürece.

Yani her şeyi başlatan adamı yumruklayabilseydi... Bu onun tüm sorunlarını çözerdi, değil mi?

Normalde ona "Git kendini becer." derdim.

Hiçbir şekilde düşmezdim.

Bir ezik tarafından aşağılanmaya asla izin vermem.

...ama.

Eğer bu Cat'le birlikte olabilmek anlamına geliyorsa.

Eğer bu onun tekrar boşalmasını duyabilmek anlamına geliyorsa...

Sonra boğazımda yükselen acı safra tadını yutardım.

"Karnıma yumruk atabilirsin," dedim. "Bir kere. Dizlerimin üzerine çökerim, sen de bana bir şeyler bağırırsın ve derdini anlatmış olursun."

"Hayır. Ben istiyorum -"

"Karnıma bir yumruk atıp yola çıkmamı söyle, yoksa bütün günü seninle ve çocuklarla geçiririm." Başparmağımı yumuşak bir frrrrrrip sesiyle banknotların kenarında gezdirdim. "Ve param bitene kadar istediğim herkesin borcunu öderim."

Rocco bana önce şaşkınlıkla, sonra da nefretle baktı.

Ona iki seçenek sunduğumu biliyordu:

Benim oyna.

Yoksa arkadaşlarının önünde seni daha da kötü beceririm.

"...tamam," diye kabul etti sonunda. " bir tane."

"Ve bana kaybolmamı söyle."

"Tamam."

"Ve sakın şirinlik yapıp bana tekrar vurmaya kalkma, çünkü tekrar ayağa kalkarım," diye uyardım, "ve seni yere sererim."

"Tamam, ," dedi öfkeyle. "Güzel."

Ben 10,000 Euro'yu cebe indirmeye başladım -

"Ne yapıyorsun?" diye bağırdı. "Parayı ben de istiyorum!"

Ona ters ters baktım. Zorluyordu.

Ama para benim için hiçbir şeydi.

Kedi her şeydi.

Ve eğer anlaşmaya yardımcı olduysa.

"Anlaşmanın sana düşen kısmını yerine getirsen iyi edersin, yoksa Tanrı şahidim olsun, parayı zorla geri alırım," diye tısladım parayı uzatırken.

"Tamam, tamam," dedi parayı cebine sokarken mutlu bir şekilde. Sonra tereddütlü görünerek orada durdu. "Um... nasıl...?"

"Bu siktiğimin takımını yönetemezsin!" Öfkeyle, arkadaşlarının duyabileceği kadar yüksek sesle söyledim. "BOK'u yönetemezsin!"

Bana far ışığına tutulmuş bir geyik gibi baktı.

"Vur bana," diye fısıldadım sıkılmış dişlerimin arasından. Sonunda kolunu geri çekti ve karnıma bir yumruk indirdi. İki şey var.

Bir: Yumruğunu gün gibi açık bir şekilde telgrafladı.

Lars'ın bana göğüs göğüse dövüş hakkında öğrettiklerini kullanarak onu kolayca atlatabilir ve o daha ne olduğunu anlamadan çenesini kırabilirdim.

Ama orada öylece durdum ve yapmasına izin verdim.

İki: Yumruğu çok . Zar zor incindi bile. Satmak için deli gibi rol yapmam gerekti -

Ama Cat'le fazladan zaman geçirmek söz konusuydu, ben de yapmam gerekeni yaptım.

Yüksek sesle homurdandım, iki büklüm oldum ve tek dizimin üzerine çöktüm.

"Evet - evet, alacağın bu!" Rocco dünyanın en kötü aktörü gibi bana bağırdı. Sonra biraz ısındı ve gerçek duygularının ortaya çıkmasına izin verdi. "Seni eşek sudan gelinceye kadar dövmememin tek nedeni lanet olası kız kardeşimle evleniyor olman, seni lanet olası amcık - o yüzden defol git buradan ve bir daha yüzünü görmeyeyim!"

Sonra döndü ve kafeye doğru yürüdü.

Küçük performansımız, bana her ne kadar sahte görünse de, görünüşe göre Neandertalleri ikna etti.

Hepsi yerlerinden kalktı ve telaş içinde beni izlediler, görünüşe göre atlayıp tüm turistlerin önünde beni ezip ezmeyeceklerini merak ediyorlardı.

"Hey patron," diye seslendi içlerinden biri Rocco'ya, "benden - "

"Hayır - siktir et o pisliği," diye hırladı Rocco, adamlarının yanından hışımla geçip sokağa doğru ilerlerken. "Bırakın onu da işimize bakalım!"

Her bir adam hemen Rocco'nun arkasına düştü, ona olan saygıları tamamen tazelendi.

Kendisi için kesinlikle iyi bir anlaşma yapmıştı.

Ama günün geri kalanında ve her gün Cat'i tamamen kendime alacağıma göre -

Feda etmem gereken tek şey birazcık gururumdu - daha iyi bir anlaşma yaptığımı düşündüm.

Ayağa kalktım ve orada sırtarak duran Paolo'ya doğru yürüdüm.

Belli ki olduğunu anlamıştı.

Paolo bir hain olabilir ama aptal değildi. Bunu ona verirdim.

"Şey," dedi. "Bu ilginçti."

"Evet," diye mırıldandım, bizden yüz metre ötedeki ilk dükkânlarında kaybolan Rocco ve serserilerini izliyordum.

"Cat'ten haber aldın mı?"

Paolo, "Aslına bakarsanız, öyle yaptım," dedi. "Ve sanırım onun ayarladığı yeri beğeneceksin."

Paolo bizi Ragusa'nın dibinde, şehrin surlarının dışında bir yol boyunca götürdü.

Yolun bir tarafında kayalık uçurumlar ve çalılıklar vardı; diğer tarafta ise çalılıklarla dolu bir vadiye doğru 50 metrelik bir düşüş vardı.

Tam Cat'in ne tür bir otel rezervasyonu yaptırdığını soracakken Paolo yavaşladı ve yolun kenarına park etti.

Sokağın diğer tarafında, taş basamaklar sarkan ağaçlara doğru uzanıyordu. Ağaçların üzerinde, Ragusa'yı çevreleyen duvara doğru 50 metre kadar yükselen dik bir kayalık vardı.

"Otel nerede?" Ben sordum.

Paolo, "Burası otelin tamamı değil, sadece bir odası," diye açıkladıktan sonra kayalıkları işaret etti. "Ana otel yukarıda."

"Ne?!"

"Sadece şu basamakları çık patron." Böylece Hey, patrona geri döndük.

Paolo saatini kontrol etti. "Bu arada, altı saat içinde buraya dönmenizi rica ediyorum."

Belki de dersini almıştır.

"Elimden geleni yapacağım," dedim ve bunda ciddiydim.

Cipten indim, iki tarafa da baktım, caddeyi koşarak geçip merdivenlerin dibine geldim ve tırmanmaya başladım.

Basamaklar dikti ve ileri geri zikzaklar çiziyordu.

Birkaç dönemeçten sonra, içinde bir veranda ve masa bulunan imenlik bir alana ulaştım.

Ve buzlu camdan bir kapı, uçurumun hemen kenarına inşa edilmiş alçı bir duvarın içine yerleştirilmiş.

Cat kapıyı açtı, deli gibi sırtıyordu. "!" "Burası da ne böyle?!"

"için görmelisiniz. İçeri gelin!" Kapıyı açık tuttu -

Ve Yüzüklerin Efendisi'nden fırlamış gibi görünen bir yere girdim.

Otel odası, eğimli duvarları ve taba rengi taştan yapılmış alçak tavanı olan bir mağaranın içindeydi. Yerler beyaz mermerdi.

'Mağarada' tonlarca modern dokunuş vardı: zerinde düz ekran TV bulunan uzun bir şifonyer...

Gizli kayalıklara yerleştirilmiş gömme aydınlatma... Mağara duvarına yaslanmış kocaman bir kral yatak...

Ve mağaranın arkasında camla çevrili bir duş. Kadınınız yıkanırken siz yatağınızda uzanarak bir gösteri izleyebilirsiniz.

Odanın sol tarafında, zemine oyulmuş gömme bir banyo vardı. Basamaklar, tıpkı gibi mermerden yapılmış üç ayak derinliğinde bir küvete benzeyen bir yere iniyordu. Kvetin üzerinde metal bir musluk, yan tarafında ise havlularla dolu ahşap bir bank vardı.

"Vay ," diye mırıldandım.

Lüks otel odalarından payıma düşeni almıştım ama temelde hepsi aynıydı. İster Four Seasons, ister Waldorf-Astoria, ister Ritz-Carlton ya da St. Regis olsun, hepsi aynı temanın varyasyonlarıydı: kutu gibi, dikdörtgen odalar.

Bu...

Bu tamamen başka bir şeydi.

Kedi mutlu bir şekilde sırttı. "İyi yaptım mı?" Yüzünü ellerimin arasına aldım.
Onu öpmeden hemen önce "Harikaydın bebeğim," dedim.

Caterina

Şansıma inanamadım: Ragusa'daki en lüks oda boştu. Ve bir gece önce kimse kalmadığı için, biraz daha fazla ödeyerek odayı alabildim

Sabah 10'da.

Şoför beni şehirden otel odasına getirdiğinde endişeliydim. Dışarıdan bakıldığında, daha önce gördüğüm hiçbir otele benzemiyordu, bu kesindi.

Ama içeri girdiğimde bir peri masalı gibiydi. Gördüğümde kelimenin tam anlamıyla nefesim kesildi.

Prensesin kötü adamdan saklandığı ve prensinin onu bulmasını beklediği büyülü bir mağara gibi.

Ve şimdi prensim buradaydı.

Odayı gördüğünde yüzündeki şaşkınlık ve sevinç ifadesi paha biçilemezdi.

"İyi yaptım mı?" Mutlu bir şekilde sordum, yaptığımı biliyordum.

Ellerini yüzümün iki yanına koydu ve "Harikaydın bebeğim" dedi.

Ve sonra öpüştük.

O anda eridim.

Bu odaya girdiğimde her saniyesinden keyif alacağıma karar vermiştim. Burası mutsuz olmak için fazla güzel bir yerdi.

Dışarıdaki dünyayı düşünmek yok.

Ya da Val'in bir hafta önce söylemiş olabileceği şeyler... Ya da daha sonra olabilecek şeyler...

Odada geçirdiğim her saniye neşe, zevk ve eğlence ile ilgili olacaktı.

Kendime bunu yapacağıma yemin ettim -

Ve beni öptüğü anda, onun dışında her şeyi unuttum.

şey...

O ve şarap.

Beni soymaya başladığında geri çekildim. "Bekle - şampanya var!"

Ben kapının yanındaki masaya doğru koşarken döndü ve beni takip etti.

Buz dolu kovadan soğutulmuş bir şişe çıkardım. "Bir bardak ister misin?"

"Kesinlikle. Dur, ben açayım."

Ben iki şampanya fincanı alırken, o folyoyu yırttı ve mantarı patlattı.

İkimiz de kadehlerimizi doldurduktan sonra, o da kadehini kaldırdı. "şimdiye kadar birlikte olduğum en güzel kadınla harika sekse."

Gururum okşandı -

Ama biraz da hayal kırıklığına uğradım.

"Güzel bir pilile ateşli seks "e kadeh kaldırmaktan biraz daha fazlasını istedim.

Yine de, itiraf etmeliyim ki.

Gördüğünüz en ateşli erkek, birlikte olduğu en güzel kadın olduğunuzu söylediğinde...

O kısım gerçekten güzeldi.

Ama daha fazlasını istedim.

Ben de kendim yaptım.

"Bize," dedim basitçe.

"Bizim için," diye kabul etti Valentino.

Hayal görüyor olabilirim... Ama
sesi neredeyse hüzünlü geliyordu.

Burada sadece neşe, zevk ve eğlence vaat etmiştin!
Kendime hatırlattım.

Bardakları tokuşturduk, sonra birbirimizin gözlerinin içine
bakarken biraz yudumladık.

Şampanya mükemmel olsa da, benim istediğim bu değildi.
gerçekten istedim.

"Pekâlâ, bu kadar yeter," dedim kadehimi bırakırken.
"Şimdi iyi şeylere geçelim."

V Al beni öpmek için eğildi -
Ama ben şakacı bir şekilde ondan kaçtım ve küvete gittim.
Kafası karışmış bir şekilde beni izledi.
Ta ki ben küvetin yanında duran birkaç havluyu önündeki mermer zemine bırakana kadar.
Sonra gülümsedi.
Diz çöktüm ve kemerini çözüp pantolonunu indirirken ona sııttım.
Daha yeni başlamıştı ama her kalp atışında daha da sertleşiyordu.
Madonn, onun sikini yumuşakken görmeye bayılıyordum.
Çünkü hâlâ çok büyüktü. Önceki erkek arkadaşlarımın en zor zamanlarından çok daha büyüktü.
Bu kadar kalın olmasına bayıldım...
İleri geri sallanırken ne kadar ağır görünüyordu... Ve elimde ne kadar yumuşak ve sıcak hissettiriyordu.
Ayrıca onu ağzıma tamamen sokmanın kolay olduğu birkaç zamandan biriydi.
Hemen hepsini aldım, dudaklarımı açtım ve kafası boğazımın arkasına çarpana kadar dilimin üzerinde kaydurdım.

Facebook'ta gördüğüm 100 yıllık bir çizimde boğulmakta olan bir kadın resmi vardı. Kadının ağzında birinin eli vardı ve ilk iki parmağı boğumlarına kadar sokulmuştu.

Sanırım parmaklar bir şeyi yerinden çıkarmaya çalışıyordu ama gözleri sanki bundan zevk alıyormuş gibi kafasının içinde geriye doğru kaymıştı.

Çizimin üzerindeki yazı şöyleydi: "Boğulmaktan kurtuldum.

Kızın biri altına yorum yazmış, Beni biraz daha kurtar! Bana biraz daha ayır!

Ağzındaki parmaklardan bahsetmediğine eminim.

Ve şu anda, Valentino'nun siki genişleyip ağzımı doldururken, sikinin başının boğazıma hissedebiliyordum...

Ve tek düşünebildiğim, "Beni biraz daha kurtar!" oldu. Biraz daha!

I inledi, benim gözler yuvarlanıyor geri
içinde benim baş. "Mmmmmmmmm..."

Tadına bayıldım - tuzlu ve tatlı.

Onun kokusunu seviyordum - misk gibi ve erkeksi.

Ve onu hissetmeyi sevdim.

Dilime karşı yumuşak, sıcak bir ten.

Ve cüssesi o kadar büyüyordu ki onu zar zor taşıyabiliyordum. Başımı sikinin üzerinde ileri geri hareket ettirmeye başladım.

Bunu yaparken kocaman ve ağır olan taşaklarını sağ elimle kavradım - onlarla oynadım, gıdıkladım.

"Oh, kahretsin..." diye inledi. "Oh, Cat..."

Aleti sertleştikçe açısı değişti ve ağzımda tutmak için (dizlerimin üzerinde olmama rağmen) daha dik durmak zorunda kaldım.

Sonunda, tamamen dikleşti -

O kadar uzundu ki artık yerde diz çökmüşken onu ememiyordum.

Sikinin ağzımdan çıkmasına izin verdim ve taşaklarından başının ucuna kadar yaladım.

Sonra, oral seksimi çok sevdiğini bildiğim için ayağa kalktım ve onu tekrar ağzıma alabilmek için eğildim.

Açıyı sevmedim.

Ama ağzıma koyduğum şeyi sevdim.

Ancak, o noktada o kadar büyüktü ki, onu gırtlığına kadar sokmak zordu.

Bu yüzden başını ve sikinin ilk birkaç santimini emmeye odaklandım.

Sol elimi ıslak şaftını yukarı aşağı hareket ettirmek için, sağ elimi de taşaklarını gıdıklamak için kullandım.

İnledi ve ellerini başımın arkasına koydu.

Beni asla - kısmen zorlamak zorunda kalmadığı için.

Daha fazlasını istediğini biliyordum, bu yüzden ona daha fazlasını verdim: horozunun üzerinde yukarı ve aşağı sallanıyor, onu öğürmeden olabildiğince derine götürüyorum.

Sonra beni şaşırttı.

Beni durdurdu ve ayağa kaldırdı, böylece karşısında dimdik duruyordum.

Sarhoş, hipnotize olmuş ya da kafası iyiymiş gibi görünüyordu. Ayrıca aç görünüyordu.

Hemen bluzumun düğmelerini olabildiğince hızlı açmaya başladı. Aynı anda pantolonunu ve iç çamaşırını da çıkardı.

Ben de hemen gömleğinin düğmelerini açtım. Eteğimi çıkardı

-

Sonra ikimizin de ayakkabıları -

İkimiz de tamamen çıplak olduğumuzda, beni yatağa doğru nazikçe iterken öptü.

Beni yatağa iteceğini sandım -

Ama onun yerine, beni koltuk altlarımdan tuttu ve Beni fırlattı.

Yatağa düştüğümde yarı şaşkınlık, yarı sevinçle çığlık attım.

Onun ne kadar güçlü olduğunu ve beni bu kadar kolay idare edebilmesini seviyordum.

Ona baktım - devasa, öfkeli bir ereksiyona sahip muhteşem bir Yunan tanrısı.

Alt dudağımı baştan çıkarıcı bir şekilde ısırırken, bacaklarımı ona açtım... bana yapmak istediği her şey için.

Amcığıma yutmak istediği bir yiyecekmiş gibi baktı.

Ve sonra... yaptı.

Valentino

, Cat ateşliydi.

Onun yatağa vuruşunu seyretmeye bayılıyordum -
göğüsleri sallanıyor ve sallanıyordu.

Şaşkınlıktan gülmeyi bıraktıktan sonra sikime baktı ve
arzuladığım o bakışa sahip oldu: tam ve mutlak tapınma.

Sonra bana baktı ve dudağını ısırdı, bu beni daha da tahrik
etti...

Ve yavaşça bacaklarını ayırarak beni içeri
davet etti. Tıraşlı amına baktım.

Çok güzeldi - dudakları pembe, yumuşak ve çok ıslaktı -
Tadına bakmam gerektiğini.

Yatağa doğru eğildim, ağzımı amının sadece bir milimetre
üzerinde gezdirdim.

Ve yavaşça, usulca dudaklarımı onunkilere sürttü.

"Ohhhhhh," diye inledi bacakları seğirirken.

Dudaklarım ıslanana kadar ağzımı amına sürtmeye devam
ettim.

Ve sonra onu yalamaya başladım.

başladım, küçük pembe göt deliğine yaklaştım... Dilimin ucu onu gıdıklıyordu...
Sonra dudaklarına kadar yaladım.
Ve dilimi onun içine soktum.
İçine girebildiğim kadar girdim, ulaşabildiğim en sıcak, en ıslak yerlerine dokundum.
"Ohhhhhh..." diye iç geçirdi.
Sonra çıktım, klitorisine doğru yol aldım... Ve yavaşça yalamaya başladım.
Daire içine
için.
için.
"OHHHHH," diye inledi.
Bunu birkaç dakika yaptım, onu yaladım, onunla oynadım.
Sonra yatağın üzerinde yer değiştirdim, böylece onun vücuduna dik olarak uzandım.
İşaret ve orta parmağımı yalayarak tamamen ıslandıklarından emin oldum.
Sonra, ağzımı tekrar klitorisine doğru eğerken, parmaklarımı yavaşça içine kaydırdım.
"OHHHHH," diye inledi yine, ben sürekli klitorisini yalarken.
Tamamen içine girdiğimde, 'gel buraya' hareketini yapmaya başladım - parmaklarımı yukarı kaldırıp sanki birine yaklaşmasını söylüyormuşum gibi hareket ettirdim.
G noktasının hafifçe kalkık yüzeyini hissedebiliyordum. Yavaş ve yumuşak bir şekilde ovmaya başladım.
Sonra daha hızlı ve daha sert.
Ben onun klitorisini emip yalarken.
Ailemin malikanesindeyken Cat'e birkaç kez fişkırttırmıştım ve çok hoşuna gitmişti.
Ama tabii ki bir karmaşa yaratıyordu. Çarşafların ıslanmasından nefret ederdi çünkü daha sonra onları değiştirmek zorunda kalan bizdik.
Bunu yapmazsak, diğer hizmetkârlar onları bulacaktı ki bunun olmasını kesinlikle istemiyordu.

Tabii ki bugün bir otel odasındaaydık.
Çarşafı değiştirmek de başkasının işi olacaktı.
"OH, VAL - OH FUCK, OH VAL - AMAN TANRIM!"

Başını ileri geri sallayarak haykırdı. Bunu iyi
bir işaret olarak aldım ve devam ettim -
Yalama -
Emme -
Sürtünme
-

"Geleceğim, geleceğim!" diye çığlık attı.
Bu da bana yüzümü yoldan çekecek kadar zaman
kazandırdı.

Ama g noktasını ovmaya devam ettim.
"OHHHHHHH!" diye bağırdı.
Tüm vücudu kavislendi, ayakları şiltenin üzerine dikildi ve
bacakları onu yataktan hafifçe kaldırdı.
Amından fışkıran sıcak sıvı ön kolumu, çarşafı ve hatta
yeri ıslattı.

Ovalamayı bıraktım çünkü onun için çok fazla olduğunu
biliyordum - devam edemeyecek kadar rahatsızdı -

Ben de büyük bir sırtışla onun yatağa yığılmasını, tüm
vücudunun titremesini izledim. Nefes nefese kaldığında
göğüsleri göğsünde kabarıyor ve gözleri kendinden geçmiş
bir şekilde kafasının içinde geriye doğru yuvarlanıyordu.

Başını çevirip gözlerini açtığında tam bir dakika geçmişti.
Bana odaklanması bir saniye sürdü... ama odaklandığında
hem mutlu hem de yorgunmuş gibi gülümsedi.

"Ah... Tanrım..." dedi ve sonra güldü.
Ben de güldüm, sonra yanına uzanana kadar yatakta
süründüm.

Bir süre öpüştük ve sonra ben "Şimdi ne istiyorsun?" diye
sordum.

Göremesem de gözlerimin içine bakarken elinin sikimin
etrafını sardığını hissettim.

"Seni içimde istiyorum," diye fısıldadı.

Caterina

fişkırtmayı severdim. Geçmişte birkaç erkekle yapmıştım.

Bu sadece ezici derecede yoğun bir zevkti - Bu ilkel zevk ve kendini bırakma hissi -

Ama sonrasında o kadar gülünç derecede ıslanmıştım ki içimde bir erkeğin sikini zar zor hissedebiliyordum.

Ta ki Valentino ile tanışana kadar.

O kadar büyüktü ki, amımın sırlıslık olması onun içime girmesini kolaylaştırdı.

Ama bu, kendimi ne kadar dolu hissettiğimi azaltmadı.

Üstüme çıktığında ve sikinin başını yönlendirdiğimde gözlerinin içine baktım...

Ve tek, uzun bir vuruşla içime gömülürken gülümsedi ve bana göz kırptı.

KAHRETSİN!

Nefesim kesildi - hem zevkle hem de şaşkınlıkla.

Bu çok yoğundu!

İçime tamamen girdiğinde, öpüşürken hareketsiz kaldı.

Ve sonra yavaşça içimde öğütmeye başladı.

Eskisi kadar derinde kaldı...

Ama kalçalarını döndürmeye başladı, sikini bir daire şeklinde açarak her türlü noktaya vurdu.

Beni aklımdan çıkarırken inledim ve kıvrandım. O itmeye başladı -

Dışarı çekiyor, sonra ıslak bir şekilde içime geri çarpıyor. şaplak! vücutlarımızın birlikte.

İçime her daldığında inliyordum. Tırnaklarımı sırtında gezdirdim.

Boşalmaya yaklaştıkça daha yüksek sesle ve daha hızlı inliyordum. Aniden, beni sikmeyi bıraktı -

Dışarı çekildi -

Başını amıma doğru eğdi ve klitorisimi yalamaya başladı.

"VALENTINO!" Vücudum zevkten kamburlaşarak haykırdım.

Başındaki saçları tuttum ve beni daha sert yalaması için onu zorladım.

Ve geldim. Yüksek sesle.

Ama tam orgazmımın sonuna gelmeye başlamıştım ki dizlerinin üzerine kalktı.

Beni kabaca yatakta ters çevirdi -

Ve beni diz çökme pozisyonuna zorladı, kığım havada ve göğsüm yatağın üzerindeydi.

Sonra sikini tekrar içime soktu ve beni köpek stili sikmeye başladı.

Sert.

Ve derin.

Çok derin.

Daha önce hiç dokunmadığı noktalara vuruyordu -

Varlığından bile haberdar olmadığım noktalara -

Ve harika hissettirdi.

"OH - OH - OH TANRIM - " Beni döverken haykırdım.

Çarşafları ellerimde büktüm ve tekrar boşalırken can havliyle asıldım.

Ezici bir zevk beni sarstı.

Hâlâ diz çökmüş pozisyondaydım ve göğüslerim yatağa bastırılmıştı.

Kalçalarım titriyordu, kendimi çok güçsüz hissediyordum.
Ve hala arkamdan vurmaya devam ediyordu.

SLAP! SLAP! SLAP! SLAP!

Tam bir saniye dinlenmeme izin vermesi için ona
yalvaracaktım ki, beni çekti...

Ve hemen hayal kırıklığına uğradım.

Duygular çok fazlaydı, ama çok iyi hissettiriyorlardı!

Sonra beni itti ve yatağa yan yatırdı.

Ne yapıyorsun diyecektim -

Yere atladığında, bedenimi kendisine doğru sürükledi,
kıçımı yatağın kenarına yerleştirdi -

Ve beni tekrar sikmeye başladı.

Ben yan yatıyordum, o ayaktaaydı.

Ve bu yeni pozisyonda, içimdeki tüm yeni yerlere
vuruyordu.

Biraz daha inledim ve klitorisime uzandım.

Kendimi ovmaya başladım, daha sert, daha
hızlı -

Ta ki ben tekrar çığlık atana, zevk vücudumu baştan ayağa
sarsana kadar.

Ben farkına bile varmadan, beni
yeni bir pozisyona soktu.

Ve beni tekrar sikmeye başladı.

Acımasızdı.

Doyumsuz.

Yarım düzine farklı pozisyon yaptık - Ve
her seferinde boşaldım.

Her seferinde biraz daha farklıydı. Zonklayan,
titreşen orgazmlar.

Hafif, çırpınan, hızlı olanlar... İçimde
derin kasılmalar...

Ve klitoral orgazmın hoş hissi - bazen tek başına, bazen
diğer türlerle harmanlanmış.

Sonunda, I Tahmin et, o yapamadım al Ben
artık sürekli onun adını haykırıyor -

Çünkü içime boşalıırken adımı haykırdı.

"CATERINA!" diye bağırdı.

Dölünün içime fıskırdığını hissettiğimde.

Bittikten sonra üzerime yığıldı.

Birbirimizin gözlerinin içine bakarken kıkırdadık. "Bu... çok fazla orgazmdı," dedim nefes nefese.

"Daha yeni içtim," diye takıldı bana. "Arayı kapatmam lazım."

"Sen neredeyse dövülmüş Ben aracılığıyla
ve yatak!" Ben haykırdım. "Senin on
orgazmına dayanamam!"

"Dokuz o zaman."

"İki. Belki."

"Sekiz."

"Üç," diye önerdim.

"Yedi."

"Eğer bunu yapacaksak, önce bir içkiye ihtiyacım var," dedim. "Hemen geliyor."

Yataktan kalktı ve doldurmak için şampanya kadehlerine doğru yürüdü.

Yürürken muhteşem kıcına baktım - kaslı ve mükemmel şekilli.

Ve sonra, bana doğru yürüdüğünde, hipnotize olmuş bir şekilde, mükemmel horozunun - sadece yarı sert, ama hala büyük ve ağır - her adımında sallanmasını izledim.

Ohhhhhh...

Yatağın yanında dururken bana şampanya kadehini verdi, muhteşem aleti yüzümden sadece bir adım ötedeydi. "Al bakalım."

"Sanırım içkiyi daha sonra içeceğim," diye mırıldandım komodinin üzerine koyarken...

Aletine uzandı.

Ve onu tekrar emmeye başladı.

Valentino

Çılgın bir sabahtı.
Ve öğleden sonra.
Bir saat boyunca tavşanlar gibi sevişirdik.
Şampanyanızı yudumlarırken ve mini bardan atıştırmalıklar
atıştırırken dinlenin...
O zaman tekrar yap.
Altı saat boyunca beş kez boşaldım.
Caterina 20^(inci)'sinden sonra saymayı bıraktı... ve bu günün
oldukça erken saatleriydi.
Sonunda beni durdurdu.
"Ben... Ben artık yapamıyorum," diye nefes nefese kaldı.
"Karnımdaki kaslar sanki birkaç bin mekik çekmişim gibi
hissediyor."
"Sadece orgazmdan
mı?" "Sadece
orgazmdan."
"Kadınların böyle çalışabileceği bir spor salonu olmalı."
Güldü. "Bu çok büyük bir hit olurdu."
Dürüst olmak gerekirse, durmamız muhtemelen en
iyisiydi. Paolo'nun bitirmemi istediği zaman yaklaşıyordu.

Saygılıydı, bu yüzden sırf hıyarlık olsun hıyarlık etmek istemedim.

"Birazdan gitmem gerekiyor," dedim yataktan kalkarken.

Cat iki eliyle kolumu tutarak, "Hayır," diye yalvardı.

"Beni yarın sabah tekrar göreceksin."

"Ama bu gece seni görmek istiyorum," diye inledi.

"Yarın sabah," dedim nazikçe, sonra onu oturur pozisyona getirdim. "Hadi, benimle bir duş al."

Cam bölmenin arkasına geçtik ve suyu açtım.

İnanılmazdı - iki tarafta kayalık duvar, diğer tarafta tek cam bölme. Dördüncü taraf tamamen açıktı ve su mermer zemindeki küçük bir oluğa akıyordu.

Pek konuşmadık.

Sadece birbirimizi öptük.

Birbirimizin vücutlarını

sabunladık... Birbirimize şefkatle

dokunduk... Ve birbirimizin

saçlarını yıkadık.

Çok yakın hissettirdi... çok samimi.

Sonunda işimiz bittiğinde birbirimizi havluyla . Sonra Cat yatağa cırılçıplak uzandı.

Yan yatmıştı, kalçasının kıvrımı çok baştan çıkarıcıydı ve ben kıyafetlerimi giyerken gülümseyerek beni izliyordu.

İşim bittiğinde yanına gittim ve önünde eğildim. "Yarın görüşürüz."

Elini yüzüme koydu ve bana bir şey sormak ister gibi gözlerimin içine baktı.

Ama onun yerine üzgün bir şekilde gülümsedi.

"...yarın." Onu son bir kez usulca öptüm.

Ve sonra gitmiştim.

Caterina

Val ile duş almak şehvetli bir zevkti.

İri, güçlü elleri göğüslerimde, kıkımda, boynumda dolaşırken tepedeki duş bize sıcak su püskürtüyordu. Su.

Sonra onun tarafından kurutulmak harikaydı...

Güçlü kolları beni sarıyor, elleri yumuşak havluyu tenime sürtüyordu.

Yatakta uzanırken, onun giyinmesini izlemekten zevk alıyordum - seksi kasları şık kıyafetlerinin arkasında yavaş yavaş kayboluyordu.

Önce kocaman bacakları pantolonuyla örtüldü... Sonra şişkin kolları kollarının içine girdi...

Ve nihayet gömleğinin düğmelerini iliklerken karın kasları ve muhteşem göğsü kayboldu.

Ters striptiz gibiydi.

Ama yanıma gelip eğildi ve "Yarın görüşürüz" dediğinde, gitmemesi için çaresizce ona yalvarmak istedim.

Bunun sonsuza dek sürmesini istemiyor musun? Sonsuza dek sürmesini istemiyor musun?

Onunla evlenmek zorunda mısın?
Neden kaçıp hayatımızın geri kalanında bunu yapamıyoruz?
Ama bu odanın eğlence, zevk ve neşe ile ilgili olacağına yemin etmiştim.
Ve tüm bu sorular sadece acı getirecekti.
Bunun yerine tatlı tatlı gülümsemeye çalıştım ve kabul ettim. "... yarın."
O gitti ve ben de yatakta sırt üstü yuvarlandım.
Bacaklarımın arasındaki ağrı, az önce olan her şeyi zevkli bir şeydi...
Ama kalbimdeki acı, gelecek olan korkunç şeylerin bir hatırlatıcısıydı.

Valentino

T'nun eve dönüşü harikaydı.

Paolo arabaya zamanında gittiğim için beni takdir etti.

Birkaç dakikalık hoş sohbetten sonra konuşmayı kestik, ardından kafamda Cat ile geçirdiğim sabahın filmlerini tekrar oynattım.

Çıkardığı sesler.

Göğüslerinin ellerimde bıraktığı his -

Aminin sikimi okşayışı.

Tekrar boşalırken yüzündeki ifade.

Harika bir gündü.

Harika bir sikiş günü diyebilirsiniz.

Don Vicari'nin yerleşkesine döndüğümüzde kendimi oldukça iyi hissediyordum.

Her şey bir anda değişti.

Daha mutfağa yeni girmiştım ki yaşlı bir hizmetçi bana baktı.

Yüzündeki dehşet ifadesinden hiçbir şey anlaşılmıyordu.

Ne merak ederek olduğum durdum.

Birdenbire evin diğer tarafından öfkeli bir ses yükseldi.

"BU MU? ONU BURAYA GÖNDER!"

Don Vicari'ydi -

Sesi öfkeli geliyordu.

Kahretsin.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin -

Aklım başımdan gitti.

Cat'i öğrenmiş miydi?

Tehlikede miydi?!

Öldürülmek üzere miydim?!

İçimdeki her şey kaçmak istiyordu.

Ama çalışma odasına gidene kadar kendimi bir ayağımı diğerinin önüne koymaya zorladım.

Odaya girdiğimde Don Vicari masasında oturuyordu ve yüzünde şeytani bir ifade vardı.

Rocco onun yanında duruyordu.

İlk tepkim "Seni lanet olası orospu çocuğu" oldu.

Ama sonra Rocco'nun beni fark ettim. En azından kasıtlı olarak.

Gözleri kısılmıştı, dudakları titriyordu ve her an ağlamaya başlayacakmış gibi görünüyordu.

Yanağında parlak kırmızı bir iz vardı - sanki

acımasızca tokatlanmış gibiydi.

Ya da belki yumruklanır.

"Sert çocuk" babam tarafından tokatlanmıştı. Ama sonra bunun benim için ne anlama geldiğini fark ettim:

İyi bir şey olmadığı kesindi. "Beni

mi görmek istedin?" diye sordum.

"Bugün hangi cehennemdeydin?" Vicari hırladı.

Şaşkınlıkla ona baktım.

Lanet olsun.

"Evet," dedi Don Vicari vahşı bir gülümsemeyle. "Her yerde gözlerim ve kulaklarım var. Rocco ekibinde bir köstebek olduğunu bilmiyordu. Daha önce beni arayıp Rocco'nun seni yumruklayıp bıraktığını ve sonra ortadan kaybolduğunu söyledi. Söyle bakalım güzel çocuk, ne halt ediyordun?"

Rocco'nun ifadesinden işin bittiğini anlamıştım.

Yalan söylemenin anlamı yoktu.

...eğer ihmal yoluyla yalan söylemiyorsa.

"Ekibinin önünde beni yumruklaması karşılığında - böylece adamlarının önünde sert görünecekti - Rocco gitmeme izin verdi," dedim. "Ben de içmeye gittim."

Beş yaşındaki bir çocuk gibi yere bakan Rocco şaşkınlıkla başını kaldırıp bana baktı.

Don Vicari kaşlarını çattı. Görünüşe göre bir itiraf beklemiyordu.

(Kiminle içtiğim kısmını atlamış olsam da. Ve onunla başka neler yaptığımı.)

"Saçmalık," diye tersledi

Vicari. "Gerçek bu."

"Nerede içiyordun?"

Kahretsin.

"Ragusa'yı bilmiyorum," dedim. "Bazı basamakların yakınında bir yerde."

Ragusa'da bir sürü basamak vardı, bu yüzden her yerde olabileceğini düşündüm.

Don Vicari şüpheyile gözlerini kıstı. "Nefesini koklamama izin ver," diye talep etti.

Ona içkiden bahsetmiştim çünkü satabileceğimi biliyordum.

Cat ve ben sadece odayla birlikte gelen ücretsiz şampanyayı kalmadık...

Ayrıca mini buzdolabından iki şişe daha içtik.

Tamam, .

Toplamda belki üç bardak içmiştir.

Geri kalan her şeyi içmiştim.

Son altı saat içinde içtiğim iki buçuk şişe şampanyanın etkisiyle hâlâ hafif sarhoştum.

Sadece bu da değil, duş aldığım için üzerimde seks kokusu almayacağından yüzde yüz emindim.

Başka bir koku da almazdı çünkü Cat Paolo'nun parfüm kullanmama tavsiyesine uymuştu.

Don Vicari'ye doğru yürüdüm, eğildim ve yüzünü çektim.

Bu arada, bu Cosa Nostra'da başıma gelen en tuhaf şeydi: bir mafya babasının, 13 yaşındaki bir çocuğu içki dolabını karıştırdığı için yakalayan bir ebeveyn gibi nefesimi koklaması.

"Bu da ne böyle?" diye bağırdı.

"Şampanya."

Bana tiksintiyle baktı. "Şampanya mı?! Nesin sen, ibne mi?"

Kanım bir saniye içinde kaynadı.

Kimsenin eşcinsel olup olmaması

umurumda değildi - Ama Vicari'nin

umurunda olduğunu biliyordum.

Ve açıkça erkekliğimi sorguluyordu - Bana yapabileceği en kötü hakaret.

Aklımı kaçırmak üzereydim - Ve

zaten kafam iyiydi -

Bu yüzden muhtemelen gereken bir şey

yaptım. Unut gitsin:

Kesinlikle yapmamam gereken bir şey.

"Hayır," diye tısladım, "ve eğer bana bir daha böyle seslenirsen, ağzını burnunu dağıtırım."

Rocco dehşet içinde bana baktı. Don Vicari şok olmuştu -

Ve sonra ifadesi ölümcül bir hal aldı.

Ayağa fırladı ve kolunu bana doğru savurarak açık bir tokat attı.

Ama Lars'ın yanında aylarca göğüs göğüse dövüş çalışmışım.

Düşünmedim bile. Sadece onu engelledim.
Ön kolum onunkinin iç tarafına sertçe çarptı ve darbeyi durdurdu.
Rocco bowling topuna sıçmak üzereymiş gibi görünüyordu.
Dürüst olmak gerekirse, ne yaptığımı fark ettiğim anda ben de neredeyse sıçacaktım.
Don Vicari kesinlikle hayrete düşmüş görünüyordu -
Ve sonra masanın etrafında tepinerek Rocco'yu yolundan itti.
Ama bu sefer ellerini yumruk yapmıştı. Bir boğa gibi böğürdü ve bana doğru savurdu.
Ama menzilden çıktım. Bana tekrar saldırdı -
Ve bir kez daha geri adım attım.
O sırada ceketinin içine uzandı ve bir tabanca çıkardı.
Doğrudan yüzüme nişan aldı.
Sikerim böyle işi.
Eğer dışarı çıkacaksam, bir sürtük gibi çıkmayacaktım.
"Tek söylediğim, 'Bana bir daha asla ibne deme,' oldu," diye hırladım. "Ailende böyle bir amcık mı istiyorsun? Başka bir adamın ona böyle demesine izin verecek birini mi? Pantolonunu indirip domalacak birini mi?"
Vicari silahın namlusunun üzerinden bana dik dik baktı - Sonra kahkahalarla kükrete başladı.
İki büklüm oldu, iki elini de (silahın olduğu el de dahil olmak üzere) dizlerine dayadı ve bağırsaklarını patlatmaya başladı.
Onu sadece o psikopat haliyle gülerken ya da biraz kıkırdarken duymuştum.
Böyle bir şey değil.
Görünüşe göre Rocco'nun da yoktu.
Az önce bir uzay gemisinden çıkan uzaylıları görmüş gibi görünüyordu.
Babasıyla benim aramda bakışıp durdu. "Uyuşturucu mu kullanıyorum?" der gibiydi. NE LAN?!
Hiçbir fikrim yoktu.

Don Vicari'yi etkisiz hale getirip silahını almayı düşündüm. Ama o zaman da etrafı silahlı yüzlerce Sicilyalı tarafından çevrilmiş bir yerleşkeden ateş ederek çıkmam gerekirdi.

Hayır, teşekkürler.

Bunu atlatmaya ve ne olacağını görmeye karar verdim.

Don Vicari 60 saniye sonra ayağa kalktığında gözünün kenarındaki bir damla yaşı sildi.

"Lanet olsun - sana taşaklısın dediğimde, evlat, yarısını bile bilmiyordum," dedi ve silahını ceketine geri koyarken kahkahalarla homurdandı.

"Bana ibne denmesinden hoşlanmıyorum" dedim, sanki her şey komik bir yanlış anlaşılmaymış gibi.

"Bunu görebiliyorum," diye kıkırdadı, sonra başını salladı. "Sırf içmeye gidebilmek için neden böyle bir saçmalık yaptın?"

"...Sarhoş olmayı seviyorum," dedim, başka ne diyeceğimi bilemeden.

Don Vicari tekrar gülmeye başladı ve Rocco'ya döndü. "Sarhoş olmayı seviyor!"

Rocco tereddütle gülümsedi ama gözleri hâlâ korkudan irileşmişti.

Bu durumda, Rocco benden daha akıllıydı.

Tehlikenin geçtiğini düşünerek Don Vicari ile birlikte gülmeye başladım -

İşte o zaman beni yumrukladı.

Yumruğu karnıma bir balyoz gibi indi. Rocco vuramıyordu ama babasının vurabildiği kesindi.

Buna hazır değildim. İçimdeki tüm hava boşaldı ve acı içinde dizlerimin üzerine çöktüm.

Vicari saçlarımdan tutup başımı yana çekti ve kulağıma doğru eğildi. "Bu bana cevap verdiğin içindi, seni küçük saksocu. Bunu bir daha asla yapma. Eğer oğlumdan başka birinin önünde bana böyle saygısızlık edersen, prensip gereği kafana bir kurşun sıkarım. Anladın mı?"

Başımı salladım, hâlâ nefes alamadığım için bir şey söyleyemiyordum.

"Ve bu - "

Vicari açık avucunu yüzüme çarparak beni yere düşürdü. Hayatım boyunca bir düzineden fazla adam tarafından yumruklanmışım.

Çoğu Don Vicari'nin tokadının yarısı kadar bile sert vurmadı.

" - benim talimatlarıma uymadığınız ve lanet olası işinizi yapmadığınız için," diye hırladı.

Nefes alamadan yere uzandım.

Ve sonra hava nihayet ciğerlerime geri doldu. Bir iniltiyle nefes aldım.

Sol kulağım çınlıyor, yüzümün yan tarafı ağrıyor ve bağırsaklarım yanıyormuş gibi hissediyordum.

Don Vicari ayağa kalktı ve ceketini düzeltti. Sonra Rocco'ya baktı.

"kafalı olmasına rağmen, bu biraz cesaret ister," dedi.

"Ondan bir iki ders alabilirsin."

"...evet, baba," diye inledi Rocco.

"Şimdi ," diye homurdandı Don Vicari bana.

Kendimi dizlerimin üzerine çökmeye zorladım ve sendeleyerek ayağa kalktım.

Vicari bana ters ters baktı. "Benim işimin sana göre olmadığını mı düşünüyorsun? Öğrenecek bir şeyin olmadığını mı düşünüyorsun? O zaman evlenene kadar yerleşkede kalabilirsin."

KAHRETSİN.

Paniğimi belli etmemeye çalıştım -

Ama yerleşkeden çıkamazsam Cat'i de göremezdim.

SIKTIR!

"Özür dilerim -" diye başladım.

"Bunun için çok geç," diye bağırdı Don Vicari. "Dediğimi yapmak istemiyorsan, parmağını kışına sokup burada oturabilirsin."

Rocco bir yalaka gibi güldü. "Bu iyiydi, baba!"

"Kapa çeneni," diye tersledi Don Vicari küçümseyerek. Rocco sessizleşti ve gözlerini yere dikti.

Caterina'yı tekrar görmek istiyorsam, Don Vicari'nin emrinden kurtulmanın bir yolunu bulmalıyım.

"Neden Isabella'yı dışarı çıkarıp ona Sicilya'yı göstermiyorum?" Yumruktan dolayı nefesim hâlâ kesikken önerdim.

Vicari bana başka bir dil konuşuyormuşum gibi baktı.

"Sadece Palermo'ya gittiğini söyledi," diye devam ettim.

"Ne zaman başka şehirleri ve ülkeleri ziyaret ettiğimden bahsetsem, buna doyamıyordu."

Vicari bir şey söylemeyince ben konuşmaya devam ettim.

Niccolo'nun teklif yapıldıktan sonra ilk kim konuşursa pazarlığı kaybeder kuralını ihlal ettiğimi fark ettim ama siktir et. Panikliyordum.

"Yani, onunla burada ya da orada vakit geçirebilirim," dedim. "Kontrol ettiğin şehirleri görmeye gidebilirim - ve aynı zamanda onu mutlu edebilirim. Değil mi?"

"Neden buradan gitmeyi bu kadar çok istiyorsun?" Vicari sordu. "Bugün bir fahişeyi mi becerdin?"

"Hayır, yapmadım," dedim.

Kızgınlığım gerçektir - çünkü Cat'in kim olduğunu bilmemesine rağmen ondan bu şekilde bahsetmesinden nefret ediyordum.

"Kaçıp gitmeyi bu kadar çok istememe gelince, fark ettin mi bilmiyorum ama buralar çok sıkıcı."

Vicari bana ters ters baktı - Dikkat et evlat - sonra soğuk bir şekilde, "Emirlerime itaatsizlik ettiğin için seni ödüllendirmemi mi bekliyorsun?" diye sordu.

"Kızınızı mutlu etmemi istersiniz diye düşünmüştüm. Özellikle de buralarda mutsuz olduğu için," dedim ve sonra bir kumar oynamaya karar verdim. "Sence neden bu kadar çok okuyor? Çünkü sıkıcı. Ne olduğunu bilmek istiyor

ve bunu yapabilmesinin tek yolu da kitap okumak."

Vicari bunu düşünmüş gibiydi.

Sanırım benden daha çok hoşlanmadığı tek şey kızının kitaplara olan düşkünlüğüydü.

"Onu içmeye götürmeni istemiyorum," dedi sonunda. "Ya da onu başka bir şekilde yozlaştırmaya çalışmanı."

Zihnim yarıştı -

Ve geçen gece yatak odamın kapısına gelen sert hatunu hatırladım.

Isabella'ya vurursan, onu duygusal olarak istismar ya da onu herhangi bir şekilde küçük düşürürsen... Don Vicari'nin sana bir şey yapma şansı olmayacak, çünkü seni yatağında aletin kesilmiş halde kanlar içinde bulacaklar.

"Ludavica'yı refakatçi olarak gönder," diye önerdim. "Sana yalan söylememesi gerektiğini biliyor, değil mi?"

'Sana yalan söyleme' kısmını nasıl aşacağımı sonra düşünürdüm.

Don birkaç saniye daha düşündükten sonra, "Bu güvenli değil," dedi.

"Sicilya'yı senin yönettiğini sanıyordum," diye karşılık verdim. "Kim senin kızına bulaşacak kadar aptal olabilir ki?"

"Dünyada bir sürü aptal insan var, evlat." "Öyleyse yanınıza birkaç piyade gönderin," diye önerdim, sonra Vicari tavsiyeme uyarsa hayatımı çok daha zorlaştıracığımı fark ettim. Sonra aklıma parlak bir fikir geldi. "Ama bu dikkat çekebilir... Neden Paolo'ya bir silah vermiyorsun? İyi bir koruma olur."

"...Paolo?" Don Vicari biraz kafası karışmış bir halde sordu.

"Molinari," diye konuştu Rocco, sonra babası ona ters ters bakınca gözlerini hemen indirdi. "Valentino'yu gezdirip duruyor."

Vicari bana öfkeyle, "Demek o da senin küçük dolandırıcılığının içindeydi," dedi.

Kahretsın.

"Beni yeni bıraktı," dedim. "Rocco'yla olan olaydan haberi yoktu. Onunla buluşma noktasında buluştum. Dışarıda içtiğimi hiç bilmiyordu."

"Toplanma noktası neresiydi?" Vicari sordu.

Beni bir yalanın içinde yakalamaya çalışıyordu

-

Ama ben onun için hazırdım.

"Ragusa'daki şu büyük kilise," dedim. "Duomo."

Vicari %100 tatmin olmuş görünmüyordu ama artık o kadar da şüpheli görünmüyordu.

Paolo konusundan uzaklaşmaya çalışarak, "Isabella'ya bunun senden bir düşün hediyesi olduğunu söyleyebilirsin," diye önerdim. "Eminim çok hoşuna gidecektir."

Vicari bir an daha bana baktı, sanki içimi görmeye çalışıyordu.

Ve sonra dedi ki, "Sana göstermem gereken bir şey var. Benimle gel."

Harika.

Çalışma odasından çıkarken Rocco bizi takip etmeye başladı.

-

"Sen değil," dedi Vicari küçümseyerek. "Sen burada kal. Ya da daha iyisi, evine, karının yanına dön."

Rocco kıpkırmızı kesildi ve biz çıkarken yere .

Adamdan nefret ettiğim kadar, ona acıyordum da.

O tam da olmak istemediğim kişiydi:

Don Vicari'nin diğer ucunu tuttuğu tasmalı bir köpek.

D Evin arka tarafından çıkarken Vicari sessizdi. Az önce kendi kendime konuştuğum bok yığını göz önüne alındığında, yanlışlıkla içine geri adım atmamak için ağzımı kapalı tuttum.

Her ayak asker Biz geçti eğildi onların
Kafa Saygılarımla.

Hepsi ya "Padrone" ya da "Don Vicari" diyordu.
Onları tanımadı bile.

Bahçelerden geçtik, ardından arazinin etrafındaki engebeli tepelere yöneldik.

O zaman nereye gittiğimizi anladım. Ahıra.

Askerin bana söylediği, "Bu senin için değil.

Pozzallo, Gela ve Ragusa'ya yaptığım onca seyahatten sonra ahır tamamen unutmuştum.

Ama oraya doğru ilerlerken içimi bir korku kapladı.

Don Vicari konuşmaya başladı. Konuşurken bana bakmadı.

"Isabella hiç okumadığımı düşünüyor ama ben . Onun kadar değil ama biraz. Çoğunlukla tarih.

"Bir kitapta, köpeklerin temelde evcilleştirilmeyi seçtiğini okudum.

"Gördüğünüz gibi, ilk avcı toplayıcılar göçebelerdi. Bir yerden bir yere taşındıklarında, gittikleri her yerde kurtlarla karşılaştılar.

"Geceleri insanlar ateşin etrafında otururken, en uysal kurtlar ateşe yaklaşırdı. İnsanlar onları beslerdi, tıpkı insanların restoran avlularında kuşlara yiyecek attığı gibi.

"İnsanlar daha iyi avlanma alanları bulmak için ayrıldıklarında, aynı kurtlar onları takip ederdi. Geceleri kamp ateşlerine gidip beslenmek için yalvarmaya devam ettiler.

"Eninde sonunda, bu kurtlar birbirleriyle çiftleşeceklerdi. Ne de olsa sürülerini terk etmişlerdi ve yeni sürüler onları kabul etmeyecekti - yani çiftleşmek için sadece birbirleri vardı. Genetik yapıları nedeniyle yavruları insanlara karşı daha da uysal oluyordu.

"On nesil sonra, insanların ayaklarına seve seve kapanan ve evcil hayvan muamelesi gören kurtlarınız oldu. Kısacası, köpekleriniz vardı.

"Ondan sonra insanlar onları farklı amaçlar için yetiştirdi. Bazı köpekler kızak çaktı. Bazıları avlanmaya yardımcı oldu. Diğerleri bekçi köpeği oldu. Onlar da farklı görünmeye başladılar. Uzun saçlılar, kısa saçlılar... uzun bacaklılar, kısa bacaklılar...

"İnsanlar köpek gibidir, evlat. Tüm ırkımız içimizdeki vahşi hayvanı seçerek yetiştirdi, ta ki geriye süslü küçük kanişler ve kucak köpekleri kalana kadar.

"Ama bazı erkekler... bazı erkekler hala kurttur. Başlangıçta asla köpeğe dönüştürülmediler. Baştan sona vahşi ve tehlikelidirler."

Ahıra vardık ve birkaç piyadenin sürgülü ahşap kapının yanında nöbet tuttuğu dışarıda durduk.

Don Vicari'den bir emir beklediler ama o bir emir vermedi. Hâlâ hikâyesine odaklanmıştı.

"Ben bir kurdum," dedi zalim bir gülümsemeyle. Sonra gülümsemesi tiksinti dolu bir ifadeye dönüştü. "Rocco değil. O kurt taklidi yapan ve çok başarısız olan bir fino köpeği. Ona kurt olmayı öğretebileceğimi sanmıştım... ama yanılmışım. Ya öyle olursun ya da olmazsın.

"Asıl soru şu... sen bir kurt musun... yoksa bir köpek misin?

"Daha önce bana karşı gelmeye cüret ettiğinde vahşi tarafını görmüştüm.

"Ama bu senin sadece bir yanın mı... yoksa baştan aşağı bir kurt musun?

"Çünkü, eğer bir kurtsanız, şunu bilin:

"Eğer bana bir daha karşı gelersen... Lanet olası boğazını koparırım."

Omurgamdan aşağı bir
ürperti geçti. Ona
inanmıştım.

Şöyle demek istedim: "Yaşlı adam, bunu denersen ölürsün çünkü aynı anda senin boğazını da koparırım.

Ama bana göstermemi istediği bir şey vardı ve bunun ne olduğunu bilmek istiyordum.

"Kapıyı açın," diye emretti Don Vicari piyadelere.

Adamlardan biri kolu tuttu ve kapıyı geri çekti.

Beni etkileyen ilk şey kokusuydu.

Zehirli gaz gibi süzülüyordu - bok, bayat sidik ve çürümüş et kokusu.

Dario'nun hapsedildiği cehennem çukuru San Vittore'den on kat daha kötüydü.

Neredeyse kusuyordum.

Sonra kokunun kaynağını gördüm.

Ahırın içinde çıplak bir adam vardı. Toprak zeminde dizlerinin üzerinde iki büklüm yatıyordu ama kolları ahırın tuğla duvarlarına cıvatalanmış demir zincirlerle tutturulmuştu. Tavandan da daha küçük zincirler sarkıyordu.

İşkence görmüştü. Korkunç bir şekilde.

Vücudundan deri şeritleri sıyrılmış ve ham kas parçaları ortaya çıkmıştı.

Derisinin geri kalanında her yerde yanık izleri ve kabarcıklar vardı.

Parmakları korkunç açılarla bükülmüş, kibrit çöpü gibi kırılmıştı.

Vücudunun geri kalanı - derisi yüzülmemiş, yanmamış ya da kırılmamış kısımları - kurumuş kanla kaplıydı. Bir böcek sürüsü havada vızıldayarak etrafını sarmıştı.

İlk başta öldüğünü sandım -

Ta ki başını güçsüzce kaldırıp "... lütfen... Don Vicari... öldür beni..." diye fısıldayana kadar.

Tek gözü acı içinde bana bakıyordu.

Diğer gözü gitmişti - sadece karanlık bir çukur.

Dişlerinin çoğu kırılmıştı. Çekilmemiş, paramparça olmuş.

Sonra gözlerim ahırdaki gölgelere alıştı.

Zincir sandığım küçük tellerin aslında serum torbalarına bağlanmış plastik tüpler olduğunu gördüm.

tavandan.

Hepsi kollarında iğnelere yol açtı.

Kanla dolu bir serum torbası ve berrak sıvıyla dolu birkaç torba vardı.

Hepsinde plastiğin üzerine basılmış kelimeler vardı. Tıbbi malzemeler.

İşte o zaman anladım.

Ona sadece işkence etmiyorlardı.

Onu aktif olarak hayatta tutuyorlardı, böylece ona işkence etmeye.

Kilisede vaaz verirken cehennem hakkında bir şeyler duymuştum, lanetlenmişlerin çektiği işkenceler hakkında.

Ama şimdi onu kanlı canlı karşımda gördüm.

Babamın daha önce kendisine ihanet eden adamları öldürdüğünü biliyordum - Niccolo bana anlatmıştı -

Ama her zaman hızlı olmuştu.

Kafasının arkasına bir kurşun ve her şey biterdi. Bu şekilde değil.

Hiç olmamıştı.

Büyük bir dehşet içinde geri çekildim.

Ama Don Vicari'nin eli enseme sıktı ve beni bakmaya zorladı.

"Kardeşinle birlikte Katanya'ya ilk geldiğinizde, size danışmanımı öldürdüğümü söylemiştim," dedi duygusuzca. "Tam olarak doğru değil. Onu öldürme sürecindeyim, görüyorsunuz."

Ahırın zemininde yatan ve insan olduğu zar zor anlaşılan şeye baktım.

Ta ki Don Vicari beni döndürüp ona baktırana kadar. Gülümsedi - bir kurdun korkunç gülümsemesi.

"Bana ihanet etti," dedi Don Vicari.

Gülümsemesi hırıltıya dönüştü.

"BANA İHANET ETME... ."

T akşam yemeğinde, yemek yiyemedim.

Tek düşünebildiğim ahırda zincirlenmiş adamdı...

Yaralarının korkunçluğu...

"Lütfen... Öldür beni..." diye fısıldamıştı.

Don Vicari sıkıntımından zevk alıyor gibiydi. Yemek boyunca eğlenceli bir şaka duymuş gibi gülümsedi.

Büyük büyükanne gözlerini tabağından ayırmıyor, yemek yerken başını kaldırmıyordu.

Isabella babasıyla benim aramda gidip gelmeye devam .

Sonunda çekingen bir tavırla sessizliği

bozdu. "Bir... bir sorun mu var,

Valentino?"

Don Vicari, "Sadece işte zor bir gün geçirdi," dedi.

"Çok özür dilerim." Bana attığı endişeli bakış gerçektir.

Zayıfça gülümsedim ama bir şey söyleyecek gücü kendimde bulamadım.

"Ama iyi haberlerim var," diye duyurdu Don Vicari.

"Valentino'nun size Sicilya'nın çeşitli şehirlerinde eşlik etmesine karar verdim. Böylece turistik yerleri görebilirsiniz. Erken bir düğün hediyesi de diyebilirsiniz."

Büyük büyükanne şaşkınlıkla başını kaldırdı.

Isabella alt dudağı titreyerek babasına baktı. "Sen... sen ciddi misin?"

"Elbette öyleyim," dedi neredeyse kızgınlıkla. "Ciddi olmasaydım bunu söylemezdim."

Isabella aniden gözyaşlarına boğuldu, oturduğu yerden fırladı ve masanın etrafında koşmaya başladı. Ağlamaya devam ederken bir yandan da babasına sarıldı. "Teşekkür ederim, baba - teşekkür ederim, teşekkür ederim, teşekkür ederim!"

Don Vicari onun kolunu okşarken daha da geniş gülümsedi. Onu gerçekten mutlu gördüğüm nadir anlardan biriydi... normal bir insan gibi.

Büyük büyükanne Isabella ve Don Vicari'ye gülümsedi.

"Bütün övgüyü ben alamam," dedi Don Vicari, gülümsemesi sinsî ve kurt gibi bir şeye dönüşerek. "Bunu öneren nişanlınızdı."

"Gerçekten mi?!" Isabella hıçkırarak ağladı.

Babasının yanından fırladı ve sanki bana sarılacakmış gibi bana doğru koştu.

Sonra sanki daha fazla yaklaşmaması gerektiğini biliyormuş gibi kısa bir süre durdu.

Yine de Noel sabahı heyecanlı bir çocuk gibi bir o bir bu yana gidip geliyordu.

"Teşekkür , Valentino! Teşekkür !"

Yüzündeki ifade tatlı ama yürek parçalayıcıydı.

Kimse evinden 50 mil uzağa seyahat ettiği için bu kadar mutlu olmamalı.

Bu yapmalıydım olmuştur onların Tanrı vergisi Doğru. Hayatları boyunca yaptıkları bir şey.

"Ne diyorsun evlat?" Don Vicari sordu, sesi mutlu ama karanlık bir uyarıyla doluydu.

Zorla gülümsedim. "...tabii. Bir şey değil."

Isabella babasına geri döndü ve onu kucak yağmuruna tuttu.

Yaşlı kadın bana baktı ve . "Sen iyi bir çocuksun," dedi, tüm masanın duyabileceği kadar yüksek bir sesle.

Isabella'yı neden başka şehirlere götürmeyi önerdiğim hakkındaki gerçeği bilseydi, aynı şekilde hissedeceğinden şüpheliydim.

Büyük büyükanneye aynı zoraki, hastalıklı gülümsemeyi verirken Don Vicari gözüme çarptı.

Ona baktığımda sırtı ve bana dik dik baktı.

Ahırdaki uyarısını hatırladım - hem bana gösterdiklerini hem de söylediklerini:

BANA İHANET ETME.

YOKSA.

Tekrar tabağıma baktım ve yemeğimi tabağımda gezdirmeye devam ettim.

B Odama döndüğümde, kendimi tam olarak neyin içine soktuğumu düşündüm.

Cat'i görmeye devam etmeli miyim?

Akıllıca cevap Hayır'dı -

Ama ben hiçbir zaman akıllıca cevaplar veren biri olmadım. Gerçek şu ki, ondan başka hiçbir şeyim yoktu.

Ve onu bir daha asla görememe fikri tam bir işkenceydi.

İşkence demişken, ahırda gördüklerimin dehşetini unutturun tek şey Cat'in yüzüne dair anılarımdı.

Gözleri -

Gülümsemesi.

O beni cehennem görüntülerinden kurtaran melekti. Ama onu görmeye devam edersem, onu tehlikeye atmış olurum.

Eğer Don Vicari onu öğrenirse.

Ancak onunla görüşmeye devam etmezsem, o lanet psikopatın kazanmasına izin vermiş olacaktım.

Asıl gerçek?

Ona ihtiyacım vardı.

Memlekette de gerçek buydu ve şimdi özellikle doğruyd.

Onsuz geçirdiğim her dakika, onu tekrar görebilmek için planlar yaptım.

Onu tekrar becermek için.

Onunla tekrar birlikte olmak için.

O benim uyuşturucumdu. Bağımlılığımı. Eroinim, kokainim.

Özellikle de şimdi, hayatımın geri kalanı mahvolmuşken.

Gerçek uyuşturuculara gelince, kardeşlerim ve ben ara sıra Ibiza'da, Amsterdam'da, Barselona'da kendimizi kaptırmıştık.

Kokain, ecstasy... parti uyuşturucuları. Hiçbirimiz bağımlı olmamıştık. "Vurduk ve bıraktık.

Bunun bir nedeni babamın uyuşturucu bağımlıları hakkında her zaman küçümseyerek konuşmasıydı ve hiçbirimiz onu hayal kırıklığına uğratan oğul olmak istemedik.

Ancak Niccolo, bazı insanların sadece dünyanın dehşetini unutmaya çalıştığını savunmuştur.

Taciz... ezici yoksulluk... umutsuzluk.

Merhameti savunanın Nic -nefret ettiğim kardeşim- olması komikti.

Ama şimdi ne demek istediğini tamamen

anlamıştım. Asla unutamayacağım bir şey ... Beni mezara kadar takip edecek bir şey...

Ve tek istediğim bu anıyı saf bir şeyle silmekti. Güzel bir şeyle. Harika bir şeyle.

Ama tehlikeye atamazdım... Onu kaybedemezdim...

Yani karar ona ait olmalıydı.

Tehlikeleri bilmesine izin verirdim ve son kararı vermek.

Hayır olsaydı, bu riski göze alamam, o zaman kabul eder ve ona Sicilya'dan çok uzaklara kaçmasını söyledim.

Ama eğer evet derse.

O zaman onu tekrar görmek zorunda kalacaktım. Onu çok istiyordum.

Onu tekrar görmek için iliklerime kadar acı çekiyordum... Onu tekrar becermek için...

Ona tekrar sarılmak için.
Ancak yarın sabah Paolo'nun telefonu elime geçene kadar onunla konuşamazdım.
O zamana kadar başka bir sorunum vardı.
Eğer bunlardan herhangi biri işe yarayacaksa, bir başkasını da yanıma almam gerekecekti...
Yoksa, er ya da geç, tamamen boku yerdim.

Isabella'nın odasına girerken Don Vicari'den, yaşlı kadından ya da hizmetçilerden uzak durmaya dikkat ettim.
Sonunda oraya vardığımda kapıyı hafifçe çaldım. Bir kız sesi "Kim o?" diye seslendi.
"Valentino," dedim kısık bir sesle.
Uzun bir duraklama oldu.
Sonra -
"...ne?!"
"Seninle konuşmam gerek," diye fısıldadım.
Kilidin açıldığını duydum. Kapı bir santim açıldı ve bir göz aralıktan baktı.
"Ne vardır sen yapıyor Burada mı?" Isabella çılgınca fısıldadı. "Eğer babam seni yakalarsa - "
"Güven bana, biliyorum. Beni içeri al, seninle konuşmam gerek." Paniklemiş görünüyordu.
"Yapamam -"
"Sana dokunmayacağım ya da sana asılmayacağım ama içeri girmem gerek. Lütfen."
Isabella durakladı.
Arkasından bir şeye baktı... Sonra kapıyı açtı.
"Acele et," diye fısıldadı.
Odaya girdim ve kapıyı arkamdan kapattı.
Yanından geçerken ne giydiğini fark ettim: uzun, açık mavi, şekilsiz bir gecelik.

Köprücük kemiklerinden ayak bileklerine kadar. Kolsuzdu, seksi olan tek yanı da buydu. Aslında, ben doğmadan 30 yıl önce moda olmuş gibi görünüyordu.

Ama içeri girer girmez bir sürprizle karşılaştım.

Ludavica odanın diğer tarafında duruyordu ve üzerinde neredeyse aynı pembe gecelik vardı.

"Burada ne yapıyorsun?" Kafam karışmış bir şekilde sordum.

"Yatmaya hazırlanmasına yardım ediyorum," diye hırladı Ludavica. "Burada ne halt ediyorsun?"

Vay be.

Alınan hizmetçi kız.

Kapıyı tekrar kilitlemiş olan Isabella'ya döndüm. "Özel olarak konuşabilir miyiz?"

"Bana söylemek istediğin her şeyi Ludavica'nın önünde söyleyebilirsin."

"Bu özel bir konu."

Isabella kollarını kavuşturdu ve bana sertçe baktı. "Onu odadan dışarı göndermeyeceğim."

"Korktuğun şey buysa sana tecavüz etmeyeceğim," dedim öfkeyle.

Bu söz üzerine irkildi ama başını salladı. "Umurumda değil. Bana söylemek istediğin her şeyi onun önünde de söyleyebilirsin."

Ludavica'ya baktım. Hiçbir yere gitmeyeceği belliydi.

Hayatımı onun sessizliği üzerine kumar oynamaya hiç niyetim yoktu.

Ama bir noktada şansımı denemek zorundaydım.

Başka seçeneğim yoktu.

Onlara nasıl tepki verebileceklerini anlamaya yetecek kadar bilgi vermeye karar verdim.

"Alınma ama sana beni öldürtebilecek bir şey söylemem gerekiyor ve onun babana ispiyonlamayacağını bilmem gerekiyor," diye tersledim.

Isabella'nın gözleri büyüdü. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Evleneceğimize göre sana güvenebileceğimi düşünüyorum.

Ona hiç güvenmiyorum."

"Babama hiçbir şey söylemeyecek. Ben de öyle." "Eğer babama bir şey söylerse, bu benim için iyi olmaz."

"Annemin ruhu üzerine yemin ederim ki söylemeyeceğim," diye araya girdi Isabella, sonra Ludavica'ya baktı. "Lu?"

Ludavica mutlu görünmüyordu ama "Annemin ruhu üzerine yemin ederim ki söylemeyeceğim" diye mırıldandı.

"Oldu mu? Tatmin oldun mu?" Isabella sordu.

Onlar her ikisi de gitti Tam Cosa Nostra ve Yeminli onlar için kutsal olan bir şey üzerinde.

"Evet... tamam," diye .

Konuşmaya başladım -

Tereddütlü -

"...Peki?" Isabella beni dürtükledi.

"Seninle evlenmek istemiyorum."

Düşündüğüm gibi tepki vermedi.

Eğlenerek gülümsedi ve tek kaşını kaldırdı. "Sırf bunu söylemek için babamdan dayak yemeyi göze mi aldın?"

Şok içinde ona baktım. "Umurunda değil mi?"

Kıkırdadı. "Bunun hiç aklından geçtiğini sanmıyorum: gerçekten seninle evlenmek istediğimi mi düşünüyorsun?"

Biliyorum biraz küstahça davrandım -

Tamam, gerçekten küstahça -

Ama biraz alındım. "Ne?"

dedim.

İtalya'nın her yerinden ateşli kızlar bana atlıyor ve sen ilgilenmiyor musun?!

"Ben... uh, tamam," dedim, gururum incinmişti.

"Babam yaşlı bir hizmetçi olacağımı düşünüyor," dedi Isabella.

"Bu yüzden çözüm için 19^(uncu) yüzyıla geri dönmeye karar verdi, bu da beni kendi ticari çıkarları için başka bir aileyle evlendirmektir. Eğer bana söylemek tek şey buysa, biri gelip de - "

"Başka bir kız daha var," diye kaçırdım. Isabella gözlerini kırptırdı. "...oh."

İncinmiş görünmüyordu, sadece
şaşırmıştı. Ben de devam ettim.

"O burada, Sicilya'da. Kardeşlerim beni buraya gelmeye zorladıktan sonra beni takip etti. Bugün kardeşinle birlikte çalışmadım; onunla birlikteydim."

Isabella gözlerini kocaman açmış bana bakıyordu.

Ve sonra yüzünde bir anlayış belirdi.

"Ohhhhhhhhh," dedi ve sonra güldü. "Yani tüm bu 'beni diğer şehirleri görmeye götürme' olayı onu görmek için bir bahane."

"...evet," diye itiraf ettim, sesinin kızgın çıkmamasına şaşırmıştım.

"Oldukça zekice."

"değil misin?"

Gülümsedi. "Dediğim gibi, en başta seninle evlenmek istememiştim. En azından bu şekilde, her zaman yapmak istediğim bir şeyi yapabiliyorum."

İtiraf etmeliyim ki, tamamen şaşkına dönmüştüm.

Onu ikna etmek, yalvarmak ya da pazarlık etmek zorunda kalmayı beklerdim.

Ama umurunda değil gibiydi.

"O zaman diğer kızla görüşmemde bir sakınca görmüyorsun?" İnanamayarak sordum.

"Elbette," dedi omuz silkerek. "Beni bu evden çıkardığınız sürece."

"...tamam," dedim şaşkınlıkla. "Anlaştık."

Sonra bu anlaşmanın başka bir tarafı daha olduğunu hatırladım.

Döndüm ve Ludavica'ya baktım. "Ve sen söylemeyecek misin?"

Eğlenmiş görünüyordu. "Kimi becerdiğin umurumda bile değil."

Lanet

olsun.

Tamam

Isabella'ya dönüp baktım. "Yani... aramız iyi mi?"

"Biz İyi." o dedi içinde Eğlence.

"Have Vicdanınızı yeterince rahatlattınız mı?"

"Sanırım..."

"O zaman odana dönsen iyi olur." "Evet - tamam," dedim kapıya yönelirken.

"Yine de bir sorum var."

Temkinli bir şekilde arkama baktım. "Öyle mi?"

"Onu seviyor musun?" Isabella yumuşak bir sesle sordu. Sesi gerçekten meraklı geliyordu.

Tamamen öfkesiz olmasına rağmen, bu soru içime korku saldı.

"Ben... Ben bunu düşünmemiştim," diye mırıldandım.

Isabella'nın gözleri büyüdü. "Bunu hiç düşünmedin mi?!"

"Ben sadece - ben - bu biraz karışık."

Isabella şimdi sinirlenmiş görünüyordu. "Bir kadın senin için buraya kadar geliyor - babamın seni öldüresiye dövmesini göze alıyorsun - ve sen bunu 'düşünmedin' mi?"

Ahıra geri döndüm.

Sanırım bu beni öldüresiye dövmekten çok daha kötü olurdu.

"...hayır," dedim zorlukla.

Isabella kaşlarını çatı. "O zaman bunu düşünmeye başlasan iyi olur."

Ne yapacağımı bilemedim -

Ben de aptal gibi başımı salladım.

Bir şey söylemeyince daha da büyük bir aptal gibi "Artık gidebilir miyim?" diye sordum.

Isabella içini çekti ve sonra, "Lu, koridoru kontrol eder misin?" dedi.

Ludavica odayı geçti, kapının kilidini açtı ve dışarıya baktı.

"Sahil temiz," diye fısıldadı.

"İyi geceler, Valentino," Isabella dedi içinde hafif bir kızgınlık.

"İyi geceler," dedim ve sonra karanlığa doğru süzıldüm. İşte o anda bir şeyin farkına vardım:

Kadınları asla anlayamayacaktım.

Hiç.

A Rocco'nun ekibinde çalışmak zorunda olmamanın bir başka iyi yanı da artık sabahın krnde kalkmak zorunda kalmamamdı.

Ertesi sabah sekiz civarında Isabella ve Ludavica ile birlikte - yaşlı bir mutfak hizmetçisinin dikkatli ve onaylamayan bakışları altında - kahvaltı ederken Paolo içeri girdi.

"Hey, patron," dedi neşeyle.

Sanırım Isabella'nın korumalığına terfi ettiği için mutluydu.

"Günaydın," dedim.

Isabella ve Ludavica'ya saygıyla, "Sinyorinalar," dedi.

Isabella ona gülümsedi ve av dedi.

Ludavica av dedi ama

gülümsemedi. Sonra Paolo bana döndü.

"Hey, patron," dedi heyecanla, "şuna bir bak!"

Takım elbise ceketini açarak omuz kılıfını ve tabancasını ortaya çıkardı.

"O şeyi nasıl kullanacağını biliyor musun?" diye sordum. "Evet," dedi, alınmıştı.

"Tamam."

"Peki, bu güzel sabah nereye gidiyoruz?" diye sordu Isabella'ya.

"Babama Cefalu'ya gidip gidemeyeceğimizi sordum, o da evet dedi." "Cefalu nerede?" diye sordum.

"Buradan yaklaşık bir buçuk saat kuzeyde," dedi Paolo. "Sahilde."

Kaşlarımı çattım. "Cefalù Ragusa'dan ne kadar uzakta?"

Paolo bana geniş gözlerle ve sahte bir gülümsemeyle baktı, "BUNU SORUYORSUN?" der gibi. "Uh... üç buçuk saat, aşağı yukarı?"

Kahretsin. Bu, Cat'in taksisinin epey uzağa gitmesi gerektiği anlamına geliyordu.

Buradan çıkar çıkmaz onu aramam gerekiyordu.

"Pekâlâ, o zaman gidelim," dedim.

Biz hepsi yürüdü dışarı için ve SUV.Ivar içinde ve Paolo'nun yanındaki ön yolcu koltuğuna, iki kız da arkaya bindi.

Paolo ana yola çıkar çıkmaz, "Telefonuna ," dedim.

Sinirli bir şekilde güldü ve bana "Deli misin sen?" der gibi baktı. "Uh... neden, patron?"

"Böylece Caterina'yı arayabilirim."

Bunu daha çok tepkisinin ne görmek için söyledim.

Hayal kırıklığına uğratmadı.

O yoldan çıktı içine ve yaklaşan
Lane, Buna rağmen yeterince çabuk

iyileşti.

Neyse ki kimse karşı yönden gelmiyordu. "Tanrım, bizi öldürme!" diye bağırdım.

Paolo yine gergin bir şekilde güldü. "Caterina kim?"

Isabella arka koltuktan ona, "Zaten biliyoruz," diye haber verdi.

Paolo böcek gözlü bir dehşet içinde etrafına bakındı. "Öyle mi?!"

"Evet." Sonra Isabella bana baktı. "Bu onun adı mı? Caterina?"

"Evet," dedim rahatsız bir şekilde.

Müstakbel karınla yattığın kız hakkında konuşmak biraz garipti.

"Çok güzel bir isim," dedi Isabella tatlı bir sesle. "Evet," dedim beceriksizce. Ne söylemem gerekiyordu? Teşekkürle r mi? Katılıyor muyum? Onun yerine Paolo'ya odaklandım. "Telefonun." Paolo şimdi terliyordu. "Bu kötü bir fikir." "Şimdi neden terfi aldığını biliyorsun." Bana ters ters baktı - Ama Isabella "Sır tutabiliriz" deyince dikkati dağıldı. Paolo dikiz aynasından onlara baktı, sonra başını salladı ve nefesinin altında küfretti. "TELEFON" dedim. Onu çıkardı ve avucuma sıkıştırdı. "İlerideki yoldan çekil," diye emrettim. "Neden?" Ona ters ters baktım. "Böylece onunla arabanın dışında konuşabilirim." "Ne yani, onunla konuşmanı dinleyemeyecek miyiz? kız arkadaşın mı?" Isabella alay etti. "O benim kız arkadaşım değil. Ve hayır, ." Ludavica şakacı bir tavırla, "Awww," diye yakındı. "Kız arkadaşın değil mi?!" Isabella haykırdı. Daha önce hiç görmediğim kadar eğleniyordu. "Ne o zaman, metresin mi?" "Sanırım o bir seks arkadaşı," dedi Ludavica ve Isabella'nın nefesi kesildi. Ve sonra iki kız da kahkaha krizine girdi. Dikiz aynasından onlara baktım, sonra Paolo'ya baktım. "Kenara çek - hemen."

Cipin dışına çıktığımda - ve kızların şakacı alaylarına ve Paolo'nun bariz paniğine kapıyı kapattığımda - aradım

Caterina.

"...merhaba?" diye yanıtladı
temkinli bir şekilde. "Benim."

"Hey!" dedi, sesi aniden neşe dolmuştu.

Isabella'nın Cat'in kız arkadaşım olduğuna dair sözlerini
hatırladım ama hemen geçiştirdim.

"Beni tekrar görmeye hazır mısın?"

"Tabii ki!"

"Güzel. Ama önce konuşmamız gereken bir şey var."

Caterina'nın sesi endişeli geliyordu. "...oh?"

"Don Vicari dün oğluyla çalışmadığımı öğrendi."

"Bizi biliyor mu?" diye sordu korkuyla.

"Hayır - ona içmeye gittiğimi söyledim ve o da bunu yuttu.
Ama evden çıkıp seni görebilmek için başka bir bahane
bulmam gerekti."

"...hangisi...?"

"Isabella'yı yanıma almalı ve ona şehri gezdirmeliyim."

Uzun bir duraklama oldu.

"Adı bu mu?" Cat sonunda sordu. "Karının mı?"

"Müstakbel eşim," dedim sıkıntıyla. "Evet, adı bu."

Bir uzun duraklama daha.

"Eğer ona etrafı gezdirmek zorundaysan, bizi nasıl
engelleyeceksin?"

"O zaten biliyor."

"ZATEN BILİYOR MU?!"

Cat'in çılgınlığını daha önce hiç duymamıştım. Bu beni
şaşırttı.

"Sorun yok, sorun yok," dedim çabucak. "Onun için sorun
değil. O da benimle evlenmek istemiyor ama dışarı çıkıp
Sicilya'yı görmek istiyor."

"Ve sen ona inanıyorsun?!"

"Evet. Babasının onu ne kadar kilit altında tuttuğuna inanamazsın. Hayatında sadece birkaç kez evden çıktı."

Cat'in sesindeki şaşkınlığı duyabiliyordum. "Peki kaç yaşında?!"

"Yirmi dört, sanırım. Bak, önemli olan kısım bu değil.
- "

"Oh, müstakbel karına bizden bahsettiğin kısım önemli olan kısım bu değil," dedi Cat alaycı bir tavırla. "Önemli olan ne o zaman?"

"Önemli olan, babasının lanet bir psikopat olması ve dün ona karşı gelen birine ne yaptığını gördüm," dedim öfkeyle. "Hiç hoş değildi. Aslında, oldukça korkunçtu."

Sessizlik.

"Bak," dedim, biraz yumuşatmaya çalışarak, "seni uyarmak için aradım. Eğer bu riski almak istemiyorsan, seni anlarım."

"Eğer riske girmek istemiyorsam," diye tekrarladı inanamayarak.

"Evet. Onun ."

"Val... Niccolo ve Don Rosolini' burnunun dibinde evden çıktım. Onlardan biri seni görmeye gittiğimi öğrenseydi, sonunun iyi olacağını sanmıyorum."

"Onlar olmazdı. var bitti herhangi bir şey için
sen - seni durdururlardı."

"Beni burada, Sicilya'da bulsalardı eminim bu konuda bu kadar nazik davranmazlardı."

"Yine de sana bir şey yapmazlar," dedim bıkkınlıkla.

"Geri mi çalışıyorsun?" sordu usulca. "Beni kolayca yüzüstü bırakmaya mı çalışıyorsun?"

"Ne?! Hayır! Hayır! Kesinlikle olmaz!"

"Korkuyor musun?"

"Evet!" dedim. Dedim, sonra açıkladım. "Benim için değil. Senin için korkuyorum. Eğer sana bir şey olursa... Kendimle yaşayabileceğimi sanmıyorum."

"Aww..." Cat bunu söylediğim için gerçekten mutlu görünüyordu. Sonra ekledi: "Ama bana bir şey olursa, eminim sana da olacaktır. Yani kendinle uzun süre yaşamak zorunda kalmayacaksın."

"BU karanlık," dedim kıkırdayarak.

"Sanırım öyle." İçini çekti. "Bak, bunun tehlikeli olduğunu biliyorum. Ama umurumda değil. Sadece seninle olmak istiyorum. Eğer bana soruyorsan, ben . kadar. Sadece dikkatli olmamız gerekecek."

Don Vicari'nin danışmanının ne kadar dikkatli olduğunu merak ettim.

Ama itiraf etmeliyim ki Cat'in seçimi beni rahatlatmıştı. "Tamam," dedim mutlulukla.

"Tamam, güzel."

"Nerede buluşalım?"

"Cefalù diye bir yer. Ragusa'dan oldukça uzakta - yaklaşık üç buçuk saat."

"O zaman iyi olacak."

"Oraya vardığında beni ara ya da mesaj at. Ya da Paolo'yu ara veya mesaj at, sanırım."

"Geleceğim. Seni görmek için sabırsızlanıyorum!"

"Ben de bebeğim," dedim sıcak bir , göğsümde büyük bir duygu kabarması vardı. "Ben-"

Kendimi durdurdum.

Daha önce hiç söylemediğim bir şeyi söylemek üzereydim. herhangi bir kadın -

Ve bunu şimdi söylemek iyi bir fikir değildi.

Özellikle de şimdi.

"...evet?" Cat umutla fısıldadı.

Cevap vermekte zorlandım...

Sonunda sadece "Yakında görüşürüz." dedi. Bir uzun duraklama daha.

"...yakında görüşürüz," dedi üzgün bir şekilde, sonra kapattı.

Kahretsın.

Birkaç saat içinde biriyle yatacak biri olarak, aniden inanılmaz derecede depresyona girdim.

Isabella'nın dün gece söylediklerini hatırladım:

Onu seviyor musun?

Bir kadın sizin için buraya kadar geliyor - ve siz bunu 'düşünmediniz' mi?

O zaman muhtemelen bunu düşünmeye BAŞLAMALISINIZ.

Orada uzun süre durup düşündüm.

Sonra onu bulana kadar Paolo'nun telefonundaki diğer aramalara baktım:

Alessandra'nın numarası.

Lars'ın hepimize ezberlettiği birçok ezberden biriydi.

Numaraya bastım ve bekledim, kalbim iki kat daha hızlı atıyordu.

"Alo?" diye cevap verdi tanıdık bir ses. "Alessandra?"

"Valentino!" diye bağırdı sevinçle. "Bu numaradan arayarak ne yapıyorsun?!"

"Bana ödünç verdi."

"Yani her şey yolunda mı?"

"Evet, evet, harika gidiyor. Son birkaç gün içinde Caterina'yı birkaç kez gördüm."

"Biliyorum!" Alessandra arsızca konuştu. "...biliyor musun?"

"Bana mesaj atıyordu. İkiniz için çok mutluyum!"

Sesi o kadar neşeliydi ki, bu benim moralimi biraz olsun yükseltti. "Sadece bunu yaptığınız için teşekkür etmek istedim," dedim.

Alçakgönüllülükle.

"ederim!"

"Dario henüz bilmiyor, değil mi?"

Sesi biraz acımasızdı. "Hayır. En azından o bir şey söylemedi. Ama Dario'yu bilirsin. Gözlerinizin içine bakıp ne düşündüğünüzü anlamak gibi bir huyu vardır."

Daha iyi ifade edemezdi. En büyük ağabeyimin insanları okumak için neredeyse ürkütücü bir yolu vardı.

"Ama Niccolo, Caterina gittiğinden beri bana saçmalıyor. Bir şeylerden şüpheleniyor ve bırakmıyor."

"Çünkü o bir pislik." Güldü.

"Sadece bazen."

Seni görücü usulü bir evliliğe zorladığında konuş benimle demek istedim.

Ama her şeyi mahvetmek istemedim.

Bunun yerine, "Şey, onları aramaktansa sizi aramanın daha güvenli olacağını düşündüm" dedim.

"Neden? İhtiyacın olan bir şey mi var?" diye sorarken sesindeki endişeyi duyabiliyordum. Caterina'nın daha fazla paraya mı ihtiyacı var? İstemek için çok utangaç, değil mi? Ona verebilir"

"Ondan değil," dedim. "Ben... Massimo ve Lars'ı merak ediyordum."

"...oh."

Bu tek kelime bana bilmem gereken her şeyi anlattı.

"Hâlâ bir haber yok," dedi nazıkçe. Midem bulandı.

"Peki ya Roberto?"

"Hong Kong'dan henüz dönmedi."

Kahretsin.

Lars ve Massimo evlerine sağ salim döndüklerinde ve Roberto parayı aldığı anda Dario'nun beni Sicilya'dan çıkarabileceğini ummuştum.

Ve Cat'le birlikte gerçekten bir şansımız olabilirdi.

Ama hiçbir şey değişmemişti.

Dario'nun hâlâ Don Vicari ile ittifaka ihtiyacı vardı, böylece Fausto Amca'ya karşı bir şansımız olabilirdi.

"Sanırım haber olmadığı için kimse seni aramadı," dedi sempatik bir şekilde.

"değil... Sadece kontrol etmek istedim," dedim asık suratla.

"İyi misin?"

"Sadece endişelendim."

"Biliyorum... hepimiz öyleyiz. Ve sana şeyden nefret ediyorum.

Gerçekten istiyorum."

"Teşekkürler," diye mırıldandım. "Her şey için teşekkürler ama... gitsem iyi olacak."

"Tamam. Lütfen, bir şeye ihtiyacınız olursa - herhangi bir şeye - beni arayın."

"Yapacağım. Teşekkür ederim."

"Cat'i tekrar gördüğünde ona sevgilerimi ilet."

"Yapacağım. Güle güle, Alessandra."

"Güle güle."

Telefonu kapattım, kalbim ağırlaşmıştı ve arabaya doğru yürüdüm.

Kapıyı açtığımda Isabella ve Ludavica, rahatsız olmanın ötesinde görünen Paolo'ya takılıyorlardı.

"Hadi amannn," dedi Isabella. "Valentino'nun kız arkadaşı hakkında hiçbir şey bilmediğini mi söylemek istiyorsun? Affedersiniz, 'metresi' mi?"

Ludavica ona "Fuck buddy," diye hatırlattı ve ikisi de kahkahalara boğuldu.

Yüce İsa.

Bir çift sarhoş liseli kızla aynı arabada olmak gibiydi.

Paolo bana hastalıklı bir ifadeyle baktı, "Beni onlarla nasıl yalnız bırakırsın?" der gibiydi!

Paolo'nun telefonunu uzatırken, "Gidelim," dedim.

"Ooh, görmek istiyorum!" Isabella elimden kaptığı gibi söyledi.

Ludavica heyecanla alkışladı.

"Ne?! HAYIR!" Paolo koltuğun içinde iki büklüm olurken haykırdı. "Ver onu buraya!"

"Kimseyi aramayacağım," diye onu rahatlatmıştı Isabella. "Sadece internete bakmak istiyorum."

"Ne için?" Ben sordum.

"Bilmiyorum, ne olursa!"

"Hiç internete girmedin bile." "O zaman şimdi başlamak için mükemmel bir zaman."

Paolo panik içinde bana baktı. "Patron?"

İçimi çektim. Lanet olası bir cep telefonu için kavga edecek halim yoktu. "Bırak alsın."

"Ama -"

"Aramızdaki sırların en küçüğü bu," dedim suratımı asarak.

"Evet," diye onayladı Isabella. "Tüm sırların en küçüğü."

Paolo homurdandı, sonra koltuğuna geri döndü ve motoru çalıştırdı.

"Şey... Valentino?" Isabella sordu.

"Evet?"

"...internete nasıl giriyorsun?"

Caterina

■ telefonu kapattı ve boşluğa baktı.

"Seni seviyorum" diyecekti.

Ama sonra söylemedi.

Neden ?

Cevabı zaten biliyordum:

Çünkü seni sevmiyor.

Bunu itiraf etmek çok acı vericiydi.

Sanki kalbim camdan yapılmıştı ve kırılmadan bir düzine yerden çatlamıştı.

Bir parçam Sicilya'yı sonsuza dek geride bırakmak istiyordu... başka bir yerde yeniden başlamak için...

Ama yapamayacağımı biliyordum.

Onu çok fazla istedim.

Bana sadece zamanının bir kısmını ayırsa bile geri çeviremezdim.

Geceyi geçirdiğim güzel mağaranın etrafına baktım - tek başıma.

Baktığım her yerde Valentino'yu hatırlatan bir şey vardı.

Ve buradayken bana hissettirdiği her şeyi.

Elime geçebilecek tek şey bu.

Onu gizlice görmek...
Onu son kez sikiyormuş gibi . Bu
kadar yeter mi?
Orada oturup uzun süre kendime bu soruyu sordum.
Sonunda karar verdim.
Alternatif olarak onunla bir daha asla birlikte
olamayacaktım. Birlikte fazla zamanımız kalmamıştı.
Evlendikten sonra artık birlikte olacağımızdan
şüpheliydim.
Yani... Alabildiğim kadarını alıyordum, çünkü onu bırakıp
gidemiyordum.
Onu tekrar öpebilecekken ve onu tekrar
içimde hissedebilecekken olmaz.
İçim burkularak yataktan kalktım ve Cefalu'ya gitmek
üzere eşyalarımı toplamaya başladım.

Valentino

T Isabella ve Ludavica'ya iPhone kullanmayı öğretmek, 1800'lerden gelen iki zaman yolcusuna bir şeyler öğretmeye çalışmak gibiydi.

Bu kadar az şey bilmeleri beni hayrete düşürdü.

Ama bu onların suçu değildi. Küçüklüklerinden beri dış dünyaya kapalıydılar. Hatta belki de doğduklarından beri.

Her neyse, neredeyse her şeyi nasıl görebildiklerine hayret ettiler.

Hiçbir şey.

Google'da porno aramaya başlayabileceklerini düşündüm

- sık resimleri, belki -

Ama yapmadılar.

Sanırım çok masumlardı.

Onun yerine, her şey sanat eserleriyle ilgiliydi. Tablolar, heykeller, bu tür şeyler.

Ve şehir resimleri - Tokyo, Atina, Moskova. Ve kedi videoları.

Onları seviyor gibiydiler.

"Çok şirin!" Isabella haykırdı - hem de çok.

Sonunda Cefalu'ya vardığımızda telefonu geri aldım.

"Awwwww!" diye sızlandı iki kız da.

"Dünyayı telefonda değil, bizzat görmenin zamanı geldi," dedim Paolo'ya uzatırken.

"...tamam," diye homurdandı Isabella.

Cefalù deniz kenarında güzel bir ortaçağ kasabasıydı.

Arnavut kaldırımından yapılmış dar, dolambaçlı sokaklar.

Apartman balkonlarının tepesinde, korkuluklarında parlak renkli çamaşırlar kuruyor.

Ve baktığınız her yerde turistler için dükkanlar vardı: kafeler ve restoranlar, giyim mağazaları, ıvır zıvırla dolu biblo tezgahları.

Turistler için tüm o dükkanlar vardı çünkü her yerde turistler vardı. Sokakları doldurmuşlar, fotoğraf çekiyorlar ve kapuçino ya da şarap içmek için duruyorlar.

Isabella ve Ludavica ağızları açık bir şekilde her şeye hayretle bakmakla insan kalabalığından kaçmak arasında gidip geliyorlardı.

şaşmamalı: Cefalu sokaklarında muhtemelen hayatları boyunca herhangi bir noktada gördüklerinden daha fazla insan vardı - belki mafya düğünleri hariç. Belki de.

Ben bir tarafa geçtim ve Paolo'yu da diğer tarafa yerleştirdim. Kalabalığın arasından ilerlerken koruma görevi görerek kızlara müdahale ettik.

Sonunda turistlerin azaldığı bir yere ulaştık ve kızları cadde kenarındaki bir restorana götürdüm. Bir masaya oturduk ve birkaç dakika sonra gelen servise siparişlerimizi verdik. Ben bira, Paolo kahve, Isabella ve Ludavica da birer kadeh beyaz şarap aldılar.

"Vay canına," dedi Isabella, her şeyi kavramak için başını çevirerek.

"Evden ilk kez çıkmak nasıl bir duygu?"

"İnanılmaz," diye mırıldandı etrafına bakarken.

Ciddiydi. Tüm bu insanlardan bunalmış olduğu belli olsa da, gözlerinden tüm küçük ayrıntıları anladığını görebiliyordum.

"Aman Tanrım - bu bir Testa di Moro!" diye .

İtalyanca'da 'Mağribi kafası' demek.

'Moor' yüzlerce yıl önce Kuzey Afrika'dan gelen herhangi bir Müslüman için kullanılan eski bir terimdi.

"Bir ne?" Etrafıma bakınarak sordum.

"Şuradaki yüzler! Onlar hakkında bir şeyler okumuştum ama daha önce hiç görmemiştim!"

Isabella yakındaki bir dükkânı işaret etti; dükkânda insan yüzüne benzeyen seramik kaplar vardı ve bunlar hep çiftler halindeydi.

Biri bııklı ve türbanlı bir adam, diğeri ise bazen taç takan güzel bir kadındı.

Pozzallo ve Gela'daki turistik dükkânlarda bunların çeşitlerini görmüştüm ama sormak aklıma gelmemiştir. Çoğunlukla Rocco ve ekibinden nefret ettiğim ve onlarla konuşmak istemediğim için.

"Nedir onlar?" Ben sordum.

"Sicilya'ya özgü bir şey," diye yanıtladı Paolo.

Isabella başını salladı. "Birkaç farklı efsane var. Bir tanesi Sicilya Arapların kontrolü altındayken

9 ve 10. yüzyıllarda soylu Sicilyalı bir kadın Arap bir erkekle ilişki yaşadı. Ailesi bunu öğrendiğinde her ikisini de idam etti ve uyarı olarak kafalarını vazoya dönüştürdü."

"Tanrım," dedim dehşete kapılarak.

"Yasak aşk," dedi Isabella iç çekerek. "Vatandaşlarım tarafından pek hoş karşılanmıyor."

Ludavica, "Diğer versiyondan daha korkunç," diye kabul etti. "Hangisi ne?" Ben sordum.

"Sicilyalı bir kadının bir Mağribi ile ilişkisi vardır, ancak adamın Kuzey Afrika'ya geri döneceğini ve kendisine söylemeyi unuttuğu bir karısı ve çocuğu olduğunu öğrenir. Bunun üzerine Sicilyalı hatun onu öldürür ve kafasını keser, sonra da fesleğen yetiştirmek için vazoya dönüştürür." Ludavica sırttı. "Ben bu versiyonu tercih ederim."

"Neden?!"

"Kadın yerine sadece adamın kafasının kesilmesini tercih ederim."

"Ugh," dedim.

Ludavica, "Çok ," diye takıldı bana.

Evet, dün ahırda gördüklerimden sonra oldukça sert vurdu.

Ama onun yerine "Hayır, siz Sicilyalılar yemişsiniz" dedim.

Ludavica güldü. "Bu konuda seninle tartışmayacağım." "Bu bir Sicilya geleneği mi?" diye sordum.

"Evet," dedi Isabella. "İnsanlar bunları evlerinde çiçek saksısı olarak kullanıyor."

"O zaman neden daha önce hiç görmedin?"

Yüzünde alaycı bir ifade vardı. "Babam onların hastalıklı olduğunu düşünüyor." Karanlık bir şekilde güldüm. "Bu oldukça ironik." "Sen neden bahsediyorsun?"

O kadar aptal olamazsın der gibi ona baktım.

"Hayatını kazanmak için yaptığı şey yüzünden mi?" diye sordu, sonra da beni tersledi. "Senin ailen de yapıyor."

Alay ettim. "Babanın eski sevgilisine sormak isteyebilirsin. Bu konuda consigliere."

Isabella'nın rengi hemen soldu. "Eliseo?"

"Zavallı piçin adı bu mu?" Ben sordum. "Eliseo mu?"

"Eliseo Marconi. Onun hakkında ne biliyorsun?"

Ondan geriye kalanlar ahırında yavaş yavaş işkence edilerek öldürülüyor" demek istedim.

Ama bir şeyler ters gidiyordu.

Isabella karanlık bir evde kapının önünde duran korku filmindeki dehşete düşmüş bir kıza benziyordu...

Yan odada korkunç bir şey olduğunu ve bunun onu yok edebileceğini bilen...

Ama yine de düşünülemez olanla yüzleşmek için cesaretini toplamaya çalışıyordu.

Ludavica'nın ifadesi bunu doğruladı.

Gözleriyle bana adeta yalvarıyordu:

Lütfen bir şey söyleme - LÜTFEN.

Hemen geri çekildim. "Neden - ne biliyorsun?" "Babam zimmetine bir miktar para geçirdiğini ve kaçtığını söyledi." Isabella sessizce, yüzü hâlâ solgun, dedi.

"Evet... Rocco'dan duyduğum da buydu," diye mırıldandım. "Kaçıp gitmiş. Ama baban onu bulmaya çalışıyor."

Isabella'nın yüzüne yeniden renk geldi.

Ludavica minnettar görünüyordu.

Paolo'nun kafası karışmış gibiydi.

Ama Isabella'nın sesi hâlâ hüzünlüydü, "Umarım babam onu asla bulamaz," dedi.

Çok geç diye düşündüm ama bunu kendime sakladım.

Eliseo Marconi ile ilgili korkunç dolambaçlı yoldan sonra işler yavaş yavaş normale döndü.

Öğle yemeğimizi yedikten sonra etrafta dolaştık. Kızlar birçok giyim mağazasına girdiler ve kıyafetlere bakıp bakıp durdular.

"Babanın bunları giymene asla izin vermeyeceğini biliyorsun," diye uyardım.

"Biliyorum ama bakabilirim," dedi Isabella huysuzca.

Biz geldikten iki saat sonra Paolo, Cat'ten bir mesaj aldı.

"Bayan arkadaşın, patron," dedi telefonu uzatarak Bana. "Minerva diye bir yerde."

Hotel Minerva'dayım. Oda 404.

Bulmak için Google Maps' kullandım.

Sadece yedi blok ötede ve birkaç blok kuzeyde, deniz kenarındaydı.

"Tamam, teşekkürler," dedim telefonu Paolo'ya geri verirken.

"Dört saat sonra lobide görüşürüz, ne dersiniz?" dedi.

"Beş olsun."

Ludavica sırtarak, "Oooooooh, birinin dayanıklılığı var," dedi. Ona STOP gibi bir bakış attım.

"Kız arkadaşınla iyi eğlenceler," diye takıldı Isabella bana.

"O benim kız arkadaşım değil."

"Hanımın o zaman."

"Benim hanımım da değil."

Ludavica, "Siktir git dostum," diye girdi. "HAYIR - "

"Yasak sevgilin," dedi Isabella kenetlediği ellerini yanaklarına götürürken.

"Ben artık gidiyorum," dedim yüksek sesle.

Bu iki Kızlar catcalled Ben hakkında benim 'AŞIK' ve ben uzaklaşırken 'hanımefendi' dedi.

Paolo'yu son gördüğümde sanki "Neden ben Tanrım?" diye soruyor gibiydi.

Kıkırdadım.

Ne dilediğine dikkat et, dostum.

Terfi gibi.

Anlayabilirsin.

Ragusa'daki lüks mağaradan çok Gela'dakine benzeyen küçük bir otel olan Minerva'yı buldu ve merdivenleri hızla çıktı.

404 numaralı odanın kapısını çaldım.

Kapı bir aralık açıldı ve Caterina bana baktı. "Hey," dedi gülümseyerek...

Yine de çok sakın görünüyordu.

İçeri girdim, kapıyı kapattım ve onu öptüm.

Ama o beni öperken pek tutkulu değildi. Ondan uzaklaştım. "Neyin var?"

"Hiçbir şey."

Beni öpmek için eğildi - "Sorun ne?" Tekrar sordum. "Yok bir şey.

Her şey yolunda."

"Saçmalık. Bana söyleyecek misin, yoksa görmezden mi ?"

Bana üzgün ama meydan okuyan bir bakışla baktı. "Sence yanlış olan ne?"

Biliyordum.

Ama adını söyleyince içim korkuyla doldu.

Ben de yalan söyledim.

"Sanırım benimle görüşmek konusunda tereddüt ediyorsun."

Bana ters ters baktı. "Şimdi kim saçmalıyor?"

Uzaklaşmaya başladı -

Ama kolundan tuttum ve onu kendime çektim.

"Bırak!" diye bağırdı, beni defetmeye çalışıyordu.

Başka seçeneğim yoktu.

Ona gerçeği söylemek zorundaydım, yoksa çekip gidebilirdim.

Hiçbir şey söylemeseydim, sahip olduğumuz değerli zamanı boş harcamış olacaktık.

"Çünkü telefonda 'seni seviyorum' diyecektim ama kendimi durdurdum," dedim. "Hepsi bu, değil mi?"

Bana şok içinde baktı, gözleri yaşlıydı - Sonra sessizce başını salladı.

aniden saatler önce hissettiğim duygularla kabardı.

Konuşmaya başladım -

Kendimi durdurdum -

Kahretsin, dostum, bunu yapma - BUNU YAPMA -

"Seni seviyorum," dedim.

Cat hemen hıçkırıklara boğuldu ve bir eliyle ağzını kapattı. Sonra elini çekti ve gözyaşları yanaklarından süzülürken gülümsedi. "Ben de seni seviyorum."

Onu kendime çektim... kollarımla sardım... ve ağlarken ona sarıldım.

Bir süre sonra kısık bir sesle, "Neden telefonda söylemedin?" diye sordu.

"Çünkü bu durumu daha da kötüleştiriyor."

Gözlerimin içine bakabilmek için göğsümden uzaklaştı. "Ne?! Neden?!"

"Çünkü bu konuda hiçbir şey yapamayız," dedim suratsızca. "Bir buçuk hafta içinde evlenmek zorundayım. Evlenmek zorundayım. Başka seçeneğim yok. Ve sahip olamayacağım bir kadına aşıkken, istemediğim ve beni istemeyen bir kadınla evlenmek berbat bir şey."

Cat uzun bir süre sessizce bana baktı.

Sonunda fısıldadı, "O zaman neden Don Rosolini onun yerine benimle evlenebileceğini söylediğinde onu reddettin?"

Dehşet içinde geri çekildim. "Bunu duydun mu?!" "Alessandra'ya anlatırken duydum."

Utanmıştım -

Ve cehennem gibi suçlu -

Ama hemen sinirlendim.

Çünkü diğer duygulara katlanamıyordum.

"Biliyordun ve bana hiç söylemedin mi?!" Öfkeyle sordum.

"NEDEN?!"

Cat orada durmuş bana bakıyordu, gözyaşları yanaklarından süzülüyordu...

Ve bana hayatımda gördüğüm en hüzünlü gülümsemeyi verdi.

"Sana söylemek çok acı veriyordu," diye fısıldadı. "Ve seni çok istiyordum."

Bu beni öldürdü.

Kalbimi kırdı. Bu kadın.

Bu inanılmaz kadın.

Benim ne kadar boktan biri olduğumu başından beri biliyordu... Ve yine de beni istiyordu.

Sesim kısık bir şekilde, "Özür dilerim... Tam bir aptaldım. Zamanda geriye gidip Dario'ya 'evet' demek için her şeyi yapardım."

"Öyleyse yap," diye fısıldadı, bir adım öne çıkarak. "Onlara benimle evlenmek istediğini söyle, onunla değil."

"Fikirlerini değiştirmeyecekler." Kaşlarımı çattım. "Niccolo fikrini değiştirmeyecektir."

"O zaman benimle kaç!" diye yalvardı ellerimi avuçlarının içine alırken.

"Yapamam." Kendimi çaresiz hissediyordum - yavaşça suyla dolan bir fıçıya hapsedilmiş bir fare gibi. "Massimo ölmüş olabilir... Lars da. Bütün paramızı kaybettik ve Roberto parasını geri alamadı. Don Vicari'yle olan bu şey Fausto Amca'yı durdurmak için tek şansımız olabilir. Kaçıp onları yüzüstü bırakamam. Yapamam."

Bana yine o hüzünlü gülümsemesini verdi -
Ama bu sefer eliyle yanağımı kavradı. "Biliyorum,"
dedi usulca. "Sadece sormak zorundaydım."

"Özür dilerim," diye .

Tereddüt etti. Sonra...

"Ben de öyle," diye fısıldadı. "Ama bu bizim
kontrolümüzde değil... bu yüzden elimizden gelenin en iyisini
yapmak zorundayız sanırım."

"Bunu nasıl yapacağız?" diye sordum. Niccolo'ya, Don
Vicari'ye - tüm lanet dünyaya kızgındım.

Hüzünle gülümsedi. "Benimle seviş... ve beni sevdiğini
söyle."

Onu kendime çektim.

Kalbimin yarısı kederle doluydu... diğer yarısı ise sevgiyle
doluydu.

"Seni seviyorum," diye fısıldadım. "Seni seviyorum."

Onu öptüğümde, gözyaşlarının tuzunu tattım.

Caterina

M'nın kalbi kırılıyordu.
Ama çok da dolu
hissettirdi. O
söylemişti!

Seni seviyorum.

Ve bunu tüm kalbiyle söylediğini biliyordum. Bunu
gözlerinde görebiliyordum.

Beni yatağa götürdüğünde ve birbirimizi soyduğumuzda,
dokunuşu ve öpüşleri şefkatliydi.

Beni yatağa yatırdığında bacaklarımı ona doğru açtım.

Ruhumu ona açtım.

O baktı içine benim gözler olarak o
konumlandırılmış onun Kalçalarımın arasındaki
vücut.

Ve sikiğinin ucunun yavaşça dudaklarımdan ayrıldığını
hissettim.

Normalde olduğum kadar tahrik olmamıştım - kalbim
kesinlikle içindeydi, ama geri kalanım henüz tam olarak
gemide değildi -

Ve kendini normalden daha da sarılmış hissetti.

"Yavaş ol," diye inledim. "Lütfen, yavaş ol."

Yaptı. Geri çekildi... sonra kafasını içime soktu... sonra
beni daha fazlasını ister halde bırakarak geri çekildi...

Ve bunu yavaşça tekrarladı, sadece yarım inç girdi, beni kızdırdı, sonra çekti...

O kadar ıslanmış ve tahrik olmuşum ki, ona sahip olmamaya dayanamıyordum.

"Tamam," diye fısıldadım ellerimle mükemmel kıcını kavrarırken ve beni içine çekmeye çalışırken.

Beni yakaladığını bilerek gülümsedi. "Ne istiyorsun?"

"Hepinizi istiyorum," diye inledim.

Bana istediğimi verdi.

Tamamen içeri girdi, içimin derinliklerine, sikinin kalınlığı beni tamamen doldurdu.

Zevkten nefesim kesildi -

Ve sonra beni başka bir şekilde nefessiz bıraktı.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı içimde hafifçe ileri geri sallanırken.

Gözlerim yaşardı.

"Ben de seni seviyorum," diye

fısıldadım. Beni usulca öptü...

Sonra derin ve tutkulu...

Hareketleri daha hızlı ve daha hızlı itişlere dönüştü.

"Seni seviyorum," diye mırıldandı.

"Ben - oh! - Seni seviyorum - OH! -" diye haykırdım, her hareket beni orgazma daha da yaklaştırırken.

"Cat - seni seviyorum, Cat - lanet olsun, seni seviyorum," diye fısıldadı kulağıma, içimde derin, sert ve kalın bir şekilde iterken.

"OH - OH - BEN - BEN SEVIYORUM OHHHHHHHHH - "

Daha önce hiç olmadığım güçlü, derin ve yoğun bir şekilde boşaldım.

Kulağıma seni seviyorum diye fısıldayıp duruyordu.

Yaklaşık yarım saat boyunca bu şekilde devam ettik - hem aleti hem de sözleriyle beni coşkun doruklarına çıkardı.

Seni
seviyorum
. Seni
seviyorum
. Seni
seviyorum

.
Doyamadım. İkisinden
de!

Hem siki, hem de beni sevdiğini söylemesi.

Sonunda yaklaştığında -

Gözlerinde görebildiğim ve sık nefes alışını duyabildiğim
zaman -

"Seni seviyorum bebeğim - içime gel!" diyecek kadar aklım
başımdaydı. İçime gir, Val - Seni seviyorum, seni seviyorum,
ben - "

Kükredi ve böğürdü, ikimiz de aynı anda "SENİ
SEVİYORUM!" diye bağırdık.

Onun içimde patladığını hissettiğimde ben de aynı anda
boşaldım.

Sonra kollarıma yığıldı, vücudu sarsılıyor, ciğerleri nefes
nefese kalıyordu.

İlk kez . Yani, gerçekten, gerçekten
sevişmiştik.

Sadece bunun son olmaması için dua ettim.

Dinlenirken Cefalù'ya gelmeden önce neler olduğunu ve
Sicilyalı mafya babasının kızıyla bir sorun yaşanıp
yaşanmadığını konuştuk.

"Hayır, hayatının en güzel anlarını yaşıyor," dedi Val ve
sonra yüzünde muzip bir gülümseme belirdi. "İstersen onunla
tanışabilirsin."

Ona sanki az önce çiğ lağım suyu yememizi önermiş gibi
baktım. "HAYIR."

Kıkırdadı, sonra benimle alay etmeye başladı. "Senin
hakkında her şeyi biliyor, biliyorsun."

Hiç eğlenmedim.

"Her şey benim hakkımda, ha?" Onu dürttüğümde sordum.
"Hepsi benim hakkımda mı?"

Dürtmelerimi savuşturmaya çalışırken kıkırdaması kahkahaya dönüştü. "Hayır, hayır - hepsi seninle ilgili değil -"

"Her şey benimle ilgili, ha!" Onu gıdıklamaya başlarken tekrarladım. "Dikkat et, kadın," diye şakacı bir şekilde homurdandı.

"Sen !"

Sonra beni gıdıklamaya başladı, ben de çığlık atmaya başladım ve her şey yatağın üzerinde terli bir vücut yığınınına dönüştü.

Nefes nefese yatarken, "Val?" dedim.

"Evet?"

"Bana bir daha onunla görüşmekle ilgili soru sorma. Onunla evlenmene katlanmak zorunda kalabilirim ama onunla tanışmak, onu görmek ya da başka bir şey yapmak istemiyorum."

"...tamam," dedi sessizce.

O öğleden sonra birkaç kez daha seks yaptık. Hala harika (ve harika bir sevişme - haha) olmasına rağmen, hiçbir zaman ilk seferki gibi duygusal zirvelere ulaşmadı.

Nihayet, son turumuzdan sonra, Paolo'dan telefonuma bir mesaj geldi.

Lobideyiz.

Kalbim korkuyla hızlandı.

Lobideyiz.

Paolo'da olduğu gibi.

Ve Valentino'nun evleneceği kadın.

"Paolo lobide," dedim sesimi nötr tutarak.

"Harika," dedi huysuzca. "Ona birkaç dakika içinde aşağıda olacağımı söyle."

Yatağa oturdum ve duş alırken onu dinledim, sonra dışarı çıkıp kurulanmasını izledim.

Etrafta çıplak dolaşırken o kadar muhteşemdi ki.

Bunun onu görebileceğim son zamanlardan biri olabileceğini düşünmek acı veriyordu.

"İyi misin?" diye sordu kaşlarını çatarak. "Bana katılmanı bekliyordum."

Zorla gülümsedim. "Seninle duşa girseydim, birkaç dakikadan fazla sürerdi."

"Hımm," diye homurdandı, sonra giyinmeye başlamadan önce beni öptü.

Gitmeye hazır olduğunda bana baktı ve yüzümü okşadı.

"Seni seviyorum," diye mırıldandı. "Biliyorum," dedim.

"Ohhh - 'Ben de seni seviyorum'dan 'Biliyorum'a geçti, ha?" dedi beni tekrar gıdıklayarak. "Bana Han Solo gibi davranıyorsun, ha?" "Dur - DUR!" Güldüğümde çığlık attım.

"Ben de seni seviyorum, ben seni de seviyorum!"

Beni gıdıklamayı bırakıp son bir kez öperken "İyi edersin," dedi. Sonra geri çekildi. "Yarın görüşürüz."

"Öyle olsa iyi olur," dedim, göz kırpıp kapıyı arkasından kapatırken yüzümde kocaman bir gülümseme vardı.

Sonra mutlu görüntümü . Onu gerçekten seviyordum.

Ve sonunda için çok mutluydum! Ve yine de...

konuda hiçbir şey yapmaması çok acı veriyordu. Ben anladım. Anladım.

Ailesine karşı gelemeyeceğini biliyordum.

Ama bedelini ödeyecek olanın ben olmam beni öldürdü.

Valentino

Cat'in odasından belli belirsiz bir tedirginlikle ayrıldı.

Odaya girdiğim ve onun mesafeli davrandığı ilk bölüm berbattı.

Sonra...

Sonunda ona seni seviyorum diyecek cesareti bulduğumda.

O kısım harika gitmişti. Seks.

Akıllara durgunluk veriyordu.

Daha önce hiç böyle hissetmemiştim.

Gelirken gözlerinde yepyeni bir duygu dünyası görmüştüm.

Peki ya

ben?

Kendimi

özgür

hissediy

ordum.

Yaşıyor.

Aşık oldum.

Ama şimdi...

Onu bırakarak.

Doğru olmayan bir şeyler vardı ve ne olduğunu anlayamıyordum.

Lobiye indiğimde Paolo beni bekliyordu.

Isabella ve Ludavica ön kapının yanındaki salonda oturmuş, oturma alanına serilmiş tablolara ve kahve kitaplarına bakıyorlardı.

"Patron..." Paolo acımasızca konuştu. "Sakın başlama," diye uyardım onu.

Isabella yüzünde alaycı bir ifadeyle ona doğru baktı. "Sen -"

Ama yüz ifademi görünce kısa kesti. "Ne yaptım?" Korkuyla sordum.

"Ona , değil mi?" dedi nazik bir gülümsemeyle. "Neyi söyledim?"

"Onu sevdiğini."

Bu beni olduğum yerde durdurdu.

"Bunu nereden biliyorsun?" Merakla sordum.

"Demek biliyordun."

"...evet."

Bunu evleneceğim kadına itiraf ederken kendimi son derece rahatsız hissediyordum.

"Güzel," dedi Isabella küçük bir gülümsemeyle, sanki onaylıyormuş gibi... ama nedenini bir türlü anlayamıyordum.

"Nereden biliyorsun?" diye sordum. "Sadece söyleyebilirim."

"Bunu kitap okuyarak mı öğrendin?"

"...evet," dedi ve gülümsemesi gizemli bir hal aldı.

Sonra o ve Ludavica kapıdan çıkıp SUV'a doğru yürüdüler, ben ve Paolo da arkalarından onları takip ettik.

Despite Paolo olmak a worrywart, hiçbir şey kötü oldu. Eve zamanında vardık.

Akşam yemeğinde Don Vicari, "Dışarıda geçirdiğiniz gün hoşunuza gitti mi?" diye sordu.

Isabella onun kulağına Cefalù'dan bahsetmeye başladı - binalar, restoranlar, okyanus esintileri, her şey.

Yaşlı adam ona neredeyse hiç dikkat etmedi. Sadece homurdandı.

Mm-hm ve bu güzel.

Sanırım yaşadığı deneyimden dolayı kafası o kadar iyiydi ki fark etmedi. Ya da umursamadı.

Bulutların arkasından çıkan güneş gibi ısıldadı.

"Yarın başka bir kasabaya gidebilir miyiz?" diye sordu hevesle.

"Sanırım," dedi etini kesmeye devam ederken. "Nerede?"

"Nişanlıyla yemekten sonra konuşacağım."

Yemekten sonra Isabella neredeyse sekerek yemek odasından dışarı çıkacaktı.

Yaşlı kadın yanına geldi ve yanağını okşarken gülümsedi.

"Sen iyi bir çocuksun," dedi ve büyük torununu takip etti.
Don Vicari'nin tepkisi biraz daha farklı oldu.

"Yarın nereye gideceğin umurumda değil, yeter ki her lanet detayı duymak zorunda kalmayayım," dedi odadan çıkarken huysuzca.

Siktiğimin piçi.

Yine de...

etmek için onun iznini aldık. Tek ihtiyacım olan buydu.

Böylece Sicilya'nın kuzeydoğu ucundaki Messina'yı, Augusta'yı ve Santa Maria del Focallo'yu görebildik.

Isabella ve Ludavica şekerçi dükkanındaki iki çocuk gibiydiler.

Her müzeyi gezdiler, her ünlü simge yapıyı gördüler ve açık hava kafelerinde güneşin tadını çıkardılar.

İlk kez gerçekten özgürlüğü yaşıyorlardı ve bunun her saniyesinden keyif alıyorlardı.

Tam olarak özgürlüğü yaşadığını söyleyemem... Ama gittiğimiz her kasabada Cat'i gördüm.

Bu benim için yeterliydi.

İlk geldiğimde her zaman mutluydu - ama günler geçtikçe daha da zor zamanlar geçirdiğini söyleyebilirim.

Düğün yaklaşırken.

Ona neyin yanlış olduğunu sormadım çünkü zaten biliyordum. Sadece birbirimize sarıldık ve seviştik.

Ve ufkun hemen ötesindeki felaketi görmezden gelmeye çalıştı.

Düğünden bahsetmişken, Isabella'ya nerede evleneceğimizi sordum.

Büyük bir kilise bekliyordum. Belki Palermo'da bir katedral, böylece Don Vicari ne kadar zengin ve güçlü olduğunu gösterebilirdi.

Büyük bir hazırlık yapıldığını görmemiştim - çiçek siparişleri, resepsiyon menüsü üzerinde uğraşmak, gelinlik hakkında bir drama yok - ama perde arkasında bu işi halleden birileri olduğunu düşündüm.

Bu yüzden Isabella "Resuttano'nun dışındaki şapelde" dediğinde şaşırdım.

"...Resuttano?"

Hiç duymamıştım.

Isabella şaşkınlığıma gülümsedi. "Buradan yaklaşık beş mil uzakta küçük bir yer. Köyün eteklerinde bir şapel var. Babam ve annem orada evlenmişler. Babamın ailesi ve Bisnonna da öyle."

Bisnonna onun büyük büyükannesiydi - bana sürekli 'iyi çocuk' diyen 91 yaşındaki kadın.

"Evleneceğimiz yer orası mı?" Şok içinde sordum. "Köydeki bir şapelde mi?"

"Şey, evet. Rocco, Abriana ve Marcella orada evlendi. Neden - daha büyük bir şey mi istiyordun?" diye sordu kaşlarını çatarak.

"Hayır, hayır, bu harika."

Ama yine de akşam yemeğinde Don Vicari ile iki kez kontrol ettim.

"Anladığım kadarıyla Resuttano'nun dışındaki şapelde evleneceğiz."

"Doğru," dedi, dana parmigiana'sından başını bile kaldırmadan.

"Yani... büyük bir kilise değil."

"Evet," dedi küçümseyerek, "şapeller pek büyük olmaz."

Onun görmezden geldim. "Kim geliyor?" "Ailen."

"Başka kimse yok mu?" Şaşkınlıkla sordum.

"Nonna," dedi büyükannesini işaret ederek. "Ayrıca Rocco, diğer iki kızım ve onların aileleri. Neden, birini mi bekliyordun?"

"Şey, sadece... normalde, bir ton başka aile gelir."

"Aileler" derken Cosa Nostra'yı kastetmiştim.

Roma, Milano ve Venedik gibi şehirleri kontrol eden insanlar.

Don Vicari sırttı. "Kardeşinizin düğününe geldiler mi? Don Rosolini'nin değil, diğerinin."

Adriano'nun evini kastetti.

Adriano'nun düğününe neredeyse hiç kimse gitmemişti ve Don Vicari de bunu biliyordu. Alessandra'nın Cenova'daki uzun süredir kayıp olan büyükannesi dışında, tüm Cosa Nostra aileleri Floransa'daki uzun süreli iş ortaklarımız olan Agrellaları katlettiğimize inanmıştı.

Gerçekte, Mezzasalma adında bir gangsterdi ve amcam Fausto onu gölgelerden destekliyordu. Ama tüm Cosa Nostra onlara ihanet ettiğimizi düşündü ve bu yüzden uzak durdular.

"Hayır," diye cevap verdim. "Adriano'nun düğününe gitmediler."

"Peki neden sizinkine gelsinler ki?"

"Kızınıza gelebileceklerini düşünmüştüm," dedim soğuk bir şekilde.

"Seninle evleniyor... ve eğer fark etmediysen, ailenin diğer ailelerle arası hâlâ kötü." Sonra omuz silkti. "Siktir et onları. Babamın davet ettiği düğünlere hiç gelmediler, ben de devraldığımında onları hiç davet etmedim."

"Kaba bir dil," diye tersledi yaşlı kadın. "Özür dilerim, Nonna," dedi.

"Yani... Resuttano'nun dışındaki bir şapelde sadece iki ailemiz," diye açıkladım.

"İşte bu," dedi Don Vicari ve bana o soğuk, ürpertici gülümsemesini verdi.

Felaketin nerede olacağını biliyordum: Resuttano'nun dışında.

Ve bunun ne zaman olacağını biliyordum: on günden az bir süre içinde.

Geriye kalan tek şey Cat'le geçirdiğim kısa zamanın tadını çıkarmaktı.

Çaresizlik duygusuyla kendimi bu işe verdim - o da öyle yaptı.

Her dakikanın tadını çıkardık... seksten sonra birbirimizin kollarında uzanırken sık sık birbirimize sözsüzce bakıyor, hüzünle gülümsüyorduk.

Ufuktaki felakete rağmen, her gün birkaç saatliğine de olsa mutluyduk.

Messina'da...

Ve

Augusta'da...

Ve Santa Maria del Focallo.

Sonra Ortigia'ya gittik.

İşte o zaman her şey değişti.

Flk olarak Siracusa'ya gittik - İngilizce Syracuse. Güneydoğu'da bir liman.

Isabella çok heyecanlıydı. Görünüşe göre Siraküza, antik Yunanlılara kadar uzanan geçmişiyle Sicilya'nın en eski şehirlerinden biri.

Isabella'nın doyamadığı dev bir parkta kalıntılara bakarak sıkıcı bir sabah geçirdik.

Sonra Ortigia'ya gittik, Cat'le buluşacaktım.

Ortigia, Siraküza açıklarında, anakaraya tek bir köprü ile bağlanan küçük bir adaydı. Çok sayıda bin yıllık bina olmasına rağmen, bir sahil kasabası havası da vardı.

Ortigia'nın batı tarafı yelkenlilerle dolu bir koya bakıyordu.

Suyu çevreleyen yürüyüş yolu boyunca restoranlar gölgelikler altında Aperol spritz ve büyük deniz ürünleri tabakları servis ediyordu.

Hatta bir otelde, DJ'in dans müziği çaldığı, körfez kenarında bir güneşlenme terası bile vardı.

Burası turistlerle doluydu ve lanet bir parti gibiydi.

"Vay canına," dedi Isabella insan kalabalığına bakarken. Bunaldığını biliyordum. Ortigia açık ara gittiğimiz en kalabalık yerdi, Cefalù'dan bile daha kalabalıktı.

"İyi misin?" Ben sordum.

"Ben iyiyim," diye beni rahatlattı.

"Bayıldım," dedi Ludavica. DJ'in setine başını sallayarak eşlik ediyordu.

"Daha az kalabalık bir yere gidebiliriz," diye teklif ettim, Ludavica'nın bana attığı pis bakışı görmezden gelerek.

"Hayır - yelkenlilere bayılıyorum," dedi Isabella hayallere dalarak körfeze bakarken. "Hayatım boyunca onlar hakkında bir şeyler okudum ama hiç görmedim. Kitaplardaki çizimler dışında."

Tanrım.

Bütün bir hayatı boyunca bir yelkenli görmeden yaşamak - televizyonda bile -

Bunu anlamak benim için çok zordu.

Ben, kızlar ve Paolo, Isabella'nın körfezi görebilmesi için bir restoranda yer bulduk. Ayrıca kavurucu yaz güneşinden de uzakta olduğumuz için bu da bir artıydı.

Paolo telefonunu kontrol etti.

"Sana bir mesaj var patron. Locanda dell'Ortigia'da," dedi ve mesajı bana uzattı.

Cat'in mesajının geri kalanını okudum:

Locanda dell'Ortigia, Oda 301. Ön tarafta buluşalım - manzara muhteşem!

Paolo'nun telefonundan Google Maps'e baktım ve otelin adanın karşı tarafındaki deniz kıyısında olduğunu gördüm.

Paolo'ya telefonunu geri verirken "Sonra görüşürüz çocuklar," dedim.

"Seksin tadını çıkar," diye alay etti Ludavica benimle.

Isabella onu susturmaya çalıştı ama kendine rağmen güldü.

"Yapacağım - teşekkürler," dedim gülümseyerek ve oradan ayrıldım.

Ortigia'nın doğu kıyısına ulaşana kadar adanın merkezindeki kumtaşı renkli binaların arasından geçtim.

Bu tarafta işler çok daha durgundu. Tchotchke dükkanları ya da turist dolu restoranlar yok. Aslında, Akdeniz'in geniş ve açık manzarasına rağmen neredeyse hiç restoran yoktu.

Binaların çoğu asırlıktı ve otel ya da yaşam alanı olarak restore edilmişti, bu yüzden orada burada sadece birkaç turist vardı. Çoğu batı yakasındaki sıcak noktalara gidiyordu.

Akdeniz'i çevreleyen kaldırım boyunca yürüdüm.

Solumda tek yönlü bir cadde vardı ve yolun her iki tarafına da arabalar park edilmişti - muhtemelen yerel sakinler. Neredeyse hiç trafik yoktu.

Sağımda, sizi aşağıdaki suya 20 fit düşmekten koruyan demir bir korkuluk vardı.

'Plaja' inen birkaç merdivenin yanından geçtim, tabii plaj denebilirse. Çoğunlukla tüm adayı çevreleyen eski deniz duvarının yanındaki dev, sarp kayalardan oluşan bir gruptu.

Suyun daha uzağındaki kayalardan oluşan bir halka dalgakıran oluştuyordu - dalgalar tarafından savrulmadan yüzebilmenize yetecek kadar.

Bir kız dev kayalardan birinin üzerinde selfie çekerken bir adamın tur yüzdüğünü gördüm.

Onun dışında terk edilmişti.

Suya bakarken bir ses duydum. "Hey, ateşli şey!"

Baktım ve sokağın diğer tarafında Caterina'yı gördüm.

Sırıttım ve hemen ona doğru yürümeye başladım -

", bekle," dedi ve onun yerine bana doğru geçti.
Biz öptü tarafından ve Demir
Korkuluk, ve sular . Akdeniz altımızda
alçalıyor.

Sonra manzarayı seyredebilmek için başını göğsüme
yasladı.

"Burası çok güzel değil mi?" diye
mırıldandı. "Öyle."

"Denize bakan bir penceremiz var. Muhteşem!"

"Hadi yukarı çıkıp görelim," dedim sesimde baştan çıkarıcı
bir tonla.

Sırıttı. "Burada bakmak istedim çünkü odaya çıkar çıkmaz
beni 30 saniye içinde çıplak ve yatakta bulacağını
biliyordum."

"Muhtemelen doğru," diye itiraf ettim kıcını sıkarken.

Birkaç saniye tutkulu bir şekilde öpüştükten sonra elimi
tuttu.

"Tamam, bu kadar manzara yeter. Seks yapmak
istiyorum," dedi beni caddenin karşısına geçirirken.

Kıkırdadım. "Evet, hanımefendi."

Ve bu doğru değildi - onu soyup yatağa atmak 30 saniye
sürmedi.

67 tane
aldı. Ben
saydım.

Cat'in derinliklerindeydim ve onu ilk kez boşaltma
yolundaydım -

Kapının hızla vurulduğunu duyduğumda. "Ne
oluyor lan?!" diye bağırdım.

"Çok mu ses çıkardım?" Caterina utanç içinde fısıldadı. "Bu
gün ortasında..."

"İyisin - KİM VAR ORADA?!" Öfkeyle bağırdım.

'Rahatsız Etmeyin' tabelasını asmıştım, eğer oda servisiyse birinin kıcına tekmeyi basacaktım.

"Patron, böldüğüm için özür dilerim," dedi Paolo'nun tok sesi, "ama büyük bir sorunumuz var!"

"Lanet olsun," diye mırıldandım Cat'ten kapıya doğru yürürken. "Sorun nedir?"

"Ben Isabella - kötü bir şey oldu patron!"

KAHRETSİN.

Kafam Don Vicari'nin ahırında bana işkence ettiği görüntülerle doldu.

O kadar korkmuştum ki bornoz giyme zahmetine bile girmedim.

Paolo'yu daha iyi duyabilmek için kapıyı biraz araladım.

"Ne ha-"

WHAM!

Kapı yüzüme çarptı - ve sikime.

Yıldızlar görüşümü doldururken ve kasıklarım acıyla dolarken geriye doğru sendeledim.

" NE LAN!"

Sonra kafamı kaldırdığımda Paolo'nun tabancasını yüzüme doğrultmuş bir şekilde orada durduğunu gördüm.

Ama o eski, gergin, bok yiyen Paolo değildi.

Bu adamın gözleri soğuktu -

Yüz ifadesi daha da soğuktu.

Kapıyı arkasından çarparken, "Yatağın yanına geç," diye emretti.

Caterina çığlık attı ve çekildi ve levha üzerinde açıkta kalan vücudunu.

Paolo silahı ona doğru çevirdi. "Kapa , kaltak!"

Caterina hemen düştü itibaren a
çığlık için bir inilti.

Tabanca ona doğrultulmuşken, tedbirli davranmanın mı yoksa ona saldırmanın mı daha iyi olacağını hesapladım.

Silahı gidersem, patlayabilir ve Caterina vurulabilirdi.

Ben de hiçbir şey yapmamaya karar verdim.

Yapamadım, çünkü Paolo hızlı bir adım geri çekildi ve tekrar bana nişan aldı.

"Aklına çılgınca fikirler gelmesin, göt herif. Şimdi yatağın yanına geç."

Yatağa yaslanana kadar geri geri gittim.

Paolo'nun gözleri belimden aşağıya kaydı -

"Tanrım, bazı adamların şansı hep yaver gidiyor," diye mırıldandı, sonra tekrar gözlerimin içine baktı. "Üstüne bir şeyler giy."

"O şeyi başka bir yere doğrult, olur mu?" Pantolonumu alıp içine girerken homurdandım.

"Ben de aynısını senin için söyleyebilirim," diye şaka yaptı, sonra Cat'e baktı. "Böyle bir pipo varken neden bir fahişe gibi onun peşinden koştuğunu anlayabiliyorum." Onu şehvetle bir aşağı bir yukarı süzdü. "Ve neden küçük çatlak fahişesini sevdiğini de. Lanet olsun."

Öfke beni tüketti. "ONUNLA BÖYLE KONUŞAMAZSIN."

"Kapa çeneni, göt herif," diye araya girdi. "Burada yetkili olan benim, sen değilsin."

"Isabella'ya ne oldu?" Öfkeyle sordum.

Paolo güldü. "Hiçbir şey. Hâlâ dışarıda diğer hatunla birlikte, geri zekâlı gibi yelkenlileri işaret ediyor."

Kahretsın.

Beni kandırdı.

Ve bunun olacağını hiç tahmin etmemiştim.

"Bu bir şantaj," dedim acı acı, sonunda neler olduğunu anlamıştım. "Tıpkı Rocco'nun babası için yaptığı gibi."

"Sanırım öyle de denebilir. Yine de beş para etmez bir uyuşturucu satıcısından çok daha fazlasını ödemeniz ."

Kendime sessizce lanet ettim.

Paolo'nun Don Vicari'ye ihanet ettiğini biliyordum ama bana ihanet edeceğini düşünmemiştim.

Alessandra'nın önüne koyduğu parayla mutlu olacağını düşünerek kendimi yanlış bir güven duygusuna kaptırmıştım.

Niccolo'dan ne kadar nefret etsem de, itiraf etmeliyim ki, bunun başına gelmesine asla izin vermezdi.

Gardını asla düşürmezdi ve bunun olacağını bir mil öteden görürdü.

"Biraz nakit param var," dedi Caterina perişan bir halde, şifonyerin üzerindeki çantasını işaret ederken.

Paolo silahını bana doğrultmuş bir şekilde çantayı karıştırdı.

"Fena değil," dedi parayı çıkarıp cebine sokarken. "Ama bir sonraki ödeyeceğin paranın yanında bu çok önemsiz."

"Elimizdeki tek şey bu," diye hırladım. "Başka bir şeyimiz yok."

"Belki sen bilmiyorsun ama şu baldızın biliyor."

Alessandra.

Alessandra'yı kastediyor.

Paolo, Cat'in çantasını bana fırlattı. Hazırlıksız yakalanmama rağmen yakaladım.

Paolo, "Şimdi telefonu çıkar ve onu ara," diye emretti.

"Ailem beş parasız, seni aptal. Amcam bütün paramızı çaldı -"

"O zaman bana nasıl 50 bin ödedi? Ve ben olsam kime aptal dediğine dikkat ederdim, APTAL, lanet olası SİLAH'a sahip olan ben olduğuma göre."

"Size ödeme yapan onun büyükannesiydi, baldızım değil," dedim. "Geno'da başka bir aile."

"Kimin ödediği umurumda değil, ama biri bana para ödüyor. Yapacağın şey şu. Onu arayacaksın ve bana Bitcoin olarak bir milyon avro göndermesini sağlayacaksın."

"Bir milyon mu?!" diye bağırdım.

"Evet, yoksa Don Vicari bütün hafta aletini nereye soktuğunu öğrenecek. Sanırım bundan pek memnun olmayacak."

"Durup sana ne yapacağını düşündün mü? arkasından iş çevirdiğini anladığında ne yapacaksın?" diye sordum. Paolo'nun yüzünde ilk kez bir belirsizlik belirdi.

Belli ki 'hayır' dersem ne yapacağını düşünmemişti.
Otomatik olarak parayı ödeyeceğimi varsaymıştı.

Bu da onun yarım yamalak bir planı olan bir moron olduğu anlamına geliyordu.

Ama bu bir moron tarafından oyuna getirildin demek,
dedi kafamın içinde Niccolo'ya benzeyen bir ses.

Siktir , dedim o sese. Ben .

Paolo'nun kendine gelmesi bir saniye sürdü ama sonunda toparlandı.

"Eğer ödemezsen, seni öldürürüm. Ya da yürüyemeyesin diye dizini kırar, Sicilya'dan defolup gittikten sonra Don Vicari'yi ararım. Bırak işi o bitirsin."

Seğirmiş olmalıyım, çünkü Paolo bana sadistçe sırıttı.
"Evet, Isabella'ya Don Vicari'nin ahırda Eliseo'ya ne yaptığını söylemediğini fark ettim. Bütün bunlar da neydi? Babasının taş gibi bir psikopat olduğunu öğrenmesini engellemeye mi çalışıyordun?

"Ya da belki sen kan kaybından ölürken sikini boşaltır ve önünde orospunu sikerim. Ona neler kaçırıldığını gösteririm."

Tabancasını bana doğrultmuş olmasına rağmen Caterina'ya baktı. "Bu konuda ne diyorsun, şeker memeli? Gerçekten iyi vakit geçirmeye hazır mısın?"

Bu kadar.

Şu son kısım -

Caterina'yla öyle konuşuyordu.

Kendimi kaybettim.

İçgüdülerimle hareket ettim -

Lars'la yüzlerce saat çalışarak geliştirilmiş bir içgüdü.

Paolo'nun silahı bana doğrultulmuştu, yani ateş alsa bile tehlikede değildi.

Sadece ben.

Paolo hâlâ Cat'e bakarken, çantayı göğsümden bir basketbol topu gibi fırlattım.

Çanta o kadar ağırdı ki Paolo'nun yüzüne çarptığında kafası geriye doğru sarsıldı.

"WHA-"

O daha lafı ağzından çıkaramadan, ben çoktan üzerine atlamıştım.

Önce elindeki tabancayı aldım.
En önemli şey buydu - ateş etmesini engellemek.
Sadece beni öldürmesin diye değil, kimse duyup da
koşarak gelmesin diye.
Bir elimle tabancanın horozunu sıktım. Aptal horozu
kurmamıştı.
Tetiği çekmeye çalışsa bile, horoz hareket edemezdi -
Ve eğer çekiç hareket edemezse, silah ateş alamazdı.
Paolo mücadele etti ama yüzüne aldığı darbeler yüzünden
hâlâ kafası karıştı.
İşte o zaman tüm ön kolunu çekerek yere düştüm.
Ve dirseğini bükülmüş dizime çarptı.
Doğa'nın hiç istemediği bir yöne doğru bükülen kolunun
çatırdadığını duydum.
Acı içinde çığlık attı -
Ama o sırada silahı elinden almıştım. Mermer zeminde
takırdayarak gitti.
Paolo sol yumruğuyla kafama vurdu.
Sağlam bir yumruk atmadı ama hafif bir darbe bile
yıldızları görmemi sağladı.
Arkasına , böylece havasını kesmek için boğazını
sıkabilecektim.
Birinin onun çığlığını tekrar duyması riskini göze
alamazdım.
Herif az önce bana şantaj yapmaya çalışmış
ve sevdiğim kadına tecavüz etmekle tehdit
etmişti. Yani ölecekti.
Onu boğmaya çalışırken, başının üzerinden uzanıp beni
yakalamaya çalıştı.
Ama dizlerine arkadan tekme attım.
Bacakları büküldü -
Ve kafasını fayans zemine vurdum.
Sersemlemiş bir halde birkaç saniyeliğine mücadele etmeyi
bıraktı.

Tek ihtiyacım olan birkaç saniyeydi.
Onu yerde sürükleyerek bir metre ötedeki banyoya
götürdüm.

Sonra kafasını tuvalete soktu.
Neler olduğunu anladığında, karşı koymaya çalıştı -
Ama ayağa kalktım, omuzlarından tuttum ve sırtının
ortasına bir diz indirdim.

Ve yüzünü suyun altına soktu.
Çığlık attı, ama sesi baloncuklar halinde çıktı.
"Blrrbbb!"

Tüm ağırlığımla bastırdım ve sağa sola savrulan tek sağlam
kolundan uzak durdum.

Diğer kolu, kırdığım dirseğinden iğrenç bir şekilde
bükülmüştü.

Çığlık atmayı kesti -
Sonra istemsiz olarak su soluduğu için boğulmaya başladı.
İçinde yirmi Saniyeler, onun vücut başladı
boğularak ölürken kontrolsüzce sarsılıyordu.

Kasılmaları durana ve kaya gibi hareketsiz kalana kadar
tam bir dakika daha bekledim.

Sonunda geri çekildim, ter göğsümden ve sırtımdan aşağı
akıyordu.

Bunun ne kadar yorucu olduğunu - ne kadar zor
olduğunu - fark etmemiştim.
Onu öldürmek için.
Onu ben öldürdüm!
Dehşet içinde cesede baktım.

Bu benim ilk seferim değildi. Daha önce de başkalarını
öldürmüştüm.

Ama onları hep vurdum.
Soğuk - kişisel olmayan - uzaktan.
Asla çıplak ellerimle değil.
Ve asla gerçekten tanıdığım biri değildi.
Para için bana ihanet eden bir pislik olsalar bile.

Paolo'nun cansız bedenine baktım ve duygularımı kontrol altına almaya çalıştım.

Sonra arkamda Caterina'nın feryadını duydum.

Ona doğru koştum ve ellerimi kollarına koydum. "İyi misin?!"

Gözyaşları yüzünden aşağı akarken başını salladı. "Evet - sen iyi misin?!"

"İyiyim," dedim onu kucağıma çekerken.

Sonra yavaş yavaş yaptığım şeyin sonuçlarını fark başladım.

"...oh lanet olsun..." Fısıldadım.

"Ne?"

"Siktir - !" Ayağa kalkıp volta atmaya başladığımda yemin ettim. "Sorun ne?!"

"Bunu Don Vicari'ye nasıl açıklayacağım?!"

"Ben - oh," dedi Caterina, ne kadar boka battığımızı anlayınca gözleri büyüdü.

İlk sorun:

Az önce bir adam öldürmüştüm.

Nefsi müdafaa ya da cinayet, fark etmezdi - artık elimde bir ceset vardı.

Daha büyük bir sorun:

Don Vicari Paolo'nun ölümünü asla bilemezdi.

Çünkü nerede olduğunu öğrenirse, kızından başka birini becerdiğimi anlar.

O zaman neden olduğunu bilmek isterdi.

Yani, bir otel odasında rastgele bir adam öldürecek değildim.

Vicari Paolo'nun telefonunu ele geçirirse, Alessandra'ya giden mesajları ve telefon görüşmelerini bulacaktı.

Ve Cat.

Dehşet içinde arkamı döndüm. "Odayı kendi adınıza mı kiraladınız?"

"E-evet?" diye inledi, sanki bu neden bu kadar korkunç? SIKTIR!

Yüzümü buruşturdum. "Eğer ödemeyi gerçek adınızla yaptıysanız, bu cesedi bırakıp kaçamayacağımız anlamına gelir."

"Çünkü polisler ," diye mırıldandı. "Ben daha çok Don Vicari'nin öğrenmesinden endişeleniyorum."

Bir çözüm bulmaya çabaladı. "Ya - ya iki hafta daha ödeseydim ve kapıya 'Rahatsız Etmeyin' tabelasını asmasaydım?"

"Fark etmezdi. Eninde sonunda birileri kokusunu alır ve onu aramaya gelir."

"...Aman Tanrım... Çok üzgünüm Val..."

Karanlık bir şekilde güldüm. "Bebğim, bu senin suçun değil - o lanet olası pisliğe güvendiğim için benim suçum."

"Ama ben de ona güvendim."

"Evet, ama onun bir pislik olduğunu biliyordum ve gözümü ondan ayırmadım. Hepsi benim hatam, senin değil."

Ne yapacağımı bulmalıyım, hem de hemen.

Her şeyden çok kardeşlerimi aramak istedim.

Ama o zaman Cat'le ne yaptığımı açıklamam gerekirdi.

Onlara söyleme riskini

alamazdım. Dario'ya değil.

Özellikle de Niccolo'ya.

Bu benim ve bizi bundan kurtarmak zorundaydım.

"Yardım etmek için ne yapabilirim?" Caterina fısıldadı.

Ona dönüp baktım ve birden kalbim kabardı. Bu kadar tehlikeye attığım bu kadın -

Nasıl yardım edebileceğini soruyordu. Ne yapabileceğimizi.

Birlikte.

"Bir saniye düşüneyim, bir yolunu ," dedim güven verici bir şekilde, sonra onu öptüm.

Bir ileri bir geri gidip gelirken, parçalar yavaş yavaş bir araya geldi...

Ve şansa bağlı olan birkaç şey vardı...

Ama bir planım vardı.

Önce Paolo'nun cesedinin yanına gittim ve ceplerini karıştırdım.

"Ne yapıyorsun?" Cat sordu.

"Paranı geri alıyorum," dedim aldığı parayı çıkarırken.

Önümüzdeki birkaç saat içinde satın almam gerekebilecek herhangi bir şey için birazını sakladım, sonra kalanı çantasına geri koydum.

Cat yüzünü buruşturdu - muhtemelen şimdi bir cesetten çıkardığım paraya dokunmak zorunda kalacağı için - ama hiçbir şey söylemedi.

İhtiyacım olursa diye Paolo'un telefonunu aldım.

Cüzdanını ve anahtarlarını yere attım.

Silahı silmek için bir bez kullandım, böylece parmak izlerim üzerinde kalmayacaktı.

Sonra Cat'in yanındaki yatağa oturdum ve bundan sonra olacakları anlattım.

Paolo'nun cesedini kimsenin bir yere saklamak

zorundaydım. Kaçmış gibi görünmesini sağlamalıydım.

İzini süremesinler diye telefonunu yok etmek zorunda ...

Ve silahından kurtulmak zorunda kaldım.

"Yine de sana bir şey sormam gerekiyor. Berbat olacak ama bunu yapmanı istiyorum, yoksa her şey mahvolabilir."

"...ne?" diye fısıldadı.

"Burada cesedin yanında kalmanı ve kimsenin içeri girmedikten emin olmanı istiyorum."

"NE?! Val, hayır - "

"Otelden kimsenin gelip onu bulmadığından emin olmalıyız. Eğer bulurlarsa, tüm haberlere çıkar, adınız duyulur, Don Vicari öğrenir - "

"Neden kalamıyorsun?" diye sızlandı.

"Çünkü birinin Isabella'ya neler olduğunu anlatması gerekiyor. Onun yardımına ihtiyacımız var, yoksa bir hizmetçinin cesedi bulması kadar kötü bir duruma düşeriz." Durakladım. "Yani, sanırım onu sana tarif edebilirim... ama o zaman dışarı çıkıp - "

"Hayır," dedi Cat, sesi aniden sertleşmişti. "Hayır, ben...
ben
burada kal."

"Onunla tanışmak istemiyorsun," dedim, günler önce bana söylediklerini hatırlayarak.

"Hayır," dedi soğuk bir şekilde. ""
Sikeyim.

Isabella'dan en ufak bir şekilde etkilenmediğim için, onu psikopat bir gangsterin tatlı, üzgün kızından başka bir şey olarak görmedim -

Ama belli ki Cat onun hakkında böyle düşünmüyordu.

Isabella ile buluşmaktansa ölü bir bedenle kalmayı tercih etmesi bunu açıkça ortaya koyuyordu.

"Özür dilerim bebeğim," diye mırıldandım. "Her şey için." "Lütfen... sadece acele et."

"Yapacağım," diye söz verdim ve onu öptüm.

Caterina

A Val gittikten sonra çabucak giyindim.
Kapının önüne bir gardırop çekmeyi denedim ama çok ağırdı.

Ben de tahta bir sandalyeyi kapı kolunun altına yasladım. Bunu filmlerde ve dizilerde görmüştüm. İnsanların kapıyı açmasını engelleyeceğini umuyordum - Ama en azından gürültü yapıp beni uyaracağını düşündüm. Odadaki tek sandalye oydu, bu yüzden cesetten olabildiğince uzakta yatağa oturdum.

Ölü adamın ayakkabılarının küçük banyodan dışarı çıktığını hâlâ görebiliyordum.

Daha büyük banyolu ve daha büyük bir oda için ödeme yapmalıydım, diye düşündüm.

Ve güldü.

Sevdiğim adam az önce birini öldürmüştü.

Keşke cesedi saklamak için daha büyük bir banyom olsaydı diye düşünüyordum!

Ölen adam için hiç üzülmedim.

Bana kalırsa, Valentino'ya silah çektiği anda ölmeyi hak etmişti.

Val'in onu öldürmüş olmasından bile korkmamıştım.

Olay olduğunda, hissetmiştim ki -

Rahatla

ma.

Neşe.

Öfke - onu yakalamak

gibi! Ve... en tuhafı...

Biraz tahrik oldum.

"Bu adam benim için öldürmeye hazır." gibi.

Val'in bir adamı öldürmüş olmasının beni dehşete düşürmesi gerektiğini biliyorum.

Ama bu onu daha çok istememe neden oldu.

Onu yatağa atıp hemen oracıkta üzerine istediğimden değil -

Ama bu onu istememi

sağladı. Benimle ve sadece

benimle olmasını... Sonsuza

kadar.

Ya sonra bana sarıldığında?

Hayatımda hiç olmadığım kadar güvende ve korunmuş hissediyordum. Bunu gerçekten açıklayamazdım.

Tek bildiğim Val'in an önce geri dönmesini istediğimdi.

Ve gitmesini hiç istemedim. Ama

gideceğini biliyordum. Sonunda.

Söylediklerini düşündüm -

Nişanlısını bulmaya gitmem hakkında.

Yani, sanırım onu size tarif edebilirim, ama o zaman dışarı çıkıp -

Düşüncesi bile tüylerimi diken diken etti.

Neye benzediğini bile bilmiyordum.

bilmek istiyorum.

sadece bir isim olduğu sürece, neredeyse gerçek değilmiş gibiydi.

O sadece bir hikayedeki bir karaktermiş gibi

davranabilirdim. Ama onunla tanışma fikri?

Benim yerime onu yakalayacak olan kadın mı?
Hayatının geri onunla kim sevişecekti?
Sabah ona uyanmak - Ve onun
çocuklarına sahip olmak?
Onunla bir cesetle kalmak arasında bir seçim yapmak
gerekirse, cesedi tercih ederdim.

Valentino

Ortigia'nın doğu yakasına, turistlerin, güneşlenenlerin ve dünyayı umursamayan insanların arasına geri koştı.

Isabella ve Ludavica'yı onları bıraktığım yerde buldum. Kızarmış kalamar yerken gülüyor ve beyaz şarap içiyorlardı.

Isabella şaşkınlıkla bana baktı. "Neden bu kadar erken döndün?"

Ludavica, "Gücü tükendi ve dayanıklılık için biraz istiridyeye ihtiyacı vardı," diye şaka yaptı.

"Lu!" Isabella onu azarladı ama yine de güldü. "Paolo nerede? Seninle konuşması gerektiğini söyledi."

Karşlarına oturdum, masaya doğru eğildim ve kimsenin duyamayacağı kadar yaklaşmalarını işaret ettim.

"Sana bir şey söylediğimde tepki vermemeni istiyorum," diye fısıldadım. "Anlıyor musun?"

Hem Isabella hem de Ludavica endişeyle başlarını salladılar. "Ben ciddiylim," diye homurdandım.

"Sessiz olacağız," diye söz verdi Isabella.

Ludavica başını salladı. "Söz veriyorum."

"Pekala." Durakladım. "Paolo öldü."

Her iki kızın da gözleri şok içinde açıldı ama sözlerine sadık kaldılar: ne nefes aldılar ne de bağırdılar.

"Ne oldu?" Isabella sordu.

"Bana bir milyon avro için şantaj yapmaya çalıştı."

"Ne?!"

"Evet. Ya ailemin ona para ya da babana ben ve Caterina'dan bahsedeceğini söyledi."

Bu renk Boşaltılmış gelen Isabella'nın yüz.

"Var mı Bu da demek oluyor ki... sen..."

Sözünü kesti ama nereye gittiğini biliyordum.

Onu öldüren sendin.

Başımı salladım.

Isabella bir an sessiz kaldı.

Çılgına dönüp bağırmaya başlayacağını ve bana katil diyeceğini sandım.

Ama onun yerine "Caterina iyi mi?" diye sordu.

Cat için duyduğu endişe beni etkiledi.

Onu düşünüyor olması bile Isabella'nın derinlerde kim olduğu hakkında çok şey anlatıyordu.

"O iyi," dedim. "Ama büyük bir sorunumuz var."

"'Biz' mi?" Ludavica öfkeyle

sordu. "Lu," diye tısladı Isabella.

Ludavica kapa çeneni.

"Büyük sorun nedir?" Isabella bana sordu.

"Onun ortadan kaybolduğundan emin olmalıyım, ne demek istediğimi anlıyorsanız."

Isabella kaşlarını çatı. "Babama sana saldırdığını söyleyemez misin?"

"Bir otel odasında mı? Caterina'nın adına mı kayıtlı?"

"...oh. Evet, sanırım bu işe yaramayacak." Isabella bir bakış attı

Yüzünde acımasız bir kararlılık vardı. "Ne yapmamızı istiyorsunuz?"

"Burada, restoranda kal. Yemek sipariş etmeye ve içmeye devam et," dedim ve üç yüz avro çıkarıp masanın üzerine koydum.

"Tüm yapmamızı istediğin bu mu?"

"Evet - ama bunu hava kararana kadar yapmaya devam etmeniz gerekecek."

Ludavica'nın kaşları havaya kalktı. "Bu çok uzun bir süre." "Evet ama hava kararana kadar hiçbir şey yapamam." "Ne yapacaksın peki?" Isabella sordu.

"Ne kadar az bilersen o kadar iyi. Babanızı arayabileceğiniz bir telefon numarası var mı?"

Isabella şaşırması görünüyordu. "Evet, ama bunun gerçekten iyi bir şey olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Sakın arama. Ben hazır olduğumu söyleyene kadar olmaz."

"Onu neden arayalım ki? Üçümüzü eve bırakamaz mısın?"

"Paolo kaçmış gibi göstermeliyim. Eğer kaçsaydı, anahtarları bize bırakmazdı."

"...oh. Evet, bu şüpheli görünebilir. Ama neden yardım edemiyoruz?"

"Çünkü baban sana sorular sorduğunda, yalan söyleyebilmeni istiyorum."

"Babama daha kolay yalan söyleyebilirim," dedi Isabella. Evet, doğru.

"İnandırıcı bir yalan söylemeni istiyorum ve bütün gece burada kalırsan daha kolay olur. Paolo'nun sana bir telefon görüşmesi yapması söylediğini, sonra gittiğini ve bir daha geri gelmediğini söyleyebilirsin. Sunucular senin mazeretin olur. Biri onlara sorarsa, bütün gece burada olduğunu söyleyeceklerdir."

"Peki sen?" Isabella sordu. "Neredesin Burada bizimle olmasaydın, burada olduğunu mu söyleyecektin?" Yüzümü buruşturdum. "Henüz o kadar ileri gitmedim."

"Yardım edebiliriz," dedi Isabella.

"Kendi adına konuş," diye homurdandı Ludavica. Isabella ona kızgın bir bakış fırlattı.

Ludavica gözlerini devirdi - ama başka bir şey söylemedi.

Isabella bana baktı. "Sadece ne yapmamı istediğini söyle."

"Şimdilik burada kal. Sana ihtiyacım olursa geri geleceğim."

"Tamam," dedi Isabella sessizce. "Bu arada, onu sırt üstü mü yoksa ön üstü mü yatırıyorsun?"

Kaşlarımı çattım. "Ne fark eder ki?"

"Morluk. Yerçekimi vücudundaki tüm kanı en alt noktaya çekecektir. Eğer onu yüzüstü yatırırsanız, yüzü moraracaktır."

"...oh," dedim huzursuzca.

Paolo'nun yüzünün mor olması planlarımı mahvedebilir.

"Bütün bunlar ne kadar zaman önce oldu?" Isabella sordu.

"Yaklaşık yarım saat. Neden?"

"Çünkü ölüm katılığı ölümden bir ila iki saat sonra yerleşmeye başlar. Sekiz saat sonra tahta gibi kaskatı kesilir."

"Kahretsin," diye hırladım.

Bu kesinlikle planlarımı mahveder.

Toskana'daki evimde olmayı diledim, orada kimse morarma, ölüm katılığı gibi şeyleri umursamıyordu. Zeytinlikte bir çukur kazar ve pisliği içine atardın.

"Bütün bunları nereden biliyorsun?" diye

sordum. Babasından öğrendiğini

düşünmüştüm - Ama yanılmışım.

"I okuyun a çok. Cinayet gizemler.

Nasıl vardı Onu taşımayı mı planlıyorsun?"

"Bunun iyi bir şey olduğunu sanmıyorum."

"Morarma ya da ölüm katılığından haberin yoktu," araya girdi. "Başka bir şeyi gözden kaçırıyor olabilirsiniz."

Haklıydı.

"Eee?" diye dürttü.

"Hiç Weekend At Bernie's'i izledin mi?"

Yüzü şaşkınlıkla buruştu. "...Ne?"

"Bu bir film - boş ver. Bir şişe şarap alacaktım, sarhoşmuşuz gibi yapacaktım, onu denize götürecektim,

yüzmeye gidin, sonra da onu taşlarla ağırlaştırın."

"Eh - bu riskli," dedi Isabella, sanki bir lastiğe nasıl yama yapılacağıнын artılarını ve eksilerini tartıyormuş gibi. "Biri seni yakından görürse, her şey biter."

"Bu yüzden karanlığa kadar bekleyecektim."

"Yine de insanlar seni görebilir."

"Bu yüzden Cat'in dikkat dağıtıcı bir şey yapmasını sağlayacaktım."

"Fena değil... ama bence bir bavul dükkânı bulup alabileceğin en büyük bavulu alsan, ölüm katılığı başlamadan onu içine tıkıştırırsan ve bavulu da yanında suya götürsen daha iyi olur."

"İnsanlar suya bavulla inmeme tuhaf karşılamayacaklar mı?"

"Etrafınıza bir bakın," dedi. "Ciddiyim - bir bakın."

Önümden geçen turistlere bakmak için döndüm.

Yüzlerce kişilik kalabalığın içinde, arkalarında bavul taşıyan en az altı kişi gördüm.

"Bu ada otellere gidip gelen insanlarla dolu," dedi Isabella. "Kimse sizi bir valiz taşıırken görürse iki kere düşünmez. Ama tahta gibi kaskatı bir adamı sürüklediğinizi , kesinlikle soru soracaklardır."

Saçmalık.

Haklıydı.

"Peki ya bavulu suya indirmeye ne dersin?" diye sordum. "Oraya gitmek için bir sürü merdivenden inmeme gerekiyor."

"Caterina'nın dikkat dağıtacağını söylediğini sanıyordum."

KAHRETSİN.

Isabella'nın söylediği her şey mantıklıydı.

"Tekerlekli bir bavul aldığınızdan emin olun," diye ekledi. "Onu taşımak çok daha kolay olacaktır. Ve ben olsam sert bir kılıf alırdım - kayalıklarda yırtılmayacak bir şey."

"Tamam," diye mırıldandım.

"Suyun içeri girebilmesi için fermuarın bir kısmını açık bırakın. İçinde sıkışan hava yüzünden yüzmeye başlamasını istemezsiniz. Aslında, belki de daha derin suya çıkana kadar yüzmesine izin vermeli, sonra fermuarı birkaç santim açmalısınız, böylece su içeri girebilir. Yeterince derin olduğunda, emin olmak için içine birkaç taş koyun."

"Onu ," diye homurdandım. Yani, bazı şeyler düşünmüştüm.

Isabella benim huysuz ses tonumu duymazdan geldi; ayrıntıları çözmeye çalışıyordu. "Buradan ayrıldıktan sonra, önce bavulu al. Hiç vakit kaybetme, çünkü ölüm katılığı çok hızlı ilerleyecek.

"Bunu hallettikten sonra, bulabildiğiniz kadarıyla şu anda giydiklerinize yakın iki yeni kıyafet ve ayakkabı alın."

"Neden?!"

"Akdeniz kristal berraklığında. Geceleri sorun olmaz, ancak bavulu kıyıya çok yakın bir yere koyarsanız, gündüzleri insanlar onu görebilir.

"Bu da kimsenin göremeyeceği kadar açıkta yüzmeniz gerektiği anlamına geliyor - bu da tepeden tırnağa sıırıslık olacağınız anlamına geliyor. Ve insanlar tamamen giyinmiş, sıırıslık bir adamın sudan çıktığını hatırlayacaktır.

"Yani bavulu suya sokmak için bir takım giysiye ihtiyacınız var... ve otele geri dönmeden önce üzerinizi değiştirmek için kuru bir takıma ihtiyacınız var."

"Neden sadece bu kıyafetleri giyemiyorum?" Gömleğimi çekiştirerek sordum.

"Çünkü üzerlerinde tuzlu su olmamalı. Babam seni sorguladığında kokusunu alabilir. Duş aldıktan sonra tekrar bu kıyafetleri giyebilir ve ıslak olanları atabilirsin."

"...oh."

İtiraf etmeliyim ki etkilenmiştim. Her açıdan düşünmüştü - benden çok daha fazla.

Harika bir olurdu.

"Bu arada," dedi, "siyah, gri ya da nötr renkte bir bavul al ki deniz dibinde eğreti durmasın. Kırmızı ya da turuncu olmasın. Yüzeyden görülmesinin kolay olmasını istemezsiniz."

"Bunu profesyonel olarak yapmadığına emin misin?" Eğlenerek sordum.

"Dediğim gibi, çok fazla cinayet romanı okudum."

"Pekala... Sanırım senin planını uygulayacağım."

Onunki Weekend At Bernie'den çok daha iyiydi.

Isabella, "Ehliyetinden ve kredi kartları gibi üzerinde onun adı yazan her şeyden kurtulmayı unutma," diye fısıldadı. "Onları atmadan önce her şeyi sil ki parmak izlerin üzerlerinde kalmasın. Ve Papa'nın cep telefonları hakkında söylediklerini duyduğuma göre, polisin izini sürememesi için bataryayı çıkarman gerekiyor."

Bunu zaten düşünmüştüm ama yine de ona teşekkür ettim.

"Dikkat dağıtma konusunda yardıma ihtiyacınız olursa bize haber verin," diye öneride bulundu.

Ayağa kalkarken başımı salladım. "Yapacağım."

"İyi şanslar," dedi Isabella sempatik bir gülümsemeyle. "Teşekkürler."

Ona ihtiyacım olacaktı.

Isabella'nın söylediği her Şeyi yaptı.

Paolo'nun telefonundan Google Maps'i kontrol ettim, yürüme mesafesinde bir bavul dükkkanı buldum ve Elleriindeki en büyük sert kabuklu bavul - tekerlekli ve katlanabilir saplı bir canavar.

Odaya döndüğümde kapıyı çaldım. "Cat, benim."

Kapıyı açtığında yüzü rahatlamıştı. Kapıyı kapatıp kilitlediğim anda sarıldık - Ama hemen "Bu ne için?" diye sordu.

"Onu taşıdığın için."

"Onu buradan böyle mi çıkaracaksın?"

"Evet," dedim, planın nereden geldiğini ona söylememeye karar vererek.

Ben bavulun fermuarını açıp Paolo'nun cesedinin yanına koyarken Cat yüzünde dehşet dolu bir ifadeyle kapının yanında duruyordu.

"...sen... yardımına ihtiyacın var mı?" diye sordu ürkekçe.

"Sanırım ben hallederim."

Kollarımı koltuk altlarından geçirdim ve onu havaya . Ya da en azından denedim.

Tanrım!

Yaklaşık 170 kilo olduğunu düşündüm. 450 deadlift ve 300 bench yapabiliyordum ama bir cesetle başa çıkmak daha zordu. Ölü ağırlık bir çuval jöle gibi gevşekti.

En azından ölüm katılığı onu etkilememişti. Ama morarmıştı.

Onu kaldırdığımda Cat haykırdı.

"Ne?!" diye sordum.

"Yüzü..." dedi, yüzünü buruşturarak.

Aynaya baktım. Paolo'nun yüzü çoktan benek benek mor olmuştu.

Isabella haklıydı.

Umalım da geri kalanı konusunda da haklı .

Cesedi bavulun bir yarısına sıkıştırdım ve cenin pozisyonuna gelene kadar kollarını, bacaklarını ve başını içine soktum.

Cüzdanı anahtarlarıyla birlikte yerdeydi, tam da daha önce attığım yerde.

Ehliyeti ve kredi kartları başta olmak üzere her şeyi çıkardım, cüzdanını ve anahtarlarını sildikten sonra bavuluna attım.

Onu teşhis edemeyeceklerinden gerçekten emin olmak isteseydim, dişlerini çeker ve parmak uçlarını keserdim...

Ama bu konuda o kadar katı olmayacaktım.

Şansım yaver giderse, bulunması aylar sürerdi. Bu yeterli olurdu.

Tabancayı sildim ve içine attım.

Sonra cebimden cep telefonunu çıkardım ve kapattım.

Bataryayı nasıl çıkaracağımı bilmiyordum, bu yüzden ekranı paramparça olana kadar lavabonun köşesine vurdum, sonra telefonu tamamen şekilsiz hale getirdim. Sildim ve gövdesiyle birlikte attım.

Sonra bavulun fermuarını çektim ve dik konuma getirmek için uğraştım.

Bu şeyi merdivenlerden indirmek çok zor olacaktı.
Ama bunu Isabella ile konuştuğum için minnettardım.
En azından Bernie'de Hafta Sonu'nu tahta gibi sert bir
vücutla yapmak zorunda kalmazdım.
"Şimdi ne yapacağız?" Caterina fısıldadı.
"Bekleyeceğiz."
Yatağa oturdum ve onu kucağıma aldım.
Bunu yaparken ona dikkat dağıtmak için neye ihtiyacım
olduğunu söyledim. "Bunu yapabilir misin?" diye sordum.
"Sanırım öyle. Ama ondan kurtulduktan sonra ne olacak?"
"Ortigia'dan çıkmalısın. Ragusa ya da Cefalu'ya geri
dönün."

"Size nasıl ulaşabilirim?"
"Alessandra ile konuş. Onu da arayacağım - o bizim
aramızdaki kişi olabilir."
Cat panik içinde bana baktı. "Bu seni son görüşüm, değil
mi?"

"Hayır," diye ısrar ettim ama emin olamadım.
Bundan sağ çıkıp çıkamayacağımı bile
bilmiyordum. Eğer Don Vicari ne yaptığımı
öğrenirse.
Caterina yüzünü göğsüme gömdü. "Seni kaybedemem! I
yapamam!"
Saçlarını okşarken "Yapmayacaksın," diye fısıldadım. "Bir
yolunu bulacağız. Söz veriyorum."
"Benimle kaçabilirsin," diye yalvardı. "Hemen şimdi."
Teklifi her zamankinden daha cazipti.
Ama kaçarsam Don Vicari'nin peşime biliyordum. Sonra da
kardeşlerimin peşine düşerdi.
Sadece Fausto Amca'yla savaşmak yerine Vicari'yle de
savaşacaklardı.

Fausto'nun yaptığı onca pisliğe rağmen Don Vicari'nin
daha kötü olduğundan emindim.
Yine de yapabilirdim - onunla kaçabilirdim -

Ama Don Vicari beni bulursa, Cat'i bulurdu. Ve ona ne yapabileceğini kimse bilemezdi. Ahırdaki kâbusa geri döndüm -

Ve hemen aklımdan çıkarıp attım.

"Hayır," diye fısıldadım. "Hayır... her şey yoluna girecek."

Kendimi bile ikna edemediğime göre onu ikna ettiğimden şüpheliydim.

hava kararmadan önce yapacak daha çok işim vardı.

Cat cesetten o kadar korktu ki, onun yerine bana kıyafet alması için onu gönderdim.

O dışarıdayken Paolo'nun kimliğini ve kredi kartlarını ayrı kanalizasyon ızgaralarına attırdım, atmadan önce parmak izlerini silmeye dikkat ettim.

Bir saat sonra bir spor çantasıyla döndü. İçinde benim giydiklerime çok benzeyen iki takım gömlek, pantolon ve ayakkabı vardı.

İlk kıyafetleri giydim, ikinci kıyafetleri spor çantasına koydum ve otelden bir havlu aldım.

Sonra gün batımından yarım saat sonrasına kadar bekledim - ki bu da akşam 8:30'da çoktan geç olmuştu.

Normalde, çoktan Don Vicari'ye dönmüş olurduk.

6.

Muhtemelen saat 6:30 civarında Paolo'nun telefonunu aramaya başladı... Ve sonra evinden Paolo'nun evine iki saatlik bir yol vardı.

Ortigia.

Adamlarını çoktan Isabella'yı aramaya göndermemiş olması için dua ettim.

Çünkü öyle olsaydı ve cesetten kurtulmadan önce beni bulsalardı.

Boku yemiştim.

Hava yeterince karardığında, Caterina'yı beni beklemesi için dışarı gönderdim.

Eğer ben tutuklanırsam, onun da yakalanmasını istemedim. Sonra cesedi taşıdım.

Asansör yoktu, bu yüzden sadece bir seçeneğim vardı.

Tekerlekler merdivenden merdivene düşerken bavulu yarı dik tutmak için zorlandım.

CLACK!

CLACK!

CLACK!

Neyse ki merdivenlerde yanımdan sadece iki kişi geçti. Bana şöyle bir baktılar ama konuşmak için duraksamadılar.

Beş dakika sonra otelin yan kapısından ter içinde çıktım.

I yuvarlandı ve BAVUL için ve
sokak birlikte Akdeniz ve yayalar için
tarandı.

Kaldırım boyunca yürüyen birkaç kişi vardı - Tam da gitmem gereken yerde.

SIKTIR.

Cat'ten uzaklaşmak için kesinlikle buna ihtiyacım olacaktı. Etrafıma bakındım.

İşte , bir sokak ötede, tıpkı ona söylediğim gibi.

O verdi Ben a endişeli gülümseme ve başladı
bana doğru yürürken -

Sonra Isabella'nın sesini duydum.

"Valentino?"

Etrafımda döndüm.

Birden bir kabusun içine daldım: Kedi bir taraftan bana doğru yürüyordu -

Isabella ve Ludavica da diğerk yönden yaklaşıyor.

Oh SHIT -

Kedi lanet olası bir GAZ KETİNİ patlatacak!

Stresime rağmen durumun ne kadar komik olduğunu fark ettim:

Cat ve Isabella'nın buluşmasından, yanımda taşıdığım cesetten daha çok endişeleniyordum.

"Burada ne halt ediyorsun?" Isabella bana doğru yürürken ona fısıldadım.

"Val?" Cat arkamdan sesi titreyerek konuştu. "Kim bunlar?"

SIKTIR, SIKTIR, SIKTIR -

"Sen Cat olmalısın," dedi müstakbel eşim parlak bir sesle.

"Ben Isabella. Bu da Ludavica, hizmetçim."

Isabella tokalaşmak için elini uzattı.

Cat'in onu tokatlayacağını ya da ona küfredeceğini biliyordum.

Ama onun yerine Isabella'nın elini tuttu.

Tereddütle ama tuttu.

Ve bırakmadan önce gevşekçe salladı.

Cat ağlamamak için kendini zor tutuyormuş

gibi görünüyordu. Berbat hissediyordum -

Ve hıncımı Isabella'dan çıkardım.

"NEDEN BURADASIN?"

"Onunla böyle konuşma," diye tersledi Ludavica.

Sonra ona döndüm. "Sana lanet olası bir şey sorduğumu hatırlamıyorum."

"Buradalar, Valentino," diye fısıldadı Isabella, sesi panik içindeydi. "Babamın adamları - buradalar."

Kalbim göğsümde durdu. "Nerede?"

Kısık sesle sordum.

"Kalabalığın içinde onlardan birini gördüm, Lu ile birlikte sıvıştık."

"Nereye geleceğini nasıl bildin?!"

"Paolo otelin adından bahsetmişti, hatırladın mı?" Haklıydı.

Mesaj geldi patron. Locanda dell'Ortigia'da.

"Ne yapacağız?" Isabella korkmuş bir halde sordu.

KAHRETSİN.

Cat'e döndüm. "Gitmek zorundasın. Bir taksi bul ve bir yere git - burası dışında herhangi bir yere - ama ŞİMDİ gitmelisin."

"Eşyalarımı bırakamam!" Cat haykırdı. "Sahip olduğum tek şey bu!"

Şunu söylemek istedim: Beni DİNLEMEZSEN kaybedeceğin lanet HAYATIN hariç!

Ama paniklemesini istemedim, bu yüzden "Bebeğim, bana güvenmelisin" dedim.

"Birkaç dakikasını var," diye araya girdi Isabella. "Babamın adamları adanın diğer tarafına bakıyorlar. Henüz burayı aradıklarını sanmıyorum."

"Ama -"

Isabella gömleğini işaret ederken, "Hâlâ üstünü değiştirmen gerekiyor," dedi. "Eğer bunu giyerek gelersen, babam aradaki farkı anlayacaktır."

Lanet olsun!

Plan dağılıyordu.

Isabella Cat'e, "Geldiğinde giysilerini buraya getir, ama acele et," dedi. "Şuradaki ara sokakta bekliyor olacağız."

Cat telaşla başını salladı, sonra otelin yan girişinden içeri koştu.

"Bunu neden yaptın?" Öfkeyle sordum.

"Çünkü konuşmamız gerek," dedi Isabella ara sokağa doğru ilerlerken.

"Ne hakkında konuşacağız?!" Bavulu arkamda sürüklerken sordum.

"Artık kıyafet değiştirecek vaktin yok ve bizi bulduklarında saçların ıslak olacak."

"Tamam mı?" Dedim ki, AND gibi mi?

"Hikayemize inanmayacaklar, bu yüzden yeni bir plana ihtiyacımız var. Buraya gelirken bir tane buldum ama hoşunuza gitmeyecek."

"Mevcut plan berbat, bu yüzden yeni planın daha kötü olabileceğini sanmıyorum!"

"Duyana kadar bekle."

"Neymiş o?"

"Babamın adamlarını doğrudan sana yönlendireceğim." Şok içinde ona bakakaldım.

"...Ne?!"

Isabella hemen açıkladı.

Haklıydı: Yeni plandan kesinlikle nefret ediyordum. Ama elimizdeki tek şans buydu.

CRekor bir sürede bavulunu ve benim giysilerimi alıp döndü.

Onları bana verdikten sonra, "Artık gitmelisin bebeğim. Lütfen en yakın taksiyi bul ve Ortigia'dan defol git."

"Seni bir daha ne zaman göreceğim?!" Cat çılgınca sordu.

"Alessandra sana söyleyecek. Şimdi git." Onu tutkuyla öptüm -

Belki de son kez - Ve onu nazikçe itti.

Cat sokakta yürürken omzunun üzerinden arkasına .

Arkasından bakakaldım, sanki tüm hayatım elimden kayıp gidiyormuş gibi hissediyordum...

Ta ki bir köşeyi dönüp gidene kadar.

"Onun çok güzel olduğundan bahsetmemiştin," dedi Isabella sessizce.

"Nişanlımla konuşmak istediğim bir şey değil," diye hırladım.

Isabella gözlerini devirdi ve otelin yan girişini işaret etti.

"Git orada giyin."

İçinde Paolo'nun cesedi olan bavula baktım. "Ve onu burada seninle mi bırakayım?"

"Sadece git!" Isabella beni kapıya doğru iterken tersledi. Huh.

Kızdığında sert olabiliyordu.

Merdiven boşluğunda yeni aldığım kıyafetleri çıkardım ve eskilerini giydim. Sonra dışarı çıktım ve yeni kıyafetleri Isabella'ya uzattım.

"Lu bunlarla ilgilenecek," dedi. "Şimdi git."

"Peki ya dikkat dağıtıcı?"

"Ben hallediyorum," dedi Isabella. "Şimdi git!"

Ludavica giysileri aldı ve hızla ters yöne yürüdü.

Bavulu arkamdan çekerek caddeyi Akdeniz'e doğru geçtim.

Bir grup turist bana doğru geliyordu - 60'lı yaşlarında daha yaşlı bir grup.

Ter içinde kalmıştım -

Ta ki Isabella İtalyanca "YARDIM EDİN!" diye bağırana kadar. LÜTFEN, YARDIM EDİN!"

Turistlerin hepsi caddenin karşısına bakıyordu. Almanca mırıldandıklarını duyabiliyordum.

"Was ist los?"

"Warum schreit sie?"

Omzumun üzerinden baktım -

Ve Isabella'nın yüzüne kan bulaşmış bir halde sokak lambasının altından çıktığını gördü.

İSA.

Bunun bir oyun olduğunu biliyordum -

Yine de o kadar berbat görünüyordu ki neredeyse ona yardım etmek için kendim koşacaktım.

Turistlerin nefesi kesildi. Kadınlardan biri çığlık attı.

Sonra yardım etmek için caddenin karşısına koştular.

İyi iş, Isabella.

Devam ettim -

Ta ki denize inen basamaklara ulaşana kadar.
Suyu tararken dalgalar aşağıdaki kayalara çarpıyordu.
LÜTFEN Tanrım, şu anda kimsenin yüzmesine izin verme.
Karanlığın içinde olmak için lanet bir aptal olmak gerekir

-

Ama dünya lanet olası aptallarla doluydu.
Ve ben de onların poster çocuğu olmak üzereydim. Neyse
ki suda kimse yoktu.
Metal merdivenlerden inmeye başladım.
Tekerlekler her basamağa çarptığında bavul yüksek sesle
takırdıyordu. Isabella'nın çığlıklarından kimsenin
duymaması için dua ettim.
Dibe ulaştım ve en yakın kayaların üzerine çıktım.
Yosunlardan dolayı kaygan ve yapışkandılar ve su
ayakkabılarımın ve pantolonumun üzerine düşerken dengemi
korumak için mücadele ettim.

Yukarıya baktım.
Yürüyüş yolunda kimse yoktu. Ya şimdi ya
da asla.
Homurdandım ve bavulu sürükledim - Ve
suya doğru adım attım.
Soğuk su pantolonumu ıslattı.
Derine inmedim - ayakkabılarım kayalık dibe vurmadan
önce sadece uyluklarıma kadar.

Isabella bavul konusunda haklıydı: İçinde sıkışan hava,
bavulun biraz kaldırma kuvvetine sahip olmasına neden
olmuştu.

Tam olarak yüzmüyordu ama suda çekmesi daha kolaydı.
Boynuma kadar deniz tabanında ilerledim - Sonra
yüzmeye başladım.

Lanet bir mücadeleydi.

Bu BAVUL oldu ağır yeterli o o tutuldu
Suyun altında.

Ciğerlerim yanana kadar çantayı sürükleyebildiğim kadar
uzağa sürüklerdim.

Sonra tekrar aŖađı inmeden önce hızlı bir nefes almak için yüze ye kın.

Bavulun sapını bulana kadar karanlıkta ırpınırdım, sonra her Ŗeye yeniden baŖlardım.

Nefes almak için her yukarı çıktığımda, sokakta beni izleyen biri var mı diye kontrol ederdim.

Kimseyi görmedim, ben de devam ettim.

Suyun altındaki onuncu seferimde, yüzme alanının etrafındaki dalgakıranı oluŖturan kayalara ulaŖtım.

Suyun daha derin olduğunu biliyordum çünkü çantayı bulmam daha uzun sürdü. Ayrıca basınçtan kulaklarım ağrıyordu.

Isabella'yı daha fazla yalnız bırakamazdım, bu yüzden bavulu en büyük kayanın kenarının altına ittim.

Hepsini körlemesine yaptığım için göründüğünden çok daha zordu.

Sonunda gözlerimi açtım. Tuzlu suda battılar.

-

Ama pek bir anlamı yoktu. Tek görebildiğim Yarı karanlıkta bir sürü bulanık Ŗekil.

En azından siyah bavulun kayanın tabanıyla uyum söyleyebilirdim.

Fermuarı aradım, buldum, yana doğru çektim - Ve sonunda bir Ŗey gördüm:

Ay ışığında gmŖ rengine kabarcıklar.

Yüzümün önünden geçerken, bavul ağır bir Ŗekilde deniz tabanına .

Ciğerlerim ığlık atıyordu. Daha fazla altında kalamazdım.

Birkaç küçük taŖ buldum ve onları boŖluktan ittim.

Sonra aceleyle çantanın fermuarını tekrar kapattı.

Dibe vurdum ve yüze ye doğru yüzdüm, en az on metre yukarıya -

Ve bir dalga tarafından kayanın kenarına çarptı.

SIKTIR.

Bitkin düşmüştüm ama merdivenlere kadar yüzebildiğim kadar hızlı yüzdüm.

Bir kez Orada, I sürüklendi kendim yukarı ve adımlar, sırlıklam kıyafetlerimden su akıyordu.

Sokak seviyesine ulaşmadan hemen önce, izleyen biri olup olmadığını görmek için istinat duvarının üzerinden baktım.

Kimse değildi.

Herkes sokağın karşısında hâlâ yüksek sesle ağlamakta olan Isabella'nın etrafında toplanmıştı.

Aferin kızıma.

Nöbetçi duvarına tırmandım ve demir parmaklıkların üzerine çıktım.

Artık beni Akdeniz'e düşmekten alıkoyan hiçbir şey yoktu.

Ludavica, Isabella' etrafındaki gruptan geri çekildi ve gözlerini sokakta gezdirdi.

Beni arıyordu.

Bunu yapar yapmaz, "HAYIR!" diye bağırdı. Bu benim işaretimdi.

Seyircilerden herhangi biri Ludavica'nın nereye baktığını göremeden, duvardan hiçliğe atladım.

Hemen aşağıdaki kayaların ötesindeki suya nişan aldım.

Onları kolayca aştım -

Ama yine de bel hizasındaki suya 20 fit atlıyordum.

Bacaklarımı bükerek düşüşümü engellemeye çalıştım ama pek işe yaramadı.

Ayaklarım dipteki kayalara çarparken acı içinde çığlık atıyordu.

Üst bedenim gitmeye devam etti, devrildi.

Başım deniz tabanına çarptığında her şey karardı.

C tamamen karanlık.

Sonra acıyla kavrulan başımın üzerinden soğuk suyun aktığını fark ettim.

Üstümden bağırışlar geliyordu -

Sonra yanımdan.

Biri beni sudan çıkardı, ters çevirdi - Ve güneş kadar parlak bir ışıkla kör oldum.

Meğer sadece birinin cep telefonunun feneri yüzüme vuruyormuş.

Sırtıma bir kaç sert darbe -

Su kustum ve boğazım çiğnenene kadar öksürdüm. Eller beni kabaca yakaladı - ikisi koltuk altlarımın altındaydı, diğer ikisi ayak bileklerime kelepçelendi -

Ve beni bir ceset gibi merdivenlerden yukarı taşıdı.

Beni yere yatırdılar ve oturur pozisyona getirdiler.

Ta ki siyah bir araba yanımdan geçene kadar.

Arka kapı açıldı ve beni içeri aldılar.

Isabella oradaydı. Ludavica hemen arkasındaydı. İkisi de korkmuş görünüyordu.

"İyi misin?!" Isabella . "Tanrım, kanaması var!"

Düşündüm ki, Ha - kendini görmelisin.
Gözlerim kısa bir süreliğine onun kana bulanmış yüzüne
odaklandı - Ve sonra tekrar bayıldım.

"**W** NE OLDU LAN?!" Don Vicari kükredi.
Saat gece yarısını geçmişti ve hepimiz
Don'un çalışması.

Isabella bir sandalyeye oturdu, yüzü solgundu ama .
Saç çizgisine yakın bir kesikte birkaç dikiş vardı.

Ludavica onun yanında oturuyordu, zarar görmemişti ama
dehşete kapılmıştı.

Yaşlı bir Sicilyalı taşra doktoru yüzümdeki sıyrık ve
kesikleri iyotla temizlerken, beni sıcak tutmaktan ziyade
mobilyaları ıslatmamamı sağlamak için bir battaniyeye
sarılmıştım. Sorgulama başlamadan önce kıyafetlerimi
değiştirmeme bile izin verilmemişti.

"Sana söyledim baba," dedi Isabella çekingen bir sesle.
"Paolo kafamı duvara çarptı. Valentino onun peşinden gitti
ve... ben... başka pek bir şey hatırlamıyorum."

Don Vicari öfkeyle Ludavica'ya baktı. "Ne oldu?!"

Titreyen parmağıyla beni işaret etti. "Paolo onu
parmaklıkların üzerinden suya düşürdü."

Vicari bana ters ters baktı. "Eee?"

"Peşinden koştum ama silahını çekti, bu yüzden tereddüt
ettim. Sonra... Başka pek bir şey hatırlamıyorum."

Yaralarımın hikayeyi benim için satacağını biliyordum. Yüzümün sağ tarafı morarmış ve kesilmişti ve doktor hafif bir beyin sarsıntısı geçirdiğimi söyledi. Neredeyse boğulduğumdan bahsetmiyorum bile.

Don Vicari sessizce durdu - Sonra doktora

"DIŞARI!" diye bağırdı.

Yaşlı adam oradan çok hızlı çıktı.

Don Vicari önüme eğildi, gözleri alev alev yanıyordu. "Paolo tüm bunları neden yapsın ki?"

"Bilmiyorum."

"Ne biliyorsun ki?"

"Öğleden önce bir telefon görüşmesi yapmak için restorandan ayrıldım," dedim. "Geri dönmeyince onu bulmaya gittim ama bulamadım."

"Kızımı KENDİ BAŞINA MI BIRAKTIN?!" Vicari kükredi.

"İnsanlarla dolu bir restorandaydı. Güvendeydi. Ayrıca, onu bulup beş dakika içinde döneceğimi düşündüm."

"Beni aramalıydın!"

"Telefonum yok, unuttun mu?" Tersledim. "Ayrıca, onun lanet bir hain olduğunu düşünmedim - sadece işini savsakladığını düşündüm."

Vicari suratımı dağıtmak ister gibi bakıyordu -

Ama kendini kontrol altına aldı. "Restorandan kayboldu ama siz bir noktada onu yakaladınız. Nasıl yakaladınız?"

"Hava karardığında birkaç saat önce gitmişti. O noktada kızları yalnız bırakmamam gerektiğini düşündüm - bu yüzden onları yanıma aldım ve hep birlikte onu aramaya gittik."

Vicari'nin adamları restoran çalışanlarını sorgulasaydı, hikayemdeki pek çok ayrıntı tutmazdı. Örneğin, kızları yanımda götürdüğüm gibi.

Ancak onlara Paolo'yu öldürdüğümü söylediğimde restorandaydım. O koşuşturma içinde restoran çalışanlarının ayrıntıları anlamayacağını umuyordum.

Yoksa, boku yemiştim.

"Ve onu sen buldun," diye hırladı Vicari kızına.

"Evet," dedi Isabella.

Vicari öfkeyle bana baktı. "Neden birlikte değildiniz?"

"Aramızda sadece bir blok vardı," diye cevap verdim. "Birbirimizden bir sokak ötedeydik. Dağılırsak daha fazla yer kaplayabiliriz diye düşündüm."

Vicari tekrar Isabella'ya döndü. "Peki Paolo ne yapıyordu?"

"Telefonla konuşuyordu. Garip davranıyordu." "Nasıl garip?"

"Sanki gergindi."

"Ne dediğini duydun mu?"

"Pek sayılmaz... ama Eliseo'dan bahsettiğini duydum." Tabii ki hepsi yalandı.

Planı tartışırken - sadece cesedi saklamaktan çıkıp Isabella ve Ludavica'nın önemli bir rol oynamaya başladığı zaman - Isabella'ya consigliere'in adından bahsetmesini söylemiştim.

Neden? diye sormuştu.

Sadece bana güven.

Haklı olduğum ortaya çıktı.

Don Vicari'nin tepkisi güçlü ve ani oldu.

Geri adım attı, yüzünde tokat yemiş gibi bir şok ifadesi vardı.

Sonra eğildi ve Isabella'ya bağırdı, "NE DEDİ O?!"

Isabella irkildi ve ağlamaya başladı. "Bilmiyorum! Sadece Eliseo'nun adını söylediğini duydum!"

Isabella'nın hakkını vermeliyim.

Bana, "Babama sandığından daha kolay yalan söyleyebilirim" dediğinde, kendine aşırı güvendiğini düşünmüştüm.

Ama - kahretsin - ben bile onun performansına inanıyordum.

Vicari ayağa kalktı, yüzü bir öfke maskesine dönüşmüştü ve kızgın bir kaplan gibi ileri geri volta atıyordu.

Sonunda Isabella ve Ludavica'ya döndü. "Siz ikiniz yatağa gidin! ŞİMDİ!"

İkisi de kapıya doğru koşuşturdu.

Onlar gittikten sonra Vicari bana döndü.

"Gidelim," diye hırladı.

"Nereye gidiyoruz?" Temkinli bir şekilde sordum. Kötü kötü gülümsedi. "Sanırım biliyorsun."

Yaptım.

Ahır.

"Önce kuru giysilerimi giyebilir miyim?" Ayağa kalkarken sordum. "Hayır," dedi beni kapıdan dışarı iterken.

Vicari beni karanlığın içinde yürüttü, elinde eski tip bir gaz lambası asılıydı. Sadece ikimiz vardık ve tüm bu süre boyunca tek kelime etmedi.

Battaniyeyi etrafıma sıkıca sararak onun yanında sendeleyerek ilerledim.

Sonunda ahıra ulaştık. Yalnız bir asker nöbet tutuyordu.

"Aç ," diye bağırdı Vicari.

Asker aceleyle sürgülü kapıyı açtı.

Bu sefer ağızımdan nefes aldım ama koku o kadar kötüydü ki dilimde çürümüş havanın tadını alabiliyordum.

Eliseo Marconi hâlâ zincirliydi. Hâlâ serum takılıydı ama daha fazla yaşayacak gibi görünmüyordu.

Nefes alış veriş i düzensizdi. Yere yığılmış tı ve baş ı toprak zeminden sadece birkaç santim sarkıyordu.

Enfeksiyon kapmış yaraları onu son gördüğüm den bile daha kötüydü. Tüm vücudu ağlayan dev bir yara gibi görünüyordu.

Fenerin ışığında, etrafındaki gölgelerle birlikte gerçekten de Dante'nin Cehennemi'nden fırlamış gibi görünüyordu.

"!" Don Vicari bağırdı.

Konsolosun kafasına tekme atarken irkildim.

Adam sarsıldı, sonra yavaşça harap olmuş yüzünü kaldırdı. "...Don... Vicari..."

"Başka biriyle mi çalışıyordun?" Vicari öfkeden kudurdu. Komiser kaşlarını çatı. "...Ne...?"

Vicari elinde fenerle consigliere'in önünde çömeldi. "Bana doğruyu söyle, Eliseo. Başka biriyle mi çalışıyordun?"

Adam anlamamış gibi yavaşça Vicari'den bana baktı.

Vicari altımda çömeliyordu. Piyade askeri hâlâ ahırın dışındaydı.

Konsolos dışında kimse yüzümü göremiyordu... Ben de sessizce Paolo diye bağırdım.

Komiser kaşlarını çatı.

Daha abartılı bir şekilde tekrar söyledim.

PAOLO.

Bir için, belki de consigliere beni satacağını

düşünmüştüm -

Ama hayır.

Ona acısını sona erdirmek için bir şans verdiğimi gördü ve rolünü sonuna kadar oynadı.

"...Paolo..." diye fısıldadı consigliere.

Vicari bir an sessiz kaldı -

Sonra öfkeyle patladı.

"ONA NE SÖYLEDİN?! PARAYI NE YAPTIN?!"

Komiser kıkırdadı. "...o... gitti. Paolo... hepsini aldı..."

"NEREDE?! NEREDE?!"

Komiserin kıkırdaması alaycı bir kahkahaya dönüştü. "...siktir git... seni aptal moron..."

Sonra Vicari'nin yüzüne tükürdü.

Dondum kaldım.

Don'un silahını çekip adamın kafasına bekliyordum.

Bunun yerine Vicari yavaşça ayağa kalktı, tam bir sakinlik timsaliydi.

Bir mendil çıkardı.

Yüzündeki kanlı tükürüğü sildi.

Ve sonra soğuk bir şekilde, "Bir soru daha. Siz de Fausto Rosolini ile mi çalışıyordunuz?"

Don Vicari'ye şok içinde baktım.

Ne oluyor lan?!

Bu da çıktı?!

Komiser bana baktı. Şaşkın tepkimi görünce ne yapacağını bilemedi.

"...Ben... ne...?" diye hırıldadı.

"Sanırım değil," dedi Vicari.

Sonra geri adım attı -

Gazyağı fenerini başının üzerinde salladı -

Ve consigliere'in kafasına indirdi. Cam kırıldı -

Ve alevli sıvı adamın vücudunu sardı.

"AAAAAAAAGHHH!" diye bağırdı.

Dehşet içinde geriye doğru sendeledim.

Don Vicari orada durdu ve ateş onu tüketirken adamın zincirleri içinde kıvranmasını izledi.

Vicari son bir dokunuş olarak, tükürüğü sildiği mendili adamın sırtına fırlattı ve yanmasını izledi.

Kömürleşmiş et kokusu burnuma doldu.

Kusmamak için elimden geleni yaptım.

Gerçekten cehenneme nakledilmiştim.

Don Vicari, consigliere son kez yere yığılana kadar bekledi.

Hâlâ yanıyordu ama geriye sadece kömürleşmiş bir ceset kabuğu kalmıştı.

Vicari omzunun üzerinden piyadeye baktı ve "Şunu temizleyin" dedi.

Sanki mutfakta biraz süt dökmüş gibi.

Sonra bana döndü. "Sanırım doğruyu söylüyordun."

Olmamıştım, hem de hiç.

Yalan söyledim ve paçayı kurtardım.

"Adamlarım şimdiden tüm Ortigia ve Siracusa'yı o küçük pislik için tarıyor," dedi karanlık bir sesle. "Ve onu bulduklarında... Ahırım için yeni bir işgalcim olacak."

Paolo öldüğü için şanslıydı.

Gerçekten de ölümden daha kötü kaderler vardı. Eliseo Marconi bunu kanıtlayabilir.

Ama bunların hepsi kısa süreli düşüncelerdi.

Çünkü gerçekten tek bir şeyle ilgileniyordum.

"Neden amcamla çalışıp çalışmadığını sordun?" Ben talep ettim.

Don Vicari kolunu omzuma doladı ve beni ahırdan dışarı çıkardı.

"Eve geri dönmeliyiz. Aileni araman gerekiyor."

"...a "Massimo ameliyattan yeni çıktı," dedi Niccolo.
"Doktorlar her şeyin yolunda olduğunu söylediler
ama

Sanırım ."

I sat Orada içinde Don Vicari's Mutfak,
benim hücre masanın üzerindeki hoparlörde.

"...çekmek mi?" Sesim titreyerek tekrarladım.

Massimo hepimizin en büyüğüdü -

En güçlüsü.

"Kurtulması" gerekmiyordu -

Lanet olası yenilmez olması gerekiyordu.

"17 kez vurulmuş. Sadece üç tanesi vücut zırhını delip
geçmiş ama delip geçenler de oldukça kötüydü."

"Ama o iyi olacak, değil mi?" Fısıldadım. Niccolo

durakladı... sonra usulca, "Sana yalan söylemeyeceğim
Val.

Sanırım öyle... ama önce geceyi atlatması gerekiyor." Önce
geceyi atlatması gerekiyor.

Niccolo'nun daha korkutucu bir şey söylediğini hiç
duymamıştım.

"Ama Adriano iyi mi?"

"O iyi. Kaburgalarını yeniden incitti ama durumu iyi."

"Peki ya Lars?"

"O da iyi. Aslında o olmasaydı, hepsi ölmüş olacaktı."

"Peki ya diğer adamlarımız?"

Niccolo'nun sesi acı çekmiş gibiydi. "Çoğu öldü. Yirmi kişiden on dördü. Geri kalanlar yaralandı - bazıları oldukça ağır."

"Ama Aurelio öldü?"

"Evet," dedi Niccolo acımasızca. "Massimo onu çan kulesinden aşağı attı."

"Yüce .."

Duyduğum her şeyi anlamaya çalışırken aklım başımdan gitti.

O sabah, ben Ortigia'dayken, Massimo Venedik kıyılarının hemen açığında bir mezarlık adası olan San Michele Adası'na bir saldırı düzenlemişti. Aurelio ve bazı paralı askerler tarafından kaçırılan Dul'un torununu kurtarmaya çalışıyordu.

Massimo, Adriano, Lars ve 20 adamımız içeri girmişti.

Sadece bir avuç adam dışarı çıktı.

Ve şimdi Massimo da gelemeyebilirdi.

"Venedik'e geliyorum," dedim.

"Hayır, değilsiniz," dedi Don Vicari.

Masanın karşısında oturmuş, konuşmayı dinliyordu. "Ne sikim dinlemiyorum," diye hırladım ona.

Sadece gözlerini kıstı. "Düğün bitene kadar bu evden ayrılmayacaksın."

"BAK - "

"Valentino," diye araya girdi Niccolo, "beni dinle. Burada yapabileceğin hiçbir şey yok. İstersen seni saat başı ararım, yemin ederim - ama şu anda Don Vicari'nin yardımına ihtiyacımız var. Fausto hâlâ dışarıda ve Aurelio'ya olanlar yüzünden aklını kaçırdığından eminim. Artık eldivenlerini takıp dövüşmeyecek ve işler çirkinleşecek. Don Vicari'nin kuvvetlerine her zamankinden daha çok ihtiyacımız var. Anlıyor musun?"

"Ama -"

"Düğünde görüşürüz - Massimo'yla da. Her şey yoluna girecek, söz veriyorum. Ama o zamana kadar Don Vicari ne derse onu . Yeterince açık olabildim mi?"

Vicari'ye nefretle baktım ama "...evet" diye mırıldandım.

"Güzel." Niccolo durakladı. "Anladığım kadarıyla daha önce bir tür... sorun yaşanmış?"

" değil," diye mırıldandım.

"O zaman neden sana ulaşamadım?"

"Sana düğünde söyleyeceğim," dedim sert bir şekilde.

Nic ona defolup gitmesini söylediğimi biliyordu; ancak durum göz önüne alındığında, bunu kabul etmekten başka bir şey yapamazdı.

"...iyi. Biz konuşmak O zaman. Don Vicari, teşekkür ederim sen kardeşimi koruduğunuz için."

"Hımm," diye Vicari. "Kendini tehlikeye atmak gibi bir alışkanlığı var."

"Bu ailemizde kalıtsal bir özellik. Ama hem kardeşim Dario hem de ben yardımınız için minnettarız."

"Alessandra orada mı?" Araya girdim.

Niccolo soğuk bir tavırla, "Don Vicari ile konuşuyordum," dedi. "Evet, duydum," diye tersledim.

"Alessandra orada mı?" "Evet, ama - "

"Giydir onu."

"Ben -"

"ONU GIY, NIC."

Niccolo bir an sessiz kaldı - şüphesiz öfke içinde kaynıyordu.

Ama sonra dedi ki, ", gidip onu almalıyım."

Bir sessizlik oldu.

"Bu Don Rosolini'nin karısı, değil mi?" Vicari bana sordu.

"Evet. Baldızım."

Vicari gözlerini kıstı. "Neden onunla konuşmak istiyorsun?"

Neden, gerçekten.

Ona Cat hakkında bilgi edinmek istediğimi tam olarak söyleyemedim.

Ben de dedim ki, "Niccolo'nun haberleri en iyi şekilde yorumlamak gibi alışkanlığı var. Bana gerçeği söyleyecektir."

"Anlıyorum," dedi Vicari.

İkna olmuş gibi görünmüyordu.

60 saniye daha sessizce oturduktan sonra, Alessandra aniden telefona geldi. "Valentino?!"

"Hey, Alessandra," dedim, sonra uyarı olarak ekledim, "Burada müstakbel kayınpederimle oturuyorum."

"Ah... merhaba," diye yanıtladı

Alessandra. "Mrm," diye homurdandı

Vicari.

"Bana doğruyu söyle: herkes iyi mi?" diye sordum.

"Şey - yani, Massimo'yi olacağından eminim - doktorlar söyledi - "

"Ama diğer herkes - sevdiğimiz herkes - iyi mi? Adriano, Lars ve diğer herkesle konuştun mu?" Kısa bir sessizlik oldu.

Kafası karışık mıydı bilmiyordum -

Ya da Cat ile ilgili olarak 'aşk' kelimesini kullandığımı duyunca şok oldu.

"Evet," dedi sonunda. "Sana söz veriyorum, senin ve benim sevdiğimiz herkes iyi."

Nefes verdim.

Kedi güvende.

"...teşekkür ederim," diye mırıldandım.

"Bir mesaj iletmemi ister misiniz?"

"Evet. Onları tekrar görmek için sabırsızlandığımı söyle. Ve onları sevdiğimi."

Bir duraklama daha.

Sonra "Tamam. Yapacağım." dedi.

"Teşekkürler, Alessandra."

"Niccolo ile tekrar konuşmak ister misin?"

"Hayır," dedim kararlı bir şekilde. "Pekala... iyi geceler."

"İyi geceler."

Telefonu kapattım.

"Bu bende kalabilir mi?" Cevabı zaten bildiğim için sordum.

Vicari, "Hayır," dedi.
"O zaman ben duş almaya gidiyorum," diye
duyurdum. Ayağa kalktım ve topallayarak kapıya
doğru yürüdüm.
Vicari durup dururken, "Tüm o 'aşk' muhabbeti."
dediğinde.
Döndüm ve ona baktım.
Kalbim daha hızlı atıyordu; anladığından korkuyordum.
"Ne olmuş ona?" Ben sordum.
Uzun bir süre sessizce bana baktı.
Sonra da küçümseyerek, "Bu bok seni zayıflatıyor," dedi.
Eğer onu hemen orada öldürebilseydim, öldürürdüm.
Bunun yerine, ona sadece bir "siktir git" gülümsemesi
verdim. "Belki de öyledir.
Ama olsa da umurumda değil."
Arkamı döndüm ve mutfaktan çıktım.

Duştan sonra uykuya dalmam saatlerimi aldı.
Endişelenmeden duramıyordum.
Massimo
hakkında...
Caterina
hakkında...
Ve onu bir daha asla göremeyeceğimi.
En azından o güvendeydi.
Bu, kardeşim için söyleyebileceğimden çok daha fazlasıydı.

W Don Vicari ertesi sabah beni çalışma odasına çağırdığında yüzündeki ifadeyi okuyamadım. Tamamen boştu.

Cep telefonundaki 'Hoparlör' tuşuna basarken duygusuzca "Kardeşin arıyor," dedi.

"...Merhaba?" Diye sordum, korku omurgamdan yukarı tırmanıyordu.

"O iyi!" Niccolo sevinçle söyledi. "Massimo yeni uyandı ve iyi olacak!"

Don Vicari'nin masasının karşısındaki sandalyeye güçsüzce çöktüm.

"Tanrı'ya şükür," diye nefes aldım.

Niccolo bir süre Massimo'nun iyi gidişatı hakkında gevezelik etti. Sonra Don Vicari'ye sordu: "Bu şartlar altında düşünüyü erteleyebilir miyiz?"

Piç kurusu "Hayır" diye cevap verdi.

Niccolo sabırla, "Don Vicari," dedi, "sadece beş gün kaldı. Massimo'nun katılacak kadar iyileşmiş olacağından emin değilim - "

"O zaman bırakın hastanede kalsın."

Niccolo bunu saklamaya çalışıyordu ama sinirlendiği belliydi. "Don Vicari - "

"Bir anlaşmamız vardı."

"Düğünün ertelenebileceğini söylemişsiniz."

"Kardeşlerinin durumu daha da kötüye giderse," diye araya girdi Vicari. "Kuzenin öldü ve Fausto da onun peşinde. Durumun iyiye gittiğini söyleyebilirim."

"Massimo neredeyse ," diye tersledi Niccolo.

"Ama o değildi. Diğer yandan kuzenin öyleydi. Genel olarak, iyi bir değiş tokuş. Düğün planlandığı gibi ilerliyor."

Ne inanılmaz bir pislik.

Elbette, onu bir adama işkence ederken ve diri diri yakarken görmüştüm, bu yüzden... büyük bir sürpriz değildi.

Niccolo'nun kazanamayacağı bir savaşa girmeye çalışmasını dinlemeye hiç niyetim yoktu, bu yüzden "Peki ya Roberto?" diye sordum.

Dün geceki korkunç haberler yüzünden sormayı unutmuşum.

Niccolo, eskisi kadar neşeli olmasa da, "Orada da haberler iyi," dedi. "Bu akşam saat sekiz civarında Hong Kong'dan dönüyor."

Neredeyse "Parayı aldı mı?" diye soracaktım. -

Ama kendimi tam zamanında yakaladım.

"Başarılı oldu mu?"

"ÇOK başarılı," dedi Niccolo, yeniden tamamen mutlu olmuştu. Şok içinde sandalyeme geri oturdum.

Eğer tüm kardeşlerim ve Lars hayatta olsaydı.

Ve Roberto 50 milyonu geri almıştı.

O zaman Don Vicari'ye ne ihtiyacımız vardı?

"Düğünü iptal etmek istiyorum," dedim.

Don Vicari bana sertçe baktı.

"Uh - ne?" Niccolo söyledi.

"Herkes hayatta. Hong Kong'dan ihtiyacımız olanı aldık. Artık düğüne devam etmemize gerek yok."

"Don Vicari - kardeşimle özel olarak konuşabilir miyim?" Niccolo sordu. Sesindeki korkuyu duyabiliyordum.

Vicari bana nefretle bakarken "Hayır," diye homurdandı.

Ben de ona dik dik baktım. "Kızınla evlenmek istemiyorum. Bunu biliyorsun. O da benimle evlenmek istemiyor."

Hadi, seni bok kafalı - hadi, gururlu bir orospu çocuğu ol ve eğer kızını istemiyorsam, o zaman ben ve ailem gidip kendimizi becerebiliriz de. HADI.

Ama o sadece sessizce bana baktı. Niccolo panikliyordu. "Don Vicari - " "Kapa çeneni, consigliere," diye hırladı Vicari. bu, seni pislik - kardeşime hakaret et!

Onu o kadar kızdırın ki, beni anlaştırmadan çıkarmazsanız size kazık GARANTİ!

Ama Niccolo sessiz kaldı, beni çok şaşırttı.

Don Vicari bir süre daha sessizce bana baktıktan sonra soğuk bir ifadeyle, "Demek kızımınla evlenmek istemiyorsun," dedi. "O iyi bir insan. Ondan hoşlanıyorum. Ama onunla evlenmek istemiyorum.

onunla evlenmek. Ve o kesinlikle benimle evlenmek istemiyor." "Peki bunu nereden biliyorsun?"

"Çünkü bana söyledi."

Don Vicari bana o kan dondurucu gülümsemesini verdi. "Çok... lanet... kötü."

Öfkeyle sandalyemin kollarını kavradım, ama bir şey söyleyemeden -

"Kardeşleriniz benimle bir anlaşma yaptı," diye devam etti Vicari. "Anlaşmayı imzaladıktan sonra anlaşma onlar için daha az elverişli hale geldi diye şimdi geri adım atamazlar."

"Hiçbir zaman bir bok imzalamadılar," diye hırladım.

"Yemin ettiler. Bu herhangi bir kağıt parçasından daha bağlayıcıdır."

"Hiç söz hakkım olmadı."

"Daha önce de söylediğim gibi: çok... lanet... kötü. Bu evliliği iş için ayarladım. Kızımın mutluluğuyla hiçbir ilgisi olmayan nedenler. Aslında kızım umurumda bile değil. O, istediğimi elde etmek için bir araç. Seni daha da az önemsiyorum."

Ona tamamen nefretle baktım -

Ama en azından artık tüm kartlar masadaydı.

Artık saçmalık yok.

Don Vicari telefona alaycı bir tavırla, "Anlaşmadan çekilmek istiyorsan tamam," dedi, "ama ben bunun kafasına bir kurşun sıktıktan sonra bir kardeşin eksilmiş olacak."

Onu öldürmek istedim -

Masanın üzerinden atlamak ve gözlerini oymak istedim.

Niccolo soğuk bir tavırla, "Düğün planlandığı gibi devam edecek," dedi.

Dehşet içinde telefona baktım. "Nic - "

"Valentino, seni Catania'da bıraktığımda ailene karşı görevini yapmanı söylemiştim. BU AILENE KARŞI GÖREVİNİ YERİNE GETİRMEK DEĞİL."

Lanet olası omurgasız hain! "Ama

- "

"Don Vicari'nin kızıyla evleneceksin ve bu konuda daha fazla tartışma olmayacak. Anlaşıldı mı?"

"Siktir git, Nic," diye hırladım.

Az önce söylediklerimden hemen pişman oldum.

Don Vicari gülümsedi gibi a kobra
hakkında için İzle bir firavun faresi
tükürülüp ateşte kızartılır.

"Peki," dedi Niccolo, sesi Don Vicari'ninkinden bile daha soğuktu. "Ben gidip Dario'yu getireyim."

"Ne?! Hayır - bekle," dedim, aniden nefes alamaz hale gelmişim.

"Beni dinlemediğine göre, sanırım onu da bu işe dahil etmemizin zamanı geldi."

Dario'nun bana ne söyleyeceği fikri - Bana
yönelttiği öfke fikri -

Onun hayal kırıklığı -

Benden utanması -

Dayanabileceğimden çok daha fazlasıydı.

"DOĞRU!" Bağırdım. "Pekala, lanet olsun, onunla evleneceğim!"

Tamam mı?! Onunla evleneceğim."

Telefonun diğer ucunda sessizlik vardı.

Sonra Niccolo tısladı, "Bir daha bana asla saygısızlık etme. Anlaşıldı mı?"

"...evet."

Bu doğruydı - yaptığım şey Cosa Nostra'da yapabileceğiniz en boktan şeydi.

Niccolo'yu başka bir ailenin önünde utandırmıştım. Bu sadece onu alay konusu yapmakla kalmayacak, aynı zamanda gelecekte Don Vicari'yle başa çıkmayı katlanarak zorlaştıracaktı.

Vicari'göre Nic her zaman 'astları ona siktir git dediğinde boyun eğen bir danışman' olacaktı. Eğer onun kardeşi olmasaydım - ailemiz için çalışan bir piyade olsaydım - Niccolo Don Vicari'ye gidip beni vurmasını söylerdi. Ve bunu uzun tutardı, uzun ve acı verici.

Ama çaresizdim.

Sırtımı duvara dayamıştım.

Ve Nic benim yerime bir psikopatın tarafını tutuyordu. O anda yapabileceğim tek şeyi yapmıştım.

Gördüğüm kadarıyla bana başka seçenek bırakmamıştı. Ama sonra daha da kötüleşti.

Don Vicari gülümseyerek, "Benden özür dilemesini sağla," dedi.

Şok içinde ona baktım - Ve sonra mutlak bir nefretle.

O insan asla özür dilemeyecektim. Niccolo'nun ne dediği umurumda değildi -

Savaşarak öldürdüm. Vicari beni vursa bile, ölmeden önce o pisliğin gözlerini oyardım.

Niccolo'nun bana emir vermesini bekleyerek kendimi çelikleştirdim.

-

Ama şaşırtıcı bir şekilde, "Hayır." dedi.

Vicari öfkeyle telefona baktı. "Ne dedin sen?"

"Savaşını kazandın. Kızınla evlenebilirsin.

ve gelecekteki genişlemenize katılımımızı güvence altına alın,

Hepsi kardeşimin zararına. Hayır - ondan özür dilemesini talep etmeyeceğim."

Vicari hızla öfkelenmeye başlamıştı. "Seni uyarıyorum, consigliere - "

"Yoksa ne olur?" Niccolo tersledi. "Düğünü iptal mi edeceksin? Bunun ikimiz de biliyoruz. Planlarını asla tehlikeye atmazsın. Yoksa beni kardeşimi öldürmekle mi tehdit ediyorsun? Eğer henüz sana belli , şu anda ondan pek hoşlanmıyorum.

"Ama Valentino'ya herhangi bir şekilde zarar verirsen, emin ol - Fausto ile işimiz biter bitmez, senin kapını çalacağız. Hatta belki de sırf laf olsun diye ÖNCE seninle .

"Bana güvenin - bunu istemezsiniz.

"Yani hayır, ne Valentino'dan, ne benden, ne de bir özür dileyeceksin. Ya düğüne devam edersin ya da . Ama bugünkü işimiz burada bitiyor."

Vicari orada oturuyordu, yüzü kıpkırmızıydı, şakaklarında damarlar atıyordu.

Masanın üzerinden bana atlamak ister gibiydi. ve gözlerimi oymak.

Ama ne yapabilirdi ki?

Sırf önemsiz biri olmak için elini fazla zorlamıştı ve bunu herkes biliyordu.

Don Vicari de dahil.

Eğer hala bir tane olsaydı, bir danışman ona şansını zorlamamasını söylerdi.

Dün gece danışmanını öldürmüş olması çok kötü.

Gidip kendini küçük düşürmeden önce onu kullanabilirdik.

"İyi," diye öfkелendi Vicari. "İşimiz tamamlandı."

Parmağını ekrana sapladı ve telefonu kapattı.

Yaşlı herifin suratına gülümsemek istedim.

Ama bunun ölüm fermanımı imzalamak anlamına geleceğini biliyordum... Bu yüzden orada öylece oturup duygusuzca ona baktım.

"Siktir git gözümün önünden," diye hırladı.
Hızla ayağa kalktım ve odadan çıktım.

T Sonraki birkaç gün korkunçtu.
Mülkü terk edemiyordum; Cat'le iletişim kuramıyordum; ve sadece birkaç dakika içinde tüm özgürlüğümü kaybetmek üzereydim günler.

Yarı yarıya rahatlatıcı olan tek şey Isabella'ydı.

Onu ve Ludavica'yı sık sık görüyordum. Endişe ve nefretimi uzak tutmaya çalışarak volta atarken bahçelerde ikisine de rastlardım. Her seferinde kitap okuyorlardı.

Isabella şefkatli bir yüz ifadesiyle kitabından başını kaldırdı. "İşler oldukça kötü mü?"

"Hiçbir fikrin yok," diye mırıldandım. "Özür dilerim," dedi nazikçe.

Onun ve Ludavica'nın yanındaki banka oturdum.

Don Vicari'yle kızınızın benimle istemediğine dair konuşmamızdan beri, şaperonların ensemizde soluması konusunda çok daha gevşek davrandığını fark ettim. Belki de düğüne sadece 72 saat kaldığı içindi. Birinden altı, diğerinden yarım düzine.
"Yüzün çok daha iyi görünüyor," dedi Isabella.

"Teşekkürler," diye mırıldandım.

Yalan söylemesi çok hoştu.

Yüzümün sağ tarafı kötü bir Cadılar Bayramı maskesine benziyordu. Morluklar yeşile ve mora dönmeye başlamıştı ve tüm küçük kesikler kabuk bağlamıştı.

Tamam... gerçekte, geçmiş yıllarda çok daha kötü görünüyordum. Gençken birkaç kavgaya karışmış ve iki mor gözle çıkmıştım. (Gerçi diğerlerini görmeliydin.)

Eninde sonunda iyileşeceğini biliyordum.

Ama yine de aynaya her baktığımda kendimi bok gibi hissediyordum.

Cat benim gördüğü en çirkin şey olduğumu düşünecek.

Ama bunun doğru olmadığını biliyordum.

Hatta bana hâlâ gördüğü en seksi erkek olduğumu söylerdi. Bu yönden çok tatlıydı.

Cat'i düşünmek bana onu kaybettiğimi düşündürdü - Ve birden kendimi eskisinden daha kötü hissettim.

Isabella yüz ifademi yanlış yorumladı.

"Sen ve babam... iyi misiniz?" diye sordu tereddütle.

"Hayır."

"...oh."

Babasının onun hakkında söylediklerini ona söylemeyi düşündüm.

Kızım umurumda bile değil. O istediğimi elde etmek için bir araç.

Ama ne anlamı var ki? Isabella'yı benim kadar mutsuz etmek mi?

Hayatı boyunca babası olarak Don Vicari'yi görmüştü. Bu yeterince cezaydı.

"Üzgün değil misin?" Ona sordum. Kaşlarını çattı. "Neden ki?"

"Üç gün içinde benimle evlenmek zorunda kalacaksın."

Gülümsedi. "Daha kötü kaderler düşünebilirim."

Ludavica kitabına bakarken "Yapamam," diye mırıldandı.

"Ha ha," dedim, gülmedim - oldukça komik olmasına rağmen.

"Lu," diye onu azarladı Isabella, sonra bana döndü. "Özür dilerim."

"Olma," dedim yarım bir sırıtışla. "Benden nefret etse bile ondan hoşlanıyorum."

Ludavica homurdandı.

"Resmin tamamını görmüyor," dedi Isabella. "Sen de öyle."

"Peki resmin tamamı nedir?" Acı bir şekilde sordum.

"Sen gelene kadar burayı sadece birkaç kez terk edebildim," dedi usulca. "Son bir haftada hayatımın geri kalanında gördüklerimin toplamından daha fazlasını gördüm. Evlendiğimizde belki - sadece belki - ikimizin de istediği özgürlüğü elde edebileceğimizi umuyorum. Ve hak ediyoruz."

"Babanın bu konuda söyleyecek bir şeyi olduğu sürece olmaz," diye homurdandım.

"Göreceğiz," dedi gizemli bir şekilde. "."

F düğünden 48 saat önce, daha fazla dayanamadım.
Cat'i grmeliydim.
Son bir kez olsa bile.
Her Şey alınmadan önce onu grmeliydim.
Ben de akla hayale gelmeyecek bir Şey yaptım.
Çalışma odasında Don Vicari'yi
görmeye gittim. Bana nefretle baktı.
"Ne dedin?"
"Baldızım Alessandra'yı aramak istiyorum," dedim. "Siktir .
Onunla toplantı için geldiğinde konuşabilirsin.
düğün."
DiŐlerimi sıktım.
Bu gerçekten, gerçekten, gerçekten yapmak istemediğim
kısımdı.
-
Ama Cat'i görme Şansı bile buna değerti.
"Eğeri onunla kısa bir telefon görüşmesi izin verirseniz
Geçen gün söylediğim her Şey için özür dilerim."
Vicari bana Şaşkınlıkla baktı -
Ve sonra hain bir gülümsemeye dönüştü. "Pekala. Duyalım
bakalım."

Boğazımda yükselen safrayı yuttum. "Önce senin sözünü istiyorum."

"En azından bir şeyler öğreniyorsun," dedi kendini beğenmiş bir şekilde. "Pekala... benim hoşuma gidecek şekilde özür dilersen, baldızınla bir telefon görüşmesi yapmana izin veririm. Ben de dinleyeceğim."

Siktiğimin orospu çocuğu.

"Peki 'beğenimize göre' ne demek?" diye sordum.

"Tam olarak kulağa geldiği gibi."

"Özür dileyeceğim. Ama yalakalık yapmayacağım."

"O zaman siktir git."

Onu öldürmek için sol kolumu seve seve verirdim.

Ama Cat'i görmek için son bir şans elde etmek neredeyse her türlü fedakarlığa değerdi...

Ve bu herhangi bir uzvun kaybını bile gerektirmez.

...sadece benim gururum.

En azından bir şeyin kesin olduğunu biliyordum:

Isabella'yla evlenmek istemediğimi söylemem umurunda bile değildi.

Tek umursadığı onu kırdığımdı.

Derin bir nefes aldım. "Düğünü iptal etmesi için kardeşimi ikna etmeye çalıştığım için özür dilerim. Bunu yapmamalıydım. Sen haklıydın; ailemle bir anlaşma yaptın ve ben bunu sabote etmeye çalıştım. Bu saygısızca ve yanlış bir davranıştı. Aptalca davranışım için sizden af diliyorum."

"Ve yeni Don'un olarak bana saygısızlık ettiğin için," diye hırladı. Kısa bir süre durdum.

Dario benim Don'umdu.

Ama...

Vicari haklıydı.

Onun ailesiyle evleniyordum.

Ve o ailenin lideriydi.

"...ve yeni Don'um olarak size saygısızlık ettiğim için," dedim sessizce. "Bunun için sizden af diliyorum."

Vicari orada sırtarak oturuyordu, belli ki ona boyun eğdiğimi görmekten oldukça mutluydu.

Ve Yine de I olabilir bkz. o oldu düşünmek beni daha fazla aşağılamak hakkında..

Niccolo'ya yaptığı gibi elini fazla zorlamaktan kaçınmaya çalıştığını da biliyordum.

Ayrıca ailemde neler öğrenmek için can attığına da bahse girmiştim.

Bana -ya da onlara- bizi fırlatabileceğinden daha fazla güvenmiyordu.

Ama bana haddimi için bir yolu daha vardı.

Sandalyesinden kalktı.

Elini uzattı... Ve

bekledi.

Sanki papa falanmış gibi orta parmağındaki elmas yüzüğü öpmemi istedi.

Yüzüğe baktım.

İçimdeki her şey geri tepti. Ama kendimi yürümeye zorladım.

Eğil...

Ve yüzüğü öp.

Ayağa kalktığımda sessizdim.

Vicari kendinden son derece memnun görünüyordu. Ne de olsa beni kırdığını düşünüyordu. "Pekâlâ... Küçük telefon görüşmeni yapabilirsin."

M Cep telefonum masanın üzerinde duruyordu. Hoparlörü açtım ve Alessandra'nın iletişim numarasını tuşladım.

Birkaç kez çaldıktan sonra cevap verdi.

"Alo?"

"Hey, Alessandra."

"Valentino! ?"

"Fena değil. Don Vicari ile birlikteyim."

'Fena değil' birbirimizi aradığımızda kullandığımız bir parolaydı.

Lars bunların bir listesini çıkarmıştı.

Üstünlük, konuşmacının kafasına silah dayamadığını ve dinlememesi gereken kimsenin dinlemediğini bilmenizi sağlar.

Fena değil, yine de dikkatli ilerleyin.

Ona Don Vicari'nin dinlediğini söylemiştim, evet, ama daha dikkatli olunması gerektiğini vurgulamak için kod sözcüğü kullanmıştım.

Alessandra'nın Lars'ın koduna aşina olduğunu biliyordum. Sadece benim kullandığımı fark etmesini umuyordum.

"Güzel," dedi. "Merhaba, Don Vicari."

"Merhaba," dedi ürkek

bir sesle. "Nasılsın?"

diye sordum.

"Olağanüstü! Massimo yataktan kalktı ve kendi başına dolaşmaya başladı!"

Olağanüstü!

Yani anladı.

"Bu harika," dedim ve bunda ciddiymdim. Ağabeyimin iyi olduğunu ve kimsenin onun konuşmalarını dinlemediğini duymak beni mutlu etmişti. "Düğüne gelebilecek mi?"

"Dürüst olacağım... hepimiz onun Venedik'te kalıp dinlenmesi gerektiğini düşünüyoruz ama o kesinlikle orada olmakta ısrar ediyor. Dario'nun doğrudan emri dışında hiçbir şeyin onu uzak tutacağını sanmıyorum - hatta belki o bile."

Kıkırdadım.

"Ona teşekkür ettiğimi söyle." Sonra benim karakterime uymadığını bildiği bir şey söyledim: "Gerçekten sevdiğim herkesin kilisede olmasını istiyorum."

Bu kelimeleri -sevdiğim herkesi- en son Massimo'nun vurulduğunu öğrendiğim gece kullanmıştım.

Ben özellikle Cat hakkında konuşuyordum.

Aslında, "herkes", "Caterina" için bir kod da olabilirdi.

Alessandra o zaman fark etmişti; şimdi de fark edeceğini umuyordum.

Cevabından anladığından oldukça .

"Eminim herkes deneyecektir. oluyor?"

"Herkesin ne zaman geleceğini bilmek istedim."

"Son duyduğuma göre düğün sabahı Sicilya'ya uçacaktınız."

"Herkesin 24 saat öncesinden gelmesi mümkün mü? Gerçekten herkesi görmek istiyorum."

"Hayır," diye araya girdi Don

Vicari. Bunu planlamıştım.

"ama," dedim yalvarır gibi yaparak. "24 saat ne demek?"

"HAYIR," diye tersledi Vicari. "Bir daha sorma." Onu ikna etmeye çalışmıyordum.

"24 saat " diye vurguluyordum.

Alessandra ipucunu anladı.

"Bence bu mümkün olabilir Valentino, ama kayınpederiniz istemiyorsa - bu arada Don Vicari, Cumartesi günü düğün saat kaçta?"

Bir şey olup olmadığına tam olarak karar verememiş gibi kaşlarını çattı. "Öğlen."

"Ve yakınlardaki o küçük şapeldeydi - köy neydi? Retusanno mu?"

"Resuttano."

"Doğru, Resuttano."

Alessandra bana Cat'e yarın öğlen Resuttano'nun dışındaki şapelde olmasını söyleyeceğini bildiriyordu.

Düğünden 24 saat önce.

Kalbim göğsümde yerinden fırladı ama poker suratımı korumayı başardım.

"Ama benim özel mülküne uçacaksınız," dedi Don Vicari hiddetle.

"Oh - harika! Görmek için !"

"Hrm," diye homurdandı.

"Roberto iyi döndü mü?" Ben sordum.

"Döndü! Birini de getirmiş!" "Kim?"

Şaşırarak sordum.

"Hong Konglu bir kadın."

"Ne?!" Şok olmuş bir şekilde söyledim.

Acaba 50 milyon avroya sahip olan o muydu? "Kim o?" diye sordum.

"Adı Mei-ling. Çok hoş biri, ama onu ona sormana izin vereceğim. Son derece özel biri olduğunu biliyorsunuz ve kız hakkında biraz ketum davranıyor."

Vay anasını...

Roberto - eğer varsa, çamura batmış sıkıcı bir sopa - Hong Kong'da bir hatunla takılmış mıydı?!

Eğer doğruysa, o zaman cidden sinirlenmişim.

Ben burada, görücü usulü bir evliliğe zorlanmak üzereydim ve Roberto Hong Kong'da kadın peşindeydi.

Ama görmezden geldim. Daha sonra öğrenecektim.

Alessandra ve ben sohbet ettik ve Cat hakkındaki niyetimi kamufle etmek için bir sürü soru .

Sonunda dedim ki, "Teşekkürler, Alessandra. Her şey için."

"Sen Hoş geldiniz. I yapamam söz veriyorum
Massimo olacak orada olacak... ama eminim
isteyecektir."

Massimo'dan bahsetmediğini . "Herkesi
görmek için sabırsızlanıyorum."

"Ve herkesin seni görmek istediğini biliyorum. Kendine
iyi bak.

Güle güle, Don Vicari."

"Güle güle," dedi soğukkanlılıkla.

Alessandra telefonu kapattığında Don Vicari bana baktı.

"Eee? Tatmin oldunuz mu?"

İşe yarasaydı ben de olurdum.

Alessandra ile konuştuktan sonra çok sevindi.

Don Vicari ve yaşlı kadınla yemek yerken kendimi tutmak için elimden geleni yaptım. Ancak, Isabella daha iyi bir ruh halinde olduğumu fark etti çünkü sürekli bana bakıyordu.

Yemekten sonra, çok heyecanlı olduğum için dışarıda bir yürüyüş yapmak zorunda kaldım.

Yarın Cat'i görmeye gidiyorum!

Tam bahçeye girmek üzereyken arkamda bir kadın sesi duydum.

"Valentino?"

Isabella'nın bana doğru yürüdüğünü görmek için etrafıma bakındım. Sadece o vardı, Ludavica yoktu.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordum. "Seni arıyorum."

"Dikkatli olsan iyi olur," diye şaka yaptım. "Baban bizi birlikte görürse fırtına askerlerini gönderir."

Kaşlarını çattı. "Nazi stormtrooperları mı?" Star Wars demek istemiştım ama neyse. "Evet. Onlar."

"İki gün sonra evleneceğimize göre," dedi, "sanırım herkes biraz daha rahatlamış durumda."

İki gün sonra evlenmek üzereyiz.
Sıcak yaz havasında bile bu sözler tüylerimi diken diken etti.

Cat'le ilgili mutluluğumu bozabilecek tek şey onlardı.

"...evet..." Mırıldandım.

"Biraz yürüyebilir miyiz?" diye sordu bahçeleri işaret ederken.

Etrafıma bakındım. "Ludavica nerede?"

"O içeride. Seninle özel olarak konuşmak istedim."

Tek kaşımı kaldırdım. "Kulağa biraz ciddi geliyor."

"Öyle."

"Pekala, gidelim."

Yol boyunca yürüdük, ayaklarımız çakıllarda çıtırdıyordu. Etrafımızda mis kokulu çiçekleri olan ağaçlar ve çalılar vardı.

"Peki ne hakkında konuşmak istiyordun?" diye sordum. "Bugün farklı görünüyorsun. Daha mutlusun."

"Öyle mi?" Rahatça söyledim.

"Düğünden önce Caterinayı göreceğin için mi?" diye fısıldadı.

Şaşkınlıkla durdum. "Nereden biliyorsun?"

Gülümsedi. "Şu ana kadar bilmiyordum. Ama seni bu kadar mutlu edebilecek aklıma gelen tek şey buydu."

Kahretsin.

Niccolo bunun olacağını bir mil öteden görmüş olmalı.

"Demek öylesin?" diye dürtükledi.

"...evet," diye itiraf ettim tekrar yürümeye başladığımızda.

"Ne zaman?"

Ona baktım, bana ihanet edip edemeyeceğini anlamaya çalışıyordum.

"Seni durdurmaya çalışmayacağım," diye söz verdi. "Ve babama söylemeyeceğim. Yemin ederim - "

Kendisi için kutsal olan bir şeyi düşünmeye çalışırken durakladı.

Eğer babamın hayatını söylerse, ona gidip kendini becermesini söyleyecektim.

"Şimdiye kadar sevdiğim her kitap üzerine," dedi, "ve gelecekte okuyacağım ve seveceğim tüm kitaplar üzerine" ...oh.

Tama
m.

Isabella için bunun çocuklarının, torunlarının ve torunlarının ruhları üzerine yemin etmekle eşdeğer olduğunu biliyordum.

"Yarın öğlen," dedim.

Isabella telaşla bana baktı. "O buraya gelmiyor, o mu?"

"Tanrım, hayır. Onunla kilisede buluşacağım."

"Oraya nasıl gideceksin?"

"Ben yürüyeceğim."

Düşünceli bir şekilde başını salladı.

Sonra sordu, "Onunla kaçmayı... düşünmüyorsun, değil mi?"

Şaşkınlıkla ona baktım. "Ne? Hayır." Bana yan yan baktı. "Gerçekten mi?"

"Yapamam. Bunu yaparsam aileme ihanet etmiş olurum."

Isabella omuzlarından büyük bir yük kalkmış gibi nefes verdi. "Güzel."

"Kaçacağımı mı sandın?"

Hüzünle gülümsedi. "Olabileceğinden korkuyordum." "Neden? Sen de benimle evlenmek istemiyorsun."

"Hayır, ama... istediğimizi elde etmek için birbirimize yardımcı olabiliriz."

"Tamam, artık belirsiz saçmalıklar yok," dedim. "Sen neden bahsediyorsun?"

Tereddüt etti.

Sonra nihayet konuştu.

"Ortigia'daki... sorundan önce," dedi, Paolo'yu kastettiğini anladım, "hayatımda ilk kez özgürlüğü tattım. Bizi o şehirlere götürdüğün günler mi? Hayatımın en mutlu zamanlarından bazılarıydı.

"Biz evlendikten sonra Caterina'yla birlikte olman değil. Beni buradan çıkarabildiğin sürece - ben ve Ludavica - ne istersen yapabilirsin. Bunu yapmandan mutluluk duyarım."

Kaşlarımı çattım. "Evlendikten sonra seni başka bir kadınla aldatmamın senin için sorun olmayacağını mı söylüyorsun?"

Isabella sinirli görünüyordu. "Seninle evlenmekle neden ilgilenmediğimi hiç merak etmedin mi?"

Aslında, evet, yaptım.

Dediğim gibi, İtalya'daki yüzlerce ateşli piliç kendilerini bana atmıştı.

Ama fasulye sırtığı kitap kurdu?

Zerre kadar ilgilenmiyorum.

Ben hemen cevap vermeyince Isabella konuşmaya devam etti. "Demek istediğim, tüm objektif standartlara göre yakışıklı adam." Tamam, kabul

ediyorum:

Biraz kibirliyimdir.

Tamam, iyi, her neyse.

Ben gerçekten

kibirliyim.

O yüzden bunu söylemesi egomu okşadı.

"Teşekkür ederim," dedim baştan çıkarıcı bir gülümsemeyle.

Kükredi. "Sana iltifat etmiyordum. Sana soruyordum, bu seni meraklandırmadı mı?"

"Yani... evet, sayılır."

"Şey... sen Caterina'ya aşıksın... ve ben de başka birine aşığım."

Tamamen şaşırmıştım. "Kim?! Baban için çalışan bir adam mı?"

Isabella aptalın tekiymişim gibi gözlerini kıstı. "Erkek değil."

Oh.

Bekle.

OHHHHHHHHHHHHHHHH.

"Y Sen GEY misin?!" Ben .
Isabella sanki altına sıçacakmış gibi görünüyordu.
çılgınca etrafına bakındı.

"alçaltır mısın?!" diye tısladı.

"Özür dilerim, özür dilerim," diye fısıldadım. "Ama
sen GEY misin?!" "Evet."

Tekrar söylüyorum, ben
biraz kibirliyim - Tamam,
çok kibirliyim -

Böylece egom rahatladı.
Benden hoşlanmamasına
şaşmamalı. Kadınlardan
hoşlanıyor!

Şimdi her şey anlam kazandı!

"Kim o?" Ben sordum.

Isabella bana gerçekten aptalmışım gibi baktı. "Bir
tahmin."

"Kahretsin - Ludavica?!"

Isabella beni öldürecekmiş gibi bakıyordu.

"Özür dilerim, özür dilerim," diye tekrar fısıldadım. "Ne
zaman

bu oldu mu?!"

"Yıllar önce."

"Yıllar önce
mi?!"

"Sanırım her zaman birbirimizden hoşlandık ama ben 18 yaşına girene kadar ikimiz de bir şey yapmadık." Isabella'nın yüzünde hülyalı bir gülümseme belirdi. "Beni bir anda öptü, sanki artık kendini kontrol edemiyormuş gibiydi.

"Şok oldum.

"Yani, ben de onu istiyordum - ama onun benim için asla böyle hissedemeyeceğini düşünüyordum.

"Ben bir şey yapmayınca çok korktu. Özür dilemeye ve ağlamaya başladı - ta ki ben de onu öpene kadar. Sonra... şey... her şey kendiliğinden oldu."

"Dur bir saniye," dedim. "Siz ikiniz seks mi yaptınız?!"

Isabella sanki Tanrı'nın yarattığı en aptal salak benmişim gibi kaşlarını çatı. "Tabii ki seks yaptık."

"Kaç kere?" Gözlerimi kocaman açarak sordum. "Neden soruyorsun?"

"Sadece merak ediyorum, hepsi bu." "Sayılamayacak kadar çok."

"Düzinelerce mi?"

"Yüzlerce, en azından."

LANET OLSUN!

Biliyorum çok sığ bir düşünceydi ama birdenbire Isabella'yla evlenmek o kadar da kötü görünmemeye başladı.

Yani -

Üçlüler, bebeğim!

Isabella öfkeyle iki elini kalçalarına götürdü. "Bu bilgi senin cinsel tatminin için değil, seni sapık!"

"Ah, hadi ama - kabul etmelisin, biraz ateşli."

"Cat'e aşık olduğumu sanıyordum!"

Kahretsin.

"...evet... evet, öyleyim," dedim isteksizce, üçlü seksle ilgili tüm düşünceler uçup giderken.

Cat yatakta harikaydı, ama üçlü sekse asla yanaşmayacağını biliyordum - çünkü çoktan teklif etmiştim.

Cevabı oldukça . HAYIR.

ASLA.

BUNU DÜŞÜNME BİLE.

"Pekâlâ, siz ikiniz birbirinize aşıksınız," dedim gerçekliğe dönerek. "Baban öğrenecek diye endişelenmiyor musun?"

"Elbette öyleyim. Eğer öğrenirse beni öldürür."

"Evet," diye itiraf ettim, "muhtemelen çok kızardı."

Isabella anlamıyormuşum gibi bana baktı. "Hayır, Valentino... o beni gerçekten öldürür. Aslında, muhtemelen bunu onun için başkasına yaptırdı."

Güldüm.

O da gülmedi.

"Ciddi misin lan sen?" Fısıldadım.

"EVET, ciddiylim. Babam tanıdığım en homofobik adam - ve Cosa Nostra'da, bu bir şey söylüyor. Eşcinsel insanlardan nefret eder. Çoğunlukla gey erkeklerden ama lezbiyenlerden de.

"Sicilyadaki -ve Tanrı korusun, İtalya'daki- diğer mafya aileleri kızının başka bir kadını sevdiğini öğrenirse, babam tamamen aşağılanır - ve babam asla kendini aşağılanmaya maruz bırakmak istemez. İşte bu yüzden haydutlarından birine beni ve Ludavica'yı tarlaya götürtür, kafamızın arkasından vurdurur ve sık bir mezara gömdürür."

Isabella'ya şok içinde baktım.

"O bunu asla yapmaz, o senin baban" demek istedim.

Ama sonra Don Vicari'nin bana söylediklerini hatırladım:

Kızım umurumda bile değil. O istediğimi elde etmek için bir araç.

Ve kabul etmek zorundaydım, evet, bunu yapabilirdi.

Bu da aklımı başımdan aldı. Babam eski kafalı bir Cosa Nostra'ydı ve oldukça homofobikti - ama ben ya da kardeşlerimden biri eşcinsel olsaydık, bizi yine de severdi. Bundan hoşlanmazdı ve muhtemelen hayatımızın bu kısmı yokmuş gibi davranırdı - ama yine de onun oğulları olurduk.

Aslında herkes Roberto'nun eşcinsel olabileceğini düşünüyordu ve babam ona hiçbir zaman farklı davranmadı.

Peki ya kardeşlerim? Hiçbirimiz birinin eşcinsel olup olmamasını umursamazdık.

Tamam, tamam, sanırım bazı önyargılarımız vardı - eşcinsel erkeklerin kavgada heteroseksüel bir erkek kadar sert olamayacağını düşünmemiz gibi.

Ancak ailemiz için çalışan bir erkek eşcinselse, tek önemseydiğimiz bize sadık olup olmadığı ve işinde iyi olup olmadığıydı. Hepsi bu kadardı.

Yani Don Vicari'nin kızını öldüreceği fikri... Bu düşünülemezdi.

Bir infamia.

Ve... ne yazık ki... bunun muhtemelen doğru olduğunu biliyordum. "Orta Doğu'da her gün namus cinayetleri işleniyor."

Isabella yumuşak bir sesle söyledi. "Babalar ve erkek kardeşler kızlarını ve kız kardeşlerini sırf evlenmeden önce seks yaptıkları için öldürüyorlar ve o pislikler bunun onurlarını lekelediğini düşünüyorlar. Sence kız kardeşleri ya da kızları başka bir kadınla yatsa bunu sorun etmezler miydi?"

"Burası Orta Doğu değil," diye itiraz ettim.

"Hayır, ama bu sadece Orta Doğu'da değil. Amerika'da da oluyor - İngiltere'de de - "

"Evet, Müslümanlarla birlikte."

"İslam, eşcinsellerden nefret eden erkeklerin tekelinde değil," diye karşılık verdi. "Babam 19^{uncu} yüzyıldan kalma bir kalıntı - bırakın 20^{nci} yüzyılı, 20^{nci} yüzyıla bile giremedi.

21st. Benim eşcinsel olmam, onu düşmanlarına ihbar etmek dışında ona yapabileceğim en kötü şey olurdu. Hatta ihaneti tercih bile edebilir."

Kahretsin.

Söylediği her kelime doğrudu.

"Ve ikinizi de öldürebileceğini bile bile hala Ludavica ile birlikteydiniz?"

Isabella çaresizce omuz silkti. "Başka ne yapabilirdim ki? Onu seviyorum. O olmasaydı burası dünyanın en yalnız hapishanesi olurdu. Onunla burası cennete yakın. Ama yine de her an ölebileceğimiz bir hapishanenin içindeki cennet. Ve bu cennetin sona ermesinden ölesiye korkuyordum.

"Babamın getirdiği tüm o talipler? Onları sevmediğim için reddetmedim... Gerçi onlardan hoşlanmıyordum. Ama evlenmek zorunda olduğum hiçbir erkekten hoşlanmayı beklemiyordum.

"Hayır' dedim çünkü hepsi babam gibiydi: eşcinsellerden nefret ediyorlardı. Hiçbirinin beni ve Ludavica'yı kabul etmeyeceğini biliyordum. Ve eğer evlendikten sonra bunu öğrenirlerse, kesinlikle onu ve muhtemelen beni öldüreceklerdi. Hem de babamın onayıyla," diye ekledi acı acı. Sonra kara bir kahkaha attı. "Bakire olmadığımı bilselerdi benimle evlenmezlerdi... ve eşcinsel olduğumu bilselerdi beni öldürürlerdi."

Don Vicari'nin arabada bana söylediklerini hatırladım:

Kızım bakire ve düğün gecesine kadar da bakire kalacak.

Sanırım yüzümü buruşturdum çünkü Isabella "Ne?" diye sordu. "Babanın söylediği bir şey."

"Neydi o?"

"Evlenmeden önce seninle seks yaparsam beni öldürmekle tehdit etti."

Kadın homurdandı. "19^(uncu) yüzyılda bekâretle ilgili görüşlerinin yanı sıra, muhtemelen işe yaramama ihtimaline karşı bir B planı istiyordu."

"Ne demek istiyorsun?"

"Kaçma ihtimaline karşı. Eğer bakire değilsem, babamın onaylayacağı hiçbir Cosa Nostra pisliği benimle evlenmek istemez. Ve eğer sen kaçarsan, beni kesinlikle onlardan biriyle evlenmeye zorlar."

"Ama ben Cosa Nostra'yım," dedim. "Neden farklı olacağımı düşündün ki?"

"Dürüst olmak gerekirse, başka seçeneğim yoktu. Babam tüm tekliflerini reddetmeme kızdı ve beni seninle evlenmeye zorladı.

"Ama şanslıydım. Açık fikirlisin... naziksin... ve çaba gösterdin. Rupı Kaur'un kitabını okuduğunda sende farklı bir şeyler olduğunu anladım. Diğer erkeklerin hiçbiri bunu yapmayı düşünmezdi bile.

"Ve sonra, Caterina'yı öğrendiğimde, ilk kez o zaman düşündüm,

Belki bu işe yarayabilir. Çünkü sen sevdiğin kadınla birlikte olabilirsin... ben de sevdiğim kadınla birlikte olabilirim. Ve babamın asla bilmesi gerekmez."

Yüzümün alt yarısını ovuşturdum.

Söylediği her şey mantıklıydı. Yine de...

"Peki ya çocuklar?" diye sordum. "Babanın torun istediğini biliyorsun."

Isabella yüzünü buruşturdu. "Bilmiyorum... Bir yolunu bulabiliriz. Hindi püskürtücü gibi bir şey."

"Bir hindi havyası," diye güldüm, çoğunlukla inanmayarak.

O da biraz güldü. "Üzgünüm, Valentino, ama ben seninle seks yapmak istemiyorum."

"Evet, bu çok açık, eğer benim sikim yerine hindi leğenini tercih ediyorsan."

Daha sert güldü. "Eminim çok güzel bir - ama evet, hindi eziciyi her gün alacağım." "Tanrım, sen gerçekten eşcinselsin."

"Evet."

Birlikte güldük -

Ve aniden, her şey farklı hissettirdi.

Sanki ortak bir sırrımız varmış ve babasına karşı ikimizmişiz gibi.

"Anlaştık mı?" diye sordu umutla.

"Anlaştık." Elimi uzatırken sırttım. "Hindi baster ve hepsi." El sıkışırken güldü.

O gece zar zor uyuyabildim, çok heyecanlıydım.

Sadece Cat'i görmeye gitmekle kalmayacaktım, bu lanet karmaşadan kurtulmak için bir planım vardı.

Sadece birkaç saat uyumuş olmama rağmen uyandığımda enerji doluydum.

Onu görmek için sabırsızlanıyordum!

Her şey yoluna girecekti!

Kahvaltımı tek başıma yaptım, sonra dışarı çıktım.

Ve birden Resuttano'nun hangi yönde olduğunu bilmediğimi fark ettim.

Orada durmuş ufka bakarken arkamdan bir ses duydum.

"Nereye gideceğinizi

bilmiyor musunuz?" Arkamı

döndüm.

Ludavica'ydı.

"Oh," dedim, şaşırmış bir halde. "Uh... bunu biliyor musun?"

Gözlerini devirdi. "Evet, tabii ki. Bana her şeyi anlatır."

"Oh."

Mantıklı.

Aşık insanların yapması gereken buydu.

"Isabella muhtemelen nereye gideceğinizi bilmediğinizi fark etti ama peşinizden gelirse bunun biraz belli olacağını düşündü. Bu yüzden onun yerine beni gönderdi." Sonra Ludavica biraz sinirlendi. "Bilgin olsun, sana söylemeye tamamen karşıydım. Ama bilinmeyen bir nedenden ötürü sana güveniyor."

"Peki sen?" Sinirlenerek sordum.

İç çekti. "İyi görünüyorsun... ama gerçekçi olalım. O bir mafya ailesinden geliyor ama saf. Sen bir mafya ailesindensin ve seni tanımıyorum. Neler yapabileceğini bilmiyorum. Ama babasının neler yapabileceğini biliyorum ve bu beni çok korkutuyor."

"...evet," diye mırıldandım, ahıra geri dönmeyi düşünürken.

Ludavica umutsuzca, "Lütfen bu sefer bizi becerme," diye fısıldadı. "Lütfen. Sahip olduğum tek şey o."

Başımı salladım. "Anlıyorum. Ve yapmayacağım - söz veriyorum."

Ludavica gerçeği gibi gözlerimin içine baktı...

Ve sonunda yumuşadı.

"Ufukta, yaklaşık yarım mil ötedeki şu eski harabeyi görüyor musun?" dedi, arazinin sol tarafına bakarak. "Oraya doğru yürü ve devam et. Yaklaşık üç mil sonra bir sırtın tepesinde olacaksın. Uzakta Resuttano'yu göreceksiniz. Şapel kasabanın eteklerinde - Resuttano'ya varmadan önce oraya ulaşacaksınız."

"Teşekkür ederim."

Ludavica kendi kaderini mühürlüyormuş gibi asık suratla başını salladı ve uzaklaştı.

mutfağa geri döndüm ve soğuk suyla dolu eski bir şarap şişesi aldım. Sıcak bir yaz günüydü ve yanımda içecek bir şey olmadan gidiş-dönüş on mil yürümek istemiyordum. İçki.

Düşünceler içinde kaybolmuş gibi görünmeye çalışarak neredeyse bir saat boyunca arazide dolaştım.

Amaç, piyadelerden herhangi birinin izleyip izlemediğini görmektir.

Hiçbiri bana en ufak bir ilgi göstermedi, ben de Ludavica'nın işaret ettiği harabelere doğru yöneldim.

Uzun zamandır terk edilmiş ve çökmüş, taştan yapılmış eski bir çiftlik eviydi. Duvarları sarmaşıklar kaplamıştı ve ahşap kirişlerden geriye kalanlara kuşlar yuva yapmıştı.

Uzakta, Don Vicari'nin yerleşkesi bir oyuncak ev gibi görünüyordu.

Yıkıntıların karşı tarafında bekledim, birinin peşimden gelip gelmeyeceğini görmek için -

Ama kimse
yapmadı. Ben de
yürümeye devam
ettim.

Ludavica'nın söylediği gibi bir tepeye ulaşana kadar tahıl tarlaları ve tepelerin üzerinden geçtim.

Vadinin aşağısında kk bir köy vardı. Belki yüz küçük bina.

Ve orada, köyden yaklaşık çeyrek mil uzakta, küçük bir şapel vardı. atısındaki hatan anlayabiliyordum.

Ben de buna yöneldim.

Yaklaştıkça kalbim daha hızlı atmaya başladı. Neredeyse gerginlikten lecektim.

Bu sanki ben yaklaşıyormuşum gerçek gerçekmiş gibi hissettim hayatımın başlangıcı -

Eğer .

Pek dua eden bir adam değildim ama Cat'in orada olması için Tanrı'ya dua ettim.

Sonunda şapele ulaştım. Bir tarlanın içinde tek başına duruyordu ve yan tarafında yıpranmış mezar taşlarıyla dolu eski bir mezarlık vardı.

şapelin kendisi küçüktü, belki 40 fit genişliğinde ve 80 fit uzunluğundaydı, tepesinde bir ha ve arkasında küçük bir an kulesi vardı.

Kapıların hepsi ahşaptı - koyu, yıpranmış kahverengi ve demir kapı tokmakları vardı.

Ana kapıya çıkan taş basamaklar vardı. Yürüdüm ve kolu ekiştirdim.

şaşırtıcı bir şekilde kapı açıktı. Ya da belki de hiç şaşırtıcı değildi. Burası ıssız bir yerde bir Tanrı eviydi; belki de O'na ihtiyaı olan herkese her saat açıktı.

Kapıyı açtım ve içeri girdim. İçerisinin karanlık olmasını bekliyordum ama armıhtaki İsa'yı gösteren çok güzel bir vitray pencere vardı. Meryem ve bira havari olduğunu tahmin ettiğim kişiler acı içinde ona bakıyorlardı.

Camdan szlen güneş işığı şapeldeki her şeyi kırmızı, turuncu ve sarıya dönüştürüyordu.

Duvarlar armının gösteren soluk duvar halılarıyla kaplıydı. Bunların ve bira küçük aziz heykelinin dışında fazla bir dekorasyon yoktu.

Yerler cilalı ahşaptı. Orta koridorda on sıra rahatsız görünümlü, kaba yontulmuş sıralar sıralanmıştı.

Sunak, kısa, yükseltilmiş bir platformun üzerinde yer alan ve basamaklarla çıkılan bir podyumdu.

Platformun solunda düzinelerce küçük mumun bulunduğu bir masa vardı. Binlerce kişi mumları yakıp dua ettikten sonra, erimiş balmumu yüzeyin her santimini kaplamıştı.

Hemen sağımda, biri rahip diğeri de günah çıkaran kişi için olmak üzere iki bölmesi olan ahşap bir günah çıkarma kabini vardı. Her iki kapı da kapalıydı.

Hava durgundu ve eski ahşap ve mum mumu gibi kokuyordu.

Her şey bir mezar kadar sessizdi.

Anladığım kadarıyla günlerdir buraya kimse gelmemişti.

Saatime baktım.

11:57.

"Caterina?" Sessizce seslendim.

Arkamdan hafif bir ses geldi ve kalbim yerinden fırladı.

Döndüğümde onu kilisenin kapısında gördüm.

"Val," dedi bana yumuşak, hüzünlü bir gülümseme verirken.

Caterina

W Valentino'yu Ortigia'da bıraktığımda, kalan son görüntü onun sokakta dururkenki haliydi.

Evleneceği kadının yanında.

Onu hiç görmek istememiştim.

Bunu ona söylemiştim.

Neye benzediğini bilmediğim sürece, sanki hiç var olmamış gibi davranabilirdim.

Onun sadece bir hikaye olduğunu.

Bir şekilde tüm bu durum gerçek değildi. Ama onunla tanışır tanışmaz.

Kartların evi yıkıldı. Daha da kötüsü, çok tatlıydı.

Ve ince.

Onun vücudu benimkinin tam tersiydi ve güvensizliğim içimi kemiriyordu.

Gerçekte istediği bu ama bana sadece duymak istediklerimi mi söylüyor?

Bunun doğru olmadığını biliyordum -

Ya da en azından bunun doğru olmadığını düşündüm.

Ama yeşil gözlü canavarın pençeleri içimdeydi ve çok keskindiler.

Üstüne üstlük, iyi biriydi. Güzeldi.

O hatırlatıldı Ben a çok . Alessandra. Değil içinde Görünüőü değil, nezaketi ve samimiyeti.

Isabella'dan nefret etmek istedim.

Onun lanet bir sürtük olmasını

istedim - Çirkin bir sürtük -

Aptal bir mafya

fahişesi. Ama değildi.

Tatlı, kibar, nazık ve kibardı. Ve şirindi.

Ve ince.

Tanrım, neden bu kadar zayıf olmak zorundaydı ki?!

Ortigia'dan taksiye bindiğimde enkaz halindeydim. Bir an hıçkıra hıçkıra ağlarken, bir sonraki an öfkeliydim. İçimden bir sürü düşünce ve duygu geçiyordu.

Onunla asla tanışmak istemediğimi söyledim! ONA

SÖYLEDİM! Onu nasıl bırakabilirim?! O tehlikede!

Onu bir daha görebilecek miyim?!

Tanrım, ölecek mi?!

Neden bana karşı bu kadar nazikti?! Nişanlısıyla yatıyordum!

Ama o İLK BENİMDİ!

Ama özellikle bir tanesine gelmeye devam ettim - beni kesinlikle mahveden bir tanesine.

Onunla evlenecek olan o.

Acıma duygumu üzerimden attıktan sonra Alessandra'ya mesaj attım ve ona her şeyi anlattım.

Bavuldaki ceset hakkında değil.

Sadece Valentino'nun başı beladaydı ve beni göndermişti, Isabella ile tanışmıştım ve şimdi onu bir daha görüp göremeyeceğimden emin değildim.

Benimle temasa geçer geçmez size haber vereceğim, diye söz verdi.

Ya ?!!! Geri mesaj attım.

Yapacağını biliyorsun. Her şey girecek. Sadece NEFES AL. Onun tavsiyesine uydum ve derin nefes aldım. İşe yaramadı.

Valentino'nun tavsiyesine uydum ve taksinin beni götürmesini sağladım.

Marsala'ya, Sicilya'nın diğer tarafındaki bir şehre. Tüm bu süre boyunca perişan haldeydim.

Tek düşünebildiğim Valentino'ydu.

Eğer polis tarafından yakalansaydı -
ya da daha kötüsü, gangsterler tarafından -

Eğer hayatta olsaydı -

Ve aman Tanrım, neden ona sahip oluyor?!

Onu istemiyor bile!

İnternette bir otel buldum.

Görevli tam odanın kapısını açarken Alessandra'dan bir mesaj aldım.

Az önce onunla konuştum! O iyi!

En kısa zamanda beni ara!

Bana gizli bir mesaj verdi:

"Cat'e onu tekrar görmek için sabırsızlandığımı ve onu sevdiğimi söyle.

Bunu okuduğumda gözyaşlarına boğuldum.

Görevli bana şaşkınlıkla baktı. "Sinyorina... odayı beğenmediniz mi?"

"Hayır," dedim gözyaşlarımla arasından gülümseyerek.

"Yani, evet - bu harika. Her şey harika."

W Onu aradığım da Alessandra bana her şeyi anlattı.
Yine de cesetten hiç bahsetmedi. Korktuğum için bir şey söylemek istemedim.

Telefonum dinleniyordu, bu yüzden Val'in bundan kurtulduğunu düşündüm.

"Onu bir daha ne zaman görebileceğim?" diye sordum.

"Bilmiyorum, Cat. Biraz zaman alacağını hissediyorum. Ama bir şey duyar duymaz sana hemen haber vereceğim."

"Ama anlamıyorsun!" diye bağırmak istedim.

Birkaç gün içinde evlenecek ve sonra onu bir daha asla göremeyebilirim!

Durumu daha da kötüleştiren şey ise - ilk defa - onun evleneceğini gerçekten biliyor ve buna inanıyor olmamdı.

Çünkü gelinini görmüştüm. Onun yerine, "Tamam." diye fısıldadım.

"Umudunu yitirme, Cat," diye yalvardı

Alessandra. Ama ben çoktan vazgeçmiştim.

Onu tekrar görmek için

değil, elimde tutmak için.

Marsala'da kaldığım süre boyunca bir kez bile odadan dışarı çıkmadım. Sadece oda servisinde yemek yedim ve televizyon izledim.

Birkaç saatte bir Alessandra'ya mesaj atıyordum:

Haber var mı?

Ve her seferinde aynı cevabı aldım:

Henüz değil.

İki gün boyunca neler olup bittiğini bilmediğim korkunç bir belirsizlik içinde kaldım.

Korkunç görüntüler peşimi bırakmıyordu.

Valentino ve Isabella mihrapta - adam smokiniyle büyüleyici bir yakışıklılığa sahip, kadın ise güzel gelinliğiyle ıslıl ıslıl görünüyor.

Kalabalık onları pirinç yağmuruna tutarken ikisi gülüyor ve koşuyorlardı.

Güzel bir otel odasında, ay ışığı içeri süzülürken.

Yavaşça elbisesini çıkarırken... Sonra

onu öperken...

Ve onu çıplak olarak yatağa yatırdı ve -

Onları bu şekilde her düşündüğümde neredeyse kusuyordum.

Yine , kendimi tekrar tekrar hayal etmekten alıkoyamadım.

Sonunda Alessandra aradı ve beni bu ıstıraptan kurtardı.

"Seni görmek istiyor!" dedi mutlulukla.

Mutluluktan çılgılık attım.

Yine de hissettiğim son sevinç buydu.

"Resuttano adında küçük bir köy var. Onunla yarın öğlen dış mahalledeki şapelde buluşmanı istiyor!" "Şapel," diye tekrarladım, aniden içimi bir korku kapladı.

İçeride.

"Evet. Dış mahallelerde -"

"Evleneceği yer orası mı?" Sessizce sordum.

Alessandra durakladı.

Sessizliği sırasında, tüm o korkunç görüntüleri tekrar gördüm: Isabella asla giyemeyeceğim bir gelinlik içinde... Valentino ay ışığında onu soyarken ve - Kendimi durmaya zorladım.

Alessandra konuştuğunda sesindeki acıyı duyabiliyordum. Neler yaşadığımı biliyordu.

"...evet. Düğün orada ."

"Yarından sonraki gün mü?"

"...evet."

"Ve sen de orada olacak mısın?"

"Evet."

"Don Rosolini, Niccolo, Adriano ve - " Durdum ve kaşlarımı çattım. "Massimo, Lars ve Roberto henüz dönmedi mi?"

"Evet. Son birkaç gün içinde çok şey oldu. Ama Valentino'yla aranızda o kadar çok şey vardı ki, stresi daha da artırmak istemedim."

Bana her şeyi anlattı.

Massimo, Adriano ve Lars'ın Venedik'i yöneten mafyanın kızını kurtarmak için bir adaya nasıl saldırdıkları hakkında.

Massimo birden fazla kez vurulmuştu. Neyse ki iyileşmeye başlamıştı ama bir süredir durumu belirsizdi.

Kardeşleri bir kızı kurtarmak için hayatlarını tehlikeye atacaklardır...

Ama Valentino'nun istemediği ve onu istemeyen bir kadınla evlenmemesini bile sağlayamıyorum.

Mutsuzluğuma ek olarak, büyük bir suçluluk hissettim.

"Çok özür dilerim," diye fısıldadım. "Kayınbiraderin neredeyse ölüyordu ve ben seni aptal bir kız öğrenci aşkıyla rahatsız ediyorum - "

"Kes şunu," diye emretti Alessandra. "Sen onu seviyorsun, o da seni seviyor. Bunu biliyorsun."

"Alessandra, bana doğruyu söyle - ben bir aptal mıyım?"

"Ne?! Neden söyledin?!"

"Onunla evlenecek ve ben sadece zavallı, aptal bir çocuk gibi - "

"DUR. konuşma. Seni görmek istiyor - "

"Evlenmeden önce samanlıkta son bir boğuşma için."

"Bunu bilemezsin. Belki de sonunda tüm bu durumun ne kadar aptalca ve delice olduğunu anlayacak ve seninle kaçacak - "

"Yapmayacak. Ona defalarca sordum ve her seferinde aynı şeyi söyledi: 'Aileme ihanet edemem.'"

Alessandra sessizdi.

İkimiz de haklı olduğumu biliyorduk.

"Eğer onunla kalırsam, her zaman diğer kadın olacağım. Her zaman sakladığı küçük kirli sırrı olacağım."

"Ah, Cat... Niccolo'dan sana bunu yaptığı için NEFRET ediyorum," dedi Alessandra, sesinde gerçek bir öfke vardı. "Ve Dario'nun da buna göz yummasından nefret ediyorum - "

"Onlar değil, Alessandra. Valentino. Bunu yapmayı o seçiyor. Onunla evlenmeyi seçiyor. Ben sadece... Bana 'evet' diyecek kadar benimle birlikte olmak istediğini sanmıyorum."

"Oh, Cat..."

Hıçkırığa hıçkırığa ağladım. "Onu çok istiyorum... ama bunu yapmaya devam edemem."

Bir dakika boyunca ağlamama izin verdi. Sonunda konuştuğunda, kalbinin benim için kırıldığını söyleyebilirdim.

"Ne yaparsan yap, yarın onu görmeye gitmelisin... sadece veda etmek için bile olsa."

S Ben gittim.

Aptal, zavallı aptal gibi... Gittim.

Alessandra ile konuştuktan hemen sonra toparlandım ve çıkış yaptım. Sonra bir taksi çağırdım.

Şoför Resuttano'yu daha önce duymamıştı bile. Google Haritalar'da aramak zorunda kaldı.

Üç saat araba kullandık. Sonra beni bir bıraktı - köydeki tek pansiyon.

Uykusuz bir gece geçirdim, dönüp durdum.

Ertesi gün saat 11:30'da Alessandra'nın sözleri kulaklarımda yankılanırken kasabanın içinden şapele doğru yürüdüm:

Yarın onu görmeye gitmelisin... sadece veda için bile olsa.

Kararımı verdim.

Eğer benimle kaçsaydı, her şey mükemmel olurdu.

Bu bir peri masalının gerçek olması olurdu.

Ama olacağını düşündüğüm şey bu değildi.

Midemi bulandırır da kendime söz verdim, eğer benimle birlikte gitmeyi reddederse...

Bu Eğer o oldu Aslında gidiyor için git
aracılığıyla onunla evlenmekle..
O zaman bu onu son görüşüm olacaktı.
Sicilya'yı terk ederdim ve muhtemelen kırık bir kalpten
ölürdüm... Ama buna bir son verirdim.
Kiliseye doğru yürürken uzaktan onu gördüğümde kalbim
durdu.
Onun kiliseye girişini izlerken donup kaldım.
Bir yanım ona doğru koşmak, kendimi kollarına atmak ve
onu çılgınca öpmek istiyordu.
Ama diğer yarısı kaçmak istiyordu.
Geldiğini bildiğim kalp kırıklığından kaçmak için.
Onu isteyen yanım çok güçlüydü.
Yoldan aşağıya, kilise avlusundan geçtim ve sonra kapının
önünde durdum.
Tüm vücudum titriyordu.
Arzudan ya da korkudan, hangisinden
olduğunu bilmiyordum. Sonra adımı
söyledi -
"Caterina?"
Hayatımda duyduğum en güzel müzikti - Çünkü bunu o
söyledi.
Basamakları çıktım ve kalbim göğsümde çılgınca atarken
durakladım.
Döndü. Tek görebildiğim vitray pencerenin kırmızı ve
altın ışığında bir siluetti.
Ama bu profili nerede olsa tanırdım.
"Val," diye fısıldadım, kalbim hem kırık hem de sevgi
doluydu.
Kapı aralığından gelen ışığa doğru bir adım attı ve
sonunda yüzünü görebildim.
Şok içinde elimi ağzıma götürdüm.
Yüzünün sağ tarafı korkunç bir şekilde morarmıştı.
Sadece bu da değil, düzinelerce sıyrık ve kesik vardı.
Bana orantısız bir gülümseme verdi. "Artık o kadar
yakışıklı değilim, değil mi?"

Gözlerimden yaşlar süzüldü ve elimi bırakıp gülümsedim.
"Bu yüzle uyanmak için her şeyimi verirdim... tam olarak şu
an olduğu gibi... hayatımın geri kalanında."

Bana acı ve özlemin bir karışımıyla baktı. Gözlerimde
yaşlarla ona baktım.

Ve sonra ona doğru koştum - Ve
beni kollarının arasına aldı.

Ne olduğunu anlamadan, ağzı benimkinin üzerindeydi ve
elleri vücudumun her yerindeydi.

Ben de teslim
oldum.

Son bir kez
daha.

Alk önce etrafıma bakındım ve nerede olduğumuz konusunda paniğe kapıldım - onca yerin arasında bir kilise! -

Ama pantolonunun altında sertleşmiş sikini hissettiğimde sadece inledim ve gözlerimi kapattım.

Dudakları boynumu öptü, sonra aşağı indi.

Ta ki elbisemin üstünü bir omzumdan sıyrıp sütyenimin bir kupunu aşağı çekene ve meme ucumu emene kadar.

İnledim ve gözlerim hâlâ kapalı olduğu için kemerini el yordamıyla bulmaya çalıştım.

Vitray penceredeki insanları görmek istemiyordum - ya da yapmak üzere olduğum şeyi gördüklerini düşünmek istemiyordum.

Sanırım çok uzun sürdü, çünkü Valentino benim için pantolonunun kemerini çözmeyi bitirdi. Fermuarını açtı -

Ve aniden elimde onun sert sikini hissettim, sıcak ve kalın.

Şaftını okşadım ve daha da sertleştiğini hissettim.

İnledi -

Sonra elleri elbisemi kalçalarımın kadar sıyırdı.

Parmakları iç çamaşırama takıldı ve onu aşağı çekti.

Hızla üzerimden çıktım ve onları ahşap zeminde bıraktım.
Elbisemi tekrar yukarı çekti -
Kıcımı tuttu ve beni yukarı kaldırdı -
Bacaklarımı beline, kollarımı boynuna doladığımda başının
dudaklarımın arasındaki sert baskısını hissettim.
"Oh!" diye bağırdım içime doğru iterken.
Önce kalın, şişmiş taç -
Sonra ilk birkaç santimi, sadece ucu içime girene kadar
geri çekti.
Sonra sikiğin çoğu ıslaklığımla kaplanana kadar azar azar
girip çıktı.
Sonra içime sonuna kadar daldı.
Kendimden geçerek haykırırken gözlerimi kapalı
tuttum. Ve sonra beni sikmeye başladı -
Şapelin tam ortasında.
İçime girerken inledim ve çığlık attım, fwop fwop fwop
fwop.
Bir noktada, şaşkınlıkla gözlerimi açtım -
Nerede olduğumu hatırlayarak hemen tekrar kapattım.
Birden Valentino siki hâlâ içimdeyken yürümeye başladı.
Sırtıma serin bir taş bastırdığını hissettim.
Ve beni kilisenin duvarına yaslayarak daha sert ve daha
hızlı sikmeye başladı.
Kendimi kontrol edemedim.
Boşalırken çığlıklarım kilisenin kirişlerini doldurdu. Ve
sonra tekrar boşaldım.
Ve tekrar.
Yaptığımız şeyin yanlışlığı - Yaptığımız
yerin kutsallığı - Bu işi çok kirli hale getirdi.
Ve çığ - Ve
iğrenç -

Ve günahkâr -

Ve tatlı. Çok,

çok tatlı.

Buna

ihtiyacım

vardı. Bunu

istiyordum.

Onu

istiyordum.

Ve eğer onunla burada evlenecekse - O zaman en

azından onu burada becermeliydim.

Onu buraya çağırmak için.

Onu son bir kez benim yapmak için.

Sanırım beni tutmaktan yoruldu çünkü beni yavaşça yere indirdi.

Bir kez I oldu Yalan Aşağı, o başladı Beni daha da sert sikerken kulağıma tutkuyla fısıldıyordu.

"Bebeğim -

"Oh, , Cat -

"Kukun -

"Çok iyi hissediyorsun -

"Seni sonsuza dek becermek

istiyorum - "Sonsuza dek

içinde olmak..."

Bunun için kesinlikle cehenneme gideceğim, diye düşündüm.

Ama zaten cehenneme gidiyor olduğum sürece, yolculuğun tadını çıkaracaktım.

Ve lanet olsun, yolculuktan zevk aldım.

Bir orgazm diğerine karışarak tekrar tekrar boşaldım, ta ki birinin nerede başladığını ve diğerinin nerede başladığını bilemeyene kadar.

Valentino beni sertçe öptü, dili ağzımın içindeydi, dilimin üzerinde kayıyordu ve inledi.

İçimde patladığını hissettim - , kalın

ve sıcak, beni dolduruyordu.

Daha da sert boşaldım ve daha da yüksek sesle çığlık

attım. Bittiğinde -

Aletinin spazmları yavaşlayıp sonunda durduğunda.

Ve kendi orgazmım tüm vücudumda zevkli bir uğultuya dönüşüyordu.

Ne yaptığımı fark ettim ve utanç içinde kıvrandım. Beni becermesine izin vermiştim.

Ve sonra gir... Bir kilisenin zemininde.

Özellikle de yarın evleneceği kilisenin zemininde.

Başka bir kadına.

Cehenneme gideceğim, cehenneme gideceğim, cehenneme gideceğimi biliyorum...

Ama o anda?

Ona son bir kez sahip olmak -

Paylaştığımız en tutkulu anlardan birinde mi?

Buna değdi.

V "Aman Tanrım... kahretsin..." diye mırıldanırken Al'ın yüzü boynuma gömülmüştü.

Kıkırdadım. "Kilisede küfretmemelisin."

"Az önce yaptıklarımızı göz önünde bulundurursak, kilisede küfretmenin günahlarımın en küçüğü olduğunu düşünüyorum."

"Mm... muhtemelen öyle."

Yüzünü benimkine çevirdi -

Öpüştük -

Ve sonra heyecanla konuşmayı kesti.

"Sana iyi haberi vermeyi unuttum!" Kıkırdadı. "Sanırım dikkatim dağıldığı için unutmadım."

Kalbim göğsümde zıpladı.

Onunla evlenmek zorunda değilsin!

Onunla evlenmek zorunda olmadığını söyle -

Lütfen, bana onunla evlenmek zorunda olmadığını söyle!

Ama konuşurken sesimi nötr ve sakın tuttum. "Ne?"

"Isabella

eşcinsel!" Ona

bakakaldım.

Duymayı umduğum şey değildi.

Konuşmaya devam etti. "Ortigia'daki diğer kızı hatırlıyor musun? Ludavica? Isabella onunla birlikte! Yani birlikte olacaklar ve

sen ve ben birlikte olabiliriz!

"O zaman neden seninle evleniyor?" Dehşete kapılarak sordum. "Çünkü ailesi bilmiyor."

Kalbime acı doldu ve yüzümü çevirirken onu ittim.

"Ne?" diye sordu, kafası

karişmişti. Hiçbir şey

söyleyemedim.

Midem bulandı.

"Ne?!" diye tekrarladı. "Mutlu olursun sanmıştım!"

Ona dehşet içinde baktım. "Ne için mutlu?"

"Sen ve ben düğünden sonra da yatmaya devam edebiliriz! Isabella biliyor ve umurunda değil!"

Kusmak istedim.

"Neden hiçbir şey söylemiyorsun?!" diye sordu.

Cevap vermedim.

Çıglık atmadan yapamazdım.

"Bir şey söyle!" Valentino öfkeyle talep etti.

Cevap verirken sesimi sakın tutmaya çalıştım. "İstemediğin... seni istemeyen... ve aslında başka bir kadına aşık olan bir kızla evleneceksin... ve tüm bunları benimle olmaktansa yapmayı tercih ediyorsun. Ve benim bundan mutlu olacağımı mı düşündün?"

Sanki ona tokat atmışım gibi baktı.

Ayağa kalktım, yürüdüm, kilisenin zemininden külotumu aldım ve içine girdim.

"Öyle değil," dedi ayağa kalkıp pantolonunun fermuarını çekerken.

"Nasıl bir şey o zaman?!" Öfkeyle

sordum. "Bebeğim -" dedi, bana doğru

uzanarak -

"Yapma!" Ondan uzaklaşırken yarı fısıldadım, yarı hıçkırdım.

"Bunu yapmak zorundayım. Bunu biliyorsun. Dario'nun bana emrettiği şeyi yapmak zorundayım. Başka seçeneğim yok."

"Her zaman bir seçeneğin vardır."

"Ama artık birlikte olabiliriz!"

Yemin ederim, bunu söylerken sesi mutlu geliyordu.

Orada acı içinde durdum.
Onu bir kilisede becerdim...

Ve şimdi gerçekten
cehennemdeyim.

Uzun bir süre hiçbir şey söylemedim.
Söylediğimde de fısıldadım.

"...hayır."

Sesindeki inançsızlığı duyabiliyordum. "...Ne?"

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı akmaya başladı. "Bırak
onu.

Benimle gel. Kaçalım ve asla arkamıza bakmayalım." "Az
önce söylediğim hiçbir şeyi duymadın mı?!"

"Evet. Duydum ve hala senden rica ediyorum. Sana
yalvarıyorum.

Lütfen."

Orada durdu, kararsızlık ve umutsuzluk arasında kaldı.

Sonra, nihayet:

"Yapamam."

İşte o zaman anladım:

İşte bu kadar.

Bu bir son. Her

şey bitti.

Hıçkırma hıçkırma ağladım, tüm vücudum acıyla kıvranıyordu.

"Bebeğim," diye fısıldadı ve tekrar uzandı - Ama

ben elimi kaldırarak onu savuşturdum.

Sonunda konuşacak kadar kendimi kontrol edebildim.

Konuştuğumda, hüznle gülümsedim.

"Seni seviyorum," diye fısıldadım. "Seni her zaman sevdim
- birlikte olduğumuz ilk andan beri. O zaman bilmiyordum
ama şimdi biliyorum. Seninle evlenecek kişi olmak istiyorum.
Bebeklerini doğuracak kişi olmak istiyorum. Birlikte
yaşlanacağın kişi olmak istiyorum.

"Ama... bunu istemiyorsun. Bu konuda bir şey yapacak
kadar değil.

"Ve bu... berbat bir şey. Gerçekten, GERÇEKTEN berbat.
Ama olan oldu. Bana asla sonsuza kadar söz vermedin. Hiç
yalan söylemedin, bir kere bile.

"Ama şöyle bir şey var Val: Ben her zaman senin küçük
kirli sırrın oldum. Kilerde becerdiğin hizmetçi kız. Ben senin

Ailene yattığını itiraf etmeyeceğin biriyle. Evlenmek istemediğin kişiyle."

Yüzü acı içinde buruştu. "Kedi - "

"Sadece - bitirmeme izin ver, tamam mı? Bunu söylemem gerekiyor - kendim için - o yüzden bitirmeme izin verin. Lütfen. Ver şunu bana."

Orada sessizce durup bekledi.

Yere baktım... birkaç saniye tekrar hıçkırdım... sonra başımı kaldırdım ve kendimi söylemeye zorladım.

"Artık bunu yapamam. İkinci tercih olmaya devam edemem... utandığın küçük kirli sırrın olmaya.

"Seni seviyorum. Bir parçam seni her zaman sevecek. Ama... şimdi kendimi sevmeye başlamalıyım."

Yanına gittim.

Onu yanağından usulca öptüm.

Ve hıçkıra hıçkıra kiliseden çıktım. Ama asla arkama bakmadım.

Valentino

onun uzaklaşmasını izledi.
koşmayı dünyadaki her şeyden çok istiyordum.
Ama ben yapmadım.
Çünkü onun haklı olduğunu biliyordum.
En azından gitmesine izin verebilirdim.
Ben hep senin küçük kirli sırrın oldum.
Kilerde becerdiğin hizmetçi kız.
Ailene yattığını itiraf etmeyeceğin kişi.
Evlenmek istemediğin kişi.
Hayatım boyunca hiç hissetmediğim kadar
kötü hissediyordum. Babamın öldüğü
zamandan bile daha kötü.
Çünkü Cat'le yaşadığım şey de ölmüştü... Ve
hepsi benim hatamdı.
Seni seviyorum.
Bir parçam seni hep sevecek. Ama...
şimdi kendimi sevmeye başlamalıyım.
Uzakta gözden kaybolana kadar şapelin açık kapısından
onu izledim.

Ve onun gittiğini anladığımda.
Ve beni görme şansı yoktu... Yere çöktüm...
Ve ağladım.

Şapelde bir saatten fazla kaldım, duvara baktım, ne kadar çok şey kaybettiğimi düşündüm.

Ve hayatımı ne kadar ciddi bir şekilde mahvettiğimi. Sonunda dışarı çıktım ve kapıları kapattım... Sanki içime bir şey gömüyordum.

Mutluluğum belki. Ya da ruhumun bir parçası.

Bir zombi gibi Don Vicari'ye doğru tökezleyerek geri döndüm. Ben de aynen öyle hissediyordum:

Bir zombi.

İçeride ölü var.

Yerleşkeye geri döndüğümde, hiçbir piyade beni rahatsız etmedi.

Isabella beni odama çıkarken görene kadar kimse bir şey söylemedi.

"Nasıl oldu?" diye mutlu bir şekilde başladı ve sonra yüzümü gördü.

Gözleri büyüdü ve ağlayacak gibi oldu. "Ah, Valentino," diye fısıldadı. "Çok özür dilerim..."

"...ben " I mırıldandı, sonra döndü ve tutuldu
Yürümek üzerine.

"Valentino?" diye sordu.

Durdum ama ona dönüp bakmadım.

"Sen ve ben... biz hala... biz hala iyiyiz, değil mi?"

Sesindeki korkuyu duyabiliyordum. "Hâlâ evleniyoruz.

yarın... değil mi?"

Dosdoğru önüme baktım.

"...evet," diye mırıldandım
sonunda. Ne de olsa...

Başka seçeneğim yoktu.

T Hayatımın en kötü gecesi idi.
Akşam yemeği için odamdan çıkmadım. Yatağıma uzandım, tavana baktım ve tüm bunları düşündüm. farklı yapabileceğim şeyler.

Uyuyamadım.

Tek yapabildiğim Cat'le olan sahneyi tekrar tekrar izlemekti.

Seni seviyorum.

Bir parçam seni hep sevecek. Ama...

şimdi kendimi sevmeye başlamalıyım.

Bunu söylemesi iyi oldu.

Kendini sevmek hakkında.

Çünkü onu asla yeterince sevemediğimi biliyordum...

Ve bu yüzden gitmek zorundaydı.

Bir parçam nasıl çıkıp gittiğini bilmiyordu.

Ben olsaydım, onu bırakabilir miydim emin değilim.

Cat'in hakkını vermeliyim.

O benim olduğumdan çok daha cesurdu.

Gece hiç bitmeyecekmiş gibi devam etti.

Ve sonra oldu.
Güneş doğdu.
Soğuk sabah ışığı pencereden içeri süzüldü... Ve
kendimi zorla yataktan çıkardım.
Yapmak
zorundaydı
m. Ne de
olsa.
Bugün evleniyordum.

Smokinimi gardıroptan çıkardım. Niccolo'nun bana "buna
ihtiyacın olacak" dediği smokin.
Ona bir ustura saplamak istedim.
Parçalara ayırmak ve yakmak.
Ama yine de taktım.
Belki beni içine gömebilirler.

Caterina

A Kiliseden sonra koşarak odama döndüm. Sokaklarda hıçkıra hıçkıra ağladım.

Yanlarından geçerken insanlar endişeyle bana baktı ama ben yüzümü sakladım ve onları görmezden geldim.

Odama döner dönmez Alessandra'ya mesaj attım.

. Bitti artık.

Hemen aradı ve birlikte ağladık. Valentino'nun söylediği her şeyi ona anlattım.

Isabella ile ilgili kısım da dahil. "O

GEY mi?!" Alessandra'nın nefesi

kesildi. "Evet."

"Belki de bu düğünü durdurmak için bir gerekçedir!"

Isabella'nın Ortigia'da tanıştığımızda ne kadar iyi biri olduğunu düşündüm.

Ve fark etti ki, eğer bunu ailesinden saklıyorsa, muhtemelen çok iyi bir nedeni vardı.

"Babası bilseydi tehlikede olur muydu?" Ben sordum.

Alessandra durakladı. "...evet. Muhtemelen yapardı."

Valentino'nun Don Vicari hakkında söylediklerini hatırladım.

Babası lanet bir psikopat ve dün ona karşı gelen birine ne yaptığını gördüm. Hiç hoş değildi. Aslında, oldukça korkunçtu.

"Hayır," diye mırıldandım. "Unut gitsin. Ayrıca, her şey bitti."

"İyi olacak mısın?"

"...evet."

Durakladım.

ım.

"Hayır, bilmiyorum" diye

fısıldadım. Ve bu doğrudu.

Tekrar iyi olup olamayacağıma dair hiçbir

fikrim yoktu. Öyle hissetmediğimden emindim.

Valentino'ya kendimi sevmeye başlamam gerektiğini söylemiştim.

Ama kendimi sevdiğimi hissetmiyordum.

Aslında, sevecek bir şey kalmamış gibi hissediyordum.

Kalbimi ve ruhumu o şapelde bırakmıştım.

...onunla birlikte.

Alessandra bana "Yarın öğleden hemen önce uçacağız," dedi. "Uçuştan sonra gelip seni bulmamı ister misin?"

Neredeyse 'düşünden sonra' diyeceğini biliyordum.

Yapmadığına sevinmiştim.

Kelimeler - söylenmemiş olsa bile - kalbime saplanan bir iğne gibi hissettirdi.

Onları yüksek sesle duymaya dayanabilir miyim bilmiyordum.

"Hayır. Don Rosolini ya da Niccolo'nun bana yardım ettiğinizi öğrenmesini istemiyorum."

"Bilmeleri umurumda değil."

"Evet, istiyorum. Benim için yaptığın onca şeyden sonra başını belaya sokmak istemem."

"Sanki hiçbir şey yapmamışım gibi geliyor," dedi öfkeyle.

"Neredeyse şapeli yakmana yardım etmek ya da - ya da bunun gerçekleşmemesi için bir tür felaket yaratmak istiyorum."

Güldüm. "Şey... Ben zaten sayılır."

"Sen neden?"

Ona söylediğimde Alessandra'nın nefesi kesildi.

"SEN !"

"Ben yaptım."
"AMAN TANRIM!"
"Belki de sayılmaz. Evlenmeleri yani."
"Keşke öyle olsaydı." Sonra da şaka yaptı: "Şey...
Sanırım bir parçanız yine de orada olacak."
"Evet," diye kabul ettim. "Yerde kırımın izi
var." Kıkırdamaya başladım.
O da öyle -
Ve ağlayana kadar güldük.

Alessandra'ya Sicilya'dan ayrıldıktan sonra onu arayacağımı
söyledim. Belki her şey bittikten sonra Floransa'da
buluşabilirdik.

Söylemediğim şey ise bunun asla bitmeyeceğinden
korktuğumdu.

Benim için değil.

Resuttano'dan hemen ayrılmayı - bir taksiye atlayıp
Catania'ya gitmeyi ve o öğleden sonra uçmayı - düşündüm.

Ama yapamadım.

Bitkin düşmüştüm. Tamamen tükenmiştim.

Ne - nereye gideceğimi - bulmaya çalışma fikri beni felç
etti.

Sanırım ben de aklımın bir köşesinde Alessandra'nın haklı
olduğunu umuyordum.

Bir felaket olacaktı... Düşün
gerçekleşmeyecekti...

Ve Valentino sonunda benim için gelecekti.

Fiziksel olarak yakınlarda olmasaydım, beni bulamazdı.
Bu yüzden gidemedim.

Henüz değil.

Hepsinin bir fantezi olduğunu biliyordum.

Ama beni ayakta tutacak başka bir şeyim yoktu.

Alessandra'ya bizim gibi kızların peri masalı sonları
olmadığını söylemiştim.

O yaptı .
GörünüŖe göre, sahip olduğum tek Ŗey
bir peri masalıydı... Ve asla
gerçekleŖmeyecek bir masal. Ama
elimdeki tek Ŗey buydu.

Hiç uyumadım, gözümü bile
kırpmadım. Yatağa
uzandım ve ağladım.
Yine de gecenin bir yarısı Alessandra'nın söylediği Ŗeyleri
düşünmeye başladım.
Sanırım bir parçan orada olacak.
Belki de bu düğünü durdurmak için bir sebeptir! Bir
çeŖit felaket, böylece gerçekleŖemez.
Belki de yorgunluğumdandır.
Belki de üzüntüden delirmiŖtim.
Belki de Ŗapelde yaptıklarımın sonra bir Ŗeytan beni ele
geçirdi.
Ama düğünü tek başıma durdurabileceğimi fark etmeye
başladım.
Isabella'yı 'ifŖa' edemezdim - bunu yapmamın imkanı yoktu
-
Ama yapabileceğim başka bir Ŗey daha vardı ve bu her
Ŗeyi durdurabilirdi.
Katolik olarak yetiŖtirildim, ama birkaç Protestan
düğününe katılmıŖtım - ve rahibin (ya da vaizin, ya da
Protestanlar onlara ne diyorsa), "Bu çiftin kutsal evlilikle
birleŖtirilmemesi için herhangi bir neden bilen varsa, Ŗimdi
konuŖsun ya da sonsuza dek sessiz kalsın" demesi beni her
zaman Ŗok etmiŖti.
Hep etrafıma bakar, biri bir Ŗey söyleyecek mi diye
nefesimi tutardım.
Protestan arkadaşlarım biraz vahŖiydi, bu yüzden her
zaman bir Ŗans vardı -
Ama kimse sesini çıkarmadı.

Ama her zaman bir ilk vardır, diye düşündüm heyecanla.
Tek sorun, Katolik rahiplerin 'Herhangi bir neden bilen
varsa' kısmını hiç söylememeleri idi.
Belki de bunu yapmalarının zamanı gelmiştir, diye
düşündüm acımasızca.
Ya da kendi söyleyebilirim.
Sabah ışığı pencereden içeri yataktan fırladım.
Bir düğüne gitmek için hazırlanmam gerekiyordu.

Valentino

■ kahvaltuya inmedim. Yemeye çalıştığım her şeyi kusacaktım.

Sabah 11'de bir asker kapımı çalana kadar kimse beni rahatsız etmedi. "Patron seni çalışma odasında görmek istiyor."

Şeytan'ın ne diyeceğini görmek için aşağı indim. İçeri girdiğimde Don Vicari bana öfkeyle baktı - Ama sanırım smokin onu şaşırttı.

"Giyinmişsin bile," dedi neredeyse hayretle.

"Duymadın mı? Bugün evleniyorum."

Alaycı bir şekilde söyledim... ama daha çok üzgün göründü.

Vicari uzun bir süre bana baktı.

Sonunda kırıldığıma karar vermiş olmalı ki daha fazla zorlamadı.

Masasının arkasında ayağa kalktı ve "Kardeşlerin birkaç dakika içinde burada olacak. Onlarla tanışmak ister misin?"

"Neden olmasın," diye mırıldandım.

Hayatımın geri kalanını uğruna feda ettiğim insanları görmeye gidebilirdim.

Cipimiz, evden birkaç mil ötedeki bir uçak pistine giden siyah araç filosunun bir parçasıydı.

Pistin şapelin tam tersi yönde olduğunu fark ettim.

Keşke yanından geçip sonsuza kadar devam edebilseydik.

Öyle bir şansımız yok.

Arabalar pistin yaklaşık 200 metre gerisine park etti. Don

Vicari ve ben cipin arka koltuğuna oturduk.

Hiç kimse konuştu kadar Biz duydum ve

düşük Kükreme . yaklaşan bir uçak.

"İşte geliyorlar," diye duyurdu şoför.

Pencereden bir yolcu uçağının iniş için gelişini izledim.

Yepyeni bir Gulfstream'di - Nicolo ve benim uçtuğumuz modası geçmiş kalıntıdan tamamen farklıydı.

Cipten inmeye başladım - "Bekle,"

diye emretti Don Vicari.

Uçağın kapısı açılana ve iki adam piste çıkana kadar orada oturduk.

Lars'ın ilk adam olduğunu gördüğümde içime bir rahatlama .

Niccolo ikinci -

Ve tüm rahatlığım öfkeye dönüştü.

"Gidelim," dedi Don Vicari.

Uçağa doğru yürürken bir düzine askeri bize eşlik etti.

"Burada dur," dedi Don Vicari 30 metre . Onu duymazdan geldim ve yürümeye devam ettim.

Ne yapacaktı, kızının benimle evlenmesine izin vermeyecek miydi?

Lars bana sırttı - sonra ben yaklaştıkça kaşlarını çattı.

"Sana ne oldu böyle?" diye sordu. Çürüklerimi ve kesiklerimi kastettiğini biliyordum.

"Zor bir haftaydı."

"Tanrım," dedi Niccolo. "Isıtılmış ölü gibi görünüyorsun."

"Ben de seni gördüğüme sevindim... kardeşim," diye hırladım.

Nic şaşırmış görünüyordu - ama bir geri dönüşü varsa da dilini .

Lars'a sarıldım. "İyi olmana sevindim." "Ben de öyle."

Lars'ı bıraktıktan sonra Niccolo bana sarılmak için hamle yaptı ama ben geri çekildim.

Nic orada öylece durdu, yüzünde taş gibi bir ifade vardı.

"Merhaba Consigliere," dedi Vicari alaycı bir tavırla.

"Don'un nerede?"

"Hâlâ uçakta," diye cevap verdi Niccolo. "Çok parlak bir oyuncağınız var."

"Sinyora Ferretti'den ödünç aldım." Niccolo kibarca gülümsedi. "Bu arada selamlarını yolladı."

"Dul'un bunu yapması ne kadar hoş," diye alay etti Vicari.

"Patronuna söyle artık dışarı çıkabilir."

"Öncelikle bazı temel kurallar belirlememiz gerekiyor." "Gerçekten mi?" dedi Vicari.

Bu ses tonunu biliyordum.

Ahırda kendi danışmanına böyle hitap etmişti... onu diri diri yakmadan hemen önce.

Dikkatli ol Niccolo, diye düşündüm endişeyle.

Niccolo, "Düğünlerde konukların silahsız gelmesinin adet olduğunu biliyorum," dedi ve Cosa Nostra düğünlerinden söz etti.

Adriano'nun düğününe kimse gelmemiştii çünkü Agrellalara ihanet ettiğimizi düşünüyorlardı, bu yüzden tartışmalı bir konuydu -

Ama Dario'nun düğününe tonlarca aile gelmişti ve hepsi silahlarını kapıda kontrol etmişti.

Düğün günlerinde tüm farklılıklar bir kenara bırakılırdı. Eğer bunu yapamıyorsanız, sadece gelmediniz.

Bir mafya babasının ev sahipliği yaptığı bir düğünde konuklarının zarar görmesine izin vermesi bir rezalet olurdu - ve Cosa Nostra'nın geri kalanı bu yüzden onu öldürürdü.

"Ancak," diye devam etti Nic, "bu alışlagelmiş bir düğün değil ve koşullar da sıradan değil. Bu yüzden silahlarımızı elimizde tutmamız gerekiyor."

"Cehenneme kadar yolun var," diye bağırdı Vicari.

"Korkarım, amcamın durumu göz önüne alındığında, bu pazarlık konusu olamaz."

Vicari'nin yüzü kızardı. "Kızımın düğün gününde sana bir şey olmasına izin vereceğimi ima ederek bana hakaret mi ediyorsun?"

Sanki kızın umurunda da, diye düşündüm. "Beni suçla," dedi Lars.

Vicari ona hançer gibi baktı. "Peki sen kimsin?"

"Don Rosolini'nin güvenlik şefi. Kendisinin ve kardeşlerinin son üç hafta içinde birçok suikast girişiminden kurtulduğunu göz önüne alırsak, silahsız olmalarına izin veremem. Anlayacağınızdan eminim."

Vicari çirkin bir kahkaha atarak, "Demek İnfazcı sensin," dedi. "Nesin sen, İsveçli mi?"

"Öyleyim."

"Bir İsveçli için oldukça iyi İtalyanca konuşuyorsun." "Teşekkür ederim."

"O yüzden bunu söylediğimde anlamalısın İsveçli: SIKTIR GIT. Bu Cosa Nostra'nın işi. Kapa çenenini ve burnunu bu işe sokma."

Nefesimi tuttum.

Bir mafya donunun başka bir mafya donunun infazcısına bunu söylemesi -

Temelde Don'un yüzüne tükürmekle aynı şeydi.

Lars hakarete tepki vermedi.

Niccolonun çenesini sıkıldığını fark ettim.

Vicari Nic'e döndü ve "İşte anlaşma, Consigliere: adamlarım şimdi silahlarınızı alacak. Bugün o uçakta sana ya da başka birine zarar gelmeyeceğine dair söz veriyorum. Merhum eşimin ruhu üzerine yemin ederim. Bu sizin için yeterli olmalı."

"Bizi güvende tutmak için elinizden geleni yapacağınızdan hiç şüphem yok Don Vicari," dedi Niccolo, "ama amcam adına yemin edemezsiniz. Ya silahlarımız bizde kalır... ya da Güvenlik Şefimle birlikte uçağa biner ve eve döneriz."

Şok içinde Nic'e baktım.

Vicari omuz silkti. "Siktir git o zaman."

Arabalara doğru döndü ve adamlarına kendisini takip etmelerini işaret etti.

"Valentino'yu da yanımızda götüreceğiz," dedi Niccolo.

Bunu söylediğinde kalbim durdu.

EVET -

TANRI AŞKINA, LÜTFEN!

Bütün bu saçmalıklar sonunda bitebilir ve ben de gidip Cat'i alabilirim!

Vicari yavaşça arkasına döndü ve Niccolo'ya ters ters baktı. "Cehenneme kadar yolun var."

"Sakin olun, Don Vicari. Sizin silahlarınız olacak... bizim silahlarımız olacak... herkesin silahlandığı eski tarz bir mafya düğünü olacak," dedi Niccolo soğuk bir gülümsemeyle. Sonra gülümsemeyi bıraktı. "Ya da hiç düğün olmayacak."

Vicari bir an daha Nic'e nefretle baktı... Sonra yüzüne zalim bir gülümseme yayıldı.

"Eski tarz bir mafya düğünü," dedi karanlık bir kıkırdamayla. "Neden olmasın ki?"

Kalbim yerinden

çıkacaktı. Kaderim

mühürlenmişti.

"O zaman anlaştık mı?" Niccolo sordu.

"Anlaştık," dedi Vicari. "Ailenizi ortaya çıkarın."

Niccolo yüksek sesle, "Herkes," diye seslendi, "Don Vicari nezaket göstererek isteğimizi kabul etti. Artık dışarı çıkabilirsiniz."

D Uçaktan ilk inen Ario oldu. Alessandra'nın merdivenlerden inmesine yardım etmek için elini uzattı.

"Don Vicari," dedi ikisi de yere ulaştığında, "misafirperverliğiniz için teşekkür ederim."

Vicari artık tamamen şeker ve baharattı. "Bugün sizi adamda ağırlamak benim için büyük bir onur ve ayrıcalık, Don Rosolini."

Tabii ki hepimiz adama nasıl "benim adam" dediğini fark ettik.

Sanki tüm Sicilya ona aitmiş gibi.

Dario bana yaklaşırken yüzüme baktı ve kaşlarını çattı.

"Ne oldu?"

"Önemli bir şey değil," dedim

suratımı asarak. Dario

Vicari'ye baktı -

"Başka biriydi," diye mırıldandım.

"Bir hain," dedi Vicari yüksek sesle. "Adamlarım onu yakaladığında, alçağın bunun bedelini çok uzun, çok sefil bir zaman geçirerek ödeyeceğinden emin olabilirsiniz."

"Bir hain mi?!" Niccolo sahte bir şaşkınlıkla sordu. "Ve silahlarımızı elimizde tutmamızı istemedin."

Vicari ona kaşlarını çattı.

Dario bana yarım bir gülümseme verdi ve sonra bana sarıldı. "Seni gördüğüme sevindim."

"Ben de seni gördüğüme sevindim."

Beni bıraktığında Alessandra bekliyordu. Gözlerindeki acıdan Cat'e olan her şeyi bildiğini görebiliyordum.

Bana sıkıca sarıldı ve kulağıma fısıldadı, "Çok üzgünüm."

"Teşekkür ederim."

Bana bakmak için geri çekildi. "İyi misin?" "...Hayır.

Hayır, değilim."

Üzüntüyle başını salladı, sonra Dario'ya

katıldı. Sırada Adriano ve Bianca vardı.

"Tanrım," diye sırttı bana sarılırken, "diğer adamı görmekten nefret ediyorum."

Şu anda şişmiş bir ceset olduğunu düşünürsek, ben de öyle düşünmüştüm.

Bianca ve ben iki yanağımızı da öptükten sonra o ve Adriano, Dario ve Alessandra'ya katıldılar.

Uçaktan inen bir sonraki kişi

Massimo'ydu. Onu görmek tam bir şoktu.

Merdivenleri yaşlı bir adam gibi yavaş ve dikkatli bir şekilde, her adımda yüzünü buruşturarak indi.

Asfalta ulaştığında, bana doğru topallayarak yürümek için bir baston kullandı.

Çatışmada ağır yaralandığını biliyordum ama

bunu gerçekten görmek beni derinden sarstı.

Massimo hepimizin en büyüğü ve en güçlüsüydü - bir dağ.

Eğer bu onun başına gelseydi.

O zaman hepimizin başına her şey gelebilir.

Topallayarak yanına gelirken gülümsedi. "Yüzünü beğendim. Bu bir gelişme."

Güldüm.

Aynı eski Massimo.

Ona sarıldım -

Ama acı içinde nefesini çektiğini duydum. İşte o zaman gerçekten kötü olduğunu anladım.

Hemen onu bıraktım. "İyi misin?"

"Merak etme, rimbambito," dedi, benim için en sevdiği hakareti kullanarak: uyuşmuş taşaklar. "Hissettiğimden daha kötü görünüyorsun."

"Teşekkürler," dedim alaycı bir şekilde, ama ikimiz de güldük. Sonra arkasında birinin olduğunu fark ettim -

Çok güzel ama çok kısa bir piliç, 1.80 boyunda.

Şaşkınlıkla ona baktım. "Bu kim?"

"Ah," dedi Massimo. "Lucia, kardeşim Valentino'yla tanış. Valentino, Lucia."

"Muhtemelen beni Dul'un torunu olarak tanıyorsunuzdur," dedi kız sırtarak ve yüzümün sağ ve sol taraflarını öptü.

Güldüm. Eğer büyükannesinin lakabını bu şekilde kullanmakta bir sakınca görmüyorsa, ben de onun iyi olduğunu düşündüm.

"Lucia benim nişanlım," diye ekledi Massimo.

Şok içinde ona baktım - sonra onay için ona baktım.

"Doğru!" diye güldü sol elini uzatırken. Parmağında iki yüzük vardı:

Yakutları ve incileri olan güzel bir altın... Ve ucuz bir plastik taklidine benzeyen bir şey.

"Anlamıyorum," dedim şaşkınlıkla.

Lucia, "Son üç hafta içinde çılgınca şeyler oldu," dedi.

Başka bir ses, "Bu en hafif tabirle," dedi.

Roberto'ya baktım, üç parçalı takım elbisesi içinde kusursuzdu ve saçları arkaya taranmıştı.

Sırıttı. "Seni tek parça halinde görmek güzel. Biraz yıpranmış olsan bile."

"Ben de."

Sarılrken fısıldadım, "Her şey yolunda mı? Parayı aldın mı?"

"Parayı aldım," diye onayladı. "Başka bir gün savaşmak için yaşıyoruz."

"Güzel, ben..."

Hayatımda gördüğüm en ateşli Asyalı piliç uçağın merdivenlerinden inmeye başladığında yarıda kestim.

"Ne be?" diye haykırdım.

"Ah - bu Mei-ling," dedi Roberto. "Nişanlım." Ona bakakaldım. "NE?!"

"Bizim için de sürpriz oldu," dedi Niccolo asık suratla.

"Hey - paraları geri aldım," diye hatırlattı Roberto ona.

Niccolo, "Evet, bana sürekli hatırlattığın gibi," diye karşılık verdi.

"Merhaba," dedi Asyalı kadın seksi bir İngiliz aksanıyla. "Sizinle tanışmak bir zevk."

"Ah... evet... sen de," dedim elini sıkarken.

Lucia, "Hong Kong'da çılgınca şeyler oldu," diye şaka yaptı.

"Ben yokken herkes nişanlı mı buldu?" diye sordum - ve mutlu bir şekilde değil.

Ne de olsa, görünüşe göre KENDİLERİNİ seçmeleri gerekiyordu. "Um..." Lars dedi ki. "Aslında... evet."

Ona baktım. "Ne oluyor lan?!"

Uçağı işaret etti ve ben de arkamı döndüm -

Merdivenlerden inen Wonder Woman'ı görmek

için. Tamam, o tam olarak Wonder Woman

değildi.

Ama Gal Gadot'un tıpatıp aynısıydı: uzun boylu, atletik ve kalçasına kadar yırtmaçlı mavi elbisesi içinde çok seksi.

"Ben Rachel," dedi gülümseyerek ve yine İngiliz aksanıyla. "Tanıştığımıza memnun oldum."

Gözlerimi ona diktim. "Bekle - sen Dario'yu öldürmeye çalışan kişi değil misin?!"

Yüzünü buruşturdu. "Bir yanlış anlaşılma oldu." "Her şey affedildi," diye beni rahatlattı Dario.

"Ben... tamam," dedim şaşkınlıkla, Rachel'ın elini

sıkarken. "Çılgınca, değil mi?" Lucia araya girdi.

Niccolo ona ters ters baktı. "Bu kadar çok küfretmesen

olmaz mı?" "Siktirip gider misin?" Lucia tatlı tatlı cevap verdi.

Niccolo sadece homurdandı için kendisi ve baktı başını sallayarak uzaklaştı.

Don Vicari yüksek sesle, "Tanıştırma faslını bitirdiyseniz," dedi, "şapele doğru yol almalıyız. Kızım ve ailemin diğer üyeleri birazdan orada olacaklar."

"Gidelim," dedi Dario ve hepimiz arabalara doğru ilerlerken tek koluyla omuzlarımdan sarıldı.

Sersemlemiş bir halde cipe doğru yürüdüm.

Ailemdeki herkesin hikayesi mutlu sonla bitmiş gibi görünüyordu.

Ben hariç.

Caterina

A Duş alıp saçımı yaptıktan sonra giyindim.
O sabah verdiğim onca karar arasında, bir mafya
düğününü basmaya gitmenin
en zoru.
Ama
hayır -
Elbise için çok uğraştım.
Valentino beni gördüğünde olabildiğince güzel görünmek
istedim.
Mavi olanla beyaz olan arasında gidip geldim.
Ta ki beyaz giyemeyeceğimi fark edene kadar!
Düğün gününde gelinin önüne geçmek istemem.
Bu düşünce aklımdan geçer geçmez histerik bir kahkaha
attım.
Ama ben yine de maviyi seçtim.

Saat 11'e çeyrek kala kiliseye vardım.

Daha önce planlamıştım ama oyalandım ve erteledim.
Çünkü bunun hayatımda yaptığım en çılgınca şey olduğunu biliyordum.

Sanırım bir parçam herkesin çoktan orada olacağını ve planımı gerçekleştirmenin imkânsız olacağını umuyordu.

Yaklaştığım süre boyunca şapeli bir şahin gibi izledim.

Ama orada kimse yoktu.

Çiçek kamyoneti yok, araba yok, hiçbir şey yok.

Eğer orada biri olsaydı, geri çekilirdim.

Ama şapel terk edilmişti... Ben
de devam ettim.

Kapıyı açıp içeri girdiğimde etrafıma bakındım ve yüzümü buruşturdum.

Valentino'yu orada ayakta sikmişim... Ve
orada duvara ...

Ve orada yerde.

Anılar kötü olduğundan değil.

Hem de . Aslında, inanılmaz derecede .

Ama nerede düşününce, utandım.

Saklanmayı planladığım itiraf kutusunu kontrol ettim.

İçinde tahta bir koltuk ve yıpranmış kadife minderden
başka bir şey yok.

Biraz zamanım vardı, bu yüzden tüm temellerimi kapatıp
özür dilesem iyi olur diye düşündüm.

Kilisenin önüne gittim, dua mumlarıyla dolu masanın
yanında durdum ve vitray pencereye baktım.

İsa'nın yüzü acı içinde gökyüzüne doğru kalkmıştı. Bakire
Meryem de aynı şekilde acı içinde görünüyordu.

Sanki gözlerini korkunç günahkârdan kaçırıyorlarmış gibi
hissediyorlardı.

"Dün için çok üzgünüm," diye fısıldadım. "Lütfen Beni affet."

İstavroz çıkardım ve günah çıkarma odasına doğru ilerledim.

Sonra geri döndü ve fısıldadı, "Ve eğer yapabilirsen, lütfen bunu için bana yardım et. Amin."

Birden dışarıdan sesler duydum: iki adam birbirine sesleniyordu.

"kimse yok." "Yine de içeriyi kontrol et."

Gözlerim neredeyse yuvalarından fırlayacaktı.

ERKEN GELDİLER!

Ama hiç araba sesi duymadım -

Ve düğünün öğlene kadar olmaması gerekiyordu!

"Kahretsin!" Tısladım, sonra omzumun üzerinden İsa ve Meryem'e baktım ve "Özür dilerim!" diye fısıldadım.

Sonra günah çıkarma kutusuna doğru olabildiğince hızlı adımlarla başladım.

Erkeklerden biri aniden telaşla, "Hey - kapı açık!" diye seslendi.

KAHRETSİN!

Günah çıkarmaya zamanında yetişmemin imkânı yoktu.

Yapabilseydim bile, bu bir mafya düğünüydü. Suikastçılar için saklanabilecekleri her yeri kontrol edeceklerdi.

Seni aptal!

Kirlettiğim bir kilisede öldürülmek beni haklı çıkarırdı.

Etrafıma çılgınca bakındım.

Düşün, Kedi, DÜŞÜN -

Ve sonra dualarımın cevabını gördüm: Dua etmek için bir yer.

Aceleyle mumlarla dolu masaya geri döndüm ve küçük bir kutu kibrit buldum.

El yordamıyla açtım. Bir kibrit çakıp bir mum yakarken ellerim titriyordu.

Arkamda döşeme tahtalarının gıcirtısını duydum.

Sonra bir adam bağırdı, "Hey sen - arkanı dön! Yavaşça!"
Omzumun üzerinden baktım -
Ve çığlık attım.

Siyah takım elbiseli ve kravatlı uzun boylu bir adam, tabancasını bana doğrultmuş bir şekilde 50 metre ötede duruyordu.

Ben korktuğumda, tehlikeli olmadığımı anlamış olmalı ki silahını indirdi.

"Burada ne yapıyorsun?!" diye bağırdı bana.

"Benim burada ne işim var?!" Ben bağırdım. "Ne yapıyorsun?"

Burada silahla ne yapıyorsun?!"

Tabii ki ne yaptığını çok iyi biliyordum:

Kilisenin bir mafya düğünü için güvenli olduğundan emin olmak.

Tabancasını ceketinin altındaki kılıfına koydu ve bana doğru yürüdü. "Buraya giremezsin."

"Geçen hafta ölen annem için dua ediyorum!" Ona feryat ettim. "Ve sen Tanrı'nın evine silahla gelip bana burada olamayacağımı mı söylüyorsun?!"

"ol," dedi huysuzca.

Çok daha kısa boylu bir adam kapı aralığında bir silüet olarak belirdi.

Silahını da çıkarmıştı.

Bu da beni tekrar çığlık attırdı.

"Ne oluyor lan?!" diye bağırdı kısa boylu adam.

"Sadece dua eden bir kadın," diye cevap verdi uzun boylu adam.

"Çıkarın şunu dışarı!"

"Burada silahlarla ve küfürlerle ne yapıyorsunuz?!"
Bağırdım.

Seni ikiyüzlü, diye düşündüm.

Dün burada çok daha kötüsünü yapıyordun.

Ama yine de devam ettim. "Burası bir ibadet yeri! Burası bir - "

Kısa boylu adam "Defol git buradan, bayan!" diye bağırdı ama silahını da kılıfına soktu.

"Annem için dua ediyorum!" Dedim ki, sesim gözyaşlarının sınırındaydı - ki bunu yapmak ne kadar kolaydı

dehşete . "O öldü -"

"Geçen hafta diye duydum," dedi uzun boylu adam. "Hâlâ gitmen gerekiyor."

"Ama rahmetli olup olmadığını bilmiyorum! Kanserdi, ama rahip son ayın için oraya çok geç gitti! Onun - "

"Pekâlâ, pekâlâ," dedi uzun boylu adam bıkkınlıkla. "Dualarınızı edin ve dışarı çıkın."

"Ne oluyor lan?!" diye bağırdı kısa boylu adam.

"Git günah çıkarma kabinine bak!" diye bağırdı uzun boylu adam ona. "Ve küfretmeyi kes - burası bir kilise."

"Burası lanet olası bir şapel," dedi kısa boylu adam küçümseyerek.

"Bir şapel hala bir kilisedir. Şimdi kontrol et."

Kısa boylu adam günah çıkarma kabinine doğru yürürken nefesinin altında küfürler mırıldandı ve her iki kapıyı da açtı - önce rahip için olanı, sonra diğerini.

Tanrıya şükür orada saklanmadım.

"Boş," dedi kısa boylu adam, sonra da ortağına, "Git arkayı kontrol et," dedi.

Ben bir kibrit ve birkaç mum daha yakarken, uzun boylu adam şapelin arka tarafına gitti ve etrafı karıştırdı.

Hiçbir katilin saklanmadığından emin olduktan sonra yanıma geldi ve parmağıyla beni işaret etti.

"On dakikan var. Duanı et ve çık." "Teşekkür ederim," dedim minnetle.

Dışarıda tartışarak yürürken onları dinledim.

"Neden kalmasına izin verdin?"

"Sadece dua ediyor. Ne zararı var ki?"

"Zararı ki, patron gelene kadar gitmezse taşakların patronun eline geçecek!"

"O sadece dua eden bir kadın. O bir tehdit değil."

Sesleri kesilince parmak uçlarımda günah çıkarma kabinine doğru ilerledim ve içeride saklandım.

Lütfen, Meryem Ana.

Dün burada yaptıklarımđan sonra yardımınızı hak etmediğimi biliyorum.

Ama lütfen, LÜTFEN beni bulmalarına izin verme.

Valentino

W Öğleden kısa bir süre önce şapele vardık.
Kardeşlerim ve eşleri - ve nişanlıları, Tanrı aşkına -
hepsi diğer arabalardaydı.
Müstakbel kayınpederimle birlikte bindim. Yol boyunca
ikimiz de bir şey söylemedik.
Tüm bu zaman boyunca içim kaynıyordu.
Her biri istediği kadını elde etti - Ama ben?
HAYIR.
Tüm lanet hayatımı çöpe atmak zorunda olan benim!
Kiliseye doğru ilerlerken Vicari'nin iki adamını gördüm -
biri uzun, diğeri kısa boylu.
Sigara içiyorlardı ve sigaralarını hızla yere atıp tepinerek
dışarı çıktılar.
Vicari cipten indi ve onlara doğru yürüdü. "Eee?"
"Etrafta kimse yok efendim," diye cevap verdi uzun boylu
olan.
"Şey..." diye mırıldandı kısa boylu olan, "içeride bir piliç
vardı."

Vicari ona sertçe baktı. "Ne?"

"Annesi geçen hafta ölen bir kadın, efendim," dedi uzun boylu olan, kısa boylu ortağına ciddi ciddi yan gözle bakarak. "Dua ediyordu."

"Nerede o?!" Vicari talep etti.

"Uh..." Uzun boylu olan şapelin açık kapısına . "O gitti, efendim."

"Gitti mi?" Vicari kuşkuyla sordu. "Onu dışarı atmadınız mı?!"

Uzun boylu olan yüzünü buruşturdu. "O sadece ölmüş annesi için dua eden bir kadındı, efendim..."

"Aptallar!" Vicari hırladı, sonra bana doğru geri yürüdü.

"Sana söylemiştim," diye mırıldandı kısa boylu olan uzun boylu olana.

Nefesinin altında bir tane.

"Sorun mu var?" Niccolo arabasından inerken sordu.

"Hayır," diye yanıtladı Vicari. "Hiç sorun yok."

Birden uzaktan bir motor sesi duydum.

Şapele doğru giden gümüş bir araba görmek için baktım.

Vicari'nin adamları silahlarına davrandı.

"Sakin olun," dedi yüksek sesle. "Bu rahip olacak."

Herkes Vicari'nin araç filosunun yanına gümüş bir Rolls Royce'un yanaşmasını ve içinden takım elbiseli bir şoförün atlamasını izledi.

Arka kapıyı açtığında yaşlı bir adam dışarı çıktı. Siyah kadife cüppesi ve kırmızı zucchetto giymişti - Katolik Kilisesi'nin ileri gelenleri tarafından giyilen geleneksel takke.

Vicari başını rahibin önünde eğerek, "Ekselansları," dedi.

"Sinyor Vicari, bu mübarek günde sizi görmek çok güzel," dedi yaşlı adam. "Umarım konuştuğumuz şeyi almışsınızdır?"

Vicari adama kalın bir zarf uzattı ve zarf rahibin cüppesinin içinde kayboldu.

"Çok iyi, çok iyi," dedi yaşlı adam. Sonra bana baktı ve yüzünü buruşturdu. "Aman Tanrım, evlat - yüzüne ne oldu?"

"Akdeniz'in dibi, peder," dedim. "Oh... siz damatsınız, sanırım?"

"Evet," diye yanıtladı Vicari benim yerime. "Peki ya gelin?"

"Kızım her an gelebilir."

"Harika. Bu durumda, ben gidip tören için hazırlanacağım." Şoför Rolls'la dışarıda kalırken, yaşlı adam topallayarak şapelin içine girdi.

Uzakta, Don Vicari'nin yerleşkesi yönünden yarım düzine siyah araba geliyordu.

"Ailem burada," diye duyurdu.

Arabalar Rolls'un yanına yanaştı ve içerideki herkes dışarı döküldü.

Önce Rocco vardı. İlk defa takım elbise Çılgık atan bir çocuğu taşıyan bir kadınla birlikte şapele doğru yürüdü.

Yanımdan geçerken yüzüme baktı ve sırttı.

Babasıyla karşılaştığında kendine güveni daha azdı. Görünüşe göre Don Vicari'nin gözüne girmeyi henüz başaramamıştı.

"Hoşça kal, baba. İçeri gireceğim ve -"

"Nonna'yı burada bekle," diye tersledi Don Vicari. "Karınız içeri girebilir."

Rocco utangaç bir tavırla itaat etti ve karısına içeri girmesini işaret etti.

Sırada Abriana ve Marcella adındaki kız kardeşler ve çocukları vardı. Onlara kocaları eşlik ediyordu, Rocco'nun Pozzallo ve Gela'da gördüğüm uşaklarından ikisi. Hepsi Rocco'nun karısını şapele kadar takip etti.

Sonra yaşlı kadın geldi - Don Vicari'nin büyükannesi ve Isabella'nın büyük büyükannesi.

Vicari onun arabadan inmesine yardım etti ve Rocco'nun yanına götürdü.

Yanımdan geçerken bana güneşli bir gülümseme verdi.

Kendimi çok kötü hissetsem de gülümsemek için elimden geleni yaptım.

Sonra Rocco onun koluna girerek şapelin merdivenlerinden çıkmasına yardım etti.

Caterina

A Günah çıkarma kabininde otururken, dışarıdan gelen arabaları dinlerken kalbim dehşet içinde çarpıyordu.

Lütfen, Meryem Ana, LÜTFEN buraya bakmalarına izin verme... LÜTFEN...

Benim adıma Tanrı'ya aracılık etmiş olmalı - ya da en azından günahlarımı geçici olarak görmezden gelmesi için O'nu ikna etmiş olmalı - çünkü kimse günah çıkarma kabinini kontrol etme zahmetine girmedir.

Gıcırdayan ayak seslerinin geçişini dinledim. Yaşlı bir adamın sesi bir şeyler sayarken mırıldanıyordu.

"...sekiz bin... dokuz bin... güzel, hepsi orada." Koridorda ilerlemeye devam etti.

Birkaç dakika sonra başka ayak sesleri duyuldu. Çığlık atan bir bebek vardı, ardından daha büyük çocukları sessiz olmaları için azarlayan çiftler geldi.

Sonunda, çok yavaş ayak sesleri ve bir adamın sabırsız sesini duydum.

", Bisnonna... et..." Hiperventilasyon geçirmeye başladım.

Burada ne halt ediyorum ben?! Ne düşünüyordum ki?

Bir mafya düğününü bölmek mi?!

BU DELİLİK!

Ama şimdi geri çekilemezdim.

Kesinlikle görünmeden gidemezdim. Bir peni için, bir pound için.

Ve eğer Meryem Ana asi kızına gülümserse... Belki Valentino sonsuza dek benim olabilir.

Valentino

Ludavica son arabanın arka koltuğundan çıktı. Mutlu görünmüyordu - ve nedenini çok iyi biliyordum. O ve ben aynı gemideydik:

İkimiz de sevdiğimiz kadınla evlenemeyecektik.

"Isabella nerede?" Ben sordum.

Ludavica arabaya doğru işaret etti. "İçeri girmeni bekliyorum."

"Neden?"

Bana aptalmışım gibi baktı. "Çünkü gelin mihraba gelene kadar onu görmemen gerekiyor."

"Oh... doğru."

Gelin.

Isabella'yı bir daha gördüğümde karım olacağınızı biliyordum.

Karnımı ağrıttı.

Çene çalarak dikkatimi dağıtmaya

çalıştım. "Güzel görünüyorsun," dedim

Ludavica'ya.

"Teşekkürler," dedi asık suratla.

Soluk pembe bir elbise giymişti ve bir nedime gibi görünüyordu.

İşte o zaman onun tam olarak öyle olduğunu anladım.

"Bekle - baş sen misin?" Şok olmuş bir şekilde sordum.

Sinirli bir şekilde "Duh," dedi.

"Ama benim sağdıcım yok ki!"

Önümden geçip kardeşlerime baktı. "Görünüşe göre bir sürü seçeneğiniz var."

Onlara bakmak için döndüm.

Dario mu?

Hayır. O Don'du. Ona soramazdım - bu yapılmazdı.

Niccolo -

Hayır.

Adriano ya da Roberto iyi bir seçim olabilirdi - Ama sonunda kimin olması gerektiğini biliyordum.

"Hey, Massimo," diye seslendim, "olur musun?"

"Bana şimdi mi soruyorsun?"

"Evet mi hayır mı, göt herif?"

Sırıttı. "Benim için onurdur. Yüzükler nerede?"

Donakaldım.

Hiçbir fikrim yoktu.

"İşte," dedi Don Vicari yanlarına gidip onları avucunun içinde tutarken.

Massimo dev parmaklarıyla onları almak için mücadele etti.

"Yüzük ölçümü nereden biliyorsun?" Vicari'ye sordum.

"Ben . Kızımınki uyacak - daha sonra yeniden boyutlandırabilirsin," dedi küçümseyerek.

Massimo bana İsa gibi baktı.

Vicari yakınımı eğildi ve sadece benim duyabileceğim bir sesle, "Bunu mahvetme," dedi.

"Yapmayacağım," diye hırladım.

Bana ters ters baktı, sonra kalabalığa döndü ve yüksek sesle konuştu. "Geri kalanınız yerlerinize geçebilirsiniz. Ben size eşlik edeceğim."

"Yerleştikten sonra kızını içeri al."

Herkes kilisenin içine doluştu - Dario ve Alessandra, Adriano ve Bianca, Lucia, Roberto ve Mei-ling, Lars ve Rachel ve Niccolo.

Don Vicari'nin bir düzine askerinden bahsetmiyorum bile.

Massimo bastonuyla topallayarak içeri girmeye başladığında, kapının eşiğinde durakladım ve Cat'i düşündüm.

Dün kilisede yaptığımız her şeyi. Ve çıkmadan hemen önce söylediklerini. Ben her zaman senin küçük kirli sırrın oldum.

Kilerde becerdiğin hizmetçi kız.

Ailene yattığını itiraf etmeyeceğın kişi.

Evlenmek istemediğın kişi.

I gerekir var olmuştur bakıyor kapalı içine uzay, Çünkü Massimo dönüp bana baktı.

"Hazır mısın?" diye sordu nazikçe.

Cevap vermek için uzun bir süre bekledim.

"Hayır," diye mırıldandım sonunda. "Ama hadi lanet işi bitirelim."

T Koridordaki yürüyüşüm hayatımın en uzun yürüyüşüydü.
Sanki kendi idamıma gidiyormuşum gibi.

Ama yine de Massimo ile birlikte sunakta yerimi aldım.

Rahip oradaydı. Ludavica da oradaydı. İçten içe mutsuz olduğunu biliyordum ama iyi bir poker suratı vardı.

Sıralara baktım.

Kardeşlerim, Lars, eşleri ve nişanlıları koridorun benim tarafımda oturuyorlardı.

Diğer tarafta ise Don Vicari'nin büyükannesi, oğulları, kızları ve onların aileleri ile askerleri oturuyordu.

Hiç müzik yoktu. Org ya da piyano yoktu. Kayıt bile yoktu.
İyi de oldu.

Ben , Ludavica mutsuzdu ve Isabella'nın da o kadar mutlu olmadığından emindim.

Sonra döşeme tahtalarının gıcırdadığını duydum.

Don Vicari koridorun sonunda Isabella ile kol kola yürüyordu.

Eski moda ama güzel beyaz bir elbise giymiş ve yüzünü örten bir peçe takmıştı.

Elinde bir buket kır çiçeği vardı.

Onları Ludavica'nın seçtiğinden oldukça emindim.
Sevdiği kadına verebileceği son hediye... Başka biriyle
evlenmeden önce.
Cat'e bir hediye veremezdim.
Tabii benden özgürlüğünü saymazsan.
Isabella ve Don Vicari'nin koridorda ilerleyişini hüzünle
izledim.
Solumda bir hareket gördüm.
Niccolo yüzünü işaret ediyor ve dişlek bir sırıtışa
zorluyordu.
Mesajı aldım:
Gülümse.
Ona gözlerimle kendi mesajımı gönderdim:
Siktir git, göt herif.
Sonra Isabella ve Don Vicari'ye döndüm. İçimdeki her şey
ağır ve depresif hissediyordu.
Beyaz elbiseli kadın Cat olmalıydı. Bugün bizim
düğünümüz olmalıydı.
Ve olmamasının tek nedeni...
Çünkü her şeyi berbat etmiştim.

Caterina

■ Günah çıkarma odasında oturmuş nefesimi tutuyordum.
Koridordan gelen ayak seslerini duydum.
Gelin ve babası olduğunu biliyordum.
Ve kalbim kırıldı.
Ağlamak istiyordum ama sessiz kalmam gerekiyordu, bu yüzden gözyaşlarımı zor tuttum.
Tek düşünebildiğim, o ben olmalıydım.
Bugün onunla evlenen ben olmalıydım...
Onu sevmeyen bir kadın değil.

Valentino

D Vicari, Isabella'nın merdivenleri çıkmasına yardım sonra ön sıradaki büyükannesinin yanındaki yerini aldı.

Isabella'bir an oyalandığını fark ettim, yüzü Ludavica'ya dönüktü...

Ve Ludavica gözleri yaşlarla dudaklarını birbirine bastırdı.

Nasıl hissettiğini biliyorum, diye düşündüm.

Sonra Isabella bana döndü ve peçesini geri çekti.

Çok güzel görünüyordu. Çok az makyaj yapmıştı ve saçları yapılmıştı.

"Özür dilerim" der gibi gülümsedi.

Ona yarım bir gülümsemeyle karşılık vermeyi başardım. Bu senin hatan değil.

Sonra rahip konuşmaya başladı.

"Baba'nın, Oğulun ve Kutsal Ruh'un adıyla."

Sıralardaki herkes "Amin" diye karşılık verdi.

İşte o zaman hayatım gözlerimin önünden kayıp başladı.

Rahip

T Caterina konuşmaya başladı.
O noktada kalbim sadece kırılmakla kalmıyor,
korkudan patlayacakmış gibi hissediyordum.
İşte bu kadar.
Bunu yapmanın tam zamanı -
İşte o zaman oraya koşmalı ve "Onunla evlenemez -
çünkü beni seviyor!" diye bağırmalıyım.
Ama ben yapmadım.
Hareket edemedim.
Orada öylece oturdum, dehşete kapıldım ve sessizce
ağladım.

Valentino

T Rahip İncil'den ayetler okumaya başladı. Tanrı'nın insanı kendi suretinde yaratması, sonra da kadını yaratması hakkında.

Başka şeyler de vardı ama onları duymazdan .

Tek düşünebildiğim Cat ve onunla eve döndüğümde nasıl evlenebileceğimdi.

Dario bana bir şans teklif ettiğinde 'hayır' dediğimi nasıl bildiği hakkında.

Ve bu onun kalbini nasıl kırmış olmalı. Ama yine de bana sadık kaldı.

Benimle birlikte olmak için Sicilya'ya gelerek her şeyi riske attı. Onunla kaçmam için bana yalvardı ama ben hep 'hayır' dedim.

Neden?

Çünkü bunu 'ailem için' yapmak zorundaydım.

Massimo ve Lars'ın hayatta olup olmadıklarını bilmiyorduk.

Roberto gelmezse Fausto'yla dövüşemeyecek kadar parasız kalırız.

Ama Massimo yaşıyordu. Tam . Lars da yaşıyordu.

Ve Roberto parayı almıştı.

Kısacası, Niccolo'nun bu evliliği ayarlamasının tüm nedenleri -

Hiçbiri artık başvurmadı.

Ama yine de devam ediyordum.

Massimo, Lars ve Roberto'nun birlikte olmak istedikleri kadınları seçebildiklerinden bahsetmiyorum bile.

Ben değil.

Hayır, Niccolo buna benim yerime karar vermişti - ve bu yüzden ondan nefret ediyordum.

Ama...

Orada durup rahibin dinlerken, bunun Niccolo'nun suçu olmadığını fark ettim.

Pek sayılmaz.

Evet, şeyi o ayarlamıştı.

Ama sorumluluk almak istemediğim için onu suçlamaya devam ettim.

Cat'le evlenme şansım vardı.

Onunla kaçma şansım vardı. Aileme hayır deme seçeneğim vardı.

Onu sevdiğimi, onunla birlikte olmak istediğimi ve Isabella ile evlenmeyeceğimi söyleyebilirdim, hepsi .

Ama ben yapmadım.

Çünkü...

Sonunda.

Tüm bu olaylarda boktan olan bendim.

Haftalar önce Don Vicari'yle akşam yemeğinde, Isabella'ya pislik yaptığında ona karşı çıkmıştım.

Çünkü konuşulmayan bir kural vardı:

Kadınını savunmayan bir erkek, saygıya layık olmayan bir pisliktir.

Ve yine de...

Caterina için ayağa kalkmamıştım.

Sevdiğim kadın için ayağa kalkmamıştım.

Çok geç olana kadar onu sevdiğimi kendime bile itiraf etmemiştim.

Ama biliyordum.

Hep biliyordum.

Tıpkı Cat'in söylediği gibiydi:

Ona her zaman küçük kirli bir sır gibi davrandım - Sevdđim kadın yerine bir yan piliç gibi. Çünkü aptalın tekiydim.

Çünkü "özgürlüğümü" istedim.

Çünkü istemedim. Ama her şey tek bir şeye bağlıydı:

Bir çocuk gibi

davrandım... Bir erkek gibi değil.

Erkek olmanın en büyük sınavında başarısız olmuştum, hem de önemli olan tek sınavda:

Sevdđim kadına değer vermemiştım.

Onu defalarca hayal kırıklığına uğrattım. Cat beni hiç hayal kırıklığına uğratmamıştı, bir kez bile.

Ama onu her seferinde hayal kırıklığına uğrattım. Aptalca davrandım.

Ve

olgunlaşmamış...

Ve bencil...

Ve bunun için kendimden nefret ettim.

Suçlu olan Niccolo değildi; bendim.

Ve şimdi bunun bedelini hayatımın sonuna kadar ödeyecektim.

Caterina

A Rahip konuşmaya devam ederken ben sessizce kendime bağırdım.

HADI!

YAP ŞUNU!

SENI ALÇAK!

Ama bir şey beni engelledi.

İlk başta bunun Don Rosolini ve Niccolo'nun önünde yürümekten duyduğum korku olduğunu düşünmüştüm.

Diğer bir sürü korkunç mafya insanından bahsetmiyorum bile. Acaba ölmekten korkuyor muydum -

Ama öyle değildi.

İş başa düşerse Valentino için öleceğimi biliyordum. Ve bunu mutlu bir şekilde yapardım, yeter ki o beni kollarının arasına alsın ve son gördüğüm şey onun gözlerindeki aşk olsun.

Sonra bunun utandığım için olup olmadığını merak ettim. Olay çıkarmaktan -

"Öteki kadın" olmaktan -

Belli ki istenmediğim bir yere düşmekten. Ama bu da değildi.

Onunla birlikte olmak için her şeyi yapardım.
Her türlü hakareti sineye çekerdim, utancımdan yerin dibine girerdim -
Sonunda beni sevseydi.
İşte o zaman neden anladım: Beni sevmediğini.
Eğer oraya gidip büyük bir jest yapsaydım, bana soğuk bir şekilde "Neden buradasın?" diye soracaktı.
İstenmiyorsun.
Bitti artık.
GIDIN BURADAN.
Ailesini bana tercih etmişti.
Sevmediği bir kadını bana tercih etmişti.
Denedim, yalvardım, beni sevmesi için ona yalvardım -
Ama tüm davranışları sevmediğini gösteriyordu.
Yüzleşemediğim şey de buydu.
Oraya kalbimi ortaya koyarak çıkamazdım ve o da bana "Beni utandırıyorsun" diyemezdi.
Seni burada istemiyorum. GİT.
Bana görücü usulü evlendiğini ve Sicilya'ya gittiğini ilk söylediğinde, bu beni neredeyse öldürüyordu.
Ve dün kiliseden çıktığımda, bu iş neredeyse bitmişti.
Onun önünde durup yine aptalı oynayamazdım. Onu seviyordum.
Ama onun beni sevmediği belliydi. En azından yeterince değil.
Ve ben de orada, günah çıkarma kabininde kaldım, kaybettiğim aşkım için ağladım...
Asla evlenemeyeceğim adam.
Ve beni hiçbir zaman gerçekten sevmediği gerçeği.

Valentino

Orada durmuş, kendinden nefret eden bir denizin içinde birden her şey sessizleşti.

Isabella'ya baktım.

Korku içinde bana bakıyordu.

Arkasında Ludavica'nın gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Rahibe baktım.

Sanki bir şey söylemem gerekiyormuş gibi gözlerini beklenti içinde bana dikmişti.

Şapeldeki gerginliği hissedebiliyordum.

Sadece rahip ve Isabella'dan değil, dinleyicilerdeki herkesten.

Dario...

Niccolo...

Don Vicari.

Kahretsin.

"Özür dilerim," diye mırıldandım. "Bir daha söyler misin?"

Rahip sinirlenmiş görünüyordu. "Dedim ki, 'Siz Valentino Rosolini, buraya Isabella Vicari ile zorlama olmadan, özgürce ve gönülden evlenmeye mi geldiniz?'"

Ona baktım -

Ama tek düşünebildiğim Cat'ti.
Tüm dünya sessizdi.
Söyleyebileceğim hiçbir şey yoktu.
"Hayır."
Sessizlik soluklar ve öfkeli mırıltılarla bozuldu.
Sıralardaki herkese doğru döndüm -
Dario -
Niccolo -
Don Vicari -
Çünkü zamanı gelmişti.
Müzikle yüzleşme zamanı.
Sonunda erkek olma
zamanı.
"Üzgünüm," dedim, "ama bunu yapamam."

Caterina

T Rahibin sözleri kalbime saplanan bir ok gibiydi. "Sen, Valentino Rosolini, buraya Isabella Vicari ile zorlama olmadan evlenmeye geldin mi? özgürce ve tüm kalbimle?" Ve sonra... Sessizlik. Şok içinde bakakaldım. Valentino hiçbir şey söylemiyordu. Beş saniye geçti - Sonra birden sevdiğim adamın sesini duydum. "Pardon... bir daha söyler misiniz?" Rahibin sesi kızgın geliyordu. "Dedim ki, 'Sen, Valentino Rosolini, buraya Isabella Vicari ile zorlama olmadan, özgürce ve gönülden evlenmek için mi geldin?" Sonra... Daha fazla sessizlik. Suyun altında sıkışmış gibi nefesimi tuttum. Beş saniye geçti - On - Bu olmuyor, mi?!

Ve sonra hayatımda duyduğum en güzel kelimeyi söyledim:

"Hayır."

Birdenbire tüm şapel patladı.

Gürültü üzerine Valentino bana en güzel şeyi veren şey
söyledi:

Umut.

"Üzgünüm ama bunu yapamam."

Valentino

izleyicilere baktı.

Roberto, Lars ve nişanlılarının yüzlerindeki şoku gördüm.

Adriano'nun yüzündeki şaşkınlık -

Bianca'nın yüzündeki "Az önce bunu yaptı mı?" ifadesi -

Lucia'nın yüzündeki "Vay anasını, bu çok iyi olacak!"

ifadesi - Ve Alessandra'nın yüzündeki ağlamaklı gülümseme.

Niccolo çok öfkeliydi, neredeyse ağzından köpükler saçıyordu. Yine de bu beni korkutmadı.

Beni korkutan şey Dario'nun bana soğuk ve kayıtsız bir şekilde bakmasıydı.

Ve Don Vicari'nin yüzündeki psikopat öfke ifadesi.

Ama kimse bağırmaya başlamadan önce, hepsini bastırmak için yüksek sesle konuştum.

"Başka bir kadına aşığım. Altı aydır öyleyim ama bunu itiraf edemeyecek kadar aptalım. Adı Caterina Martinelli.

"O tanıdığım en iyi kadın. Nazik, komik, güzel ve sadık... ve cesur. Çok cesur. Benim için her şeyi riske attı.

"Ama ben bir korkaktım.

"Kardeşim Dario, Sicilya'ya gelmeden önce onunla evlenmem için bana bir şans verdi - ve bir aptal gibi onu geri çevirdim.

"Beni buraya kadar takip etmek için hayatını riske attı. Son iki haftadır onu görüyorum.

"Ama yine de bir aptaldım. Parmaklarımın arasından kayıp gitmesine izin verdim. "Bunu bir daha yapamam. Ailem beni evlatlıktan reddetse bile.

Bu yüzden bugün ölümcül düşmanlar edinsem bile... Onu kaybedemem. Kaybedemem. Kaybetmeyeceğim.

"Ben Üzgünüm için ve ağrı Ben de neden oldu.

Isabella o harika bir kız, ve eminim - "

Isabella'ya bakmak için geri döndüm ve sesim kesildi.

Yüzü gelinliğinden daha beyazdı.

Arkasında, Ludavica bayılacakmış gibi görünüyordu.

Birden iki gece önce bana söylediğı şeyi hatırladım:

Babamın getirdiğı tüm talipler mi?

'Hayır' dedim çünkü hepsi babam gibiydi: eşcinsellerden nefret ediyorlardı.

Hiçbirinin beni ve Ludavica'yı kabul etmeyeceğini biliyordum.

Ve ben evlendikten sonra öğrenirlerse, kesinlikle onu ve muhtemelen beni öldüreceklerdi. Babamın onayıyla.

KAHRETSİN.

Sadece Cat'in hayatını değil, kendi hayatımı da mahvetmiştim.

Isabella ve Ludavica'nın hayatlarını da mahvetmiş olabilirim. Eğer Isabella başka biriyle evlenmek zorunda kalsaydı -

Yeni adam Ludavica'yla olan ilişkisini öğrendi ve bundan hoşlanmadı.

LANET OLSUN!

Eylemlerimin sonuçlarıyla yaşamak zorundaydım -

Ama onlara da acı çektiremezdim.

Ben de tam olarak düşünmediğim bir şey yaptım.

Tek hatırladığım Isabella'nın, "Eğer bakire değilsem, babamın onaylayacağı hiçbir Cosa Nostra puştı bunu yapmaz" dediğiydi.

asla benimle evlenmek istemeyecek. Ve eğer sen kaçarsan, beni kesinlikle onlardan biriyle evlenmeye zorlar.

Kimsenin onunla evlenmemesi için durumu düzeltirsem sorun çözülür.

Don Vicari'ye döndüm ve şöyle dedim: "Bir itirafta bulunacağım. Öfkem ve - ve tüm bu olanlar karşısında kendimi güçsüz hissetmem - hıncımı kızınızdaki çıkardım. İki gece önce bahçede ona zorla sahip oldum. Isabella artık bakire değil - çünkü ona tecavüz ettim."

İşte o zaman kıyamet koptu.

Dediğim gibi: Bunu tam olarak düşünmedim.

Caterina

E her şey bir saniyede tersine döndü.
Kalp kırıklığı gözyaşlarım sevince
dönüştü - Çünkü Valentino beni
gerçekten seviyordu.

"Başka bir kadına aşığım. Altı aydır öyleyim ama bunu
itiraf edemeyecek kadar aptalım. Adı Caterina Martinelli."

Yüksek sesle nefes aldım.

O !

Adımı ailesine yüksek sesle söylemiş ve onlara beni
sevdiğini söylemişti!

"O tanıdığım en iyi kadın. Nazik, komik, güzel ve sadık...
ve cesur. Çok cesur. Benim için her şeyi riske attı. Ama ben
bir korkaktım."

Gerisini zar zor duydum, o kadar çok ağlıyordum ki.

O beni seviyor!

Ve benim için her şeyi riske atmaya hazır!

Günah çıkarma kabininden dışarı fırlamak üzereydim
ki kanımı donduran bir şey duydum.

"Isabella artık bakire değil - çünkü ona tecavüz ettim."

Dehşet içinde geri çekildim.

Ne?!

Hayır -

Bu imkansız.

Valentino'yu

tanırdım. O öyle biri

değildi.

Bir oyuncuydu ve iflah olmaz bir flörtçüydü - Ama bir kadına tecavüz etmek?

Hayır.

O bunu yapamazdı. Buna ruhumun kadar inandım.

Yalan söylüyordu.

Neden, bilmiyordum -

Ama hemen öğrendim.

Valentino

A Ona tecavüz ettiğimi söyler söylemez Don Vicari ayağa fırladı ve silahını çekti.

Yine de yeterince hızlı değildi.

Lars çoktan ayağa kalkmış, silahını çıkarmış ve Vicari daha bana nişan alamadan ona doğrultmuştu.

"DUR!" Lars kükredi.

Ondan sonra zincirleme bir reaksiyon oldu.

Rocco, kayınbiraderleri ve piyadeler ayağa kalkmış, silahlarına uzanıyorlardı.

Aynı anda Dario, Adriano, Niccolo ve Roberto ayağa fırladılar ve tabancalarını çektiler.

Ve , Massimo bastonunu bıraktı ve onun.

Hepsi Vicari'yi hedef aldı -

Ve Rocco ve piyadeleri ailemi hedef aldı -

91 yaşındaki kadın ise oturduğu yerde kaldı ve şaşkınlıkla etrafına bakındı.

Dario ve Adriano, Alessandra ve Bianca'yı vücutlarıyla korudular.

Roberto da Mei-ling'e aynısını yaptı.

Ama Rachel birdenbire lanet olası bir Glock çıkardı, Lars'la omuz omuza durdu ve Don Vicari'nin kafasına nişan aldı.

Bebekler ve küçük çocuklar çığlık atmaya başlayınca Don Vicari'nin tüm kızları eğilip çocuklarının başlarını örttü.

Peki ya rahip?

Dört ayak üzerine düşmüş, mihrabın arkasına sinmişti.

Şapel bağırsıklar ve çığlıklarla doluydu.

Cehennem gibi.

Yine, hepsi benim hatam.

Hepsi benim hatam.

Don Vicari tabancasını bana ve öfkeyle bağırdı, "SENİ ÖLDÜRECEĞİM - "

"Yaparsan, yemin ederim seni cehenneme gönderirim!" Adriano bağırdı.

"KADINLARI VE ÇOCUKLARI DIŞARI ÇIKARIN!" Lars kükredi.

"BIRAKIN GİTSİNLER!" Dario aynı fikirde olduğunu haykırdı. Bu Don Vicari'nin duraksamasına neden oldu.

Silahını bana doğrultmadı ama ağlayan kızlarına ve çığlık atan torunlarına baktı.

Onlara karşı gerçek bir sevgi hissettiğinden şüpheliydim - Ama onlar onundu.

Ve kimse onun malına zarar vermedi.

Vicari Dario'ya ters ters baktı. "Anlaştık. Bırakın gitsinler, bunu daha sonra hallederiz."

"Anlaştık," dedi Dario.

"Gidin," diye tersledi

Vicari.

Kızları çocuklarını kaptıkları gibi hızla kiliseden dışarı koştular.

Ama ağabeyimin tarafındaki kadınların hiçbiri kıpırdamadı.

"Kadınlarınızı dışarı göndermeyecek misiniz?" Vicari Dario'ya sordu.

"Git," diye fısıldadı Dario Alessandra'ya.

"Hayır," dedi Alessandra.

Kızgın görünüyordu. "Alessandra -"

"Benim yerim burada, senin yanında." "Çocuğumuzu taşıyorsun." "Hayır dedim."

Bianca, "Eğer o kalıyorsa, ben de kalıyorum," dedi. Mei-ling'in tek tepkisi Roberto'ya daha sıkı sarılmak oldu. "Rachel?" Lars sordu.

Silahının namlusuna bakarken soğuk bir ifadeyle, "Kesinlikle hayır," diye cevap verdi.

Arkamdan Massimo bağırdı, "Lucia - çık dışarı!"

"Lanet olsun, hayır!" bağırdı.

"Öyle olsun," diye hırladı Vicari. "Kardeşin kızımın ve dolayısıyla benim ve ailemin şerefini lekeledi. Sadece onunla evlenme yeminini bozmakla kalmadı, aynı zamanda ona tecavüz etti. Onu duydunuz; itiraf etti. Şahsen bana hakaret etti ve yaptıklarının cezasını ben vereceğim."

"Hayır," dedi gelen sessiz bir ses.

Isabella'ydı.

Şaşkınlıkla ona baktım.

Titriyordu - tüm vücudu titriyordu -

Ama o bir adım öne çıktı ve daha da yüksek bir sesle "HAYIR" dedi.

Don Vicari şaşkınlık ve öfke içinde ona baktı. "Az önce bana ne dedin sen?"

"Valentino yalan söylüyor," dedi.

Lanet olsun.

Yapacağını düşündüğüm şeyi yapacak mı?!

"Isabella -" diye fısıldadım sertçe -

"Neden yalan söylesin ki?" Don Vicari hırladı.

"Çünkü beni koruyor," dedi Isabella. "Ben eşcinselim, baba. Başka bir kadına aşığım - ve eğer öğrenirsen beni öldüreceğini biliyor."

Odada ölüm sessizliği vardı.

Ve sonra Don Vicari silahını kızına doğrulttu. "Kim?!" diye bağırdı.

Isabella ona dik dik baktı. "Hiç kimse -"

"Ben," Ludavica dedi olarak o Basamaklı
ileri ve Isabella'nın elini tuttu.
Isabella ona baktı - ve
gözyaşlarına boğuldu.
"Hayır - " diye yalvardı -
"Evet," dedi Ludavica, gözyaşlarının arasından ona
gülümseyerek. "Evet."
Don Vicari öfkeden titriyordu. "Ne
kadar sürecek?" diye sordu.
Isabella Ludavica'nın elini sıktı, sonra babasına baktı. "18
yaşımdan beri."
Ona baktı.
"Altı yıl mı?" diye fısıldadı. Sonra sesi bir haykırışa
dönüştü. "Altı yıldır evimi mi kirletiyorsun?! Altı yıl boyunca
bu rezilliği benim çatım altında mı işledin?! I - "
"DUR!" diye bağırdı başka bir ses.
Şapeldeki herkes baktı -
Ayağa kalkmaya çalışan Isabella'nın büyük
büyükannesine.
"DURUN!" diye tekrarladı. "Silahlarınızı . Söyleyeceklerim
var."
Don Vicari ona baktı. Rocco ve piyadeler de öyle.
"SİLAHLARINIZI UZAK TUTUN DEDİM!" diye kükredi.
"Ama - Nonna," dedi, başıyla Dario'yu işaret ederek, "bizi
öldürecek."
Dario'ya doğru baktı. "Don Rosolini! Ben söyleyeceklerimi
söyleyene kadar ne sizin ne de adamlarınızın -ya da
kadınlarınızın- oğluma ya da adamlarından herhangi birine
zarar vermeyeceğine dair bana söz veriyor musunuz?"
Dario, "Doğmamış çocuğumun ruhu üzerine yemin
ederim," diye cevap verdi.
Yaşlı kadın Vicari'ye çelik gibi gözlerle baktı. "Silahlarınızı
kaldırın. Şimdi."
Don Vicari çaresizce etrafına bakındı...
Ve sonra yavaşça silahını kılıfına
soktu.

Rocco ve adamlarına, "Yapın," diye emretti.

Hepsi şaşkınlık içinde birbirlerine baktılar -

"YAPIN" diye bağırdı Vicari.

Hepsi silahlarını kılıfına soktu.

Dario elindekini kaldırdı. "Yanımdaki herkes aynısını yapsın."

Massimo, Niccolo ve Roberto tereddütle tabancalarını bir kenara koydular.

En uzun süre direnen Adriano ve Lars oldu ama Dario onlara ters ters bakınca boyun eğdiler.

Son direnen Rachel'dı.

"Bebeğim," diye fısıldadı Lars.

"Şaka yapıyor olmalısın," diye fısıldadı.

"Bebeğim," dedi Lars daha ısrarla.

Rachel ... sonra Glock'u yerine koydu. "Güzel," dedi yaşlı kadın. "Güzel."

yaşlı kadının platforma çıkan basamakları topallayarak çıkmasını hayretle izledi.

Rocco ona yardım etmeye çalıştı ama kız öfkeyle elini itti.

Her tarafı titreyen Isabella'ya doğru yürüdü.

Yemin ederim, babasının ona silah doğrulttuğu zamankinden daha çok korkmuş görünüyordu.

Muhtemelen dünyadaki onca insan arasında hayal kırıklığına uğratmak istemediği için...

Büyük büyükannesiydi.

Ama yaşlı kadın ona nazıkçe gülümsedi, başını salladı ve sonra torunuyla yüzleşmek için döndü.

"Bildiğiniz gibi ben görücü usulüyle evlendim," dedi Don Vicari'ye. "Düğün günümde sadece 18 yaşındaydım.

"Büyükbabana iyi bir eş oldum. Ona altı çocuk verdim ve hayatım boyunca ona sadık kaldım. Ama onu hiç sevmedim.

"Onu sevmeye başladım, bir bakıma, sanırım... ama ben başka birini sevdim.

"Köyümden bir kız. Adı Constantina'ydı."

Rocco ve piyadelerden sessiz bir soluk geldi.

Don Vicari şaşkın şaşkın ona baktı.

"O günlerde birbirimize karşı hissettiklerimiz bir rezalet olarak görülüyordu. Babam bilseydi ikimizi de öldürürdü." Yaşlı kadın torununa ters ters baktı. "Görünüşe göre pek bir şey değişmemiş.

"Düğünümünden önceki gece - tam da bu şapelde - Konstantina bunu yapmamam için bana yalvardı. Onunla kaçmamı istedi. Başımıza geleceklerden korktuğum için reddettim... ve ertesi gün büyükbabanla evlendim.

"İki hafta sonra Constantina kendini astı."

Yaşlı kadının gözlerinden yaşlar süzüldü ve kırışmış yanaklarından aşağı süzüldü.

Isabella hıçkırarak ağladı ve Ludavica ile birbirlerine daha da sıkı sarıldılar.

Yaşlı kadının acı dolu ifadesi öfkeye dönüştü. "Senin ya da başka bir adamın büyük torunumun mutluluğunu elinden almasına izin verirsem lanetleneyeğim. Bu aile için yeterince acı çektim - ve onun ya da sevdiği kadının, beni seven ve kurtaramayacak kadar korkak olduğum kızla aynı kaderi paylaşmasına izin vermeyeceğim."

Bunun üzerine yaşlı kadın elini siyah kolunun içine soktu ve ince ve son derece keskin bir bıçak çıkardı. Şok içinde donup kaldım, ne yapacağından emin değildim -

Ucu avucunun içinde gezdirdiğinde derin bir kesik açtı.

Parmaklarından akan kan şapelin zeminine uzanıp Isabella'nın elini tuttu.

"Sangre di mi sangre," dedi yüksek sesle.

Sonra kanlı elini Ludavica'nının üzerine koydu.

"Sangre di mi sangre."

Sonra döndü ve topallayarak yanıma geldi.

Bir an için bıçağı kalbime korktum.

Ama bunun yerine elime uzandı ve parmaklarımı kanıyla kaplayarak kendi eliyle sıktı.

"Sangre di mi sangre."

Tekrar Don Vicari'ye döndü. "Bu üçü artık korunuyor. Onlar sangre di mi sangre."

"Eğer burada herhangi bir insan onlara zarar verirse, bu bir rezalettir - ve ben öldüğümde ve Cennetteki Baba'nın huzuruna çıktığımda, O'na, Oğul'a, Bakire'ye ve Azizlere bu adamın sonsuza dek yanmasına izin vermeleri için yalvaracağım - onunla birlikte yanmak zorunda kalsam bile."

"Ben yaşlı bir kadını ve biliyorum ki önce ben öleceğim - ama Tanrı'nın izniyle diğer tarafta pusuya yatacağım ve o adam öldüğü anda onu cehenneme kendim sürükleyeceğim."

Kapıları işaret etti.

"Şimdi gidin. Ve bugün burada toplanan hiç kimseye zarar vermeyin."

Ben konuştum."

Don Vicari'nin adamları şok içinde birbirlerine baktılar - Ve sonra teker teker şapelden dışarı çıktılar.

Rocco çaresizce babasına baktı.

Sonra başını eğdi ve çıkıp gitti. Sadece Don Vicari kaldı.

Büyükannesine ters ters baktı -

Sonra Isabella'ya döndü.

"Onun kanıyla korunuyor olabilirsin... ama bugünden itibaren benim kızım değilsin."

Isabella titredi ve ağladı, ama sessiz kaldı.

Don Vicari Dario'ya döndü. "Anlaşmamız sona erdi. Kardeşinden intikamımı alamayabilirim ama şunu bil ki, sen ve ben bugünden itibaren düşmanız. Konsey'de sana karşı çıkacağım - ve umarım amcan seni ve kardeşlerinin her birini öldürür. Yavaş yavaş."

Dario buz gibi bir sesle, "Not edildi," dedi.

Sonunda Don Vicari bana döndü.

Cehennemdeki tüm nefret gözlerinde parlıyordu - Ama hiçbir şey söylemedi.

Ben de ona baktım.

Elimi yavaşça kaldırarak dikkatini büyükannesinin kanına çektim...

Sonra da ona parmaklarımı salladım.

Güle güle.

Ona gerçekten parmak atmak istedim.

Ama son iki haftada kendimi biraz olsun dizginlemeyi öğrenmiştim.

Vicari'nin yüzü daha da nefret dolu bir hal

aldı. Önümde yere tükürdü -

Ama başka bir şey söylemeden şapelden çıkıp gitti. Yaşlı kadın onun gidişini izledi, sonra Isabella'ya döndü.

Kanı akmamış eliyle uzandı ve ona sarıldı.

"Seni seviyorum çocuğum," diye fısıldadı. "Git ve mutlu ol."

Isabella yaşlı kadına tekrar sarılırken hüngür hüngür ağladı. "Seni çok seviyorum."

Yaşlı kadın onun sırtını nazikçe sıvazladıktan sonra Ludavica'ya döndü.

"Benim için ona iyi bak," dedi sessizce.

Ludavica başını salladı, gözyaşları yüzünden aşağı dökülüyordu. "Yapacağım. Söz veriyorum."

Yaşlı kadın gülümsedi, sonra bana döndü.

Ciddi bir şekilde bana baktı -

Sonra gülümsedi ve yanağımı okşadı. "Sen iyi bir adamsın," dedi usulca.

Sonra topallayarak merdivenlerden

indi. Ona yardım etmeye çalıştım -

Ama bana el salladı.

Koridordan aşağı inerken durdu ve başını Dario'ya eğdi...

Ve başını onun önünde derin bir şekilde eğdi.

Sonra şapelden tek başına çıktı ve kapıları arkasından kapattı.

bitmişti.
Şey...
Don Vicari'nin tehdidi sona ermişti.
Kendi ailemden gelen tehlike daha yeni başlıyordu.
Niccolo ya da Dario bir şey söyleyemeden Isabella'ya döndüm.
"Özür dilerim," diye fısıldadım. "Bunu yapmak istememiştim -"
"Bu Tamam." o dedi, gülümseyen aracılığıyla onu gözyaşları. "Anlıyorum.
İnanın bana - anlıyorum."
Ludavica'ya baktı -
Ve ikisi kucaklaştı. Hüzünle gülümsedim.
Sonra yaşlı kadının kanını siyah smokinime silerken merdivenlerden inmeye başladım.
"NE DÜŞÜNÜYORDUN?!" Niccolo öfkелendi. Onu görmezden geldim.
Onun yerine gidip Dario'nun önünde durdum. Ben konuşurken kaşlarını soğuk bir şekilde çattı.
"Don Rosolini, bugün size ve buradaki herkese yaşattığım tehlike için gerçekten çok üzgünüm. Yaptıklarımın dolaylı beni evlatlıktan reddetmek ve aileden uzaklaştırmak istemenizi anlıyorum... ama gitmem gerekiyor."

Sonra döndüm ve hızla koridorda yürümeye başladım.
"Nereye gittiğini sanıyorsun ?!" Niccolo
bağırdı.

"Sevdiğim kadını bulmak ve beni affetmesi için ona
yalvarmak için!" Ben de bağırdım.

Arkamda bir gıcırtı duyduğumda neredeyse şapelin
kapısına varmıştım.

Sonra sevdiğim ses -
Dünyanın en güzel sesi usulca adımı
söyledi.
"Valentino."

Caterina

kelimelerle ifade edilemeyecek

kadar şaşırmıştı.

Az önce yaşanan dram - Herkes neredeyse
ölüyordu -

Ve sonra yaşlı kadın torununu böyle mi kurtarıyor?

Ağlıyordum.

Beni duymasınlar diye kolumun içine ağlamak zorunda
kaldım. Ama sonra.

Valentino "Sevdiğim kadını bulup beni affetmesi için
yalvarmak" dediğinde kendimi kaybettim.

Koridorda koşuşturan ayak seslerini duydum -

Ve işte o zaman nihayet saklandığım yerden

çıktım. "Valentino," dedim gözyaşlarımın
arasından gülümseyerek.

Bana döndüğünde, onu hayatımda gördüğüm en şok olmuş
haldeydim.

Neredeyse üç saniye boyunca şaşkınlıkla bana baktı.

Öne atılmasını, beni kollarına almasını ve öpmesini
bekliyordum.

Bundan fazlasını beklemiyordum.

Sırf ailesine söyledikleri yüzünden her şeyi affedebilirdim.
Bana doğru koştı -

Ama beni kollarına almak yerine, önümde iki dizinin üzerine çöktü ve sağ elimi iki elinin arasına aldı.

"Caterina," dedi yüzünde acıyla bana bakarak, "tam bir aptaldım.

"Yaptığım her şey için çok özür dilerim.

"Sana kendini ikinci sınıf hissettirdiğim her an için özür dilerim.

"Başıma gelen en iyi şey olduğun halde sana bir sırmışsın gibi davrandığım için özür dilerim.

"Senin benim için olduğun gibi ben de senin için orada olmalıydım.

Ama ben değildim.

"Seni gördüğüm andan itibaren sevdim. Bunu artık biliyorum. Sadece bunu kabul edemeyecek kadar aptal ve toydum.

"Tüm ailemin senin sevdiğim kadın olduğunu - her zaman sevdiğim kadın olduğunu - ve seni hak etmediğimi bildiğimi bilmesini istiyorum.

"Seni incittiğim her an için çok özür dilerim.

"Ve sana yalvarıyorum... sana yalvarıyorum... bana bir şans daha vermen için.

"Lütfen olabileceğimi bildiğim adam olmama izin ver. Senin hak ettiğin gibi bir adam.

"Hayatımın sonuna kadar sana sadık kalacağım.

"Her zaman senin yanında olacağıma söz veriyorum - senin her zaman benim yanımda olduğun gibi.

"Seni her zaman, her şeyden ve herkesten önce tutacağıma yemin ederim.

"Sana değer vereceğim, seni el üstünde tutacağım ve hayatımın sonuna kadar her gün sana olan sevgimi kanıtlayacağım... eğer izin verirsen.

"Bunu hak etmediğimi biliyorum ama senden beni affetmeni ve bunu telafi etmem için bana bir şans daha vermeni istiyorum.

"Ve bunu gerçekten hak etmediğimi biliyorum... ama lütfen, Caterina Martinelli... benimle evlenir misin?"

Seni her zaman ikinci planda hissettirdiğim için özür dilerim kısmına geldiğinde ağlıyordum.

"Olabileceğimi bildiğim adam olmama izin ver... hak ettiğin türden bir adam." dediğinde hıçkıra hıçkıra ağlıyordum.

Bana evlenme teklif ettiğinde hüngür hüngür ağlıyordum.

Gözlerinde hem acı hem de umutla bana bakarken başımı salladım ve gözyaşlarımın arasından gülümsedim.

"...evet," diye fısıldadım.

İşte o zaman ayağa fırladı, beni kollarına aldı ve beni hiç bırakmak istemiyormuş gibi öptü.

Valentino

W Evet dediğinde hayatımın en mutlu anıydı.
Onu yakaladım, yarın yokmuş gibi öptüm.
Ve sonra geri çekildi.

"Seni seviyorum," dedim, sanki hayatım bunu tüm
içtenliğimle söylediğimi bilmesine bağlıymış gibi.

Gülümsedi ve gözyaşlarının arasından kahkaha attı. "Ben
de seni seviyorum."

Birden arkamızda bir alkış patlaması oldu.

İkimiz de gülümseyen ve alkışlayan bir sürü insan görmek
için baktık.

Alessandra, her şeyden önce. Gözyaşları yanaklarından
süzülüyordu, o kadar mutluydu ki.

Tümü ve Kadınlar - Bianca, Lucia,
Rachel, Mei-ling, Isabella ve Ludavica alkışlıyor
ve sırtıyorlardı.

Massimo, Roberto ve Lars da gülümsüyordu.

Adriano bana şöyle bir bakış attı: "Vay be evlat, taşaklı
adamsın.

Niccolo öfkeliydi, beklediğim gibi -

Ama beni en çok tedirgin eden Dario oldu.

Kaşlarını hafifçe çatarak bana baktı.

"Hadi," diye fısıldadım Caterina'ya, elini tutup onu ailemin yanına götürürken.

Korktuğu belliydi ama de geldi. Dario'nun önünde durdum.

"Don Rosolini, beni affetmeniz için yalvarıyorum," dedim endişeyle. "Emirlerinize karşı geldiğimi biliyorum ve cezası ne olursa olsun katlanmaya hazırım. Ama sevdiğim kadınla, Caterina'yla evlenmek için izninizi istiyorum."

Dario bana baktı -

Caterina'ya baktı -

Sonra Alessandra yüzünde Hadi ama der gibi bir ifadeyle onun kolunu çekti!

Dario'nun ağzının kenarı ufak bir gülümsemeye yukarı kalktı ve gözleri yumuşadı.

"Benim onayımı aldınız," dedi.

Hiç düşünmeden kendimi ona doğru fırlattım ve sarıldım.

Güldü ve bana sarıldı.

Alessandra kollarını ikimize de doladı.

Niccolo'nun "Tanrı aşkına," diye feryat ettiğini duydum ama onu duymazdan geldim.

Bunun yerine geri çekildim ve Dario'ya, "Ve izninizle, onunla hemen şimdi evlenmek istiyorum," dedim.

"...şimdi mi?!" Caterina arkamdan soluk soluğa bağırdı.

Döndüm ve sııttım. "Neden olmasın? Bir kilisemiz ve bir rahibimiz var. Bir saniye daha kaybetmek istemiyorum."

Caterina gözlerini kocaman açarak bana baktı. "Ben - um - tamam!"

Dario'ya baktım. "İzniniz var mı?"

O da bana aynı yarım gülümsemeyi gösterdi. "Evet ama sanırım başka birinin de iznine ihtiyacın var."

Başıyla mihrabı işaret etti... Isabella'nın Ludavica ile birlikte durduğu yeri.

Kesinlikle haklıydı.

Caterina'yı arkama alarak merdivenleri koşarak çıktım.

"Isabella," dedim, "bunun senin düğün günün olması gerektiğini biliyorum, ama biz - "

"Evet," dedi kocaman bir gülümsemeyle. "Evet, tabii ki!" Caterina mutlulukla haykırdı. "Teşekkür ederim!"

Isabella güldü ve ona sarıldı, Ludavica da öyle.

Birdenbire, başka bir ses konuştu yukarı. "Bu o yüksek

düzensiz."

Hepimiz saklandığı yerden çıkan rahibi görmek için döndük. Kızgın görünüyordu.

Dario yavaşça sunağa doğru yürürken, "Sanırım öyle," dedi. "Bunun gerçekleşmesi için ne gerekiyor?"

"Beni Don Vicari tuttu," dedi rahip kibirle. "Bunu sizin için yaparsam, onun hoşnutsuzluğunu göze almış olurum."

Dario elini cebine atarken başını salladı.

"Ve bildiğiniz gibi," diye devam etti rahip, "o gururlu ve tehlikeli bir adam - "

Dario kocaman bir tomar banknot çıkardı ve saymaya başladı.

Rahip paraya bakarken sözlerini yarıda kesti.

Dario parasının yarısını -yaklaşık 10.000 avro- uzattı ve kaşlarını kaldırdı. "Bu yeter mi?"

"...bu kadarı yeterli" diye mırıldandı rahip paraları alıp cüppesinin içine tıktırırken.

Dario parasının kalanını cebe indirdi.

"Pekâlâ millet," diye anons etti rahip, "lütfen yerlerinize oturun."

"Şey... Valentino?" Massimo tereddütle konuştu.

"Öyle mi?"

"Acaba, uh... mümkün mi..." "Tükür onu," dedim şakayla.

Massimo utangaç görünüyordu. "Çifte düğün yapabilir miyiz?"

Seyircilerin arasında Lucia ciyakladı. "Ne?!"

"Yani - bunu ister miydin?" Massimo ona sordu. "EVET!" diye bağırdı mutlu bir şekilde.

"Senin için sorun olur mu?" Massimo özür dileyerek bana sordu, sonra da saygıyla Cat'e baktı. "Ve eğer gelin için de uygunsa."

Cat'e baktım. "Senin için sorun yoksa benim için de sorun yok." Cat güldü. "Harika olur!"

Lucia sıralardan fırladı, merdivenlerden yukarı koştu ve parmak uçlarında ayağa kalktı. Massimo eğildi ve onu öptü.

Lucia, "Venedik'te bir düğün daha yapmamız gerekecek, çünkü Nonna'm koridorda yürüyüşümü izleyemezse beni öldürür," diye uyardı.

Massimo, "O zaman belki de beklemeliyiz," diye önerdi.

"Eh, bunu atlatacaktır," dedi Lucia ve onun kolunu yakaladı. "Hadi yapalım şu işi!"

Ancak rahip bundan hiç memnun kalmadı. "Bu son derece düzensiz," diye burnunu çekti.

Dario gözlerini kıstı, sonra banknotların geri kalanını çıkarıp havaya kaldırdı.

Rahip homurdandı.

Sonra paraları aldı ve cüppesinin içine soktu.

"Düğün partisine katılmak isteyen başka kimse var mı?" diye sordu alaycı bir tavırla.

"Aslında..." Lars söyledi.

Hepimiz şaşkınlıkla ona baktık.

Rachel ona baktı. "Ciddi misin sen?!"

"Beş yıl bekledik," dedi. "Daha fazla beklemek istemiyorum."

Ona biraz daha baktı -

Ve sonra yüzüne yavaşça bir sırıtış yayıldı.

"Tamam," diye kabul etti, sonra bana ve Cat'e baktı. "Eğer sizin için de ."

"Ne kadar çok o kadar iyi!" Kedi haykırdı.

Alessandra hoplayıp , çok mutluydu. "Bir kişilik daha yer var mı?" Roberto sordu.

Mei-ling de dahil olmak üzere herkes şok içinde ona döndü. "Ne?!" diye fısıldadı.

"Evlen benimle," dedi.

Mei-ling sanki aralarında gizli bir şaka varmış gibi gülümsemesini bastırmaya çalıştı.

"...hayır," diye fısıldadı.

"Evlen benimle," diye tekrarladı Roberto.

"...hayır," diye mırıldandı cilveli bir gülümsemeyle.

"Evlen benimle," diye homurdandı daha önce kullandığını hiç duymadığım emredici bir sesle.

Mei-ling'in gülümsemesi düpedüz bir sırtışı dönüşü. "...tamam," diye kabul etti.

Niccolo şaşkınlık içinde, "Buna inanamıyorum," dedi.

"Bu kadınlar Katolik bile mi?" diye sordu rahip öfkeyle Dario'ya bakarken.

Dario sinirli bir şekilde içini çekti. "Adriano."

Adriano öne çıktı ve rahibin cüppesinin içinde hızla kaybolan bir tomar banknot daha uzattı.

"Peki," diye homurdandı rahip.

Lars ve Rachel el ele merdivenlerden çıktı, onları Roberto ve Mei-ling izledi.

"Pekâlâ, hepsi bu kadarsa - " diye başladı

rahip. "Şey... Valentino?" Isabella tereddütle sordu. Ona baktım -

Ve onu Ludavica ile el ele tutuşurken gördüm.

İkisi de bana umutla baktı.

Cat'e baktım. "Bebeğim?"

Cat onlara en güzel gülümsemesini verdi ve "Bu aslında sizin gününüzdü... yani tabii ki" dedi.

Isabella ve Ludavica mutluluktan ağladılar ve Cat'e sarıldılar.

İtiraf etmeliyim ki, bulutların üzerindeydim.

Ve sonra rahip gitti ve her şeyi mahvetti.

"Kesinlikle olmaz," diye hırladı.

Hepimiz ona baktık.

Öfkeyle Isabella ve Ludavica'yı işaret etti. "Onlar - ne olduklarını biliyorsunuz. Katolik Kilisesi'nin bir temsilcisi olarak onlarla kesinlikle evlenemem."

Herkes şok içinde ona baktı -

Lucia hariç.

"Şunu açıklığa kavuşturalım," dedi öfkeyle. "Buraya bir grup katille birlikte bir mafya düğünü yapmaya geldiniz - "

"Lucia," diye fısıldadı Massimo.

"Ne?! Yüzüne pompalı tüfekte ateş ederek bir adam öldürdüm!" diye bağırdı rahibe. "Bunu sordun mu? Hayır, sormadım.

"Ve daha önce buradan çıkan tüm o pisliklerin hırsız ve katil olduğunu BİLİYORDUN. Bu umurunda mıydı? HAYIR.

"Ama sırf bu iki kız eşcinsel diye ONLARLA evlenmeyi reddedeceksiniz - ama diğer herkesle evlenmek için bir avuç Cosa Nostra kan parası almaktan çok mu mutlusunuz?"

Dostum, bu pilici çok severdim.

En sevdiğim yeni olacaktı, bunu söyleyebilirim.

Alessandra'dan sonra tabii ki. Beni ve Cat'i tekrar bir araya getirdiğine göre.

Rahip kekeledi. "Bu - ben - eşcinsellik Kilise'nin gözünde iğrenç bir şeydir ve ben - "

Birisi Glock'unu çekerken araya girdi.

Schick!

Sürgü geri çekildi, ardından fırlatılan merminin yere çarpma sesi duyuldu.

Dario silahını çıkarmış orada duruyordu.

Yere doğrultulmuştu, evet... ama dışarıdaydı.

Tek yaptığı bir mermiyi diğerini hazneye koymaktı.

Ama asıl önemli olan çıkardığı sestti.

"Eğer paramı alırsan," dedi Dario soğuk bir şekilde, "o zaman istediğimi yaparsın. Ve senden buradaki herkesle evlenmeni 'istiyorum'. Herkesle."

İşaret üzerine Lars, Rachel ve üç kardeşim - Adriano, Roberto ve Massimo - silahlarını çıkardılar ve sürgüleri de taradılar.

Schick schick schick schick schick -

Ardından mermiler bir dizi halinde yere düşüyor.
Clink clink clink clink clink!
Niccolo etrafına bakındı -
Homurdandı, "Ah, bu da ne" -
Silahını çıkardı ve sürgüyü de çekti. Rahip şok içinde bakakaldı -
Sonra zorla gülümsedi.
"Sevgililer, bugün burada toplanmış bulunuyoruz - "

Harika bir düğündü.

Daha da iyi bir düğün resepsiyonuydu.

Resuttano'da evlendik ama daha sonra Sicilya'nın diğer tarafına, Don Vicari'den olabildiğince uzağa gittik.

Yaşlı kadın bizim için ikinci kez geldi, çünkü kilisenin dışında üç boş araba bizi bekliyordu.

Bir arabanın ön panelinde, el yazısıyla yazılmış bir not ve bir telefon numarasıyla birlikte bir kağıt parçası vardı:

Sicilya'dan ayrıldıktan sonra ara.

Lars ve Rachel arabalarda bomba olup olmadığını iyice kontrol ettikten sonra üç saat yol gittik ve ıssız bir yerde küçük bir köy bulduk.

Açık havada taş bir masanın etrafında oturduk, kasabadaki tek restorandan gelen yiyeceklerle ziyafet çektik ve kadeh kadeh şampanya içtik.

Cat kucağıma oturdu, kollarını sevgiyle omuzlarıma doladı.

Herkes mutluydu -

Niccolo hariç.

Sandalyesinde öylece oturdu, kaşlarını çattı, kafasının üzerinde kara bir bulut vardı.

Yemeğimizi bitirdikten sonra Dario diplomatik bir tavırla Isabella'ya, "Sicilya'daki günlerinizin sona erdiğini varsayıyorum," dedi.

"Evet, ama sorun değil. Lu ve ben hayatımız boyunca küçücük bir toprak parçasında yaşadık. Artık başka yerler görmenin zamanı geldi."

Alessandra, "Nereye gideceğine karar verene kadar bizimle kalabilirsin," diye teklif etti.

Dario şaşkınlıkla karısına baktı. "Eee?"

Alessandra sordu. "değil mi?"

"...evet," dedi Dario, kibar bir gülümsemeyle toparlanarak. "Sizi ağırlamaktan memnuniyet duyarız."

"Çok naziksiniz. Teşekkür ederim."

Niccolo, "Demek şimdi de sokak hayvanlarını kabul ediyoruz," diye homurdandı. "Hem de savaşın ortasında."

"Niccolo," diye tersledi Alessandra.

Nic sadece şampanya kadehini boşalttı ve başka bir şey söylemedi.

"Seyahat etmek için paran var mı?" Roberto Isabella'ya sordu. "Hayır, ama eminim bir yolunu buluruz."

"Toskana'ya döndüğümüzde konuşalım," dedi Roberto.

"Başlamanız için size bir şeyler sağlayabiliriz."

"Yani neredeyse iflas ettikten sonra şimdi de para mı dağıtıyoruz?" Niccolo tükürdü.

"Biz floş ile nakit at ve an," Roberto onu azarladı. "Bir düşün hediyesi alabiliriz."

Niccolo alaycı bir tavırla, "Bir düşün hediyesi," dedi.

"Harika.

Sanki neredeyse öldürülmek yetmiyormuş gibi."

"Niccolo!" Alessandra tersledi.

Dario da Nic'e kızgın görünüyordu ama diğer herkes düpedüz rahatsızdı.

Cat elimi endişeyle sıktı.

Lars ve Rachel gözlerini tabaklarından ayırmadılar.

Mei-ling bir destek gösterisi olarak Roberto'nun elini tuttu -

Massimo da Nic'e "Lütfen çeneni kapatır mısın?" der gibi baktı.

Öte yandan Lucia çok eğleniyordu. Wimbledon'daki voleybol maçlarını izler gibi bir ileri bir geri bakıp duruyordu.

Isabella utanmış görünüyordu. "Teklifiniz beni çok duygulandırdı ama yük olmak istemeyiz -"

"Nic sana kızgın değil, Isabella," dedim yüksek sesle. "O bana kızgın. Nic, neden sen ve ben küçük bir yürüyüşe çıkıp bu konuyu konuşmuyoruz, ha?"

"Memnuniyetle," diye hırladı Niccolo.

Onu kucağımdan kaldırıp ayağa kalktığımda Cat panik içinde bana baktı.

Ona göz kırptım. Merak etme. Ben .

Bir kez daha, yaptıklarımın bedelini zorunda kalacaktım.

Ama şapelde olanlardan sonra, bu çocuk oyuncağı olacaktı.

Taş duvarları sarmaşıklarla kaplı yakındaki bir sokağa doğru yürüdüm. Niccolo hemen arkamdan geldi.

"Bana söyleyecek bir şeyin varsa söyle," dedim alçak bir sesle.

"Emirlerime defalarca itaatsizlik ettin," diye tısladı. "Her şeyi kasten sabote ettin - ve hepimizin ölümüne neden olabilirdin."

"Evet, işe yaradı."

"Tanrı'nın ve yaşlı Sicilyalı kadının lütfuyla," diye tersledi Niccolo. "Dario seni aileden atmalı."

Sanki bana yumruk atmış gibi şok içinde kalakaldım.

Kiliseye döndüğümde, Dario'ya vereceği her türlü cezaya katlanacağımı söylemiştim - evlatlıktan reddedilmek ve yasaklanmak da dahil.

Ama içten içe, bunu yapacağını . Ancak Niccolo'nun yapacağını biliyordum.

"Önereceğin şey bu mu?" Sonunda sordum. "Onun danışmanı olarak mı?"

Niccolo, "Yaptığın şey yüzünden sana bir daha asla güvenemeyiz," diye öfkelenildi. "İşler sarpa sardığında, tekrar hainlik yapıp hepimizi sikip atmayacağın konusunda hiçbir fikrimiz yok."

"Ben bunu sormadım," dedim soğuk bir sesle. "Dario'ya beni evlatlıktan reddetmesini mi önereceksin?"

Niccolo, "Bu seçeneği düşünmesini şiddetle tavsiye edeceğim," diye tersledi.

Eğer Nic gerçekten aileden men edilmem için baskı yapacaksa, o zaman siktir et.

Savaşmadan yenilmeyecektim. "Siktir git," diye tısladım. "Sen sıçtın batırdın."

Nic çirkin bir kahkaha attı. "Sana güvenerek mi?

Kesinlikle." "Hayır - her şeyi yanlış anladığın için sıçtın batırdın."

Lars yaşıyor. Massimo yaşıyor. Roberto parayı aldı. Her şey yolunda."

"Kimse bu şekilde sonuçlanacağını bilmiyordu!"

"Evet, ama her şey girdiğinde, sen hala beni feda edecekti - gerekli olmadığı halde!" "Bir anlaşma yapmıştık -"

"Ve bunun acısını çekecek olan da bendim."

"Ne yaptıysam bu aileye Fausto'ya karşı bir mücadele şansı vermek için yaptım!"

"Evet, bedelini ödemek zorunda kalmadığın sürece."

Niccolo'nun yüzü sertleşti. "Şimdi hepimiz bedelini ödemek zorunda kalacağız. Bugün ne tür bir düşman edindiğinin farkında mısınız?"

"Beni öldüremez," diye sırtarak elimi kaldırdım.

"Peki ya geri ?" Niccolo öfkelenildi. "Biz yaşlı kadından izin alamadık, değil mi?"

Rahatsızca yer değiştirdim. "Vicari bunu yapmaz - büyükannesinin söylediklerinden sonra olmaz -"

"Belki doğrudan değil, ama bu DİĞER insanların bizi öldürmesine yardım edemeyeceği anlamına gelmez, seni aptal, bencil küçük -"

"Consigliere," dedi bir ses karanlık bir şekilde.

İkimiz de Dario'nun orada durduğunu görmek için döndük.

Başıyla bir işaret yaptı. "Biraz yürüyün."
Niccolo kaşlarını çatı. "Ben sadece - "
"Sana yürü dedim." Niccolo
çenesini sıktı... Bana son bir
kez ters ters baktı...
Ve sonra ara sokaktan çıktı.
Dario, Nic gidene kadar bekledi, sonra yüzünde yarım bir
gülümsemeyle bana doğru yürüdü. "İkiniz gerçekten "
"Bana yeni bir göt deliği açıyordu," diye itiraf ettim.
"Evet, duydum. Ve haklı olduğu bir nokta var."
Midem bulandı.
Bu anın geleceğini biliyordum... Ve
bundan korkuyordum.
Ama artık buradaydı ve onunla cesaretle yüzleşmem
gerekiyordu.
"Don Rosolini," dedim alçakgönüllülükle, "her şeyi berbat
ettim. Emirlerinize itaatsizlik ettim ve beni affetmeniz için
yalvarıyorum. Kendimi savunmak için söyleyebileceğim tek
şey, aşık olduğum ve bana Caterina'yla evlenme teklif
ettiğinizde bunu bilemeyecek kadar aptal olduğum. Eğer o
zaman yeterince akıllı olsaydım - "
Dario sessizce, "O senin sola e unica'n," dedi.
Senin ve biricik.
"Evet. Evet, öyle - ve ben çok geç olana kadar bunu
anlayamayacak kadar aptalmışım. Sana yalvarıyorum, lütfen
yapma-"
Bir elini kaldırdı.
Hemen sustum.
Sonra nazıkçe gülümsedi. "Seni son gördüğümde beri
epey büyümüşsün."
"...Sanırım öyle."
"Sana o teklifi yaptığımda ona aşık olduğunu biliyordum.
Ama bunu henüz bilmediğini görebiliyordum."
Başımı salladım. "Haklısın."
Dario omzuma vurdu, sonra elini şefkatle boynuma koydu.
"Bugün senin düğün günün, Valentino. Ve benim sana
hediyem şu: çünkü sen

uğruna hayatını riske atmaya hazır olduğun bir kadına aşık olursan, itaatsizliğini affedeceğim."

Rahatlama bedenimi sular altında bıraktı. "Don Rosolini - teşekkür ederim - " Birden eli boynumda sıkıştı.

Konuştuğunda sesi çelik gibiydi ve gözlerimin içine öyle bir baktı ki içim ürperdi.

"Ama ASLA yapma. . Bir daha. Anlaşıldı mı?"

Sertçe yutkundum. "Bir daha asla, Don Rosolini. Caterina'ya olan aşkım üzerine yemin ederim."

Uzun bir süre gözlerimin içine baktı... Ve sonra bana nazik bir gülümseme verdi.

"Pekala. Hadi... gidip kutlayalım. Ne de olsa bugün senin düğün günün."

Ara sokaktan çıkarken kolunu omzuma doladı ve bana sarıldı.

Caterina

Niccolo ve Valentino'nun gidişini endişeyle izledim. Onun için inanılmaz derecede korkmuştum.

İşgüzar olmamaya çalıştım -

Ama ara sokağa bakmaya devam ettim.

Onlar tutuldu onların sesler Aşağı, ama gelen onların Vücut dilleri, yumruk yumruğa geleceklermiş gibi görünüyordu.

"Affedersiniz," dedi Don Rosolini kalkıp ara sokağa doğru yürürken.

Alessandra bana güven verici bir bakış attı - Her şey yoluna girecek - ama kalbim hızla çarpıyordu.

Niccolo hışımla ara sokaktan çıktığında daha fazla dayanamadım.

Beni her zaman korkutan yeni kayınbiraderimin yanına koştum.

Ona doğru geldiğimi görünce kısa bir süre durdu ve yüzündeki öfkenin bir kısmının yerini şaşkınlık aldı.

"Sinyor Rosolini," diye yalvardım, "bunun bana düşmediğini biliyorum -"

"

"Artık bana 'Sinyor Rosolini' demek zorunda değilsiniz." kara mizahi bir gülümsemeyle söyledi. "Ben senin kayınbiraderinim.

Şimdi hukuk."

Yutkundum. "...Niccolo..."

Yüzüne karşı böyle hitap etmek çok garip geldi ama devam ettim.

"Ona çok kızgın olduğumu biliyorum ama bu benim hatamdı," dedim. "Onu Sicilya'ya kadar takip eden bendim. Onu Sicilya'ya kadar takip eden bendim."

Niccolo masaya bakarken alaycı bir ifadeyle, "Bu işe karışan tek kişi sen değildin, değil mi?" diye sordu.

Bakışlarını Alessandra'ya doğru takip ettim ve kalbim küt küt atmaya başladı.

Muhtemelen bunu uzun zaman önce anlamıştı, ama yine de

"Efendim, Niccolo, sizden suçu sadece ve sadece bana yüklemenizi rica ediyorum," diye yalvardım. "Bu benim hatamdı. Lütfen yaptığım şey için başka kimseyi cezalandırmayın."

Niccolo sessizce bana baktı.

Sonra tüm öfkesi yüzünü terk etti ve sadece üzgün görünüyordu. "Senden özür dilemek istiyorum," dedi.

Ona bakakaldım. "Uh - ne?"

"Yaptığım seçimleri ailem için yaptım," dedi sessizce. "O zamanlar elimizdeki en iyi seçeneklerin bunlar olduğunu düşünüyordum. Tek seçenekler. Belki öyleydiler, belki de değillerdi.

"Ama tüm bunlara senin de dahil olmanı istemezdim. Engelleyebilseydim engellerdim - ama kardeşime karşı hislerinin ne kadar derin olduğunu bilmiyordum.

"Seni bu işe bulaştırdığım için özür dilerim. Bundan daha fazlası... Seni incittiğim için üzgünüm."

Duyduklarıma inanamıyordum.

Ağzım açık bir şaşkınlıkla ona baktım.

Niccolo hüznüyle gülümsedi. "Umarım gelecekte bir gün beni affedebilirsin... ve bunu arkamızda bırakabiliriz."

Gözlerim yaşardı ve gülümsedim. "Neden şimdi bunu arkamızda bırakmıyoruz?"

O bir şey söyleyemedi ona sarıldım.

Önce şok olmuş gibiydi ama
sonra o da bana sarıldı.

Tekrar yüzüne bakmak için uzaklaştığımda Niccolo,
"Biliyor musun, geçmiş yıllarda küçük kardeşimin
kadınlardan hiç hoşlanmadığını düşünürdüm," dedi.

Neden bu kadar zalimce bir şey söylediğinden emin
olamayarak irkildim - Özellikle de şimdi, aramızdaki
böylesine güzel bir andan sonra

Biz

. Sonra her şeyi tersine çevirdi.

"Ama o kesinlikle mükemmel bir zevk gösterdi.
karısını seçti," dedi Niccolo nazik bir gülümsemeye.

Gülümsedim ve gözlerim yaşlarla doldu.

Birinin bana söylediği en güzel şeylerden biriydi.

"Benimle bir kadeh şampanya içer misin?" Ona kolumu
uzatırken sordum.

"Sanırım birkaç tane kullanabilirim," diye yanıtladı sertçe.
Koluma girdi ve partiye doğru yürümeye başladık.

T Günün geri kalanı harikaydı.

Diğer çiftler son iki haftanın hikâyelerini anlatarak bizi eğlendirdiler.

Lucia küçük plastik bir yüzük gösterdi ve bize Massimo'nun bir markette nasıl evlenme teklif ettiğine dair kesinlikle sevimli bir hikaye anlattı.

Lars ve Rachel barışmadan önce neredeyse birbirlerini nasıl öldürdüklerinden bahsettiler.

Ve Roberto.

Roberto'nun en şaşırtıcı hikayelerinden biri vardı.

"Tokyo'nun başını havaya uçurmakla tehdit ettiniz Yakuza mı?" Adriano şaşkınlıkla sordu.

"Bana melez dedi," dedi Roberto hafifçe omuz silkerek. "Ben de ona 'Artık Sicilyalı yarısıyla uğraşıyorsun' dedim."

Tüm masa kahkahalara boğuldu.

Adriano onaylayarak, "İçinde olduğunu bilmiyordum, kardeşim," dedi.

"O da öyle," diye cevap verdi Roberto.

Hepsinden iyisi, Niccolo da herkesle birlikte güldü.

Aslında, içten konuşmamızdan sonra, gerçekten eğleniyor gibi görünüyordu.

En önemlisi, Valentino'yla konuşulmamış bir ateşkes üzerinde anlaşmış gibi görünüyorlardı.

Niccolo başka küçümseyici sözler söylemedi...

Valentino da onu kışkırtmaktan kaçındı.

Her şey mutlu ve neşeliydi. Daha sonra konuşmalar geleceğe yöneldi.

Roberto bir ara, "Sen hariç herkes evli, Nic," dedi. "Senin düğünün ne zaman olacak?"

Niccolo Dario'ya baktı.

Sonra hepimize esrarengiz bir gülümseme verdi.

"çalışıyorum." Güldük, yedik ve akşamın geç saatlerine kadar içtik.

Bir noktada Alessandra ile yalnız kalma şansım oldu.

"Teşekkür ederim, teşekkür ederim, teşekkür ederim," dedim ona sarılırken.

"Rica ederim," dedi bana sarılırken. "Ama benim tek yaptığım yardım etmektir. Zor kısmı sen yaptın."

"Ama bunu sensiz yapamazdım - bir milyon yıl geçse bile."

"Birine ihtiyacım olduğunda bana yardım ettin. Ben de senin ihtiyacın olduğunda sana yardım edebildiğim için çok mutluyum." Gülümsedi. "Ve biz artık kardeşiz!"

"Biliyorum!"

"Hep bir kız kardeşim olsun istemiştin," dedi buğulu gözlerle. "Bianca harika biri - ve diğerleri de harika görünüyor... ama sen benim kız kardeşim ve en iyi arkadaşım olduğun için çok mutluyum."

Birbirimize sarıldık, ağladık ve güldük... ve her şey harikaydı.

Son olarak, Dario, Niccolo ve Lars herkesi Toskana'ya nasıl geri götürececeklerini tartışırken, Valentino

koluma girdi ve beni masadan uzaklaştırdı.

"Ne?" diye sordum. diye sordum.

"Balayına erken başlamaya ne dersin?" diye sordu şeytani bir gülümsemeyle.

"...Ne?!"

"Düşünüyordum da belki gidip bir yerde bir kiler bulabiliriz. Evli bir çift olarak ilk seferimiz ilk seferimiz gibi olsun."

Şok içinde ona baktım -

Sonra yüzümde bir sırıtma belirdi.

"Sıra sende," diye fısıldadım.

Güldü, beni kollarına aldı ve öptü - İşte o zaman fark ettim:

Belki de peri masalı sonları benim gibi kızların başına geliyordur.

MAFYA KRALLARI: NICCOLOşimdi ön sipariş 'yu 2.99\$'lık özel fiyatla verin!

NICCOLO'da Rosolini kardeşler, amcalarından intikam almak için Roma Konseyinde Cosa Nostra ailelerinin önünde tartışacaklar!

Ancak Fausto'nun, Niccolo'nun felaketi olabilecek zeki bir kadın danışmanı vardır...

NICCOLO Fausto hikayesini tamamlayacak!

(Amazon kitap sayfasındaki çıkış tarihine bakmayın - kitabı yazmayı bitirir bitirmez yayınlayacağım, muhtemelen ilkbahar sonu veya yaz başı 2025).

VALENTINO İÇİN SONSÖZ

Zaten e-posta [listemdeyseniz](#), [Valentino için Sonsöz'ü buradan indirebilirsiniz!](#) Girmeniz istenecek

listede olduğunuzdan emin olmak için e-posta adresinizi girin.

Ayrıca [Roberto için Sonsözü buradan](#)
[indirebilirsinizindirebilirsiniz... Lars için Sonsözü buradan](#)

...

[Massimo için son söz...](#)

Ve [Adriano için Sonsöz burada.](#)

[Henüz e-posta listesinde değilseniz, buradan katılın ve](#)
[Dario için Epilog'u hemen alın.](#) Sonra geri gelinburaya ,
önceki bağlantılara tıklayın ve diğer
Epiloglar.

TEŞEKKÜRLER

Bu kitabı son teslim tarihine kadar düzenlememe yardımcı olan Sarah ve JoAnne'ye özel bir teşekkür etmek istiyorum.

Daha önceki Mafya Kralları kitaplarımda da bana katkıda bulundular ve bunu çok takdir ediyorum - ama bunu rekor sürede yaptılar. Teşekkürler, Sarah ve JoAnne!

YAZAR HAKKINDA

E-posta listeme girmek ve MAFYA KRALLARI'nın Sonsöz'ünü almak için web siteme göz atın: VALENTINO!

www.oliviathorn.com

Beni Facebook'ta bulabilirsiniz...

<https://www.facebook.com/oliviathornbooks>

adresinden bana ulaşmaktan çekinmeyin.

olivia@oliviathorn.com

AYRICA OLIVIA THORN TARAFINDAN

[Mafya Kralları Dario](#)
[Mafya Kralları: Adriano](#)
[Mafya Kralları: Massimo](#)
[Mafya Kralları: Lars](#)
[Mafya Kralları: Roberto](#)
[Mafya Kralları: Valentino](#)
[Mafya Kralları: Niccolo \(Şimdi ön sipariş verin\)](#)

AS OLIVIA THORNE

Milyarder Romantizmi

[İSTEDİĞİ HER ŞEYİ](#)

[Komple Seri](#)

[MİLYARDERİN ÖPÜCÜĞÜ](#)

[Komple Seri](#)

[MİLYARDER KÖTÜ ÇOCUKLAR](#)

[Milyarder Kötü Çocuklar Koleksiyonu](#)

Motosiklet Romantizmi

[GECE YARISI ARZUSU](#)

[Komple Seri](#)

Rockstar Romantizm

(Dikkat - aldatma, aşk üçgeni, Şimdilik Mutlu son) [ROCK ME HARD](#)

[Komple Seri](#)

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.